Poštarina u gotovom.

1932

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 1

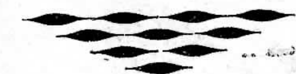
IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4.
Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

SIJEČANJ

P	1	Novo ljeto Obr. Isus.
S	2	Makarije
N	3	Ime Isusovo Genoveva
P	4	Tito biskup
U	5	Telesfor p. (Bogdan)
S	6	Bogojavljenje (Sv. 3 k.)
Č	7	Marcel. bisk., Valentin
P	8	Severin
S	9	Rođ. Nj. Vel. Kr. Marije
N	10	1. po Bog. Sv. obitelj
P	11	Higin (Nevesin)
U	12	Arkadije, Ernest op.
S	13	Hilarije
Č	14	Feliks m. (Srećko)
P	15	Mavro
S	16	Marcel p.
N	17	2. po Bog., Antun pust.
P	18	Stol. sv. Petra u Rimu
U	19	Kanut
S	20	Fab. i Seb.
Č	21	Agneza dj. i m. (Janja)
P	22	Vinko
S	23	Zaruke Bl. Dj. Marije
N	24	3. po Bog. Timotej
P	25	Obraćenje sv. Pavla
U	26	Polikarpo
S	27	Ivan Zlatousti
Č	28	Ildefonso biskup. Julijan
P	29	Franjo Saleški
S	30	Martina dj. i m.
N	31	4. po Bog. Petar Nol.

DOMINIKANSKI KALENDAR.
SIJEČANJ 1932.

1. OBREZOVANJE GOSPODINOVO. Potpuni oprost Presv. Imena Isusovog i III. Reda.
2. Bl. Stjepana Quinzani, Dj. Domin. (1530.)
3. PRVA NEDJELJA SIJEČNJA. a) Potpuni oprost, ako ispovijedjeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine i tu se pomole na nakanu sv. Oca Pape; b) potpuni oprost, ako prisustvuju ophodu, što se običava obavljati u crkvama bratovštine svake prve nedjelje u mjesecu te pohode oltar Bratovštine. PRESV. IME ISUSOVO. Bl. Zdislava Berk, Češkinja, Udov. Domin. (1252.)

6. BOGOJAVLJENJE. Potpuni oprost za sve članove Bratovštine Presv. Krunice, ako ispovijedjeni i pričešćeni pohode crkvu bratovštine te se pomole na nakanu sv. Oca Pape.

10. DRUGA NEDJELJA SIJEČNJA. Potpuni oprost Brat. Presv. Imena Isusovog. SV. OBITELJ.

15. Bl. Franjo Capillas, Domin. prvi mučenik Kine (1648.).
16. Bl. Gundislav, Isp. Domin. (1259.)
17. TREĆA NEDJELJA SIJEČNJA. Potpuni oprost članovima »ŽIVE KRUNICE«.

19. Bl. Andrija iz Peschiere. Isp. Domin. (1480.).

23. SV. RAJMUND PENJAFORT. Isp. Domin. (1275.) Potpuni oprost TREĆEGA REDA.
24. Bl. Markulin iz Forlija. Isp. Domin., bio priorom u Dubrovniku (1397.).

26. Bl. Margerita, kći kralja Bele IV., Djev. Dom. (1271.)

28. Bl. Marija Mancini iz Pize, Udov. Domin. (1431.)

31. ZADNJA NEDJELJA SIJEČNJA. Svi vjernici, da i nijesu članovi bratovštine sv. Krunice, ako redovito u društvu s drugima mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice, ako ispovijedjeni i pričešćeni pohode bilo koju crkvu ili javnu bogomolju, svake zadnje nedjelje mjeseca mogu da dobiju potpuni oprost.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE.

U ovom broju prilažemo svima poštanske čekove, te molimo sve pretplatnike, da nam odmah podmire pretplatu za 1932. godinu. Izdaci su lista veliki, a list se uzdržava od same pretplate.

Dvaput daje tko brzo daje.

Dužnici neka se sjete svoje dužnosti, da podmire čim prije zaostalu pretplatu.

Svaki pretplatnik Krunice treba da ostane vjeran svom glasniku i da još [illegible]ađe barem jednog pretplatnika. Pošaljite nam adrese poznatih osoba, za koje [illegible] da bi bile voljne pretplatiti se na glasnik. Sjetite nas se i kojim darom [illegible] Godinu Svakako nam barem pošaljite potpornu pretplatu.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, SIJEČANJ 1932. BROJ 1

BOGOJAVLJENJE

Svečanost, koju naš narod nazivlje »Tri Kralja« ima u liturgiji svoje pravo ime Epifanija, a to znači: pokazanje. Toga dana zapravo crkva slavi onaj divni događaj u povijesti ljudskog otkupljenja, kada se Jedinorođeni Sin Božji očitovao čovječanstvu. Do toga dana

»Nađoše dijete s Marijom, materom njegovom«. Init. II. 11

ljudski rod nije poznavao čudo, koje se u Betlehemu dogodilo, kada je Sin Božji uzeo naše tijelo i odjenuo se našom puti. Dok je ta milost bila dana samo priprostim pastirima, koji su živjeli u najužoj blizini Kristova rođenja, ostali narodi nijesu znali za čudnovati veliki događaj. Ipak je trebalo da svi narodi čuju, da je došao očekivani dan i da se je porodio Spasitelj, koji će povesti svoj narod putem spasenja. Taj veseli događaj, kojim je čovječanstvo doznalo za veselu vijest Spasiteljeva rođenja, sveta Crkva danas slavi. Ovo je, dakle, dan Bogojavljenja, jer se je danas Bog javio ljudima i pokazao im se u ljudskom tijelu.

Prije ljudi nijesu mogli zamisliti načina, kako bi Boga vidjeli i spoznali, pa se je moglo kazati, da ne poznaju Onoga, koji je bio konačni cilj njihovih nastojanja. Ali danas je pao veo, koji je sakrivao otajstvo Boga i ljudi su ugledali spasenje svoje. Zato današnja služba Božja zanosno kliče Jeruzalemu (a u njemu i svima nama), neka ustane, neka se rasvijetli, jer je došlo njegovo svijetlo i slava Gospodnja pokazala se nad njime. Od sada već narodi ne će lutati po tami, jer su upoznali svoga Boga i vidjeli Onoga, koji će im biti put, istina i život.

Crkva je posebnom brigom naglasila tu glavnu misao Bogojavljenja, pa je u današnjoj službi prikupila sve one događaje iz života Kristova, koji pokazuju ili potvrđuju njegovo objavljenje. Tu je u prvom redu događaj triju kraljeva, koji dolaze iz daleka istoka, da upoznadu i da se poklone novorođenome kralju. U tom dirljivom događaju pokazuje se neobično velika darežljivost i blagost Boga, koji posebnom čudnovatom zvijezdom upozoruje svete mudrace na čudnovati događaj u Betlehemu i potiče ih nutarnjom milosti, da ustanu i pođu do novorođenog Spasitelja. Time je Bog jasno posvjedočio, da se hoće otkriti svim ljudima i da je donio svijetlo svim narodima. Nitko nije isključen iz njegove ljubavi i svi mogu da dođu, da ga upoznadu i da mu se poklone. Uistinu, naglasuje liturgija, svi će doći iz Sabe noseći svoje darove, zlato i miru. A svi će narodi upoznati neizrecivu ljubav i blagost Boga, po kojoj im je dao da upoznadu otajstvo, koje je — po riječima sv. Pavla — bilo sakriveno prijašnjim pokoljenjima. Mi se moramo naročito veseliti i posebno Bogu hvaliti, što je dao da se rodimo u takvim okolnostima, u kojima možemo upoznati veliko otajstvo Kristova Objavljenja. Bog se objavio i našim dušama, pa smo mi pošli za Njim, poslušali njegov glas i povjerovali u njegovu istinu. Postali smo njegovi vjernici, koji vjeruju u njegovu objavu: u njegovo objavljenje.

Namjera je crkve da tu vjeru u nama ovoga dana još jače učvrsti. Ona se zato sjeća drugog događaja, kojim se još zornije objavilo Božanstvo našega gospodina Isusa Krista. To je onaj događaj, kojim je Isus po prvi put u svom životu učinio čudo, kada je u Kani Galilejskoj pretvorio vodu u vino. Tim čudom On je posvjedočio da je pravi Bog, istiniti Mesija. Čudo, koje je Ou učinio, moglo je svakoga dovoljno uvjeriti, da Krist nije samo čovjek, već da je On Bog i čovjek. Da je Krist bio čovjek, to je bilo lako shvatiti, jer su svi mogli vidjeti, da On živi životom kao i ostali ljudi. Ali mnogima njegovo Božanstvo nije bilo očito, pa im je bilo sakriveno ono što je u Njemu glavno. Zato Krist, u svojoj dobroti, diže veo:

pokazuje čudom svoju božansku moć i javlja svima, da je On pravi i istiniti Bog. Čin, koji je Krist na svadbi u Kani učinio, svakoga može uvjeriti, da je On sin Boga živoga, koji je došao na ovaj svijet, da spasi čovječanstvo. To je, dakle, drugo njegovo objavljenje.

Današnja svečanost sjeća nas usto trećega važnoga čina iz života Kristova, kojim je još bolje bilo posvjedočeno njegovo božanstvo. To je ona zgoda kada je, u rijeci Jordanu, Duh Sveti pod oblikom golubice osjenuo Spasitelja, a vječni Otac ga nazvao obljubljenim svojim sinom. Svjedočanstvo o božanstvu Krista nije moglo biti svečanije; temeljilo se na izjavi samoga Boga, koji je svojim auktoritetom potvrdio da je Isus jedno s Ocem i da je On njegov Jedinorođeni Sin. Bilo je to najsvečanije Bogojavljenje.

I sve te objave božanstva Kristova katolička Crkva danas stavlja pred oči svojim vjernicima, bodreći ih na što življu vjeru u Krista Boga, koji je došao na ovaj svijet, da nas spasi. Naša je dužnost da što dublje probudimo u svojoj duši čin žive i djelotvorne vjere u sjajnu objavu Boga. Ne oklijevajmo da se duhom žive vjere poklonimo skrivenom božanstvu u tjelesnoj pojavi naše naravi. Priznajmo njegovo nedokučivo božanstvo, iako to otajstvo ne možemo vidjeti svojim naravnim pogledom. Neka nas ne smućuje potpuna sličnost njegove ljudske naravi s nama samima. Iako je On naš brat, jednak nama, ipak se tu krije naš Nebeski otac, naš sudac i naš Bog. Predajmo se, svom snagom svoje duše, tom vječnom Ocu i budimo čvrsto uvjereni, da ćemo jednog dana bistro i jasno vodjeti licem u lice ono, čemu se danas klanjamo duhom vjere. *H. B.*

KAKO TREBA MOLITI KRUNICU

Da vam olakotim moljenje sv. Krunice, evo vam više načina kako ju sveto možete moliti, razmatrajući radosna, žalosna i slavna otajstva Isusa i Marije. Uzmite onaj koji vam se više bude svidio. Možete pak i vi isti da sastavite i koji drukčiji način, za privatnu molitvu, kako su to učinili mnogi sveci.

Sveti načini moljenja svetog Rozarija, da na se privučemo milosti otajstava Života, Muke i Slave Isusa i Marije.

PRVI NAČIN[1])

Dođi, Duše Sveti, i t. d.

Općenito prikazivanje Krunice

Združujem se sa svim svecima, koji su na nebu, sa svim pravednicima, koji su na zemlji; združujem se s Tobom, dragi Isuse, da dostojno hvalim Tvoju svetu Majku i da Tebe hvalim u Njoj i po Njoj. Ja se okanjujem svih rastresenosti, koje mi za moljenja ove Krunice mogu da dođu.

Prikazujem Ti, Djevice Marijo, ovo Vjerovanje, da počastim Tvoju vjeru za života i prosim dio u toj istoj vjeri. Prikazujem Ti, Gospodine, ovaj Očenaš, da Ti se poklonim u Tvome jedinstvu i da Te priznadem prvim počelom i svrhom svih stvari.

Prikazujem Ti, presveto Trojstvo, ove tri Zdravomarije, da Ti se zahvalim na svim milostima, koje si udijelio Mariji i koje si nama udijelio njezinim zagovorom.

1 Očenaš, 3 Zdravomarije, Slava Ocu . . .

Posebna prikazanja desetica

Radosna otajstva

1-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine, Isuse ovu prvu deseticu na čast Tvoga Utjelovljenja i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za duboku poniznost srca.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Utjelovljenja, siđite u moju dušu i učinite je pravo poniznom.

2-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu drugu deseticu na čast Pohođenja Tvoje svete Majke njezinoj rodici svetoj Elizabeti, i ovim Te otajstvom, kao i Marijinim zagovorom, molim za savršenu ljubav k svome iskrnjemu.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Pohođenja, siđite u moju dušu i učinite je pravo ljubaznom.

3-a Desetica. — Prikazujem Ti, Djetiću Isuse, ovu treću deseticu na čast Tvoga svetog Porođenja, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za otcijepljenost od svjetskih dobara, za ljubav k siromaštvu i siromasima.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Porođenja, siđite u moju dušu i učinite je siromašnu duhom.

4-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu četvrtu deseticu na čast Tvoga Prikazanja u hranu po Marijinim rukama, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za dar mudrosti i čistoće srca i tijela.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Očišćenja, siđite u moju dušu i učinite je pravo mudrom i pravo čistom.

5-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu petu deseticu na čast Našašća, kad Te je Marija našla između naučitelja, iza kako Te bila izgubila, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za obraćenje naše i grešnika krivovjeraca, razkolnika i pogana.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Isusova Našašća u hramu, siđite u moju dušu i zbiljski je obratite.

Žalosna otajstva

6-a Desetica. — Prikazujem Ti Gospodine Isuse, ovu šestu deseticu na čast Tvojega krvavog znojenja na Maslinskom brdu, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za savršeno pokajanje zbog svojih grijeha i za sljepačko pristajanje uz Tvoju svetu volju.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti Isusove smrtne borbe, siđite u moju dušu i učinite je pravo pokajanom i suglasnom s voljom Božjom.

7-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu sedmu deseticu na čast Tvoga krvavog Bičevanja, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za potpuno mrtvenje svojih osjetila.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti Isusova Bičevanja, siđite u moju dušu i učinite je pravo umrtvljenom.

8-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu osmu deseticu na čast Tvoga krvavog trnovog Krunjenja, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za veliki prezir svijeta.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Isusova trnovoga Krunjenja, siđite u moju dušu i učinite je svijetu pravo protivnom.

9-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu devetu deseticu na čast Tvoga Nošenja Križa, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za veliko ustrpljenstvo da nosim svoj križ za Tvojim stopama po sve dane svoga života.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Nošenja Križa, siđite u moju dušu i učinite je pravo ustrpljivom.

10-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu desetu deseticu na čast Tvoga Propeća na Kalvariji, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za veliku odvratnost od grijeha, za ljubav prema Križu i za dobru smrt svoju i onih, koji su sada u smrtnoj borbi.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Isusove muke i smrti, siđite u moju dušu i učinite je pravo svetom.

S l a v a   o t a j s t v a

11-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu jedanaestu deseticu na čast Tvoga slavnoga Uskrsnuća, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za živu vjeru.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti Uskrsnuća, siđite u moju dušu i učinite je jakom u vjeri.

12-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu dvanaestu deseticu na čast Tvoga slavnog Uzašašća, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje svete Majke, molim za tvrdu nadu i jaku želju za rajem.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti otajstva Uzašašća Isusa Krista, siđite u moju dušu i učinite je pravo nebeskom.

13-a Desetica. — Prikazujem Ti, Duše Sveti, ovu trinaestu deseticu na čast otajstva Duhova, i ovim Te otajstvom, kao i zagovorom Tvoje vjerne Zaručnice Marije, molim za božansku mudrost, eda upoznam, iskusim i u djelo provađam istinu pa i sve učinim njenim dionicima.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti Duhova, siđite u moju dušu i učinite je pravo mudrom po Bogu.

14-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu četrnaestu deseticu na čast Neoskvrnjenog Začeća i Uznešenja na nebo tijelom i dušom Tvoje svete Majke, pa Te ovim dvjema otajstvima i njezinim zagovorom molim za pravu pobožnost spram nje, da dobro živim i dobro umrem.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Milosti Marijinog Neoskvrnjenog Začeća i Uznešenja, siđite u moju dušu i učinite je pravo pobožnom k Mariji.

15-a Desetica. — Prikazujem Ti, Gospodine Isuse, ovu petnaestu i zadnju deseticu na čast slavnog Krunjenja Tvoje svete Majke u nebu, i ovim Te otajstvom, kao i njenim zagovorom, molim za ustrajnost i napredak u kreposti sve do smrti i za vječni vijenac, koji nam je pripravljen. Istu Ti milost prosim za sve pravednike i za sve svoje dobročinitelje.

1 Očenaš, 10 Zdravomarija, Slava Ocu . . .

Molim Te, Gospodine Isuse, radi petnaest otajstava Tvog života, Tvoje muke i Tvoje smrti; poradi Tvoje slave i zasluga Tvoje svete Majke: obrati grešnike, pomozi umirućima, oslobodi duše Čistilišta; meni pak i svima daj Tvoju milost, da dobro živimo i dobro umremo, a konačno daruj nam Tvoju slavu, da Te vidimo licem u lice pa da Te ljubimo za cijele vječnosti. Tako budi. *Samom Bogu.*

DRUGI MNOGO SKRAĆENI NAČIN

kako da slavimo život, smrt i slavu Isusa i Marije moleći svetu Krunicu i da smanjimo rastresenosti mašte

Svakoj Zdravomariji u desetici treba nadodati koju riječ, koja će dozvati u pamet otajstvo, što ga častimo tom deseticom; a tu riječ treba umetnuti iza I s u s posred Zdravomarije.

I blagoslovljen plod utrobe tvoje:

u 1-oj desetici:	Isus, koga si, Djevice, po Duhu Svetomu začela;
u 2-oj »	Isus, koga si, Djevice, idući Elizabeti u pohode, nosila;
u 3-oj »	Isus, koga si, Djevice, rodila;
u 4-oj »	Isus, koga si, Djevice, u hramu prikazala;
u 5-oj »	Isus, koga si, Djevice, u hramu našla;
u 6-oj »	Isus, koji se za nas krvlju znojio;

u 7-oj desetici Isus, koji je za nas bičevan bio;
u 8-oj » Isus, koji je za nas trnjem okrunjen bio;
u 9-oj » Isus, koji je za nas teški križ nosio;
u 10-oj » Isus, koji je za nas propet bio;
u 11-oj » Isus, koji je uskrsnuo od mrtvih;
u 12-oj » Isus, koji je uzašao na nebo;
u 13-oj » Isus, koji je poslao Duha Svetoga;
u 14-oj » Isus, koji Te, Djevice, na nebo uzeo;
u 15-oj » Isus, koji Te, Djevice, na nebu okrunio.

Na koncu prvog dijela sv. Rozarija moli: Milosti radosnih otajstava, siđite u moju dušu i učinite ju pravo svetom.

Na koncu drugog dijela: Milosti žalosnih otajstava, siđite u moju dušu i učinite ju pravo ustrpljivom.

Na koncu trećeg dijela: Milosti slavnih otajstava, siđite u moju dušu i učinite ju vječito blaženom. *Tako budi.*

Bl. Ljudevit Grignion de Montfort.

»OČENAŠ«

»Treba moliti«, kazao je Krist svojim učenicima; »treba moliti bez prestanka«, nadodao je isto Božanski Učitelj. »Molite i dat će vam se; kucajte i otvorit će vam se«. Skoro na svakoj stranici sv. Evanđelja naići ćete na zapovijed, preporuku molitve. Sv. Alfons iz toga zaključuje: tko moli spasit će se, a tko ne moli osudit će se.

Nu nije dosta moliti. Treba dobro moliti, t. j. treba moliti pobožno, skrušeno, ponizno, sakupljeno; a što je glavno molitvom treba da od Boga prosimo ono, što je pristojno.

Nu uči nas sv. Pavao, mi smo tako slabi i nevoljni, da sami neznamo moliti, kako treba i kako se pristoji. Pa stoga sam Božanski Učitelj, komu je toliko na srcu bilo, da bez prestanka molimo, htio nas je poučiti, kako da molimo. Htio je on sam da nam sastavi način molitve, koju ćemo najrađe upravljati svom nebeskom Ocu, pa se za to ta molitva i nazivlje »Gospodnjom molitvom«, ili po svojim početnim riječima »Očenaš«.

U svom divnom govoru na gori kazao je Bož. Učitelj: »kada molite, nemojte mnogo govoriti, poput neznabožaca, koji misle, da će za mnoge svoje riječi biti uslišani. Vi dakle ne budite kao oni; jer zna Otac vaš, što vam treba, prije nego li ga zamolite — a vi ovako molite: Oče naš, koji jesi na nebesima i t. d.

U mističnom perivoju naše sv. Crkve imamo doista krasnih i uzvišenih molitava, koje su sustavili sveti i učeni muževi, a neke i sama sv. Crkva. Nu bile neznam kako lijepe i uzvišene, uvijek su djelo ljudsko. Dočim »Očenaš« djelo je Krista, utjelovljene Mudrosti, u koje je sakriveno sve blago mudrosti i znanja; djelo je dakle samoga Boga. Zato je »Očenaš« najljepša i najuzvišenija kršćanska molitva. Kratka je i jednostavna ta molitva, sastavljena od najobičnijih

Bl. Angelika: Krštenje Isusovo

riječi, da ih svatko pa i maleno dijete, može da shvati. Otac, nebo, ime, kraljevstvo, volja, kruh svagdanji, dugovi, napast i zlo riječi su koje svagdano rabimo u običnom životu. Sve je dakle jednostavno i prosto. No pogledamo li kroz koprenu tih jednostavnih riječi, otkrit ćemo uzvišeni nauk, koji nas uzdiže do samog Boga nad sve ono što je prolazno i zemaljsko.

U toj kratkoj molitvi mi prosimo sve milosti, što ih na svijetu trebamo, a prosimo ih onim redom, kojim sam Bog hoće da ih prosimo. I doista, Krist je u Evanđelju kazao »tražite najprije kraljestvo Božje, i slavu njegovu i sve će vam se drugo nadodati«.

U tom duhu sastavljena je i ova divna molitva. Prva milost, što je u Očenašu prosimo, odnosi se na čast i slavu Božiju: »Sveti se ime tvoje«. Za tim prosimo ono, što se na nas odnosi. U prvom redu mora da nam leži na srcu naše vječno spasenje, postignuće raja jer je to naš zadnji cilj, pa stoga tu milost tražimo, prije ikakove druge: »dođi kraljevstvo tvoje«. Na svijetu trebamo duševnih i tjelesnih milosti, ali prve su nam neophodno potrebite, da postignemo svoj zadnji cilj, stoga ih prve i prosimo: »Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji«. Slobodno nam je tražiti i tjelesne milosti, kojih trebamo, da pristojno i pošteno preživimo svoje dane na tom svijetu, pak stoga i dodajemo: »Kruh naš svagdanji, daj nam danas«. Pošto smo zaprosili milosti, kojih doista trebamo Krist nas uči da molimo nebeskog Oca, da nas oslobodi svakog zla, što se protivi pravom našem dobru. Budući je grijeh prvo, dapače jedino zlo, što se protivi Božjoj slavi, a nas same vodi vječnoj propasti, zato i prosimo: »otpusti nam dugove naše«; zatim nas uči da prosimo e nas oslobodi od svega onoga, što nas na grijeh navađa, »i ne uvedi nas u napast« svakog duševnog i tjelesnog zla »dali nas oslobodi od zla«.

S ovom divnom Gospodnjom molitvom mi započinjemo sv. Krunicu, opetujemo je za petnaest puta, prije nego započnemo promatranje pojedinih otajstava. Pri svakom otajstvu dok izgovaramo uzvišene riječi Gospodnje molitve zaustavimo se, pa razmišljajmo dvije istine, koje nam je Krist objavio. »Vjerujem da Bog Otac ljubi čovjeka, vjerujem u vječno blaženstvo: »Oče naš koji si na nebesima«.

Tertulijan »Očenaš« nazivlje »priručnikom cijelog Evanđelja«. Sv. Ciprijan: »jezgrom cijelog Kristova života«, a sv. Toma Akvinski »najsavršenijim načinom moljenja«.

Nije dakle izvan svrhe našega glasnika, da se zaustavimo malo potanje na promatranju pojedinog stavka ove divne molitve, eda tako prodremo u njezin smisao i sadržaj, iz njega crpimo ovu duhovnu korist i hranu, koju je Bož. Spasitelj u nj metnuo. Puni su oni sadržaja i duhovne hrane, zato ćemo ih mi ove godine jednog po jednog promotriti, eda nam tako krunica bude uistinu bogato vrelo za naš duhovni život i napredak u njemu.

M. K.

Svim svojim prijateljima, saradnicima i pretplatnicima želi

SRETNU NOVU GODINU

Uredništvo i uprava »GOSPINE KRUNICE«.

PRED ZAVJESOM VJEČNOSTI

DNEVNIK O. ANĐELA ZACCHI-JA O. P.

12. Kolovoza—10. Listopada 1927.

(Nastavak 7)

28 — Zürich. — Poslije preteškog putovanja stižem u kliniku »Sanitas« u Zürichu, gdje sam se pred dva mjeseca zadržao četrdeset dana. Srdačni doček dobrih sestara odmah mi je olakotio umornost putovanja. Kako me je ganula žalost, koju sam čitao na licima dviju sestara, koje su me njegovale, kad su me vidjele tako umorna i iznemogla. Kako je plemenita ženska nježnost, kad se nalazi u čistoj duši, i hrani se Isusovom ljubavlju! I kako sv. Crkva čini, da ljubimo i cijenimo ovu ljubav, koja u svakom čovjeku patniku gleda brata, sliku zajedničkog Oca, zajedničkog Otkupitelja!

Danas poslije četiri mjeseca otsutnosti napuštam Švajcarsku, da se povratim u Italiju. Moram priznati, da atmosfera dobrote i kršćanske ljubavi, u kojoj sam živio ova četiri mjeseca, nijesu mi činile da odviše osjećam otsutnost iz svojega kraja. Ah, kako tješi ovo združenje srdaca u Tebi, moj Bože, na pogled razdora, što ga u dušama grijeh sije u svojim razornim oblicima oholosti, pohlepe, putenosti i interesa! Kako bi bila drukčija zemlja, kod bi više triumfirala ljubav Kristova!

29 — Rim — Dugo i kao nikada teško putovanje pribavilo mi je patnja u obilnoj mjeri. Ali udisati zrak domovine, opet vidjeti naša sela i gradove italske, osjećati se napokon »kući« to me je činilo snositi bol s dovoljnom vedrinom. Maremski kraj, preko kojega sam prošao, nije u ovo godišnje doba puno privlačiv, tim više što je suša sve osušila; ali uljudni poklici »schön, schön« Nijemaca, mojih drugova na putovanju, činili su manjim moje nezadovoljstvo, što taj dobri svijet nije bio dočekan od Italije s onom svečanosti i sjajem svijetla i boja, kojima običava obasipati svoje posjetioce.

Oprosti mi, Gospode, na ovim izrazima svojeljublja. Ali ljubav sve naše braće ne isključuje jaču ljubav prema onima, koji su nam bliži; isto kao što ni ljubav prema stvarima, koje su na zemlji, ne bi morala isključiti veću ljubav prema Tebi i prema višim stvarima. Napokon sam opet u Rimu, u gradu u kojemu sam sproveo skoro cijeli svoj život, i gdje na žalost uz mnogo dobrih uspomena oživljuju za mene također i žalosne uspomene! Gospode, želio bih, da ovo malo života, što još moram ovdje sprovesti, bude od izvanredne duhovne intensivnosti, potpuno posvećene usavršivanju moje duše, a na Tvoju slavu. Od Tebe pomoć, da zadovoljim ovoj mojoj želji!

30 — Još sam u klinici, još među liječnicima! Iz ruku njemačkih sestara prelazim u one francuskih. Drugi tipovi, drugi karakteri, druga odgoja. Ali i jedne i druge služe siromahe bolesnike za ljubav Tvoju, moj Bože, i ovo ih izjednačuje, ovo ih čini da se osjećaju sestrama. Ista dobrota, isti duh žrtve. Budi blagoslovljen, moj Otkupitelju Isuse, koji si donio na zemlju ljubav prema onima, koji trpe, i koji si od svih predano bolju na križ prikovanih učinio toliko Svojih slika! Budi blagoslovljen, što si mi dao sredstava da osjetim u ovoj ljubavi toplinu Tvojeg Božanskog Srca! Budi blagoslovljen, što si mi dao redovničko zvanje i svećeničko dostojanstvo: dva uzroka prednosti i čašćenja za ove osobe vjere i milosrđa! Oh! neka ja s mojim uistinu redovničkim i svećeničkim ponašanjem, s mojim predanjem Tvojoj svetoj volji, sa strpljivošću i srčanošću u podnošenju boli, podam dobar primjer onima, koji mi stoje blizu, tako da na koji način nešto doprinesem dobru duša i Tvojoj većoj slavi! Tako budi.

(Nastavit će se.)

SVETA POPUDBINA

Svagdano vidimo, da tko se ne pričešćuje za života, da to malo mari i na smrti. Kazna je to Božja. Naprotiv, tko se pričešćuje za života, želi to i na samrti i Bog dolazi toj želji u susret. Slijedeći istiniti događaj najbolje će nam to potvrditi.

Godine 1929. bila je neobično studena po čitavom svijetu. Dan 19. siječnja bio je nezapamćen. U selu R. u Bosni oko jedanaeste jutrom dođoše devetorica kršnih mladića, da pozovu svećenika na bolesnika. Došlo ih je toliki broj, jer je snijeg zapao mjestimice do dva metra, uto je duvao jaki sjevernjak te ledeno strujao i kroz kosti i kroz mozak. Bojali se, ako jedan smalakše, ne će drugi. A red je bilo otići, jer je starac u osamdesetoj godini. I radi godina i radi studeni sigurno je da će umrijeti. Smrti se nije bojao. Bojao se da ne umre bez naređenja Božjega. I više je puta to godišnje činio, a kako da ne bi sada, kad Bog najjače naglašuje — na času smrti.

Kad najaviše mladići župniku uzrok dolaska, ogleda se oko sebe, zazebe ga još jače: oćutio je što ga čeka. Ali je dužnost — dužnost, pa je red i u smrt. O. Luka T. svećenik mlad, jak, zdrav za čas uze sv. Popudbinu i ostalo, zajaši konja, podbode ga i uputi se s momcima. Ali da, tko da jaši, kad se ledeni i kost i mozak, a sjevernjak probije sve. I morao je sići, te s mladićima usporedo hodati. Hodali su kroz gustu šumu, putu se zameo trag, a oni tako sljepački tumarajući došli do jedne kolibe. Već su dva sata hodali, a tekar trećinuj prevalili. Po-

misle: — smalaksat će, jer im je i daha i snage ponestajalo, a na brkovima mosuri izmilili. Uđoše u potkućicu. Tu se okrijepiše. Trebalo je naprijed. Još su se na dva mjesta okrijepili i tako prispjeli uz strašnu muku i umor — poslije osam sati! O. Luka će na pomol svjetiljki u obližnjem komšiluku: »Napokon smo prispjeli! Onaj nas je doveo, kojega na prsima nosim. Hvala mu i slava!«

Ukućani su, a osobito starac, čekali svećenika i njegovu pratnju velikom zebnjom. Stoput su rekli: »Izginut će putem od studeni i leda«. A kad ih ugledaše, zahvališe velikom Bogu svi, a starac ushitom povika: »Sada otpusti, Gospodine, slugu svoga u miru!«... I suze mu navriješe od radosti i ganuća.

O. Luka T. nije poznavao starca. Bijaše tekar preuzeo župu, a opet Božja daljina, nemožeš je prepoznati ni za pet godina. Tako kad uđe u kuću zapita, gdje bi bio taj bolesnik. »Ja sam« — odgovori starac i pruži deci šljivovice za okrepu i zamoli ga da sjede uz vatru. »Ti si taj bolesnik« — nekako će O. Luka nešto začuđeno, nešto otresito. »Ti si još zdrav, jak, da je smrt daleko — daleko!... Pa, brate, nijesi imao malo milosrđa i na me i na momke, ta znaš koja muka, koja patnja po ovoj Božjoj studeni!«... »Jä, ali ću umrijeti. Blizu je smrt«, odvrati starac tako sigurnim naglaskom. »Ti ćeš umrijeti« — neda se uvjeriti O. Luka, — ta prije smrti ne da se ni piti, ni jesti, ni govoriti... a tebi eto svega toga ne fali!« »Ja ću umrijeti. Hvala Bogu, da si ti došao zdrav i da mi se želja ispunila ko sv. Starcu Šimunu. Sutra ćeš mi udijeliti svu naredbu Božju.« Na to umukne O. Luka, umukne i starac. Kod vatre o drugomu zapodjenuše razgovor. Do kasna su se razgovarali. Starac je pričao doživljaje svog dugog života. Svima je po koju suzu izmamio, jer je pričao doživljaje protkane sv. vjerom i kreposnim životom.

Rano jutrom podijeli O. Luka starcu sv. Sakramente umirućih. Primio ih je velikom pobožnošću. O. Luka oprostio se od dobrog starca zaželio mu dobru smrt, premda je bio uvjeren, da je smrt daleko. Starac mu se zahvaljivao na velikoj požrtvovnosti i na podijeljenim sv. Sakramentima. Vratio se pak kući uz iste patnje sa istom pratnjom, jer studen ne bijaše ni malo popustila.

*

U nedjelju, stariji sin spomenutog starca Mato dođe O. Luki. Došao je da javi tužnu vijest i plati sv. misu. Onaj isti dan i prije nego je došao O. Luka sa svojom pratnjom kući, starac se preselio u vječnost. Umro je mirno, spokojno, na istom mjestu, uz vatru, s Krunicom u ruci, izgovarajući: Zdravo Marijo,... Sveta Marijo, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.

O. Lujo Matijaca.

SPOMENI SE . . .!

Betlemski časi minuše sretni
I osta opet bol i gorčina,
I opet tajni šapuću glasi,
Budi se, šapće muk i tišina.

Daleko s trojnim Golgota stijegom
Pomalja nujno naličje svoje,
Vidi se, blista stijeg joj srednji! —
Nesta ih . . . Nove boli se roje.

. . . I mi smo na toj Golgoti svetoj,
Tebe dok, Majko, slava već resi;
Ti si na nebu predivna Zvijezda,
Koje nam sv'jetli sijaju krijesi.

Svijetli i sjaji, topli i žari
I nama časi da dođu bolji,
Sveđer mi neka živimo prema
Presvetoj, divnoj, božanskoj Volji.

Svijetli, ah svijetli, Danice sveta,
Griji nam duše, led koje ovi;
Jari, rastopi jazni taj ovoj,
U njim da život rascvati novi.

F. O. M.

NAJMILIJA I NAJSLAĐA RIJEČ.

U bolnicu grada Bonna dođe neki radnik. Bolovao je na jeziku. Liječnik ga pregleda. »Neznaš, dragi, reče mu liječnik, da ti je rak na jeziku! Da nijesi došao, za mjesec dana sigurno bi umro«. Radnik nato stisne ramenima i bolno usklikne: »Jadna moja ženo, jadna dječico, ali hvala Bogu!«

Sutra dan evo radnika u sobi za operacije. Liječnik uzima nož, da mu odreže jezik. Ali prije, no će izvesti tako teški i sudbonosni posao, reče radniku: »Evo, sada ću ti odrezati jezik, ne ćeš nigda više progovoriti u svom životu, stoga izreci najmiliju i tebi najdražu riječ.« Radnik pogleda na nebo, sklopi ruke, te nekim svetim i svečanim ponosom izreče: »Hvaljen Isus i Marija!«

Svugdje i svagda i mi izgovarajmo ova sveta i slatka imena!

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

MISIJE I BRATOVŠTINE SV. KRUNICE U GORNJOJ DALMACIJI

Naši oci misijonari fr. D. Domić i fr. J. Belić obavili su više misija u šibenskoj i zadarskoj biskupiji. Svugdje su misije lijepo i dobro ispale, jer se narod oduševljeno odazivao i lijepo duševno okoristio.

Budući da glasnik »Gospina Krunica« širi Marijinu pobožnost preko Njezine krunice, dobro je da se o pojedinom mjestu koješta istakne u tom pogledu.

ZLARIN. U župi Zlarinu opstojala je Bratovština presv. Rozarija od davnina, nu pošto je vremenom izgubljena povelja, zato je godine 1900. u kolovozu njihov domorodac otac Anđeo Marija Miškov obnovio bratovštinu. Narod rado moli krunicu Rozarija te bi rekao, da mu je duši i srcu prirasla još od malenih nogu. Prigodom sv. misija 1900. narod je nabavio lijepi kip Gospe od Rozarija a na podnožju kipa zapisaše: *Zlarinjani svojoj majci.* Također ima i posebni oltar Gospe Rozarija sa slikom Majke Božje a unaokolo petnaest glavnih otajstva našega otkupljenja. Prigodom sadašnjih sv. misija, koje su se držale od 11. X. do 16. X. opet je jačim poletom i životom oživjela molitva Krunice Rozarija, te su se mnogi upisali u bratovštinu presv. Rozarija i pretplatili na Glasnik, koji širi pobožnost Rozarija. Uistinu je to molitva narodu najmilija, najslađa i najpristupačnija, i u svakom pogledu najlakša i za svakoga najzgodnija.

SALI, na Dugom otoku. Narod se je divno i oduševljeno odazvao glasu Božjem te jutrom rano i u večer kasno dolazio hrpimice da čuje duhovne razgovore i tako nahrani svoju dušu duhovnom hranom. Misije koje su se držale od 20. do 23. X. divno su ispale na korist vjernika i na zadovoljstvo i utjehu misijonara.

U ovoj župi opstojala je, sudeći po staroj slici, koja je bila na oltaru a sada je zabačena, Bratovština presv. Rozarija, ali tečajem godina a promjenom vremena iščezli su stari spisi i dokumenti, pa je vlč. Don Vicko Selem, župnik Sali, svemoguće isprave dobio te godine 1898. zakonito podigao i utemeljio bratovštinu presv. Rozarija. Ovoj bratovštini pridružena je tako zvana *skula* (škola) *Rozarija*, koja je ogranak Bratovštine sa posebnim mjesnim pravilima.

U crkvi je posebni oltar Rozarija na kojem je kip Gospe Rozarija a do oltara visi slika Gospe Rozarija sa sv. Dominikom, koji od Gospe prima Krunicu Rozarija. Narod je veoma pobožan prama Majci Božjoj, a molitva Krunice to mu je mili drug i dragi prijatelj. Zaista divno je slušati kako narod u crkvi melodično i skladno moli Krunicu Rozarija, te moraš zaključiti da je to molitva svima od davnina srcu prirasla i da su još njihovi pređi pobožno molili. I tu je jačim životom oživila molitva Rozarija te su se mnogi pridružili Bratovštini i nabavili glasnik Gospine krunice.

SILBA. I ako su oci misijonari došli na večer kasno sa parobrodom narod ih je pričekao na obali, jer se još dobro sjećaju dominikanskih misija oca Miškova i oca Bodlovića godine 1902. Tom prigodom 3. V. 1902. utemeljili su i Bratovštinu presv. Rozarija. U crkvi je lijep oltar Gospe Rozarija sa slikom sv. Dominika i sv. Katarine a unaokolo slike petnaest glavnih otajstva presv. Rozarija. Još je u crkvi oltar posvećen svetom Dominiku sa lijepom slikom Sveca. Neki imućni gospodin zvao se Dominik, te je htio obdariti crkvu sa oltarom i slikom svoga zaštitnika, da tako bude i potomcima mila uspomena.

I ovdje je uspjeh misija vrlo lijep, što se pokazalo najbolje pristupanjem

na svete sakramente. Zadnji dan sve što je bilo u Silbi i što je moglo hodati došlo je u crkvu da se oprosti sa misijonarima i da im reku s Bogom. Misije su se držale od 25. do 29. X.

Narodu je najmilija molitva Krunica Rozarija, koju mole i u crkvi i kod kuće i na putu. Rozarij im je vjerni i nerazdruživi drug. Treba se naći u orkvi da čuješ kako skladno i zanosno mole naizmjenice: *Zdravo Marijo* i *Sveta Marijo*, da se i kod tebe probudi pobožnost te nebeske molitve. Mnogi su se pribrojili na Glasnik Gospine Krunice i upisali u bratovštinu, te jačim životom oživjela Bratovština Rozarija.

IST. Oci misijonari jutrom rano prispješe u našu župu te ih je na obali pričekao vlč. g. župnik sa djecom i narodom, a poslije kratkoga odmora otvoriše svete misije, koje su se održale 30. X. do 3. XI. Narod se je veoma lijepo odazvao i pristupio na svete sakramente. Muškarci su većinom pomorci te imaju svoje velike lađe na motor te kad su čuli da se u župi obavljaju misije rado su se pred lukom zaustavili i one dane okoristili duševno pa pristupili na sakramente.

Jednom je morala biti u župi Bratovština Rozarija, jer je u crkvi zastava koju nose u procesiji, a na zastavi lijepa slika gospe Rozarija kako pruža sv. Dominiku Krunicu Rozarija. Župljani pričaju, da je današnji oltar Gospe Lurdske bio oltar Gospe Rozarija, a njezinu sliku da je neki župnik odnio u crkvicu koju je na brdu sagradio. I u Istu je narod jako pobožan Kraljici Rozarija, pa rado moli Krunicu Rozarija, pače to mu je najmilija i naslađa molitva. *D. D. R. P.*

NOVA ŽUPA U ZAGREBU. Novom godinom 1932. početi će djelovati nova župa u Zagrebu, i to sv. Antuna na sv. Duhu, koju je Preuzvišeni nadbiskup zagrebački povjerio vrijednim i radinim našim ocima Konventualcima. Nova će župa odmah u početku brojiti preko 15.000 duša. To najbolje dokazuje njezinu pravu potrebu. Tako će onaj zapadni dio grada, kojeg su velečasni Oci Konventualci svojim agilnim radom već vrlo lijepo uzorali, tom novom akvizicijom još bolje biti duhovno providen i unaprijeđen. Sve je pripremljeno i uređeno, ako ne dođu izvanredne prilike, da se na proljeće počne graditi nova, velika i lijepa župna crkva sv. Antuna. Od srca čestitamo našoj braći Konventualcima i želimo im obilni Božji blagoslov pri nastupu novog, teškog i odgovornog rada.

KARITATIVNA AKCIJA. Sv. Otac Papa upravio je 2. X. pismo svim katolicima čitavoga svijeta, da dođu u ovoj teškoj svjetskoj ekonomskoj krizi u susret svojoj braći, koji stradaju, da se što više pokaže kršćanska ljubav prema nevoljnome, kršćanska karitas. Čitavi svijet odgovorio je na taj poziv i sprema se da pokaže svoje kršć. srce. I naši su Preuzvišeni biskupi u svojoj zajedničkoj poslanici na sve vjernike sa svojih biskupskih konferencija čitavi drugi dio iste posvetili toj karitativnoj akciji. I sada se širom naših krajeva nastoji što više doći u susret sirotinji. I Zagreb, koji ni dosada nije zanemario tu svoju visoku dužnost, ne će zaostati, I grad i kat. karitativna društva spremaju uspješnu i veliku pripomoć bijednima i nevoljnima. Po jednoj približno točnoj statistici katolički je Zagreb preko svojih karitativnih društava godišnje dijelio siromasima što u naravi što u novcu preko pol milijuna dinara. To je jako lijepa svota. No za sadašnje potrebe ni iz daleka dovoljna. Radi se sada u Zagrebu i širom domovine o koncentraciji i organizaciji katoličkog karitativnog rada, jer bi tada bio zbilja mnogo veći i uspješniji. Zato do toga mora doći. A svi katolici treba da su svijesni svoje dužnosti u ovim teškim vremenima, pak sve sebi suvišno, a gdjekad i potrebno, moraju žrtvovati za svoju bijednu i siromašnu braću.

DAROVI »GOSPINE KRUNICE«.

PO 5.— Din: Witman Pavao, Don Bone Carli, Škoko Milka, Cajner Mirko, Strzalkowsky, Koncani Eugen, Prskalo Marinka, Fredetović Domina, Kolle Ljubica, Vranešić Mihael, Marjanović Andjela, Brajčić Aneta, Malančec Ivan, Varga Anica, Serčić Henrik, Peroš Katica. Po 6.— Din: Bogišić Teza, za proslavu Bl. Ozane. Po 10.— Din: N. N., Valković Ignac, Sarčević Lorka za proširenje glasnika, Čipiko Ivanica, za proširenje glasnika, N. N., N. N. Zagreb, N. N. Zagreb. Po 15.— Din: Beroš Ruža, za širenje glasnika, N. N. Po 20.— Din: Witassek Sofija, za uslišanu molitvu, Vrandečić Jozica, za primljene milosti, Gamulin Bartul, Macek Julijana. Po 50.— Din: Hella Ružić, za primljenu milost. Po 100.— Din: Gjurak Đuro za proširenje glasnika. Po 185.— Din: Paulina Krešić.

ZAHVALNICE

ZAGREB. Prije kratkog vremena ostao sam bez namještenja i bez ijednog dinara u kući. U najgorim momentima, boreći se da spasim živote porodice, zagovorio sam se Majci Božjoj moleći je za milost i pomoć, da dobijem opet kakovo namještenje. I hvala Majci Božjoj uspjelo mi je njezinom pomoći naći novo namještenje, na čemu joj se najtoplije zahvaljujem. Kako sam već od ranije pretplatnik na Glasnik Gospine Krunice, šaljem 10 dinara na dar za proširenje Glasnika i upisat ću se u bratovštinu Gospine Krunice. — *Ivan Sekula.*

SPLIT. Bio sam pogođen od strašne bolesti jetara i slezene (Cerosis) i morao sam da idem u zagrebačku kliniku, da se podvrgnem kliničkom liječenju, nakon što su nekoji liječnici bili izjavili da je moja bolest neizlječiva. Tamo sam se zadržao dva mjeseca pod strogom liječničkom paskom i dijetom, ali ono, što me nesnosljivo mučilo, bila je posvemašnja zabrana da pijem vodu. Videći da ne ću moći više da izdržim tu zabranu, obratih se predragoj Blaženoj Hosani Kotorki zaklinjući je, da bi mi na koji način barem umanjila moju nepodnosljivu žeđu, jer više nijesam mogao da izdržim. Ali kojeg li iznenađenja! Istoga dana prestade sasvim moja velika žeđa i želja da pijem vodu i ne samo to, već do dana današnjega i ako nijesam više ni kapi vode popio, osjećam neku odvratnost prema piću i vodi kolikogod sam to prije žudio. Osam mjeseci moja usta nijesu vodu osjetila, što sam nastavio i dalje bez ikakove potrebe za njom. Za ovu vanrednu i osobitu milost primljenu po zagovoru Blažene Hosane molim da se primi moj maleni prilog ali od srca poklonjen za potrebe njene Crkve u Kotoru. — *Ferdinand Hagendorfer.*

ZAGREB. Zahvaljujem nebeskoj Majčici, našoj dragoj zaštitnici, Kraljici Presv. Krunice i sv. Josipu na primljenoj milosti, kojom je moja molba uslišana. Šaljem na dar 20 dinara za širenje miloga Glasnika. — *A. Š*

KNJIŽEVNOST.

MISIJSKI KALENDAR SV. PETRA KLAVERA. Doštampan je i nosi svima prijateljima opet lijepo štivo iz života naših katoličkih misijonara i misijonarki, kao i zanimljivih zgoda i istinitih crtica naše drage crne braće. Prijatelji misija, upozorite svoje znance i rođake, da za 5 dinara mogu dobiti cijelu knjižicu oko 100 stranica lijepoga misijskog štiva. Na 10 kalendara — 1 na dar.

Širenjem misijskog štiva činite veliko veselje sv. Ocu, velikomu misijonaru Papi, koji jako želi, da se misijski pokret sve više i više širi, da se rasprostrani Isusovo kraljevsko u dalekim misijskim zemljama. Širimo svetu misijsku ideju, da svi upoznaju i obljube misijski rad. Ne može se voljeti, što se ne poznaje. A da se upozna, treba o tome čuti ili čitati. Dakle, budimo apostoli, upoznajmo mnoge

duše sa misijskim radom, spomenimo dobrim ljudima one jadnike u Africi, koji ne poznaju dragoga Boga. Molimo Božanskog Spasitelja, da im udijeli svoju milost i prosvijetli sve one duše, koje Ga još ne poznaju i ne ljube.

Učinimo zato ovo dvoje, što je za sv. misije najpotrebnije: 1. Molimo da dođe Kraljevstvo i u srca bijednih pogana i onih ovčica, koje lutaju daleko od Dobroga Pastira, od Isusa — Boga i Spasitelja našega. 2. Širimo misijsko štivo! Naručimo misijski kalendarić sv. Petra Klavera i pošaljimo adresu još koje plemenite duše, koja će ga rado primiti.

Bog Vam platio! Molimo javite se na adresu: Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva ul. 12 prizemno.

DR. IVAN ŠARIĆ, nadbiskup i metropolita Vrhbosanski: AKADEMIJA »REGINA APOSTORUM«, Sarajevo 1931 .To je posebno otiskana poslanica, kojom Preuzv. Dr. Šarić ustanovljuje u Sarajevu akademiju »Regina Apostolorum« za unapređenje katoličke štampe. Vlasništvo Akademije postaju dva uvažena kat. lista u Sarajevu »Vrhbosna«, koja će se od nove godine izdavati kao svećenička revija i vrlo lijepo uređivan i obljubljen »Katolički Tjednik«. Novom godinom početi će u Sarajevu izlaziti novi ilustrovani mjesečni časopis »Katolički Svijet« vlasništvo iste Akademije, a zapadat će 60 dinara na godinu. Veselimo se ovom odlučnom pothvatu Preuzv. nadbiskupa dr. Šarića i želimo mu najljepši uspjeh, a našim ga pretplatnicima toplo preporučamo.

Tablica ura Vječnoga Ružarja za godinu 1932.

Odjel	Od ure - do ure	Vrijeme	Odjel	Od ure - do ure	Vrijeme
I.	12.— 1.	pr. p.	XIII.	11.—12.	po p.
II.	3.— 4.	po p.	XIV.	7.— 8.	pr. p.
III.	7.— 8.	po p.	XV.	3.— 4.	pr. p.
IV.	4.— 5.	po p.	XVI.	2.— 3.	po p.
V.	5.— 6.	pr. p.	XVII.	10.—11.	po p.
VI.	5.— 6.	po p.	XVIII.	8.— 9.	pr. p.
VII.	1.-- 2.	pr. p.	XIX.	8.— 9.	po p.
VIII.	9.—10.	pr. p.	XX.	6.— 7.	pr. p.
IX.	9.—10.	po p.	XXI.	4.— 5.	pr. p.
X.	12.— 1.	po p.	XXII.	11.—12.	pr. p.
XI.	6.— 7.	po p.	XXIII.	2.— 3.	pr. p.
XII.	1.— 2.	po p.	XXIV.	10. - 11.	pr. p.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 2

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

VELJAČA

P	1	Ignacije
U	2	Svijećnica
S	3	Blaž b
Č	4	Veronika
P	5	Agata
S	6	Doroteja
N	7	**Pedesetnica** Romualdo
P	8	Ivan Mat. (Slavin)
U	9	Apolonija
S	10	Pepelnica Skolastika
Č	11	Ukazanje Gosp. Lur
P	12	Eulalija
S	13	Katarina
N	14	**1. Čista,** Valentin b.
P	15	Faustin i Jov. m.
U	16	Juliana
S	17	Konstancija (Kvatre)
Č	18	Simeon b., Bernardica
P	19	Konrad
S	20	Eleuterij Euherij
N	21	**2 Pačista,** Eleonora
P	22	Stolica sv. Petra A.
U	23	Petar Damjen. Romana
S	24	Prijestupni dan
Č	25	Matija ap.
P	26	Viktorin Valpurga
S	27	Aleksandar m.
N	28	**3. Bezimena,** Lean.
P	29	Teofil. Roman

DOMINIKANSKI KALENDAR.

2. Utorak. OČIŠĆENJE BL. DJ. MARIJE. Potp. oprost III. Reda i Brat. Presv. Krunice.

7. I NEDJELJA. PEDESETNICA. Dva potpuna oprosta Brat. Presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.

12. Petak. Prenos sv. Katarine Sijenske. Potpuni oprost III. Reda.

13. Subota. SV. KATARINA RIČI, Domin. III-ćeg Reda (1859.). Potp. oprost III. Reda.

14. II NEDJELJA. Ia Korizme. Potp. oprost Brat. Presv. Imena Isusova. — Bl. Nikola Palja, Domin. (1255.).

15. Ponedjeljak. Bl. Jordan iz Saske, Domin. (1237.)

16. Utorak. Bl. Bernard Skamaka, Domin. (1486.).

17. Srijeda. Bl. Reginald iz Orleansa, Domin. (1220.)

19. Petak. Bl. Alvar iz Gordube, Domin. (1420.)

21. III NEDJELJA. II Korizme. Potp. oprost za člane Žive Krunice.

25. Četvrtak. Bl. Konstancij iz Fabriana, Domin. (1481.)

28. IV NEDJELJA. III Korizme. Potp. oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem triput na tjedan po jedan dio Krunice. Bl. Vilana de Botis, udov. III. Domin. Reda (1360.).

Srijeda 10., Petak 12. i Subota 13. jesu 4 godišnja vremena (kvatri), u kojima se mora održavati post i nemrs.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole krunicu pred Svetootajstvom izloženim ili u svetohraništu skrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i sv. Pričest i 6 Očenaša Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. O. Pape.

---

† O. Jerko Vlahović: Lurdska ruža, II. izd., broš. 12.—, vezano 16.— Din. Narudžbe: Dominikanski samostan, Split, Hrvojeva 2. — Potpuni prirečnik na čast Majke Božje Lurdske. Uređen je razmatranjima i primjerima tako, da može vrlo lijepo služiti kao priručna knjižica za pobožnost mjeseca veljače na čast Majke Božje Lurdske ili za Marijin mjesec svibanj.

Darovi Gospine Krunice. Po 5.— Dinara: Svitkanović Mate, SS. Milosrdnice Kamnik, N. N., Marinović N., Katić Marica, Mirić Jerko, Troha Tonka, Franjevci Karlovac. — Po 10.— Din.: Duhović Ivanica za raširenje Glasnika, Župni ured Omišalj, Šuster M., N. N. — Po 15.— Din N. N., Witassek Sofija za uslišanu molitvu. — Po 20.— Din.: Franović Josip, Kučan Antonija. — Po 35.— Din.: Pernar Andjela. — Po 50.— Din.: Višnjić Marica i Marija Slavić, za raširenje Glasnika.

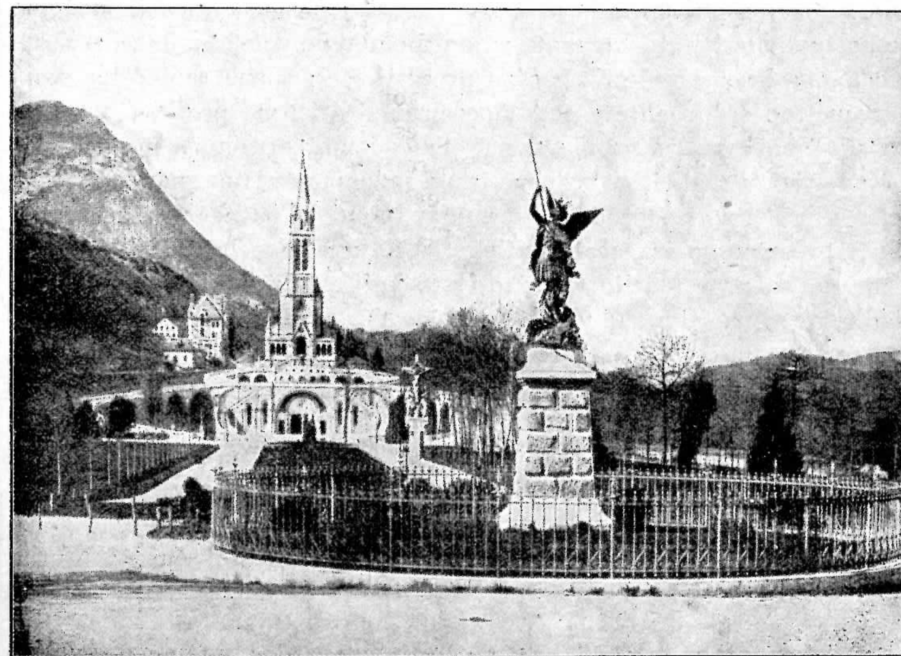
GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, VELJAČA 1932. BROJ 2

LURDSKO SVETIŠTE I POBOŽNOST SV. KRUNICE

Ono, što se u Lurdu doživljuje, nije moguće opisati. A toliko je toga, što ondje napunja dušu i srce, takovi su utisci, što ih se ondje prima, da ih se ne može nigda zaboraviti.

Pogled na lurdsko svetište

Ona špilja, u kojoj se nazad 74 godine do osamnaest puta prikazala jednoj siromašnoj četrnaestgodišnjoj pastirici Kraljica neba i zemlje; štake, umjetne noge, prsni oklopi i druge bolesničke sprave, naslagane sa strane špilje, a ondje ostavljene na uspomenu dobivenih milosti; stotine voštanica, što bez prestanka izgaraju i tope se u pla-

menu kao zavjetni darovi prisutnih i odsutnih Marijinih štovatelja; duge povorke hodočasnika, koji su onamo dohrlili s najudaljenijih strana svijeta te molitvom i skladnim pjevanjem pobožnih pjesama na svome narodnom jeziku natječu se s onima iz drugih zemalja, da što ljepše pozdrave i uzveličaju nebesku Kraljicu; mnogobrojni oni i raznovrsni bolesnici, koji, dovedeni na kolicama pred špilju, upiru svoj pogled prema mramornom kipu nebeske Majke i prose je za pomoć; vruće molitve i vapaji, kojima se hodočasnici, dok se bolesnici kupaju u čudotvornoj vodi, utiču Bogu i Presv. Djevici za njihovo ozdravljenje; svagdanja ona popodnevna procesija sa Presv. Otajstvom, koja se uz pobožni i zanosni pjev dječaka i svećenika svečano izvija od špilje do na trg ispred donje crkve; blagoslivljanje na tom trgu svakoga pojedinog bolesnika sa Presvetim, pa dirljivi oni poklici i zazivi, što ih kroz to vrijeme svećenici nasred trga u raznim jezicima podignutim glasom upravljaju Bogu i Bl. Djevici, a čitavo ih uokolno mnoštvo ponavlja te napokon, da ne spominjem drugo, a ima još dosta toga, ona krasna večernja, noćna procesija sa gorućim svijećama, koja krećući od špilje slijeva se na prostrani trg ispred bazilika, potpuno osvijetljenih za većih blagdana električnim žaruljama, preko koje tisuće grla u različitim jezicima, a po jednome te istom napjevu uzveličavaju Presv. Bogorodicu pjesmom: »Sred te se pećine« pripijevajući joj zanosno iza svake kitice: »Ave, ave, ave Maria — Zdravo, zdravo, zdravo Marijo!«, prizori su, koji prisutnika tako potresu i do suza ganu, tako zadive i uznesu, da mu se pričinja, e se ne nalazi na ovoj zemlji, već negdje drugdje, u mnogo ljepšem kraju, bliže Bogu i dobroj nebeskoj Majci Mariji.

O svemu, što se u Lurdu vidi, čuje i ćuti, ja ne mislim ovdje potanje pisati; hoću samo da čitateljima »Gospine Krunice« u kratko spomenem ono, što se ondje vidi, čuje i osjeća, a u svezi je s pobožnošću sv. Krunice.

Ljubitelj molitve sv. Rozarija (Krunice) vidi i čuje u Lurdu mnogo toga, što mu u pameti budi najljepše uspomene odnosno na tu molitvu, što ga potiče, da se u nju još više zaljubi.

Stojeći pred špiljom i gledajući onaj bijeli kip Presvete Djevice dolaze mu na pamet riječi bl. Bernardice, kojima je ona pripovijedala, kako je izgledala Bl. Djevica pri prvome i slijedećim prikazanjima. »Ona je bila, veli bl. Bernardica, mlada i lijepa, osobito lijepa, ka»kove ja nijesam nikada vidjela... Izgleda kao djevojka od 16 do »17 godina. Nosi bijelu haljinu, pripasanu modrim pojasom, koji se »spušta niz odijelo skoro do nogu. Bijela koprena na glavi, kroz koju »se jedva zamjećuju vlasi, pada joj straga, pokriva pleća i spušta se

»do ispod pasa. Noge su joj bose, kojih veći dio pokrivaju krajnji »nabori haljine, a na kraju imaju po jednu zlatnu ružu. *Preko desne »ruke visi joj krunica s bijelim zrnima, a njezine zlatne veružice bli»staju se kao zlatne ruže na njezinim nogama.*« Kad se je Bernardica kleknuvši na zemlju po nagovoru Presv. Djevice prekrstila i izvadivši je iz džepa stala da moli krunicu, »Gospoda« (tako je zvala svetu Prikazu, prije nego joj je u šesnaestom viđenju rekla, da je ona *Bezgrešno Začeće)* prebirući zrna svoje krunice motrila ju je kako moli, a iza svake desetice pridruživala je svoj glas njezinu te s njom zajedno izgovarala: »*Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu*«.

Lurdska prikazanja, s pravom veli jedan pisac, (Dr. Juraj Bertrin, Lurd, hrv. izd., str. 16), sačinjavaju posebno poglavlje u kršćanskoj apologetici (obrani katoličke vjere). Ona čudesnim načinom potvrđuju vjersku istinu o Bezgrešnom Začeću Bl. Djevice Marije, koja je istina bila proglašena kao članak vjere četiri godine prije (1854.). Ona potvrđuju pravo i povlasticu, danu od Krista crkvi katoličkoj i nasljedniku sv. Petra rimskome Papi, da nepogrešivo upravljaju svijetom u vjerskim stvarima. K tome treba još dodati, da su Lurdska prikazanja ujedno najsvečanija obrana, potvrda i preporuka sv. Krunice, najljepše od svih molitava (iza sv. mise), što opstoje u Katoličkoj crkvi. Obrana pred bezbošcima i krivovjercima, koji je napadaju i ismjehavaju; potvrda svih brojnih povlastica, kojima su je Sv. Oci Pape tekom vijekova obdarili; preporuka svim vjernicima, da je revno mole. Presv. Djevica je kroz vijekove više no jednom pokazala, koliko joj je draga ta molitva. Prikazanjima u Lurdu htjela je to opet i najsvečanije posvjedočiti. *O. Antonin Zaninović o. p.*

ISUS U HRAMU

(Poslušna ljubav)

Svemogući Bože, gospodaru neba i zemlje, o, kako sam ganut čitajući riječi svetoga Evanđelja: »I bijaše im podložan.« Da bolje izraziš svoju ljubav prema zaštitnicima svoga djetinjstva, koji su uvijek bili spremni na ponizno štovanje Tvojih savršenstava, dostojiš se podvrći svoju vrhovnu volju njihovoj volji.

Zakon je ljubavi vršiti volju onih, koje ljubimo. Ja hoću da se podvrgnem svima slatkim i spasonosnim zahtjevima ovoga zakona, preljubljeni moj Spasitelju.

Govori: »Tvoje će mi zapovijedi biti draže od svakoga blaga.« Koju me god stvar zatražiš, i na koji god način, naći ćeš u meni, nadam se, savršena poslužnika.

Mili Ti se možda zapovijedima, koje upravljaju mojim kršćanskim životom, nadodati otajstvena nadahnuća, koja će me uputiti prema savršenstvu? N e k a b u d e! Podvrgavam se za ljubav, svemu, što ćeš mi zapovijediti: stupat ću sigurnim korakom po svima putovima, koje će mi pokazati Tvoja božanska svjetlost. Uzpet ću se i po vrletnim klisurama, s vrha kojih čujem Tvoj ljubazni zov. Veliko, uzvišeno, teško, pa i ono što je nemoguće, sve ja hoću s Tobom, da Ti pružim dokaz svoje ljubavi.

Ako u radu, koji mi bude namijenjen od Tvoje milosti, misliš da me lišiš svake duhovne slatkoće, i da me prisiliš da pred Tobom hodam pognut pod bremenom hiljadu križeva: N e k a b u d e!

Neplodnost, suhoća, zapuštanje, nemir, nutarnja pustoš, bolesti, slabosti, nemoći, žarki bolovi, sve mi je ljupko, kad u njima vidim Tvoju volju.

Neka Tvoji zemaljski predstavnici muče Tvoga bijednog slugu, mjesto da mu sa slatkošću dostavljaju Tvoje zapovijedi, oni će svejedno polučiti moju savršenu poslušnost, jer će moje srce imati pred sobom samo Tebe: uvijek će samo Tebe slušati moja ljubav.

O, Isuse, kralju poslušnih, kad stupim pred Tvoj sud, daj da uzmognem i ja čuti glas Tvoje svete Majke i Tvojih anđela, koji da mi dadu svjedočanstvo: B i j a š e T e b i p o s l u š a n!

G. L. Monsabré.

KAD BI SE ZNALO ŠTO JE SV. MISA!...

Jedan misijonar shrvan od napora i bolesti, jedva se je držao na nogama. Kažu mu: »Kad bi liječnik znao za vaše stanje, zabranio bi vam da se toliko mučite i naprežete da rečete sv. misu«. A dobri misijonar odvrati: »Ah kad bi liječnik znao, što je sv. Misa, on bi me nagovarao, da govorim svaki dan sv. Misu«.

RADI OVOG NEVINOG DJETETA SMILUJ NAM SE

Alfonso d'Alburqueque našao se je jednom u pogibli da izgine on i sva vojska s njime, jer je nastalo strašno nevrijeme. U toj strašnoj tjeskobi, uzme u naručaj jedno malo dijete, podigne ga k nebu vapeći: »Ako smo mi griješnici, ovo je dijete nevino; Gospodine, radi ovog nevinog, smiluj se nama«. Bog je uslišao molitvu. Nevrijeme se stiša i mine svaka pogibao. — Ako je tako moguće i tako djeluje nevino dijete na srce Božje, kako da ne djeluje svećenik, kada drži u rukama žrtvu potpuno nevinu, Isusa, i žrtvuje ga Bogu, proseći ga, da bude milosrdan i blag prema svojoj nevoljnoj djeci — ljudima, koji su ga uvrijedili.

O. A. E.

SVIJEĆNICA

Okiti dom tvoj, Sione grade,
I primi Krista, Kralja vjekova;
Mariju slavi, koja ti dade
Prejasno Sunce rajskih bregova.

Svijetlo je novo zasjalo nama
I guste danas nestade tmine,
Marija put nam kazuje sama
Do svetog templa. Idimo njime.

Čista si, Djevo, ko liljan bijeli,
Što no je cvao u bašći neba;
Primjer je bio život tvoj cijeli
Kako nam Boga slušati treba.

Čuvaj nas, čuvaj na teškom putu
Davši nam zalog ljubavi čiste.
A kada borbu svršimo ljutu,
Tada u miru pusti nas, Kriste.

fra R. K.

OČENAŠ

Ne započimljemo ovu divnu molitvu s kakvim uzvišenim naslovom, koji se Bogu dolikuje. Ne kažemo mu: Svemoćni, Stvoritelju neba i zemlje, Bože vojska, Premudri, Presveti i slično. Krist nas uči, da se dragom Bogu prestavimo sa potpunim sinovskim pouzdanjem, nazivajući ga jednostavno slatkim i familijarnim nazivom oca: **»Oče naš«.**

I doista Bog je naš Otac, i od njega je svako očinstvo na nebu i na zemlji, uči nas sv. Pavao. On je otac sviju ljudi, a mi smo svi njegova djeca. On je otac, jer nas je iz ničesa stvorio na sliku i priliku svoju. On nas kao dobri otac uzdržava svojom Providnošću. Od njega nam sve što imamo i što jesmo. On je otac, koji rastvara svoje ruke i napunja nas svojim blagoslovom. Kad bi sami jedan čas dignuo od nas svoju svemožnu ruku mi bismo se povratili u ništa, kao što smo iz ničesa i postali. On se neprekidno brine i misli na nas, pa nas nikada ne zaboravlja i ne ostavlja. Lijepo je on to očitovao po svom proroku: »zar majka može da zaboravi dijete svoje? Nu kad bi ga ona i zaboravila, ja se nikada neću vas zaboraviti.«

Bog je naš otac i onda kad nas ošine svojim kaznama, i kad nas pusti da plačemo u bijedi i nevolji, da stenjemo pod pritiskom progonstva i nezgoda. Jer baš tada s nama postupa kao otac, koji hoće da popravi svoga sina, koji je zalutao. S tim hoće, da se vježbamo u ustrpljivosti, da zadovoljimo njegovoj pravdi za grijehe i uvrijede, da si stečemo zasluga za vječni život u raju. Katkada nas ošine kao otac, da nas poštedi kao pravedni sudac. »One, koje ljubim, kaže on, korim i kaznim.«

Nu On je naš otac ne samo jer nas je stvorio, jer se za nas brine, s nama vlada i upravlja, već i za to, jer nas je otkupio od vječne smrti, cijenom muke i smrti svog jedinorođenog Sina. Preporodio nas je i posinio nas na sv. krstu. Pa stoga mi kršćani većim pravom nego ostali ljudi nazivljemo Boga svojim Ocem. »Jer ste sinovi, kaže Sv. Pavao, — pošalje Bog Duha Sina svoga u srca vaša, koji vapi Abba, Oče!«

Sv. Ivan začaran tolikom Božjom ljubavi spram nas kliče: »Vidite kako nas je Bog ljubio, da se nazivljemo i da jesmo sinovi Božji«.

Ako je Bog naš Otac, kao takova moramo Ga ljubiti. Njemu moramo posvetiti svoje srce, pamet i volju, za Njega i u Njemu živjeti i umrijeti. Njemu dugujemo čast i poštovanje. »Ako sam ja Otac gdje je čast, što mi pripada?« Moramo ga dakle slaviti i blagoslivati,

svagdano mu prinašati žrtvu hvale, a to pobožnom i vrućom molitvom.

Dugujemo mu sinovski posluh i poslušnost, opslužujući točno njegov sv. zakon, vršeći vjerno zapovijedi, što nam ih sv. Crkva nalaže u njegovo ime.

Kao sinovi moramo da budemo slični svome Ocu. »Budite savršeni kako je savršen vaš nebeski Otac«, zapovijeda nam Spasitelj. — On to dalje naglasuje i pokazuje kako ćemo biti slični Bogu: »Naučite to od mene«, veli nam On. »Dao sam vam primjer, da kako sam ja radio, tako i vi radite«.

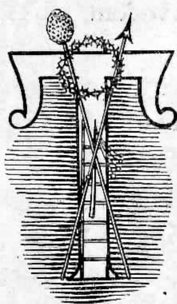
Napokon moramo mirno, ustrpljivo i razabrano snašati protivnosti i nezgode s kojima nas kuša, pohađa i kazni.

Ako je dakle Bog naš ljubljeni i nježni Otac, ako neće da ga nazivljemo drugim, uzvišenijim imenom, koje bi mu po pravu pripadalo, ako uživa, da se nazivljemo i budemo sinovi njegovi, sinovskim pouzdanjem k njemu idimo, otvorimo mu svoje srce, iznesimo mu svoje potrebe. Iako smo neharni sinovi i ako smo radi grijeha izgubili pravo, da se nazivljemo njegovim sinovima, On je još uvijek naš Otac. Sjećajmo se rasipnog sina iz Evanđelja. Neharno je ostavio prag rođenog oca, nije se obazreo na žalost i plač oca, koga je nemilo uvrijedio, otišao je u daleke krajeve, gdje se više nije ni sjećao uvrijeđenog roditelja. Nu kad je spao na prosjački štap, kad je počeo da skapa od gladi, sjetio se ostavljenog oca. Uvrijedio sam ga, mislio je u sebi, ražalostio sam ga, neharan sam mu se pokazao, da to je sve istina, ali ipak, on je još uvijek moj otac. Idem k njemu, i netom ga ugledam, bacit ću mu se pred noge, plačući, pitat ću mu oproštenje za svoje opačine. Oče, kazat ću mu, sagriješio sam protiv neba i tebe, ne zaslužujem više da me nazivlješ sinom; smiluj mi se, primi me barem kao jednog od svojih najamnika. I nije moguće, da mi se neće smilovati, nije moguće da otac prezre krv svoju. I tako se dogodi. Netom ga otac ugleda, netom čuje njegovu skrušenu ispovijed, zaboravi na sve uvrijede, što mu ih je neharnik bio nanio; zagrli ga, izljubi ga, obuće ga u nove haljine, pripremi mu sjajnu gozbu i povrati mu sva sinovska prava.

S takvim pouzdanjem moramo se i mi povratiti k našem nebeskom Ocu, ako smo ga po grijehu ostavili. Ali i s takvim skrušenjem moramo mu pristupiti, pa ćemo se i mi uvjeriti, da je On naš ljubezni i milostivi O t a c, kako ga u ovoj krasnoj molitvi nazivljemo.

M. K.

KORIZMA

To je život vječni — govorio je naš Spasitelj — da ljudi upoznaju tebe, Oče, i onoga, koga si poslao, Isusa Krista (Iv. 17, 3). Upoznati, dakle, našega Spasitelja, to nam već dava početak vječnoga života. Ali treba ga upoznati živom vjerom. Vjerom, koja svoj život djelima pokazuje. Sjediniti se s Isusom našim razumom po vjeri, našim srcem po ljubavi, čitavim bićem po djelima sličnim Njegovima: eto u čemu se sastoji sva naša savršenost i svetost. To je bila i bit će svetost svih svetaca i blaženika.

O tome nam živo govori apostol naroda sv. Pavao. »*Živim — veli — ali ne ja, već Isus Krist u meni. Ja sam na križ propet s Isusom. Moj život je Isus Krist. Mi smo umrli s Kristom (grijehu) pa ćemo zato i živjeti s Njime. Vi ste kršteni u Isusu Kristu i zato oblačiste na sebe Krista*«.

Jasna je, dakle, nauka sv. Pavla: život Isusov mora da se odrazi u duši i tijelu našem. To nam govori isto naše ime »kršćanin«. To znači, da smo kaono drugi, da tako rečem, umanjeni Krist, jer moramo biti živa Njegova slika. Tu istu nauku propovijeda nam sveta liturgija. Jer svi obredi, svi sveti čini, svi sakramenti, sve Božje službe za jednim idu: da nas što više približe Isusu, da nas što tješnije s Njime, s Njegovim krepostima, s Njegovim čuvstvima, s Njegovim životom sjedine.

To je istinito za svako godišnje liturgijsko vrijeme, ali nadasve u ovo sveto korizmeno doba. Sve nas poziv1je, da slijedimo Spasitelja i Vođu našega. Da svučemo staroga čovjeka, a oblačimo se u novoga, koji je stvoren po Isusovom duhu (sv. Pavao). Stoga nas odmah na početku Korizme opominje Crkva dirljivim obredom posipanja pepela, da se moramo najprije uteći kreposti poniznosti. Ne uzdati se u svoje sile, već se sjetiti, da smo prah, da smo po sebi ništa. Ali ne smijemo samo u tom ostati. Moramo se dapače čvrsto uzdati u Božju milost. Jer po njoj sve možemo (sv. Pavao). Na ovo nas ufanje osobito potiče misna liturgija prve korizmene nedjelje.

Ovom mišlju ohrabreni i Božjom milošću ojačani vesela se srca prihvatimo rada oko naše duhovne obnove; rado se uputimo putem posta i pokore. Jer, ako po riječima sv. Pavla, moramo uvijek nositi Isusovo mrtvenje u našem tijelu, eda se tako i Isusov život očituje u našem tijelu (2 Kor. 4,10), koliko više moramo to sada kad nam korizmeno vrijeme stavlja pred oči Krista kao pokornika? On nije imao grijeha. Ali je uzeo naše grijehe. I da naše grijehe uništi, odabrao je

oštru pokoru u pustinjskoj samoći među divljom zvjeradi (Mark. 1, 12).

Isus, dakle, sama nevinost, morao je trpjeti i tako u slavu nebesku ući (Luk 24.26). Kako dakle mora biti potrebita nama pokora; nama, koji moramo da naše grijehe vlastitom pokorom, a po zaslugama Isusove pokore, uništimo! Poslije pokore samoća, koliko nam to zvanje dopušta, te sloboda srca od svakog stvora i združenje u molitvi s našim Spasiteljm: to je ono što se mora nadasve u ovo sveto vrijeme odigravati u čitavom našem biću.

I Anđeli pristupiše i dvorahu ga...

Sjetimo se, da su u starije doba svi opsluživali potpuni nemrs (bez mesa i bijelog smoka) i strogi post (jedući jedan put dnevno o zalazu sunca) kroz čitavu korizmu. Spomenimo se, da se je javnim grješnicima naređivala teška pokora koju bi vršili u zatišju kojeg samostana i da bi se tek — ako bi bili dostojni — na Veliki četvrtak svečano u crkvenu zajednicu primili. Ovo je vrijeme još služilo katekumenima kao priprava za sv. krštenje, kojim su na dan Uskrsa (u oči Velike Subote) imali biti pokopani (grijehu) u Isusu, eda s Njime ustanu na život milosti.

Sve nas, dakle u korizmi živo opominje, da budemo dostojni naših pređa po vjeri, pravi Spasiteljevi sljedbenici. Na to podsjeća i ozbiljna ljubičasta boja, koja označuje pokoru i plodnost dobrih djela. Sjeća na toga i zamukli hvalospjev »Gloria« (»Slava Bogu na visini«), šutnja orgulja i tužni napjev »Benedicamus Domino« (»Blagoslivljajmo Gospodina«), kojim nas svećenik ili đakon pri koncu mise pozivlje na ustrajnost u molitvi.

Ako je Crkva opravdano ublažila nemrs i post, sjetimo se, da moramo nadoknaditi na drugi način ono što nam fali na oštroj tjelesnoj pokori, jer Božja pravda ostaje nepromijenjena. Vjerni stoga budimo današnjem ublaženom postu, koliko nam jakost i poslovi dopuštaju. Ali osim toga radosna srca prikazujmo s Božanskim Pokornikom u pustinji Vječnoj Pravdi sebe, svoje malene žrtve, svagdanje križeve i nepogodnosti. Prihvatimo strogost života, koja napušta sve bučne (iako možda nevine) zabave i zabacuje sve suvišno, eda lakše uzmognemo milostinjom ublažiti nevolje naše braće i time pokriti mnoštvo naših grijeha (Idv. 4,11) Napokon molitva, duhovno štivo, razmatranje, pobožnije i češće pristupanje sv. misi i sakramentima neka posvete još više ovo sveto korizmeno vrijeme.

Na taj ćemo način obilne pouke crpsti iz onih čitanja određenih nekoć za javne pokornike ili katekumene i naša će misao biti neprestano uz našega Spasitelja-Pobornika u pustinji. Tako ćemo i čuvstvima i djelom postajati svagdano Njemu sve sličniji i tjesnije s Njim združeni. A ovo sjedinjenje postignut će vrhunac u sv. pričesti na Veliki četvrtak na Večeri Gospodnjoj. U taj dan naći će Isus u našem srcu svoj miran grob a naše srce u Njemu svoj tihi počinak. A na dan Uskrsa ustat će Isus slavan pun života. I mi ćemo s Njime uskrsnuti. »*Krist uskrsnuvši više ne umire, već što živi, živi Bogu*«. —

O. D. Budrović

GDJE VAS NITKO NE VIDI...

Jednom dade učitelj svakom svom đaku jednu ptičicu i reče: »Idite tamo, gdje Vas nitko ne vidi, ubijte svoju ptičicu i donesite mi je natrag!« Učenici su ga čudno pogledali ne znajući, što on time hoće. Ipak, uzme svaki jednu ptičicu, otiđe na samotno mjesto i ubije ju...

Nakon nekog vremena počeli su se vraćati. Svaki pokaže svoju ubijenu ptičicu i spomene mjesto gdje ju je ubio. Bila su spomenuta različita tiha mjesta. Dođe na red i jedan mali dječak. On stupi pred učitelja, otvori šaku, a ptičica — pošto je bila živa — odleti. Ostali su ga učenici začuđeno pogledali i nestrpljivo čekali učiteljev upit. Učitelj se je i sâm također začudio, i, da mu bude jasno, zapita dječaka: »Zašto je nijesi ubio?« Dječak odgovori mirno bez promišljanja: »Gdje da ju ubijem? Nijesam mogao naći n i g d j e mjesta, a da me ne vidi... Bog...« — Bog je svagdje! Mislimo i mi tako? *D. Modrušan.*

Gospina krunica XVI 2/1932

SV. ALBERT VELIKI

Ovo, što ću sad pripovijedati, dogodilo se je prije jedno sedam stotina godina.

Bio je tad jedan mladi đak, po rođenju plemić. Rodio se u zemlji Švapskoj, u gradiću Lauingenu. Kućom se je zvao pl. Bollstädt, a krsno mu je ime bilo Albert.

Crkva ga zove Albertom Velikim. I Crkva ga štuje kao Blaženika.

I onda, u g. 1220., kad je mladi Albert bio na naukama u Padovi, zvali su ga njegovi drugovi »velikim«. A on je bio stasom malen. Htjeli mu se njegovi drugovi samo narugati, kad su ga zvali »velikim«. Katkad bi mu i glasno doviknuli: »Veliki vol!«

Albert je, naime, bio vrlo slab đak, i odatle taj porugljivi nadimak od njegovih drugova.

Mogao se Albert mučiti koliko ga volja. Mogao je učiti i dan i noć. Ali je sve bilo uzalud. Suha grana ne može da se zazeleni I Albert ne može, pa ne može da išta u školi shvati i nauči.

A to ga je puno žalostilo. Jer je Albert želio da bude čovjek učen. To su željeli i njegovi plemeniti i pobožni roditelji. Ali, eto, nije nikako išlo.

I da nije pobožna mati Albertova naučila svoje dijete pobožno se moliti Bogu, zlo bi prošao Albert. Bog zna, šta bi on bio učinio u toj svojoj muci i nauci! Ovako mu je sveta molitva pomalo izgonila iz duše žalost i očajanje.

Albert se je jednako nadao. I protiv nade on se je nadao.

Tada je u gradu Padovi propovijedao blaženi brat Jordan iz Reda Dominikanskoga. Silna je bila besjeda toga Božjeg propovjednika. Hiljade i hiljade svijeta dolazile su sa svih strana, da ga čuju. I mnogi su, na njegovu riječ, stupili u sveti Red Dominikanski.

I Albert je išao na propovijedi Jordanove. A ove pobožne i slatke propovijedi Albert je, začudo, shvaćao i pamtio. Mogao ih je i na izust kazivati kao kakav učen propovjednik.

To je Alberta veselilo i osokolilo. Ipak Albert nije bio baš tako glup i tup.

*

I on zaželi da bude propovjednik. Da bude propovjednik kao brat Jordan.

*

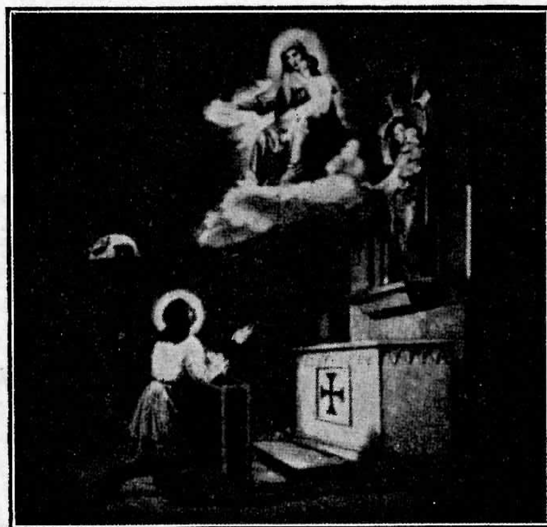
Jednoga dana uniđe Albert u ćeliju brata Jordana, i ponizno zamoli od njega svetu bijelu haljinu dominikansku.

Ova ponizna molba bila mu je brzo uslišena.

Bio je Albert, uistinu, jedna čista i nevina duša. Uvijek sav djevičanski. Pa mu je baš lijepo pristajala ta bijela haljina dominikanska.

I sad mu se više nitko nije rugao. I bilo je Albertu u manastiru dominikanskom kao u raju zemaljskom.

Ali Albert nije uživao ni u manastiru kakav bolji glas. Nijesu mu se, doduše, rugali kao ono u svijetu, ali nijesu ga nigdje ni isticali. Držali su ga samo jednim običnim i priprostim bratom.

Bl. Dj. Marija upućuje mladoga Alberta u Dominikanski Red

Pobožna mati Albertova naučila je svoga malog Alberta nesamo Bogu se pobožno moliti, već i slijepo ponizan biti. Pa je mladi dominikanac Albert lako podnosio sve one niske i proste poslove i službe, što ih je morao da obavlja u manastiru. Dapače, on je to sve, kao nitko drugi, veoma rado i lako opsluživao. Opsluživao pune dvije godine dana.

A tad je pridošla teška kušnja i napast. Albert je najedamput postao tužan, mrk i očajan.

U toj očajnoj kušnji i žalosti utekao se je Albert svojoj Dragoj Gospi. Nju je on uvijek osobito štovao. I punih devet dana moli se on Njoj, i traži pomoć i savjet od Nje. Od Nje, Majke dobroga savjeta.

Kad je prošla devetnica, izlazi Albert, u noći, iz svoje ćelije. Čekao je, dok sva braća u manastiru lijepo pozaspu.

Šta će i kud će to Albert u toj gluhoj noći?

Silazi Albert u vrt manastirski. I uzima dugačke ljestve u vrtu, i prislanja ih uza zid manastirski.

Hoće, eto, Albert da uteče iz manastira dominikanskog.

A zna li on, kakav grijeh navaljuje time na svoju dušu?

Albert ne misli sad ni na kakav grijeh. On je posve miran u duši svojoj. Samo je neizmjerno žalostan. Jer je nesretan, što mora da bježi iz svoga dragog manastira dominikanskog.

I u pobožnoj molitvi hoće Albert da izvede taj svoj noćni i očajni naum.

On klekne na zemlju. I on se svom dušom svojom opet utječe svojoj Dragoj Gospi. On joj kazuje, da neće nipošto biti nevjeran ni Njoj ni Dragome Isusu.

Dovrši Albert svoju molitvu. I hoće da ustane. I hoće da podigne svoje oči. Ali mu se oči odmah zatvoriše. Kao da se pred njim stvorilo žarko Božje sunce, u koje se ne može da pogleda otvorenim očima.

Albert dolazi k sebi. I on sad ugleda pred sobom, u čudesnoj svjetlosti, četiri prekrasne ženske prilike. Četiri divne djevice.

I dvije djevice stupiše smjelo na prislonjene uza zid dugačke ljestve. Kao da su htjele Albertu tako zapriječiti, da se ne penje uz ljestve.

A na to Albert nije više ni mislio. On je ostao klečeć na koljenima. Samo što su se njegove obadvije ruke visoko uzdigle. Sklopljene i stisnute uzdigle se njegove ruke na molitvu.

Treća od onih divnih djevica pristupi Albertu, i progovori mu ovako:

»Alberte! Zar ti nijesi obećao Bogu i zavjetovao se, da ćeš u svetom Redu Dominikanskom vjerno služiti Našoj Dragoj Gospi i Njezinu Božanskom Sinu? Kako sad možeš očajati zbog napora i posla, što ga moraš da snosiš u manastiru? Kako si izgubio ufanje, pa se, eto, više nimalo ne ufaš, da će milostiva ruka Božja skinuti s tebe i taj teški teret? Kud ćeš u svijet, Alberte? U svijet, u kojem ćeš ludo propasti bez vođe?«

Albert odmah odgovori divnoj djevici ovako:

»Ja neću nipošto da ostavim Boga. Ali bježim iz ove kuće, jer sam joj samo na teret. Prenaglio sam se, kad sam obukao svetu haljinu Braće Propovjednika. Meni fali znanje, da branim vjeru i da

propovijedam svijetu radosnu vijest spasenja. Bila je samo taština moja, kad sam mislio, da sam pozvan za tako svetu i veliku službu. Ja više neću na to misliti, i samo ću oko toga nastojati, da osiguram sebi vječno spasenje. Bog me neće pitati, jesam li lijepo propovijedao, već jesam li sveto i pobožno živio. I neće me Bog pitati, jesam li pisao učene knjige, već jesam li bio čestit i krepostan. Za obranu vjere, za borbu protiv zablude Bog će odabrati i pozvati druge pametnije ljude. On mene ne treba i neće. I ja samo stoga bježim iz manastira. Ja hoću da pođem među pustinjake. Tamo u pustinju, gdje nigdje nikoga nema.«

»Alberte«, progovori mu opet treća divna djevica. »Znaj, da sveto znanje ne stoji samo u moći čovječjoj, već da je i dar Božji. A ti još nijesi dosta molio za prosvjetljenje od Boga. Gospodarici neba i zemlje, Preblaženoj Gospi, ti si drag. Ti si povjeren Njezinoj moćnoj zaštiti. Zašto se ne obratiš k Njoj?«

I sad Albert pogleda na četvrtu žensku priliku, na Djevicu, koja je bila krasnija i sjajnija od one, koja je s njim malo prije govorila. Ona je bila ljepša i od onih dviju djevica, što su čuvale ljestve. A milo i veličanstveno stajala je Ona pred njim. Njezine sjajne i premile oči prodirale su dobrostivo sve do u dno Albertova srca. O premile oči Naše Drage Gospe!

Dr. Iv. Ev. Šarić.
Nadb. Sarajevski.

(Svršit će se).

PUČKE MOLITVE U ČAST MAJKE BOŽJE

(Blato, otok Korčula. Priopćio Don Vice Bosnić.)

JUTARNJA MOLITVA

Dobro jutro, Gospe moja!
Lip li si nam rod rodila,
Kad si Sinka porodila,
Nebo i zemlju prosvitlila.
Neg'(o) te molim, Gospe moja!
Moli, Gospe, Sinka Tvoga,
A Isusa Boga moga,
Da prosvitli pamet moju,
Da ne izgubim dušu moju.
Moj Isuse, budi hvaljen
S Divom Majkom vika!
Amen.

VEČERNJA MOLITVA

Idem, Gospe, leći, spati,
Sami Bog zna, hoću l'(i) ustati.
Preporučam dušu moju
Predragomu Sinku Tvomu,
A Isusu Bogu momu.
Koji se Bogu preporuča,
Bog ga od sebe ne odluča,
Neg' ga uzme sobom stati,
Raj nebeski uživati.
Moj Isuse, budi hvaljen
S Divom Majkom vika!
Amen.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

BL. ALBERT VELIKI PROGLAŠEN SVECEM I NAUČITELJEM CRKVE.

Sv. otac Papa Pijo XI. izdao je dne 10. I. tek. god. pismo, kojim Bl. Alberta Velikoga proglašuje Svecem i Naučiteljem sveopće Crkve. Cijelo je kršćanstvo s oduševljenjem pozdravilo taj toliko očekivani i željkovani čin, jer je u tome vidjelo još jednom svečano proglašenu istinu, da između vjere i znanosti ne može biti protivnosti, nego da su one kćeri jednog te istog izvora, Vječne Istine — Boga. To je bilo potrebito osobito danas naglasiti, kada moderne prirodne znanosti hoće da odaleče čovjeka od Boga. Sv. Albert je naime bio najveći prirodoznanac srednjega vijeka, te je i danas priznat u znanosti kao preteča modernih prirodnih znanosti — osobito eksperimentalne metode u njima. Ali on je ne samo bio prirodoznanstveni učenjak, već i veliki svetac. Proučavanje prirode njega nije odalečilo od Boga, nego ga Bogu približilo. Tako mora biti i danas. Osobito se je pak tim činom razveselio dominikanski Red, čiji je sv. Albert bio član. On je ujedno bio učitelj najvećega crkvenoga učitelja, isto Dominikanca, sv. Tome Akvinskoga. On je sada i u slavi i u crkvi njegov drug. Vesele se tome i svi kruničari, jer je Bl. Albert bio osobiti štovatelj Majke Božje. Mi ćemo o njemu još dosta pisati u našem glasniku. U ovom broju donosimo iz zlatnog pera Preuzv. gosp. Dra. Ivana Šarića, nadbiskupa sarajevskog, krasnu legendu iz njegova života, u kojoj se priča njegovo zvanje i ustrajnost u dominikanskom Redu i očituje njegova djetinjska pobožnost prema Majci Božjoj, kao i njezina ljubav prema njemu. Sigurno će svi naši čitatelji uživati u ovoj divnoj legendi Preuzv. Dra. Šarića, pa mi u ime svoje i njihovo iz srca zahvaljujemo Preuzvišenome, što nam je ustupio ove zlatne retke, i molimo novoga sveca, da mu obilno odvrati, a nas sve štiti i zagovara kod Boga.

Enciklika Papina o Bl. Djevici Mariji. Na dan apostola ljubavi sv. Ivana Evanđeliste služio je sv. Otac u Bazilici sv. Petra svečanu sv. Misu kao zaključak jubileja Efeškog koncila, na kojemu je svečano proglašeno materinstvo Božje Bl. Dj. Marije. Tog istoga dana izdao je posebnu Encikliku, svečano pismo, na svu Crkvu, u kojoj govori o ovoj najljepšoj odlici Bl. Djevice Marije, kao i o primatu rimskoga Biskupa, koji se je očitovao na tom koncilu, na kojemu su zasijedali baš istočni biskupi. Želi zato i ovom prigodom, da bi se ostvarila čim prije molitva Božanskog Spasitelja: da bude jedno stado i jedan pastir. Uskorila to Bogorodica, koju obe crkve tako žarko ljube, štuju i brane!

Misije i bratovštine sv. Krunice u Sjevernoj Dalmaciji. Pag. Naši oci misijonari O. D. Domić i O. J. Belić, i ako su kasno u večer došli, bili su od naroda oduševljeno pričekani. Svete su misije počele 7. a svršile 15. XI. Premda su propovijedi bile jutrom rano a u večer kasno, narod je vrlo rado dolazio u crkvu. Da se je duševno okoristio svetim misijama, dokazao je pristupanjem na svete sakramente. Koliko ih je, koji su progledali i duševne rane izliječili! Dao Bog da ustraju u svojim odlukama! Oko 2800 ih je pristupilo stolu Gospodnjem, eda, okrijepljeni hranom jakih, uzmognu kao pravi Kristovi vojnici boj biti proti svih duševnih neprijatelja. Zadnji dan bio je dan slavlja, kad je vas narod sletio u prostranu crkvu, koja je bila dupkom puna da se nijesi mogao maknuti. Narod je došao da čuje zadnje opomene Božjih vjesnika i da primi njihov blagoslov. Oci misijonari raziđoše se po paškom dekanatu te otiđoše jedan u Vlašiće, drugi u

Kalan, onda u Barbat i Metajnu. Svugdje po tri dana. Narod se jako lijepo odazvao i pristupio na svete sakramente.

Kad je narod u Pagu čuo, da su se misijonari povratili sa sela i da odlaze iz Paga, sleglo se mnoštvo svijeta na obalu, da im zaželi sretan put. Dapače i općinska uprava je došla, da im zahvali na trudu i požrtvovnom radu. Dao Bog, da sjeme riječi Božje pusti duboko svoje žile u narodu, i da donese obilan plod u kršćanskom življenju!

Ovom prigodom moramo istaknuti, da je u gradu Pagu bio samostan otaca Dominikanaca pod imenom Sv. Križa. Ondašnja crkva sada je stojna kuća. Čudotvorno Propelo, koje bijaše u crkvi sv. Križa, sada se nalazi u crkvi matici, a u pobočnoj lađi matice oltar Rozarija. Na oltaru je kip Gospin, a unaokolo nikije izredano 15 otajstva Rozarija.

Veliki oltar sa četiri stupa vas je od mramora, a na oltaru slika Majke Božje u nebo uzete. Taj oltar donešen je iz Zadra, kad je Dominikanska crkva bila zatvorena a samostan sekvestriran. Na oltaru je bila slika Gospe Rozarija: Majka Božja, sv. Dominik i sv. Katarina Sijenska, a ispod njih 15 otajstva. Slika je umjetničko djelo — kako kažu — od Tintoretta. Sada je spremljena i čeka zgodan čas da bude popravljena i na svoje mjesto postavljena. Na podnožju oltara stoji urezan ovaj natpis: **Altare B. V. SS. R. erectum a Confraternitate auxilio fidelium. MDCCXLVIII. mense augusti. Jadra advectum aureis DCXXV. Anno Dni MDCCCVII.** Na žalost nema nikakvih spisa o zakonito utemeljenoj Bratovštini Rozarija osim spomenuta dva oltara, a ipak narod rado moli Krunicu Rozarija i u crkvi i kod kuće. Naravno, da se je ovim misijama ta pobožnost još više učvrstila i raširila.

Sv. misije u Hlebinama. Od 22.—29. novembra održali su misijonari O. Lujo Matijaca i O. Jordan Viculin sv. misije u Hlebinama. Premda je bilo svakakvo vrijeme: i studen i snijeg i blato, ipak je narod grnuo u crkvu. Crkva bijaše uvijek puna i jutrom u 9 i večerom u 5 sati. Naš hrvatski narod, i ako ima svojih pogrešaka i mana, ipak je ostao vjeran i Bogu i svojoj katoličkoj crkvi, a to se najbolje pokazalo baš ovih dana sv. misija. Rijetko je tko izostao od sv. Sakramenata, tako da je bilo sv. ispovijedi 1772. Oci misionari ostavili su i najljepšu uspomenu, kad su ustanovili Bratovštinu sv. Krunice. Začlanilo se već tih dana 705 članova. Dao Bog, po zagovoru Majke Božje sv. Krunice, da sjeme riječi Božje urodi obilnim plodom!

Sv. Misije u Novigradu-Podravskom. 28. novembra došli su k nama misijonari veleč. otac Jordan Viculin i Lujo Matijaca. Dnevno bijahu propovijedi u 9 sati ujutro i 4 i pol u veče. U četvrtak t. j. 3. decembra bijaše glavna ispovijed. Hvala dragom Bogu, koji nam je dao tako požrtvovne dušobrižnike, koji su žrtvovali sve, da jasno predoče narodu, kako su grijesi teški i koliko se grijehom vrijeđa dragi Bog. Pri sv. ispovijedi je bilo do 3.000. Zahvaljujemo časnim ocima, a bila im od Gospoda velika plaća.

Osobito jaki utisak učinio je časni otac Jordan, koji je na dan odlaska iz naše župe održao krasan govor najprije gosp. župniku, a zatim čitavom narodu, tako da nije bilo oka koje nije bilo orošeno suzama. Čitav puk je obećao potom, da ne će Boga vrijeđati i da će se čuvati grijeha i slaviti Gospoda, koji nam daje toliko dobra, i koji nam šalje osobe odabrane, da slave Njegovo ime. Još jednom č. ocima hvala i od Boga plaća. Želimo im dug život, da još mnogo godina ustraju i da svim žarom propovijedaju riječ Božju za spas duša naših. **A. V.**

Karitativna akcija u našem svetištu. U prošlom smo broju javili kako se u Zagrebu na poticaj sv. Oca Pape i naših Preuzv. Biskupa pokrenula sa strane kat. karitativnih udruženja intenzivnija akcija za pripomoć siromašnih i besposlenih kroz ovu zimu. Prije Božića vidio se je plod toga rada u vrlo lijepim Božićnicama, koje su različita društva priredila zagrebačkoj sirotinji. Na istočnoj periferiji Zagreba dosada nije opstojalo nijedno karitativno društvo. A baš na njoj, osobito na Sveticama, imade velike sirotinje. Zato je sa strane našega dominikanskog samostana bila dana inicijativa, da se i na toj periferiji priredi lijepa Božićnica siromašnoj djeci. Odbor gospođa na čelu s milostivom gđom D. Stosić uistinu se lijepo zauzeo i žrtvovao, pak se je i plod te akcije vrlo lijepo očitovao na Nikolinje i u nedjelju pred Božićom. Na Nikolinje primilo je preko 100 siromašne djece Nikolinjske darove od sv. Nikole, a u nedjelju pred Božićom zaodjenuto je i obuveno 90 djece. Podijelilo se 40 pari cipela, 25 zimskih kaputa, 40 opravica, maja i svitera i dosta rublja i veša. Svaki je mogao vidjeti, koliko se dade s dobrom voljom i ljubavlju i s malim učiniti za siromahe. Svi oni koji su radili oko toga kao i oni koji su novcem ili u naravi pripomogli odbor zaslužuju posebnu hvalu i zahvalu, i sigurni smo da će se na započetom putu i dalje nastaviti. Majka će Božja obilno blagosloviti i odvratiti svima, koji budu radili za njezine miljenike — za siromahe.

Karitativna akcija Nadbiskupa Zagrebačkog i Zagrebačkog svećenstva. Uz pojačanu akciju karitativnih društava i samostana u Zagrebu, poduzeo je Preuzvišeni gosp. Nadbiskup Dr. Antun Bauer zajedno s ostalim zagrebačkim svećenstvom u duhu Papine Enciklike posebnu karitativnu akciju kroz ova tri zimska mjeseca. Otvorio je dvije kuhinje, u kojima će oko 500 (petstotina) siromaha primati besplatno dnevno toplu hranu. U vezi s time uređena je središnja kancelarija kat. karitativne akcije. Sličnu akciju pučkih besplatnih kuhinja proveli su prvi Sarajevski katolici, a i u drugim gradovima, varošima i selima razmahao se kat. karitativni rad u različitim formama, koje su se držale najzgodnijim i koje je kršćanska ljubav izmislila.

Nadbiskup pariški podiže crkve, da dade zarade besposlenima. — Vojna ljubavi i dobrotvornosti, na koju je pozvao sv. Otac papa Pijo XI. sve katolike, očituje se širom svijeta na najrazličitije načine. Ljubav ih izmišlja, a potrebe traže. Osobito se mora istaknuti i pohvaliti nastojanje onih Preuzv. crkvenih dostojanstvenika, da besposlenima dođu u pomoć ne milostinjom, već zaradom, a ujedno da tu zaradu upotrebe u vjersko-moralne svrhe. Divnu je akciju u tom pogledu poduzeo pariški nadbiskup-kardinal Verdier. Osim pripomoći putem milostinje on je u Božićnoj svojoj poslanici puku i svećenstvu najavio da hoće besposlenima doći u susret zaradom. Potreba je crkava u Parizu već sada ogromna, a pogotovo će biti za koju godinu. Mora se dakle doći u susret velikim vjerskim potrebama Parižlija. Uzoriti kardinal stoga najavlja, da je odlučio podići u Parizu 60 (šesdeset) novih crkava na najpotrebnijim točkama grada, i to odmah, ne čekajući sutra što se može i što se mora već danas učiniti. Time će dati zarade mnogim besposlenima, a ujedno priskočiti u pomoć onima duševno potrebnima. Pozivlje svoje vjernike, da ga u tom grandioznom pothvatu pomognu, pa da svaki daruje barem jedan franak. Uistinu karitativno djelo po izbor, u koji bi se trebali mnogi ugledati, napose u velikim gradovima!

Tko nije podmirio pretplatu, neka učini čim prije!

KANADA. U oktobru dogodila se našoj dominikanskoj provinciji u Kanadi strašna i grozna nesreća. Dan prije povratka đaka s ferija pet mladomisnika s profesorom sv. Pisma O. Siblerom prelazilo je preko rijeke, gdje su praznikovali, motorom na drugu stranu, da posjete i pozdrave neke svoje prijatelje. Dok su plovili nastane velika oluja, koja je prevrnula čamac, te se svi nađoše u plovnoj rijeci boreći se s olujom za život. Hvatali su se utopljenici lađe, dok su mogli, ali oluja i vihor trgala ih od nje, a voda iznosila i potapljala. Sile im napokon malaksaše i u zadnjim časovima borbe vidjelo se O. Siblera gdje diže svoju svećeničku ruku, blagoslivlje i odriješuje svoju braću, dok ih onda voda ne proguta i ne odnese. Samo se je jedan, i to koji nije znao plivati, spasio koji je onda kad se je oporavio pričao svu strašnu tragediju, koja ih je bila zadesila. Nakon par dana tek su našli tjelesa jadnih utopljenika. Veliki je to udarac za cvatnu kanadsku provinciju, a mi, koji smo poznavali Oca Siblera sa studija u Rimu, ne možemo nego da iz srca žalimo njegovu strašnu i groznu smrt, koja je prekinula jedan mladi idealni, požrtvovni i talentirani život, koji je mnogo obećavao. Bio je Švicar porijetlom. Žalimo iz srca sve te mlade živote i izričemo kanadskoj provinciji svoje toplo saučešće, dok našim vrijednim čitateljima preporučujemo duše njihove u tople molitve. P. U. M.

STARA GOSPINA SLIKA U JAPANU. Pri rušenju krova jedne stare kuće u Otavu, u okrugu Osaka našla se je jedna bambusova trstika i u njoj neka savijena slika. Slika prikazuje bl. Djevicu s Isusom, a naokolo je okružena manjim slikama s prizorima iz života našeg Spasitelja. Po svoj prilici tu se radi o jednom umjetničkom djelu, koje je pred 400 godina bilo sakriveno na ovom mjestu.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB. 1932.

GOD. XVI. BROJ 3

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4.
Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

OŽUJAK

U	1	Albin biskup	
Š	2	Simplicij	
Č	3	Kunigunda	
P	4	Kazimir	
S	5	Euzebije, Friderik	
N	6	Sredoposna, Marcijan	
P	7	Toma Akvinski	●
U	8	Ivan od Boga	
Š	9	Franjka	
Č	10	40 mučenika	
P	11	Heraklij, Eulogij	
S	12	Grgur Veliki Papa	
N	13	Gluha, Rozalija	
P	14	Matilda	
U	15	Longrin	☽
Š	16	Heribert	
Č	17	Gertruda	
P	18	Sedam žal. B.D.M., Ed.	
S	19	Josip zar. B D. M.	
N	20	Cvjetna, Niketa	
P	21	Benedikt	
U	22	Oktavijan muč.	⊕
Š	23	Oton	
Č	24	Vel. četvrtak, Gabrijel	
P	25	Veliki petak	
S	26	Vel. subota, Emanuel	
N	27	Uskrs	
P	28	Uskrsni pon., Ivan K.	
U	29	Eustazij	☾
Š	30	Kvirin, Viktor	
Č	31	Amos prorok. Balbina	

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. Utorak Bl. Kristofor iz Milana, Domin. (1488).
2. Srijeda. Bl. Henrik Suzo, Domin. (1366).
6. I. NEDJELJA. Četvrta Korizme. Bl. Jakov iz Rivalta, Domin. (1311). Dva potpuna oprosta bratovštine sv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.
7. Ponedjeljak. SV. TOMA AKVINSKI, Nauč. Crkve, zaštitnik kat. škola, Domin. (1274). Potpuni oprost III R. i Anđeoske Vojske.
10. Četvrtak. Bl. Petar Jeremia, Domin. (1452).
13. II. NEDJELJA. Nedjelja Muke. Potpuni oprost Brat. Imena Isusova.
20. III. NEDJELJA. Cvjetna Nedjelja. Bl. Ambroz Sansedonij, Domin. (1452). Potpuni oprost Žive Krunice.
22. Ponedjeljak. Bl. Iznard iz Kiampa, Domin. (1244).
23. Srijeda. Bl. Sibina Biskosi, Djev. III Domin. Reda (1367).
25. Veliki Petak. Navještenje Marijino. Ove godine svetkovina i oprosti preneseni u Ponedjeljak poslije Bijele nedjelje po Uskrsu t. j. 4. IV.
27. IV. NEDJELJA. USKRSNUĆE G. N. ISUSA KRISTA. Potpuni oprost Brat. sv. Krunice, Imena Isusova, III. Reda, i za sve vjernike, koji ispovijeđeni i pričešćeni pohode Dominikansku crkvu.

Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem tri put na tjedan po jedan dio sv. Krunice.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole krunicu pred Svetotajstvom izloženim ili u svetohraništu skrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed, sv. Pričest i šest Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE

Prve subote svakog mjeseca služit će se na oltaru Majke Božje sv. Krunice u njezinom svetištu u Maksimiru jedna sv. Misa za sve prijatelje, a osobito darovatelje kroz onaj mjesec, našega glasnika. Znamo, dragi prijatelji i dobročinitelji Marijinog glasnika, da se vi sjećate glasnika, jer ga ljubite, a znamo da i vama kao i svima potrebita je Božja i Marijina pomoć i zaštita. Mislimo, da se ne možemo bolje odužiti vašoj ljubavi nego da prikažemo Bogu za vas nekrvnu žrtvu nevinog Jaganjca. Sigurni smo, da će ovo potaći sve štovatelje Marijine, da se sjete njezinog glasnika makar i najmanjim doprinosom, i tako postanu dionici ovih sv. misa.

Sjetite se dakle našega glasnika kojim darom.

Šaljite svi barem potpornu pretplatu!

Ali svakako barem točno i pravovremeno plaćajte redovitu pretplatu.

Znate svi kako su teška vremena za knjige i časopise, pak nemojte svojom nemarnosti uništavati katoličku štampu. Uza svu krizu za vas je to vrlo malo 10 dinara godišnje, ali više njih zanemarenih pretplatnika mogu uništiti katoličku štampu. Žrtvujte za svetu stvar tu malu žrtvu. Bog i Majka Božja obilno će naplatiti.

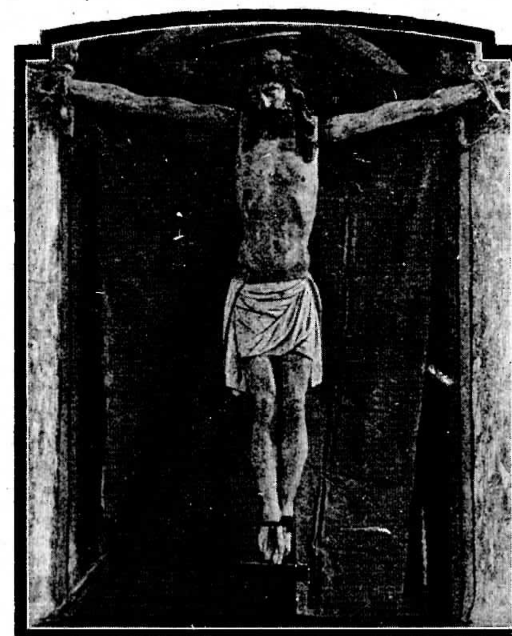
GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOZNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, OŽUJAK 1932. BROJ 3

EVO DRVO KRIŽA...

U strahovitoj tragediji bogoubijstva, što se je pred 19 vijekova odigrala na vrhuncu Kalvarija, gdje se je svetogrdno stvorenje drznulo da digne ruku na svoga Boga i omasti je krvlju najvećega svoga Dobrotvora, ima jedna okolnost, što svojom zločom kao da nadilazi sam

zločin ubijstva Boga-čovjeka, a to je način, kojim je Isus bio umoren. — Bilo je u ono doba raznovrsnih smrtnih kazni: jedne bi nesretnike zasuli kamenjem, druge bi sažgali vatrom, treće bi bacili s visoke hridi, četvrte bi otrovali ili im otvorili žile, kod petih bi oštri mač dao zadovoljštinu povrijeđenoj pravdi ili mržnji njihovih progonitelja ... No svi ovi bijednici umirahu kao ljudi; umirahu u uvjerenju, da će smrt izbrisati njihov zločin, da će se sa smrću utišati mržnja njihovih

progonitelja i da će putnik, prolazeći pokraj njihova groba, pobožno otkriti glavu i zaželjeti pokoj njihovim dušama. Ali smrt na križu nosila je posebno obilježje: križ je bio kazan robova i najvećih zločinaca, a pratila ju je jedna druga kazan: sramotno bičevanje pred očima naroda. A što je bilo najstrašnije u ovoj kazni bilo je prokletstvo, koje je bilo bačeno na nesretne žrtve propete na križu — prokletstvo što ih je imalo slijediti i onkraj groba. »Neka je proklet tko visi na drvu (križa)«. Htjeli su dakle židovi, umorivši dragog Isusa smrću na križu, ne samo da se liše Onoga, koji im je spočitavao njihov pokvaren život i putio ih k istini i pravdi, već su htjeli da žig vječne sramote udare i na Njegovo Ime i na sve one, koji bi se usudili da Ga štuju i da Mu se klanjaju. Ali i ovdje se dogodilo ono što je odavna kazao sveti prorok: da je »zloba prevarila samu sebe...« (Ps. 26) Ono isto drvo, što je kroz sve vijekove imalo da budućim naraštajima priča o sramoti prezrenog Nazarenca, postalo je zastavom najsvijetlijih umova svih vijekova i svih naroda, i božanskim perom, što je, umočeno u krv Jedinorođenog Sina Božjega, potpisalo mir među nebom i zemljom i pala čovjeka uspostavilo na dostojanstvo djece Božje. Pa dok je još Kalvarijom odjekivao sotonski poklik: »Osudimo ga najsramotnijom smrću...« (Mudr. 2, 20) već Apostol gromko dovikuje i židovu i grku i rimljaninu i barbaru, da je križ naša slava i naš spas, da je on naš život i naše uskrsnuće (Gal. 6, 14).

Presveta krv što je potokom tekla iz bezbrojnih rana propetog Spasitelja na divan je način oplodila ovo božansko drvo, pa je ono stalo da bujno cvjeta i sred siromašnih potleušica i sred raskošnih palača, sred zapuštenih vojničkih logora i sred veličanstvenih kraljevskih dvorova! Oko njega je stalo da se okuplja i mlado i staro i siromašno i bogato i neuko i izobraženo: sve što je bilo željno istine i svijetla. No to je još više izazvalo mržnju njegovih neprijatelja, pa se s udruženim silama oborilo na njegovo sljedbenike i židovstvo i poganstvo.

Kroz puna dva vijeka bio je križ predmet mržnje i prezira! Sve što je sam pakao mogao da izmisli pronađoše oni proti njegovim sljedbenicima: i usijano željezo i vrelo ulje i čavle i kliješta i oštre bodeže i koplja i kolesa i biče i tigre i lavove i bezbroj najnečovječnijih mučila, no pogled na križ ulijevao je božansku snagu u one slabašne mladiće i plašljive djevojčice, u sijede starce i u klonule starice te stvarao od njih divove, što su stali neustrašivo i pred bijesom tirana i pred mučilima krvnika... I kroz kasnije vijekove ređali su se napadaji i mijenjali se krvoločni napadači, no klonuo je pakao i njegovi ortaci, a krv mučenika bila je blagoslovjeno sjeme za nove sljedbenike križa!

U njegovu sjenu okupiše se odabranici svih naroda i svih vijekova, koji stvoriše novu civilizaciju, slomiše lance sramotna ropstva i razgališe cijelom svijetu slatku slobodu sinova Božjih! »Sramotni« znak križa zablistao je na prsima najvećih junaka i odličnika kao znak njihova herojstva i njihovih zasluga; optočen zlatom i draguljima ljesnuo je na krunama kneževa i careva kao znak njihove moći i njihova dostojanstva, štovan i čašćen na svim stranama svijeta, opjevan u svim jezicima kao stijeg sinova svijetla i znak pobjede nad paklom i njegovim ortacima.

Sveta Majka Crkva odabrala je ovo presveto drvo za svoju zastavu. Gdje dopru njezini vijesnici zasade križ kao zastavu Krista Kralja u znak, da je taj kraj za Njega osvojen.

Križ je kraljevsko žezlo, kojim ona ravna svoju djecu sred oluja ovog života i puti ih sigurnom stazom k domaji vječnoj. — Od onog časa, kad novorođeno djetešce donesu na prag Božjega hrama do onog časa, kad samrtni čovjek zaklopi umorne oči prati ga ona znakom križa. Blagosivlje ga znakom križa, dijeli mu svete sakramente znakom križa, sve svoje molitve započinje i svršava s tim svetim znakom i pokazuje na križ kao na krunu i pečat svega onoga, što je Isus Krist, u beskrajnoj svojoj dobroti, velikodušno za nas učinio. Pa i posljednji njezin pozdrav, s kojim svoje umrlo dijete spušta u hladnu raku, sjetni je »Pokoj vječni...« popraćen znakom križa. I predavši ga majci zemlji, zasađuje mu nad glavom drvo križa, da u njegovoj blagoj sjeni mirno počiva i čeka dan željenog uskrsnuća, kad će i opet, sred sjajnih sunčanih oblaka, zablistati plamni znak križa kao žezlo i zastava Krista, pobjednika smrti, da okupi sve svoje odabranike i povede ih u triumfu pobjede u sreću vječnoga mira...

*

Marijin štovatelju — Presveta krunica, ta divna škola najljepših kreposti i cijele kršćanske nauke, škola je i nauke o križu. Sva žalosna otajstva odvijaju se u sjeni križa, a četvrto i peto uvode nas u samu bit njegove tajne. Promatraj ih pobožno osobito kroz ove dane, što nas sjećaju muke dragog Isusa; budi oduševljen sljedbenik križa, pod njim se uči pregaranju i samoodricanju, pod njim se uči kršćanskom življenju. Na podnožju toga svetog drva milijuni crpe odvažnost za životnu borbu i ustrajnost u dobru, milijuni razvratnih sinova vraćaju se raskajani u naručaj ostavljenog Oca, milijuni se napajaju ljubavlju za vječne ideale i snagom da za njih trpe, da stradaju i da umiru za njih. Osobito danas potrebno je da se vinemo uz križ! Teški su dani

što ih proživljujemo; ljudstvo se guši u bijedi i boli; potoci suza teku na sve strane... Ali ne očajavajmo! U križu je naš spas! — Uprimo dakle velikodušno na nj pogled i promatrajmo boli propete svoje Ljubavi, i Njega radi primimo svoje breme; nosimo ga predano u Njegovu volju; združimo svoje patnje s Njegovim bolima, pa će naše suze dobiti obilježje vrhunaravnosti, pretvorit će se u dragulje neprocjenive vrednote i bit će nam zalogom vječne sreće! *O. A. Rabadan*

STELLA VESPERTINA*

I.

U sutone svježe, kada gasnu boje,
Po zelenoj svili neboskIona šeta,
I ona je tako velika i čista,
Da se kao alem na zapadu blista.
Ko lampijon visi na kristalnom svodu
I kao kometa
Zlatne zrake svoje
Prosiplje u vodu,
Pa se, po pučini boje ametista,
Srebrnasta brazda lelija i blista.

II.

Venerom je zovu — a ja bih je nazvao
Stella Vespertina... jer tako je čista,
Da se kao alem na zapadu blista;
I kad, ko kraljica, na prijestolju sjedi
Od njezina sjaja sjaj zvjezdica blijedi.

III.

U sutone drage često sam Je zazvao:
»O, sini nam pred mrak, Večernjice sjajna,
Jer dani se naši sve pomalo gase,
I nama se čini ko da zemlja sva se
U haos pretvara — vremena su vajna...
Baci pramen zrakâ u naše pučine
I pokaži stazu usred ove tmine!«

Pa dok zvona zvijezdu od Jakova zdrave,
Ja joj kličem: Stella Vespertina, ave!

M. Blašković

* Zvijezda Večernjica, kao drugarica onoj iz Litanija: Zvijezdo Jutarnja.

10 GODINA PONTIFIKATA PIJA XI.

Dne 12 prošlog mjeseca navršilo se ravnih 10 godina, što je okrunjen u sv. Petru u Rimu za vrhovnog glavara kat. Crkve, slavno vladajući Papa Pijo XI. U teškom času pozvala ga je i postavila Božja Providnost, da upravlja lađicom Petrovom. On je velikom svom pozivu odgovorio najspremnije. I mi možemo već sada sa sigurnošću ustvrditi, da će u povijesti Crkve Kristove njegovo ime ostati zabi-

lježeno kao jedno od najvećih papa. To je on već zaslužio svojim desetgodišnjim ravnanjem sv. Crkve. On je već puno učinio za njezinu duhovnu obnovu, za njezino učvršćenje među kršćanskim narodima, posebnu je brigu posvetio sjedinjenju Crkava, a najveću raširenju crkve među poganskim narodima. Zato je čitavi katolički svijet dao oduška osjećajima ljubavi, odanosti i zahvalnosti Providnosti prigodom ove desetgodišnjice, što im je podarila ovako velikog i brižnog Pastira, proslavivši svečano ovaj god. Tako se je i kod nas lijepo proslavila desetgodišnjica njegova Pontifikata. Svi želimo i molimo da nam Providnost još dugo uzdrži na kormilu Petrove lađe ovako vještog i vremenima doraslog kormilara!

SV. JOSIP

Ožujak nam donosi pred oči slatku sliku sv. Josipa, sveca uvijek savremena, čiji je život živi kontrast današnjem žavotu. Pitajmo u toga divnoga sveca kreposti, koje nam nedostaju. Pitajmo mu ljepotu i tajnu nutarnjeg života, spoznanje i cijenjenje staleških dužnosti, težnju za poniznošću i šutnjom.

Nutarnji život ćemo postići molitvom, razmatranjem, misleći na svudašnju Božju prisutnost. Taj nutarnji život svjetluca kod sv. Josipa kao uljena svjetlost prekrivene lampe. Sv. nam ga Matej pokazuje kao pomoćnika najuzvišenijih nebeskih očitovanja. Anđeo mu otkriva tajnu utjelovljenja i sudbinu Sina Marijina; anđeo mu označuje kako će spasiti Isusa od pokolja Herodova; anđeo mu također navijesta, poslije izagnanstva u Egiptu, miran povratak u domovinu. Sv. Luka ga prikazuje prignuta s Marijom nad siromašnim jaslicama u kojima spava njegov Bog; kasnije, za prikazanja u hramu, gdje se divi onome što se govori o Isusu.

Bog ga izabire za hranitelja svoga vlastitoga Sina. Ali Josip nije bio bogat da lako prehranjuje svetu obitelj. Morao je raditi vlastitim rukama. Vidimo ga kako blanja hrastove ili javorove daske, ili radi s gredama. Tomu se on svom dušom posvećuje bolje nego li ijedan kralj na prijestolju svojim državničkim poslovima. Njegov je posao čedan, ali motiv uzvišen; pred očima mu je njegov Otkupitelj za koga radi.

U sv. Evanđelju nije sv. Josip nigdje jako istaknut. Lako se može opaziti, da Evanđelisti, pripovijedajući o sv. Josipu, vrlo su škrti u riječima, ali zato ono što pišu dovoljno je da otkrije svu veličinu duše svetoga Patrijarhe.

Sv. Evanđelja nam tako pripovijedaju o mukama i žalostima sv. Josipa. Dozovimo si ga samo u pamet za bijega u Egipat i kasnije potištena, kad traži izgubljeno Dijete. Ali čini se, premda tako velik u Boga, nije mnogo vrijedio u očima Nazarećana. Oni kao da ga malo preziru kad pitaju Mesiju: »Nijesi li Ti Sin tesarov?«

Evo poniznog tesara, — Božjeg hranitelja! Zato jer je bio povučen i ponizan, pred Bogom samo velik, bio je dostojan postati Božjim hraniteljem.

Ako i mi hoćemo da uživamo uz Isusa kao sv. Josip moramo ga slijediti u poniznosti, poslušnosti i sabranosti.

D. M.

BOG JE SPOR, ALI DOSTIŽAN

Prošlog mjeseca donijela je jedna talijanska revija opis strašnog događaja, koji se zbio u Velikoj Sedmici prošle 1931. godine. Slučaj se zbio sa mladom prijestolnicom američke Republike Nikaragua, sa gradom Managua, koji je kroz par sekunda postao gomila kamenja.

Nesretni je grad Managua već od dosta vremena izazivao na se srdžbu pravednosti Božje. Zagazivši duboko u blato nemorala, morao je da konstatira žalosnu činjenicu, da u njemu živi preko osamdeset posto nezakonite djece. Sablažnjivao je javnost sa drskom raspuštenošću, a dane je svetačne bez obzira oskvrnjivao. Pijanstvo i nečednost prodriješe do najviših slojeva društva. Napose pak, cvijeće i izabranici društava (Bog nas oslobodio takvih društava!), organizirali su k tome veliki ples krabulja, i to baš za prvu nedjelju . . . Korizme. Malo dana iza toga t. j. u noći pred cvijetnu nedjelju držali su tri plesa i od tih jedan se održao na terasi u blizini nekog kupališta u kupališnim kostimima. Baš kroz te dane crkvene duboke žalosti bilo je izdano više programa, koji su sadržavali različite sablažnjive zabave. A jedan od tih proglasa navijesti i veliki ples u kupališnim kostimima, koji se ima da održi u noći Velikog Petka. — Uzaludni su bili protesti bogobojaznih građana proti nečuvenih skandala; uzalud je biskup nastojao da im predoči osvetu Božju nad razvratnim gradovima: Martinika, Messina i dr.; uzaludan je bio požar koji je buknuo pred tri sedmice u gradu, očito kao opomena za nedjela prve korizmene nedjelje.

I već u Veliki Utorak započnu pripreme za izvedbu ovog svetogrdnog programa; već započnu ples sa svom parom uz trivijalnu buku i veselje, dok Bog ne dade svoj . . . dosta!

Bilo je oko 10,29 h u jutro Velikog Utorka: bezbrižno i uz najveću žurbu obavljala se trgovina na dvjema od najvećih gradskih trgova; i maš u taj čas javi se Zemljotresac, koji kroz samih sedam sekunda pretvori čitav grad u gomilu kamenja. — To je prva! Kako je strašan ovaj odgovor Božji, a usto kako pravedan.

K potresu pridruži se i druga kobna nesreća. Na trgovima je bilo kojih sto malih kuhinja, koje su neprestano snabdjevale puk toplom hranom. To se uslijed potresa sve porušilo, a vatra je odmah zahvatila magazine pune benzinom, petroleumom, naftom i drugim lako upaljivim materijalom, koji su tu bili u blizini pospremljeni. Plijenom požara postale su i zgrade, koje su bar djelomično bile od potresa pošteđene, kao palače: Narodna i nadbiskupska, te palače Ministar-

stva trgovine i ogromni trgovački magazini, koji su u sebi krili milijone dolara; požar ne bi čak ni crkava bio poštedio, da nijesu pale žrtvom potresa. — Druga!

Ovoj nesreći morao se i treći bič da pridruži: pljačkanje. Radništvo i sirotinja uhvatiše se posla i s oružjem u ruci gramzili su, tko će da skupi više blaga, kojeg je prije bio pun grad Managua... Treća!

Koliko je pak bilo ljudskih žrtava? — Na samim dvjema gori spomenutim trgovima poginulo je ne manje od 8000 osoba, koje su sa svih strana bile opkoljene požarom zapaljenih magazina. Tamnice su prekrile zidinama preko 200 utamničenika. Čitava bolnica bila je samo jedna grobnica nesretnih, poginulih bolesnika. Ustanoviti točan broj ljudskih žrtava bilo je nemoguće. Samo jedan slučaj: onaj tajnika Ministarstva prosvjete. Ovaj »svemogućnik«, koji je izbacio nedostojno iz Ministarstva sliku Presv. Srca Isusova i koji je sve moći upro u borbi proti vjeri, on sad poput crvička leži smrvljen pod teškom gredom, koja ga je zahvatila dok se radosno kupao... Četvrta! — Bog ne plaća svake subote!

Gospina Krunica 3/1932 fr. Lj. D.

SV. ALBERT VELIKI

Gdje se ukaže Naša Draga Gospa, ondje više nema nikakve žalosti, nikakve tjeskobe, nikakva nemira, nikakva straha, nikakva očajanja. Uz Preblaženu Gospu ulazi u čovječje srce i utjeha i mir i radost.

I Albert sad pruži obadvije svoje ruke. Obadvije svoje ruke prema toj najsjajnijoj Djevici. On je sad bio uvjeren i siguran, da će postići ono, za čim je toliko čeznuo od djetinjstva svoga. I on zamoli od Preblažene Gospe dar mudrosti i znanja.

»Polje mudrosti i znanja veliko je i beskrajno,« odvrati Albertu Preblažena Gospa. »Hoćeš li da znaš sve? Ne zaboravi, Alberte, da je pali anđeo našega praroditelja Adama ohološću znanja doveo do u najveću nevolju i žalost!«

»O ne, Preblažena Djevice!« povika Albert. »Ja neću da istražujem tajne nebeske. Ja hoću samo ono znanje, što će me učiniti sposobnim, da branim i propovijedam svetu vjeru kršćansku.«

»I ti ćeš imati to znanje,« odvrati mu Ona, u kojoj se je utjelovila Vječna Mudrost. »Ali pazi, Alberte, da mi se ne uzoholiš!«

I nastavi Preblažena Djevica Marija:

»To znanje, Alberte, biće ti odmah oduzeto, čim od njega zaprijeti tebi kakova opasnost.«

I nestade sjajnih ženskih prikaza. Dugačke ljestve ostale su uza zid prislonjene. Albert je klečao jednako na obadva koljena.

I dugo se je tako molio Albert. Bilo mu je veoma ugodno i milo u duši.

A šta je molio Albert? I kako je zahvaljivao? I kako je radostan i blažen bio? Tko da to iskaže? Zanesenu ljubav ne iskaza nikakva riječ ljudska.

I nakon molitve spusti Albert dugačke ljestve sa zida manastirskog, i zavuče ih polako u grmlje.

Majka Božja Alberta učvršćuje u zvanju i prosvjetljuje

Drugi dan, u obični sat, bili su svi saučenici Albertovi na okupu u školi. Dobili su bili vrlo tešku zadaću za ovaj dan. Pa su, s nekom tjeskobom, razgovarali o tom, da li su je dobro izradili, i hoće li učitelj biti danas zadovoljan.

Albert je sjedio na svome mjestu mirno i sjajna pogleda.

Napokon uniđe učitelj u školu. Uze pregledavati zadačnice, i zapazi odmah, da mu učenici, i oni ponajbolji, nijesu dobro shvatili zadaću, pa su je krivo izradili.

Učitelj je bio, sa nekom samilosti, prošao pokraj Alberta u školskoj klupi. Bio je, naime, uvjeren, da je Albert, kao obično, još najmanje shvatio zadaću, pa ga nije htio da uznemiruje. I onda je učitelj sâm htio da protumači i riješi učenicima tu tešku zadaću.

Ali sad ustane Albert, i zamoli učitelja, da pregleda i njegovu radnju, i da mu dopusti, da on pred svima drugovima protumači i riješi tu tešku zadaću.

Albert započe. Svi su ga začuđeno gledali i slušali. Čudili se i učitelj i učenici.

Albert je, zbilja, na začuđenje sviju uprav odlično riješio tešku zadaću. Što, eto, nijesu mogli da shvate prvi i ponajbolji učenici, to je on tako lako shvatio i najispravnije izradio Pravo čudo Božje!

I nije prošla ni godina dana, a naš je Albert natkrilio u znanju sve svoje drugove. Za nekoliko godina natkrilio je iste svoje učitelje. Svi su mu se divili. I prozvali ga filozofom.

*

Starješinstvo Reda Dominikanskoga posla Alberta iz Padove u Köln za učitelja. Neka za to jedno čudovište znanja i mudrosti dozna čitav naobraežni svijet! I sva se je učena Njemačka otimala za njim. Albert je morao da pođe i na sveučilište u Hildesheimu, i na sveučilište u Freiburgu, i na sveučilište u Regensburgu, i na sveučilište u Strassburgu.

I Pariz, kamo su onda dolazili najveći učenjaci svijeta, pozvao je na svoje glasovito sveučilište filozofa Alberta.

U Parizu nije bilo dvorane, koja bi bila dosta velika za tolike slušatelje Albertove. Sa svih strana svijeta dolazili su učenici, da slušaju divna znanstvena predavanja Albertova. I filozof Albert držao bi svoja predavanja pod vedrim nebom pred hiljadama mladih i starih ljudi.

Učenost Albertovu mnogi su pripisivali velikome čudu Božje milosti, a drugi su zvali Alberta čarobnjakom.

Osobito je Sveti Otac Papa cijenio filozofa Alberta. Puno puta upitao bi ga za mišljenje i savjet. I pozvao ga je na opći sabor u Lionu. I učinio ga je biskupom u Regensburgu. Ali iza četiri godine izmoli Albert od Svetoga Oca Pape, da ga opet pusti u njegovu siromašnu ćeliju u Kölnu, da se tako mogne opet sav posvetiti svetoj znanosti.

A crkva i sav onda svijet kršćanski prozvali su Alberta Velikim poradi njegove velike i nečuvene učenosti.

U toj slavi nije Albert nikad zaboravio onu opomenu Preblažene Gospe:

»Pazi, Alberte, da mi se ne uzoholiš!«

I Albert Veliki bavio se revno i rado i sitnim radom na njivi Božjoj. Revno bi i rado predavao vjeronauk siromašnoj maloj djeci.

Revno bi i rado pohađao zapuštene starce i nemoćne ljude, da im pomogne svojom blagom i ljubeznom riječi. U tome sitnom radu nije ga nimalo pometala njegova znanost i učenost.

*

Preblažena Djevica Marija bila je ono rekla Albertu i ovu riječ: »Alberte! Tvoje znanje biće ti odmah oduzeto, čim od njega zaprijeti tebi kakova opasnost.«

I bilo je jednoga dana na sveučilištu u Kölnu. Iz svih krajeva kršćanskog svijeta slušali su mladi ljudi Alberta Velikoga, koji im je govorio učeno i oduševljeno kao dosada nitko.

Slušali su ga svi njegovi učenici sa onom gotovo napetošću, kojom su ljudi u Palestini slušali našega Božanskog Spasitelja. Svaka riječ Albertova upravo se gutala. Nijedna mu ne bi na suhu zemlju pala.

I Albert je ovoga dana predavao baš sjajno. Sjajnije negoli ikada prije.

Najedamput podigne glavu više, nego je to inače običavao. I onda zašuti Albert Veliki. Zašuti usred najljepše rečenice.

Ugledao je bio Albert Veliki Preblaženu Gospu. Onu, koja mu je ono govorila u Padovi, u vrtu manastirskom.

I Albert zatvori svoju knjigu. Ne dovrši započete najljepše rečenice. Prekide svoje najsjajnije predavanje.

Bilo ga je posve ostavilo pamćenje. I nije mogao i nije znao dalje. I on je opet bio samo obični i priprosti brat dominikanac. Onakav, kakav je ono bio u manastiru Padovanskom, kad mu se ono prviput ukazala Preblažena Gospa u vrtu manastirskom.

Je li to Albertu Velikomu zaprijetila kakova opasnost? Je li Albert Veliki u svom najsjajnijem predavanju počeo da se divi samome sebi i svojoj tolikoj učenosti?

Ponizno je Albert Veliki prignuo svoju glavu pod jaku i blagu ruku Svemogućega.

I odsada je samo mislio na to, da se što bolje pripravi na svetu smrt u Gospodinu.

Samotovao je, ponizan i pobožan, u svojoj manastirskoj ćeliji. Njegovi se učenici razišli na sve strane svijeta. Drugi učitelji došli su na njegovu katedru.

I Albert je Veliki, blažen u Gospodinu, preminuo dvije godine kasnije. U godini 1282. dne 15. veljače. Na taj se dan slavi danas u svetoj Crkvi Albert Veliki kao Svetac.

Dr. Iv. Ev. Šarić.

MLADI KRUNIČARI

Što su »Mladi Kruničari«? Mladi kurničari su ogranak *Bratstva Žive Krunice*, koja je sastavljena od raznih četâ (15 osoba u svakoj četi), koje se obvezuju, da će svagdano izmoliti cijelu Krunicu — Ružarija na taj način, da svaki član izmoli dnevno jednu deseticu razmišljajući pri tom Otajstvo, koje mu označi onaj, koji sa četom upravlja.

Ovaj način moljenja sv. Krunice osnovala je č. Pavica-Marija Jaricot (Žarikó), dominikanska trećoredkinja u Francuskoj god. 1826., kada je, uslijed strašne revolucije u vjernicima jako oslabila sv. vjera. Bilo je teško naći osoba, koje bi htjele moliti, ne cijelu ali niti dio sv. Krunice. Da se priuče ovi mlitavi kršćani na molitvu, pobožna je Pavica počela misliti na to, da dnevno barem petnaest osoba izmoli cijelu sv. Krunicu, pak je udruženim u čete od petnaestorice odredila jednu deseticu i posebno otajstvo na razmišljanje.

Ova jednostavna organizacija molitve sv. Krunice nazvana je »Živa Krunica«. U njoj svaki član treba da živo razmišlja, štuje i slijedi otajstvo, koje mu je dodijeljeno. Ova simpatična organizacija molitve raširila se je među tolike narode i divno se je prilagodila svakome staležu i dobi.

»*Živa Krunica među djecom*« počela je u Francuskoj 1904 pod imenom »Rosaire des enfants«, pod vodstvom revnog O. Body-a, te je donesla obilne plodove vjerskog preporoda u francuskom narodu.

God. 1910. osnovana je u Italiji sa glavnim vodstvom u Torinu, pod imenom »Živa Krunica među djecom«. Osnovao ju je agilni O. Bianchi te se je u kratko vrijeme vrlo dobro raširila i skupila oko sebe preko 50.000 dječaka i djevojčica.

U našim krajevima osobito u Bačkoj također postoji u mnogim župama »Živa Krunica« među odraslim, sama i bez svojega glavnoga vodstva, prepuštena ljubavi i žaru pojedinih osoba i župnika. Ipak blagotvorno radi na kršćanskoj izgradnji svojih članova i desna je ruka mnogim župnicima u radu na župi.

Opažajući zapuštenost naše djece, gradske i seoske, kojoj se još uvijek malo pažnje posvećuje, a i divne uspjehe »Žive Krunice« kod drugih naroda, odlučili smo da je prilagodimo našim prilikama i proširimo među našu djecu. Ona će je sigurno od srca prihvatiti i okupiti se pod plašt Marije Majke Božje i častit će je sv. Krunicom; a Marija će bdjeti nad njima te će ona lako i bez pogibli putovati uzburkanim morem ovoga svijeta i izbjeći sili strasti i pokvarenosti te sigurno ploviti k luci spasa. *Po Mariji dakle voditi djecu k Isusu*, eto svrhe Mladih Kruničara.

Prvi Mladi Kruničari u Maksimiru

U društvo mogu stupiti svi dječaci i djevojčice, pa i u najranijoj dobi, čim nauče Očenaš i Zdravo Marijo pa do svršene 12 god. Kad navrše 12 god. tada prelaze u omladinsko ili djevojačko društvo Žive Krunice.

Sakupljeni u čete od petnaestorice, kojima upravlja revnitelj-ica, svaki Ml. Kruničar-ka dnevno moli jednu deseticu sv. Krunice i gledajući sliku razmišlja Otajstvo, koje mu odredi revnitelj-ica, tako da svaka četa od 15 Kruničara-rka dnevno moli i razmatra svih 15 Otajstava sv. Krunice Ružarija, te je to prava Živa Krunica, živi vijenac Majke Božje.

Uz ovu dnevnu dužnost moljenja jedne desetice dolazi još i mjesečna sv. Pričest. I tako Mladi Kruničari-rke sa ova dva sredstva dobro su oboružani, da sačuvaju u svom srcu neprocjenjivo blago kreposti i vjere u tolikim pogiblima, kojima su dnevno izloženi.

Osim velikih koristi od molitve i dubljeg shvaćanja Otajstava sv. Vjere prikazanih u sv. Krunici, oni dobivaju mnoge oproste (vidi u upisnici) i postaju dionici svih duhovnih dobara i zasluga prvog, drugog i trećeg Dominikanskog Reda; zatim ovom privatnom i zajedničkom molitvom, od Boga priteže velike milosti na sebe, svoje obitelji, svoj narod, cijelu Crkvu, te se potpunim pravom o njima može reći, da su: »trajni molitveni juriš na Nebo«!

Roditelji, odgojitelji mladeži trebali bi svoju djecu upisati u bijelu vojsku Ml. Kruničara-rka, da po sv. Krunici, kao od Marije rukovođeni dođu do Isusa i rastu dobri i čisti kao lijepe ruže i krasni liljani! Ista Majka Božja, često je svojim prikazanjima, napose u Lurdu, jasno i očito pokazala, kako joj je mila njezina Krunica u ustima dobre i nevine djece.

Dobre i požrtvovne duše, muške i ženske, neka se prihvate kao revnitelji-ice koje čete Mladih Kruničara-rka, surađujući tako na kršćanskoj izgradnji ovih mladih i još nevinih duša, o kojima će danas sutra ovisiti sreća obitelji i društva.

Poradimo svi na proširenju ove providencijalne a tako jednostavne ustanove, koja koraca veselo i nasmijano prema budućnosti. Lijepa je ta budućnost, koja će usrećiti mladost, obitelj i cijelo društvo. Njezini će članovi postati danas sutra uzorni sinovi Crkve i domovine, a revnitelji-ice agilni radnici na polju katoličke akcije, sposobni da djeluju i utječu na moralno i socijalno poboljšanje društva, na pobjedu kršćanske ideje, na slavu Crkve i spas domovine.

O. Alfons.

Upute: Mladokruničarski Savez, Dominikanski Samostan, Zagreb, Maksimir.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

OSNUTAK MLADIH KRUNIČARA U MAKSIMIRSKOM SVETIŠTU.

Zagreb. Na Svijećnicu je u svetištu naše Gospe u Maksimiru proslavljena svečanost, rijetko viđena, no zato mnogo mila i ugodna nebeskoj Majci. — Utemeljeno je bratstvo mladih Kruničara, koji imadu cilj molenjem krunice Marijina Ružarija i primanjem sv. Pričesti privesti djecu Isusu.

Ovo je bratstvo organizirao i vodi vlč. otac Alfonz Eterović, dominikanac Velikom se ljubavlju latio ove organizacije, zato mu je i rad okrunjen osobito lijepim uspjehom.

Prve Mlade Kruničarke u Maksimiru

Muška i ženska djeca, 135 na broj, 9 četa, posvetila su svoja mala srca i mladu snagu nebeskoj Majci. Krunica biće im odsele unaprijed oružje, kojim će dnevno da pozdravljaju nebesku Majku. Oružje, kojim će braniti njezinu čast protiv svih neprijatelja.

Sam čin posvete i primanja u bratstvo izvršen je vanredno svečano. Djeca, podijeljena u čete, pribrana, tiha, no ipak po malo uzbuđena, stupaju u svetište drage Gospe Ružarija. Obred primanja i posvete obavio je otac Sibe Dr. Budrović i mnogo učinio za ovako lijep uspjeh svečanosti. Njegov govor, kojim je djecu upućivao kako da budu prava pobožna djeca Marijina, odisao je ljubavlju i toplinom za male, no srčane Kruničare. Revniteljima je pako stavio na srce da pomno paze i bdiju nad nevinošću i pobožnošću povjerene im djece. Upozorio je revnitelje, da zastupaju na zemlji nebesku Majku, nadalje, kolika je uzvišena dužnost, koju je sama nebeska Majka njima povjerila.

Pjesmom »Dođi, dođi Spasitelju moj« dozivali su iskrenom željom mladi Kruničari svoga Spasitelja. Želju im i ispuni otac Budrović, pričestivši ih sve.

Poslije sv. Prčesti položili su mladi Kruničari u njegove ruke oduševljeno posvetu odanosti nebeskoj Majci. Obećanje, da će uvijek biti njena vjerna djeca, toplim je uvjerenjem ispunilo svetište. Cijeloj je hrabroj vojsci podijeljena Krunica, oružje, simbol njihove pobožnosti.

Iza posvete revnitelja, zapjevali su oduševljeni Kruničari toplo i iskreno »Marijina smo djeca mi«. Lijep završetak ove tako lijepe i srdačne svečanosti.

J. M.

SVETE MISIJE U DONJOJ KONJŠĆINI

Gotovo sve župe u našem Zagorju imale su kroz zadnjih par godina svete Mise. Župa Konjšćina, iako je zaostala po redu, no zato je sebi osvijetlala lice s jednim zaista neočekivanim uspjehom svoje vjerske obnove. Dani nezaboravnih svetih Misija, održanih u ovoj župi od 17.—24. mjeseca siječnja ove godine, bili su uistinu triumfalni dani Božje milosti. Na licu naših apostolskih misionara vlč. o. Jordana Viculin i vlč. o. Matijaca, Reda sv. Dominika, koji je patron župe Konjšćina, sjala se velika duhovna radost jamačno ne samo s razloga, što im je rečeno, da se uopće nezna da li je itko tvrdokorno izostao od misijskih propovijedi, Ispovijedi i Pričesti, nego i radi radosnog vjerskog oduševljenja onih hiljada obraćenih i preporođenih duša. Teško je to riječima prikazati. Dosta je reći, da je onih svetih dana izgledalo da sve pliva u znaku odricanja vraga i povratka na put spasenja. Velikom Bogu neka je neizmjerna hvala, a njegovim slugama čast i dika i plaća u lijepim nebesima! Da spomenemo samo neke potankosti.

U Konjšćini se nalazi ugljenokop, gdje je zaposleno nekoliko stotina radnika. G. direktor rudnika vrlo rado je dopustio, da radnici jednom u tjednu za vrijeme Misija prisustvuju misijskoj propovijedi te da obave sv. Ispovijed i pristupe na sv. Pričest.

Navala naroda bila je tolika, da su radi ispovijedanja došli pomagati misionarima i domaćem župniku braća svećenici iz ovih bližnjih i daljnjih župa: Zlatar, Zajezda, Bedenica, Hrašćina—Trgovišće, Sv. Martin, Marija Bistrica, Mađarevo. Dolazilo je ljudi i iz ovih župa na misijske propovijedi i svete Sakramente.

Uoči zaključnog dana sv. Misija, u subotu, osnovana je bratovština sv. Krunice sa svečanim primanjem članova. Ustanovljena je i posebna sekcija bratovštine: »Djevojačko društvo sv. Krunice«.

Na završni dan, u nedjelju u jutro, započela je služba najprije blagoslovom novoga misijskog križa. Zatim je obavljen obred obnove krsnih zavjeta. — Iza svečane Mise, koju je služio domaći župnik vlč. g. Dr. J. Cenkić, razvila se jedna impozantna teoforička procesija, u kojoj je sudjelovalo oko 3.500 ljudi. U procesiji je bila nošena od djevojaka prekrasno okićena nova slika Majke Božje sv. Krunice, a oko slike činilo je špalir 15 djevojaka, koje su nosile ukusno spleten vijenac od zelenila, predstavljajući 15 kruničnih otajstva. Mjesna glazba uveličavala je slavlje igranjem pobožnih crkvenih pjesama. Djevojački pjevački zbor i moljenje svete krunice sa strane naroda stvaralo je ugođaj zaista divnog religioznog prizora.

Poslije procesije, slijedio je oproštajni misionarski govor, koji je izazvao veliko ganuće kod prisutnog naroda.

Župnik se je zahvalio ocima misionarima na njihovom apostolskom trudu, što su ga tako uspješno uložili za duhovno dobro njegove župe. S pjesmom zahvalnicom završene su svete Misije, koje će, nadamo se, biti od velike koristi za spasenje neumrlih duša.

Vodice kod Šibenika. Oci Dominikanci D. Domić i J. Belić održaše pučke misije u ovoj župi od 28. XI. do 4. XII. Narod se je lijepo odazvao i pristupio na svete Sakramente. Neki nažalost zadojeni modernim razvratnim idejama stali su daleko od crkve. Božja milost koja je moguća u svojem djelovanju ublažiti će njihova srca te će ih privesti Kristovu srcu, da kušaju koliko je drag i ljubezan Isus. Narod jako voli i moli Krunicu Rozarija, jer vidi, da je to onaj zlatni lanac po kojem uzlaze do neba molbe, vapaji i uzdisaji proganjane djece Adamove u ovoj suznoj dolini, a s nebeskih visina silaze božje milosti i nebeske blagodati. Nema ruže bez drača, tako ni pravim slijedbenicima Isusovim na ovom svijetu ni življenja bez nevolje, poteškoća i stradanja. Zato moleći Krunicu Rozarija pridružuju svoje patnje, nevolje i muke patnjama Isusovim, da im budu lakše i snošljivije. Opstoji u crkvi i Bratovština presv. Rozarija, koju je godine 1928. utemeljio O. J. Belić. Mnogi se i sada upisaše u Bratovštinu.

Bratovština sv. Krunice u Virju. Početkom mjeseca prosinca prošle godine obavili su u Virju svete Misije časni oci dominikanci: o. Lujo Matijaca i o. Jordan Viculin. Zahvaljujući dragom Bogu, ljudi su se u vrlo velikom broju odazvali pozivu odozgo, dolazeći na slušanje riječi Božje i pristupajući na svete Sakramenta Ispovijedi i Pričesti. Tom prigodom ustanovljeno je krasno vjersko društvo u čast Majke Božje: bratovština sv. Krunice, u koju se učlanilo preko 1000 muževa i žena. Također se velik broj novih pretplatnika prijavio za primanje glasnika bratovštine sv. Krunice, koji se zove »Gospina Krunica«. Ovo brojno kruničarsko udruženje u Virju daje jamstvo, da će biti oslon za podizanje vjerskog duha u župi. Dao Bog i Majka Božja!

Brod na Kupi. Dne 26. siječnja t. g. umrla je revni član Bratovštine sv. Krunice **Agneza Stefančić** iz sela **Dol. Tihovo.** Bila je uzor odgojiteljica i majka, revno ovršavala dužnosti Bratovštine, češće primala sv. pričest i bila pretplatnicom »Glasnika Gospine Krunice«. — Marija, nebeska Majka, bila joj zagovornica pred prijestoljem Svevišnjeg, te joj se duša raja naužila. Ugledali se i drugi članovi u ovu skromnu i dobru ženu i majku. Da počiva u miru!

Svetkovina Bl. Dj. M. »Majke Božje«. — U prošlom broju u vijesti o papinoj enciklici o Majci Božjoj kao zaključku jubilejskih svečanosti na uspomenu efeškog kancila izostala je pomutnjom vijest, da je sv. Otac na uspomenu toga velikog događaja ustanovio posebnu svetkovinu Marijinog **Materinstva Božjega.** Ljepšeg zaključka jubileja nije se moglo zaželjeti, kada će se eto svake godine posebno svetkovati ta najveća odlika Bl. Djevice, i tako se još više raspaliti u srcima vjernika djetinjska ljubav i pouzdanje u Majku Božju.

Isusovci potjerani iz Španjolske. — Kako je bilo i očekivati, nova Španjolska republikanska vlada nije imala važnijeg posla, nego da u smislu već usvojenog članka ustava o odnošajima Crkve i države izdade dekret o izgonu Isusovaca iz Španjolske. Njima je zabranjen svaki zajednički život i rad u Španjolskoj, sve njihove škole, crkve i dobra su konfiscirana i upotrebiće se u dobrotvorne svrhe!!, i oni moraju seliti iz Španjolske. Ta boljševici, komunisti, anarhisti, su anđeli, spasitelji Španjolske, dok su ti vrijedni i zaslužni sinovi sv. Ignacija, dika i ponos Španjolske, njezini neprijatelji!? Ako je igdje ironija progona Isusovaca teška, to je baš u Španjolskoj. Jer kako su Isusovački Španjolski Provinciali u jednom dostojanstvenom i dokumentiranom pismu na Kortese (ustavotvornu skupštinu Španjolsku) pokazali, Isusovački Red i radi svog utemeljitelja i svojih velikih ljudi i zasluga, može se s pravom nazvati Španjolski Red. Tim marnim radnicima nositeljima i širiteljima Španjolske slave, solidnim građanima i dobrim patriotama eto je zabranjen život i rad na rođenoj grudi. O slobodo, slobodo za sve samo ne za Boga! Ipak zato oni neće manje ljubiti i raditi za svoju Španjolsku, a vesele se, kako je lijepo sv. Otac rekao, kad je doznao za tu žalosnu vijest, da su dostojni poput apostola trpjeti sramotu i progon radi Imena Isusova! To mora biti i za nas velika opomena i škola!

KNJIŽEVNOST.

O. Jerko Vlahović: Petnaest Subota, IX. izdanje, cijena uvezanom u platno 14 Din. Narudžbe: Dominikanski samostan, Split, Hrvojeva 2. — Krasna je pobožnost XV Subota ili Nedjelja na čast 15 otajstava Krunice kao priprava na blagdan Majke Božje sv. Krunice i inače u sebi. Ona je i našem narodu vrlo omiljela i u njemu vrlo lijepo raširena. To pokazuje ovo IX. izdanje molitvenika pobožnosti. Tako veliko izdanje pokazuje i unutrašnju vrijednost ovoga molitvenika. Novo je izdanje tehnički dotjeranije nego zadnje, a novost je u njemu i nekoliko lijepih slika. Molitvenik ne treba preporuke. Sam se od sebe preporučuje.

Selo i grad, almanah, IV. god., izdaje Društvo sv. Jeronima, Tomislavov trg 21. Cijena 30 Din., za Jeronimske članove 20 Din. — To je palestra naših katoličkih kulturnih i literarnih radnika. Uz lijepi broj dobro promozganih članaka skoro su svi naši i mladi i stari književnici u duhu istih ciljeva u almanahu zastupani, što prozom što poezijom. Osobito nas veseli, da je baš religiozna nota u mnogim tim prilozima jako lijepo naglašena. Svi oni, koji se zanimaju za našu kat. literaturu i kulturu, a ti moraju biti svi oni, koji se zanimaju za knjigu, moraju dobaviti ovaj lijepi almanah. Posebno ističemo, da su i u ovogodišnjem kao i lanjskom almanahu donesene neke pjesme iz ciklusa »Krunica« od našeg saradnika M. S., koje su prvi put objavljene u našem glasniku.

Kalendar sv. Ante za 1932. pun je poučnog sadržaja i bogato ilustriran. Spomena su vrijedni dva članka: Katolička kronika, u kojoj se kratko crta stanje katolika u pojedinim državama svijeta, i Statistika Kat. Crkve u Jugoslaviji. — Cijena s poštarinom 12 Din. Narudžbe: **Uprava Glasnika sv. Ante, Sarajevo I. 152.**

Quotidian Ljudevit: **Sveti čas,** posvećen uspomeni smrtne borbe G. N. Isusa. Cijena 3 Din. Narudžbe Rkt. župni ured Mošorin (Bačka).

Za mjesec **ožujak** doći će dobro uz veće postojeće molitvenike i vjenčiće u čast sv. Josipa i **Devetnica,** koju su izdali o. Franjevci Konventualci, Šibenik. Cijena 2 Din. Narudžbe tamo.

Hodočašća. — Jeronimski odbor za hodočašća i putovanja (Trg Kralja Aomislava 21, Zagreb) priredjuje ove godine **drugo hodočašće u sv. zemlju** od 26. IV. do 16. V. Cijena za treći razred 7.700 Din., za drugi 12.050 Din. Prijave do 1. ožujka uz kaparu od 2.000 Din.

IIo Pohod na Euharistijski kongres u Irsku od 13.—30. lipnja. Cijena 7.700 Din. Putuje se u 3. razredu brzoga vlaka. Stalne prijave do 1. travnja uz kaparu od 2.000 Dinara.

IIIe Pohod u Rim u Velikom tjednu od 23.—29. III. Cijena 2.250. Prijave do 1. ožujka uz kaparu od 500 Din. Za sve upute obratiti se na Jeronimski putnički odbor.

Jedanaesto hodočašće u Lurd od 9.—21. kolovoza, tako da se je u Lurdu na Veliku Gospu, priređuje **Stalni odbor za lurdska hodočašća,** Zagreb, Kaptol 29. Cijena 2.500. Za upute obratiti se na odbor.

Omladinsko hodočašće u Lurd početkom kolovoza priređuje **odbor za omladinsko hodočašće u Lurd,** Zagreb, Pejačevićev trg 15./I. Cijena 2.400 Din. Za upute obratiti se na odbor.

Svakome, koji ima sredstava, daje se velika i široka mogućnost putovanja. Upotrebite zgodnu priliku.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB. 1932.

GOD. XVI. BROJ 4

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ružarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—;
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

TRAVANJ

P	1	Hugo biskup
S	2	Franjo Paul.
N	3	1. Bijela, Rikardo
P	4	Blagovijest. Isidor
U	5	Vincencij
S	6	Siksto, Celestin p.
Č	7	Hegerij. Albert
P	8	Dionizije, Kaliopije
S	9	Prohor, Marija Mis.
N	10	2. po Us. Ezekijel
P	11	Leon I. papa
U	12	Julij papa
S	13	Zašt. sv. Jos., Hermen.
Č	14	Justin, Tiburcij.
P	15	Anastazija, Lidvina
S	16	Kalist m., Emeratida
N	17	3. po Us., Rudolf
P	18	Apolonije
U	19	Krescencij m.
S	20	Sulpicije
Č	21	Anselmo
P	22	Soter i Kajo m.
S	23	Juraj muč.
N	24	4. po Us. Fidelis m.
P	25	Marko evang.
U	26	Kleto i Marcel
S	27	Petar Kan.
C	28	Pavao od Kr.
P	29	Petar m. (Tvrtko)
S	30	Katarina Sijenska dj.

DOMINIKANSKI KALENDAR

1. Petak. Rane sv. Katarine Sienske. Dom.

3. I. NEDJELJA. Bijela nedjelja. Dva potpuna oprosta brat. sv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovčtine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode crkvu bratovštine.

9. Subota. Bl. Antun Pavoni. Dom. Muč. (1374.).

10. II. NEDJELJA. Bl. Antun Neyrot. Dom. Muč. (1460.). Potpuni oprost bratovštine imena Isusova.

13. Srijeda. Blagdan sv. Josipa Zaruč. bl. Dj. M. — Bl. Margarita iz Castella. Dj. Dom. (1320.).

14. Četvrtak. Bl. Petar Gonzales. Dom. Isp. (poznat pod imenom sv. Telmo 1419.).

17. III. NEDJELJA. Bl. Klara Gambacurta. Dom. Ud. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

20. Srijeda. Sv. Janja iz Mentepulciana, Dom. Dj. (1317.). Potpuni oprost za III. Red.

22. Petak. Bl. Bartolomej Dom. Muč. (1466.).

24. IV. NEDJELJA. Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole tri puta na tjedan po jedan dio sv. Krunice.

26. Utorak. Bl. Dominik i Grgur. Dom. Isp. (1290.).

27. Srijeda. Bl. Ozana iz Kotora. Dom. Dj. (1565.).

28. Četvrtak. Bl. Ljudevit Marija Grignon iz Montforta. Dom. Isp. (1716.).

29. Petak. Sv. Petar iz Verone. Dom. Muč. (1252.). Potpuni oprost za III. Red.

30. Subota Sv. Katarina Sienska. Dom. Dj. (1380.). Potpuni oprost za III. Red.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole dio krunice pred Svetotajstvom izloženim ili skrivenim u svetohraništu.

Uvjet za svaki potpuni oprost. Ispovijed, sv. Pričest i 6 Očenaša, Zdravomarija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

Svim svojim saradnicima, pretplatnicima, povjerenicima i dobročiniteljima iz srca želi

SRETAN USKRS

Uredništvo i Uprava »Gospine Krunice«.

Sveta misa za sve prijatelje našega glasnika, a osobito za darovatelje kroz ovaj mjesec bit će otčitana prve subote dne 2. IV. na oltaru Kraljice sv. Krunice u našem svetištu. Pomažite urednim plaćanjem svoje pretplate i darivanjem naš list, da tako postanete dionici ovih svetih misa.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, TRAVANJ 1932. BROJ 4

USKRS

Svetkovina nad svetkovinama. Naš vazam. Tako sv. Crkva zanosno i veselo najavlja blagdan Uskrsnuća Gospodnjega. Tuga i žalost bila je njom ovladala prošlih dana. Proživljavala je gorku muku i tešku smrt svoga zaručnika. Duboko je ona bila zadahnuta veličinom te božanske tragedije. Ali i tada se ona nije dala potpunoj žalosti ni tjeskobi. Ni tada njena žalost nije odavala ništa od kakvog očajanja. Bila je to smirena žalost, iako velika i duboka, jer je i strašna muka bila njezina zaručnika. Ali znala je ona i osjećala, da je ta muka kupelj, u kojoj se ona — mistično tijelo Spasitelja koji trpi — ima da okupa i očisti od svih mrlja i grdoba, pa da osvane čista, lijepa i nevina, dostojna svoga zaručnika. Zato je i u najvećoj žalosti veselo primila, obujmila križ Spasiteljev, da ga podigne kao znak svoje i njegove pobjede, svoga prodiranja u duše okaljanog čovječanstva. »Zavlada Bog sa drveta«.

Sada je vrijeme potpunog veselja i radosti: »Ovo je dan, koji nam pripravi Gospodin; veselimo se i radujmo se u njemu« — pjeva crkva u današnjoj službi. I uistinu ima čemu da se veseli. Par dana prije čuo se grozni krik: Propni ga, propni! Bio je to krik onih, koji

nijesu htjeli da on vlada nad njima, koji su ga htjeli »iskorijeniti sa zemlje živih«, koji su mislili da su to i postigli, kad su ga vidjeli na Kalvariji propeta, prokleta među razbojnicima. Ipak su i oni posumnjali u svoju pobjedu nad njim, kad su zamolili Pilata, da postavi stražu kod groba, da ga ne bi njegovi učenici ukrali. Ali on ih je sve pobijedio. Resurrexit: uskrsnuo je Krist. Dakle je gospodar života i smrti, dakle je Bog. Zapečaćeno je njegovo božansko poslanstvo, primljena je njegova žrtva na križu, čovječanstvo je spašeno i otkupljeno od grijeha i pakla, pomireno je s Bogom, povraćena mu je njegova milost i otvorena vrata rajska. Pa kako da se Crkva i svi vjernici s njome ne vesele konačnoj i potpunoj pobjedi svoga zaručnika, svoga vođe?

Ali naš Uskrs ne smije biti samo veselje nad pobjedom Spasitelja. On mora biti i naše uskrsnuće, uskrsnuće od naših grijeha i slaboća na novi život milosti i kreposti. Krist je uskrsnuo, i mi moramo uskrsnuti s njime. Ako smo u grijehu, moramo se očistiti na sv. ispovijedi i uskrsnuti na život milosti, iz milosti u veću i jaču milost, iz mlohavosti na život revnosti. I to naše uskrsnuće treba da je stvarno, kao što je i Gospodin uistinu uskrsnuo. Mora biti i vidljivo, kao što je bilo i uskrsnuće Gospodnje. On se je pokazao Šimunu, dvanaestorici, petstotina njih. To naše uskrsnuće treba da je zato vidljivo, da bližnji vide naša dobra djela i proslave Oca nebeskoga. Mora osobito naše uskrsnuće biti konačno, trajno. »Krist uskrsnuvši od mrtvih, više ne umire, već živi Bogu«. I mi jedamput uskrsnuvši iz grijeha ne smijemo se više na nj povraćati, davši se na žarki kreposni život, ne smijemo se više povraćati mlohavosti. Moramo živjeti Bogu odano, predano, žarko. I samo Bogu. Onda će naš Uskrs biti ne samo uspomena na Uskrsnuće Gospodnje, već će biti i naše pravo, stvarno uskrsnuće. Bit će njegovo Uskrsnuće u nama. Zato će naše uskrsno veselje biti čišće i dublje, jer ćemo se veseliti ne samo Uskrsnuću Spasiteljevom, već i našem vlastitom. »Uskrsnu Isus doista, uskrsnimo i mi s njime, Aleluja«.

B.

GOSPA LURDSKA I POBOŽNOST SV. KRUNICE

(Svršetak)[1]

Prošavši glavnu ulicu i prešavši preko mosta nad brzom Gavom još samo malo koraka, i otvara se divan pogled na Marijino svetište, sastavljeno od triju crkava, a izdižu se jedna poviše druge. Najdonja je najprostranija i najveličanstvenija. Kad se stupi bliže, upada u oko nad glavnim joj vratima lijepa grupa od bijela mramora. Presveta Djevica sjedi s krunom na glavi i žezlom u ruci. Mali Isus stoji joj uspravan na koljenu, a pred njima kleči sv. Dominik, kojega Mali Isus desnom rukom blagoslivlje, a lijevom mu pruža krunicu. Uspomena je to na onaj čudesni događaj, o kojem pripovijeda stara predaja, kada se je sv. Dominiku, koji se baš u južnoj Francuskoj za više godina bezuspješno trudio, da ondješnje krivovjerce obrati i privede u krilo katoličke vjere, prikazala, dok je noću molio, Bl. Djevica i pružila mu krunicu kao najmoćnije sredstvo, kojim će suzbiti krivovjerje i obnoviti kršćansko življenje.

Ta lijepa umjetnina već nam označuje, da je ta velebna crkva posvećena Kraljici presv. Krunice. Njezina unutrašnjost to nam još bolje i sjajnije pokazuje. Uz prostranu i vrlo lijepu glavnu lađu sa širokom kupolom u sredini imadu još dvije pobočne lađe, u kojima je i u dnu apside podignuto petnaest kapela sa petnaest oltara na čast petnaest otajstava sv. Rozarija. Na zidu svake od tih kapela izrađena je u mozaiku po jedna velika slika, a predstavlja po redu jedno otajstvo sv. Krunice. Tako idući naokolo od kapele do kapele Marijin štovatelj ima prilike da zorno gleda i da se divi, kako je pobožni umjetnik s onim pozlaćenim komadićima stakla i raznobojnim kamenčićima vješto i lijepo prikazao zgode iz života Isusova i Marijina, o kojima on razmišlja, dok moli sv. Krunicu. Izišavši iz crkve i došavši do sredine trga on ne će propustiti, a da se ne okrene te da se ponovno divi cjelokupnom svetištu, a napose njegovu najdonjem dijelu, tome najljepšem spomeniku, što ga je čovječja ruka podigla u čast Kraljice sv. Krunice.

Ali ne samo ovo, što sam naveo, već svaki skoro korak, što ga učini u Lurdu, uvjerava posjetioca, da se nalazi u gradu Marijine Krunice. Pred čudesnom špiljom vidi i čuje, kako se izmjenjuju razne skupine hodočasnika, te svaka u svome rodnom jeziku moli krunicu. To isto vidi i čuje pred onim kupeljima dok se bolesnici kupaju, to vidi i čuje u svim trima crkvama za noćnog klanjanja pred izloženim

[1] Vidi br. 2.

Svetotajstvom. U rukama sviju bolesnika vidi krunicu, vidi je u ruci onih samaritanaca i samaritankinja, kada vode bolesnike pred špilju, do kupaka ili do na trg, da budu blagoslovljeni. Vidi je u rukama pojedinaca ili mnjih skupina, kad idu put svetišta te čuje šapat pozdrava i prošnja, što ih upravljaju Presv. Djevici. Pa videći i slušajući sve to on zaključuje, ne bez temelja, da je Lurd mjesto, gdje se Bl. Djevica najviše slavi njoj najmilijom molitvom, da se tu vjernici najljepše odazivlju njezinoj želji.

I prije nego će da ostavi onaj mili grad štovatelj Marijin ulazi u jedan od onih mnogobrojnih dućana, što su iznizani jedan do drugoga, a prepuni nabožnih predmeta, osobito krunica, sa slikom ili natpisom Lurdske Djevice te, premda je već donio krunicu sa sobom, kupuje jednu za sebe i nosi je na trg, da ondje iza procesije sa Presvetim sa stepenica ispred bazilike Rozarija bude javno blagoslovljena. Poslije toga, ako to nije već učinio, ide k svetoj špilji i hoće slijedeći primjer drugih da se tom krunicom dotakne onoga svetog mjesta, gdje se nebeska Kraljica objavila, pa je nosi sobom udomovinu, da mu bude trajnom i vi lljivom uspomenom na one lijepe dane, što ih je proboravio u Lurdu. Što je učinio za sebe, ne propušta da učini za svoju rodbinu, prijatelje i znance, pa i njima na povratku najradije dariva za uspomenu po jednu ondje blagoslovljenu i dotaknutu krunicu, da tako i u njima pobudi još veće štovanje i ljubav prama Presv. Djevici, a sa svoje strane da joj bar donekle odvrati na udijeljenoj milosti, što ju je mogao da pohodi u njezinu najvećem svetištu, te na onim tako lijepim osjećajima i svetim nadahnućima, kojima ga je ondje obdarila.

O. Antonin Zaninović o. p.

EVO SLUŽBENICE GOSPODNJE!

(I. Otajstvo Radosno, ove godine 4-IV)

Grijeh praroditelja bio je odalečio čovjeka od svoga Stvoritelja. Milosrđe dobrog Oca hoće da se spusti do bijede odmetnutog čovječanstva. Jedan nebeski dvoranin silazi k siromašnoj i poniznoj Nazaretskoj Djevici, da s njom, odabranom posrednicom za djelo Otkupljenja, ugovara o željenom pomirenju. Anđeo je bio griješnom čovjeku kao nepristupan tuđinac. Sastavši se, naprotiv, s Marijom, smjerno je pozdravlja. U upravljenim joj riječima nižu se otajstva dobrote koju Svemogući hoće da na nju izlije. Taj neobično počastni pozdrav zadao je ranu dubokoj Marijinoj poniznosti, i časovito ju je

uznemirio. Anđeo je tješi i očituje tajnu poslanja. »Ne boj se, Marijo! jer si našla milost u Boga. Evo začet ćeš i rodit ćeš sina, i nadjeni mu ime Isus...« Nije dano ljudskom umu da shvati, te izrazi što se je zbivalo u Marijinom duhu u onim časovima. Prosvijetljena od Duha Svetoga, prije nego izusti onaj dugo očekivani »Fiat« (neka mi bude po riječi Tvojoj), predstavlja se Nebu i zemlji pod nazivom službenice Gospodnje. Reklo bi se, da su te riječi duboke poniznosti, koje tako vjerno izrazuju unutarnji Marijin život, temeljna odlazna točka cijelog djela Otkupljenja. Svijetu pružaju neizreciv predmet razmišljanja i plodonosnih primjena na život.

»Evo službenice Gospodnje!«

Evo službenice Gospodnje! Ove su riječi svakome dobro poznate, i baš za to što su nam svaki dan na usnama, njihov nam smisao često puta izmiče. Ipak je stalno, da će promatranje ovih riječi i okolnosti koje ih prate otvarati uvijek divnije vidike u neshvatljivim odnošajima Marije sa svojim Bogom. To je ona rosa koja blago natapa svako iskreno otvoreno srce.

U otajstvenom nizanju riječi božanskog poslanika, Marija je bez dvojbe bacila svoj pogled uma i srca na savršenstvo i svemogućstvo Božje. Jasno zna, da Bog sam po sebi od vijeka opstoji. U sebi je neizmjerno savršen i zato od nikoga ne traži pomoći. Naprotiv, sve što čovjek od Boga prima, to je čin Njegove slobodne ljubavi i milosrđa. Stvoritelj je svih stvorova i neograničeni gospodar svih bića, jer o Njemu potpuno ovise. Zato treba da se sva bića pokoravaju Njegovoj svetoj volji, i prihvate dragovoljno sve što od njih traži.

Znajući sve to ona promišlja na samu sebe, i nužno joj se nameće odgovor. Što zaista u sebi nalazi da daruje Gospodinu kao isključivo svoje vlasništvo? Priznaje, da je od Boga primila opstanak i sva ostala naravna i nadnaravna dobra. Ostaje uvijek Božje stvorenje, i po tome vidi najdublji razlog naravne ovisnosti o Njemu. On može da s njom po volji raspolaže. Svet je i svemoguć, pa i ako ono što traži izgleda nemoguće, treba da Mu se bez oklijevanja povjeri. Dobrota i svemogućstvo Božje na njoj se je na osobiti način pokazalo. Morala je i ona, kao i svi drugi Odamovi potomci, osjetili ljagu istočnoga grijeha, ali ju je Svemogući od toga očuvao. Ostalim milostima, nadolazi neopisiva milost kojom joj se obećaje materinstvo Božje. S pravom se pita, zašto je baš mene Svemogući izabrao? To je otajstvo mudrosti i ljubavi Božje, kojemu je ona svesrdno odgovarala, a pred kojim čovjek treba da se klanja i zahvaljuje. Treba ipak priznati, da je ona promislila na sve žalosne prizore muke svoga Sina od jaslica do Kalvarija. Sa svim tim odgovor je pripravan, i samo s jednom riječi daje razlog svog postupanja. Iskrenim osjećajem u srcu i pravim shvaćanjem ona odgovara: Evo službenice Gospodnje!

Divnog li primjera poniznosti! Ali koliko ipak krivih pojmova o toj temeljnoj kreposti! Mnogi kao da zamišljaju poniznost u tome, da tko sebi pripisuje nestvarne i nevjerojatne pogreške. Ili, što je još gore, da riječju i vanjskim načinom označuje svoju lažnu poniznost, dok sve to upravlja k cilju razvijanja svoje unutarnje oholosti. Neka svatko slijedi Marijin primjer! Ona nas jasno uči, da se poniznost sastoji u tome, da čovjek iskreno prizna svoju naravnu slabost i potpunu ovisnost o Bogu, te se pred Njegovim svemogućstvom i savršenosti pokoran ponizi. Marija je vidila, da sama po sebi nije zaslužila pogled Gospodnji. Priznaje svoju slabost i ovisnost službenice. Ako je dakle službenica, što da radi? Volja njezina, to je volja Gospoda. Zato se je i Marija potpuno predala volji Božjoj, davši sjajan primjer svima koji je žele naslijedovati.

Marijin odgovor nije bila prazna riječ u časovitom duševnom raspoloženju. To je vjerni odraz cijeloga njenog unutarnjeg i vanjskog života. Ona je u duhu službenice provađala cijeli svoj život, naslijedujući na najsavršeniji način potpunu odanost svoga Sina u službi Oca Nebeskoga. Život službenice, nagrađen je čašću kraljice neba i zemlje.

Svaki pravi Marijin pobožnik je dužan živjeti njezinim duhom, stavivši u djelo značajnu vrijednost onog odgovora, spravan da primi od Boga sve što bude tražio, pa i ako bi to bila slaboj naravi ne znam kako neugodna žrtva. *J. Kuničić.*

JEDNA SKROMNA GODIŠNJICA[1]

Tiho neopaženo i skromno otšuljala se cijela godina, otkako je u našoj župi uvedena jedna na oko neznatna, ali ipak puna praktične vrijednosti pobožnost. Bilo je to upravo na prvi dan korizme prošle godine. Iza dovršene lijepe pobožnosti, koja je po selima nažalost tako rijetka: trodnevnog klanjanja otajstvenom Isusu, započeli smo se na poticaj našeg duhovnog pastira sabirati svake večeri na zajedničko moljenje sv. krunice, svakidašnji pohod Isusu, te kratku večernju molitvu. Ispočetka se odmah moglo opaziti, da je zamisao zgodna i dobro primljena, jer se na glas zvona o pozdravu Gospi sakupljalo danomice do 60 i 100 često i do 200 duša starih i mladih, muškoga i ženskoga spola, pak i djece u crkvi na večernju molitvu. Kako je lijepo započelo, tako je to jednako potrajalo sve dane i mi smo — hvala Bogu — dočekali i prvu godišnjicu. Uzme li se to onako površno, nije to tko zna što. No promotri li se stvar s pravoga gledišta, gledišta vjere, imade li se u vidu, da je molitva jedna čudesna moć, to je ta naša godišnjica za duhovni život ove župe od prevelikog zamašaja. 365 puta sakupila se čitava župa po svojim zastupnicima, da se pokloni Isusu, da Ga prizna svojim Bogom, a da ujedno pozdravi i Mariju, svoju dragu Majku, Njoj od davnine tako milom molitvom sv. krunice. I doista mnogo lijepih uspjeha u duhovnom životu ove župe smijemo jamačno pripisati toj pobožnosti. Molitvi smo svaki puta dodavali i duhovno štivo: Sv. Pismo St. i Novoga zavjeta s tumačenjem od dra. D. Gudeka, što ga je prije više godina izdalo nače Društvo Sv. Jeronima. O, koliko smo tu čuli divnih stvari! Kako li smo kao mali Božji pilići — kako to od milja reče sam duhovni naš pastir sjetivši nas na tu godišnjicu — zobali jedro zrnje sv. krunice za naše duše slušajući lijepe zgode Sv. Pisma, koje su nam u nevinom djetinstvu tako uznosile duše! Iza duhovnog štiva slijedila je kratka večernja molitva, koju smo opet završivali zgodnom pjesmicom već prema vremenu crkvene godine te pohvalama Imenu Božjemu i konačno izmolili pokajanje. Značajno je kod toga našega moljenja, što smo sv. krunicu kao i večernju molitvu molili — ne, kako se obično drugdje moli: da jedan predmoli, a svi ostali odgovaraju — već smo molili u dva kora, kako to mole redovnici svoje crkvene, liturgijske molitve u koru i naš primorski puk. Takova molitva pobuđuje veće zanimanje i pažnju, a postigla je i to, da danas u ovoj župi već skoro svako poveće dijete sv. krunicu samostalno moli. Tako ima nade, da će krunica našoj mladeži postati Katekizam ili još bolje: praktično tumačenje kršćanskog nauka i sredstvo valjanog kršćanskog odgoja, a to ima biti danas najpreči posao i briga svakoga valjanog katolika. Ujedno je ovakim moljenjem u crkvi prikazan način, kako da se obavlja zajednička svagdanja molitva u našim katoličkim obiteljima kod kuće, što doista već i čini lijepi broj obitelji u ovoj župi, napose oni, koji ne mogu dolaziti u crkvu. A molitva je, osobito skupna, u naše dane i jedino i najmoćnije sredstvo, da se današnji materijalizovani svijet opet oduhovi i vjerski podigne. Zato pozivamo ovim i druge župe, da se s nama uhvate u kolo, da i one osnuju ovakove »vječne krunice« u svojim crkvama, kapelama i domovima, pak da zajednički jurišamo na nebo za spasenje naše drage domovine i svoga kršćanskoga puka, a i za potrebe svekolike sv. Crkve. To ćemo moći lako i s toga razloga provesti, što to možemo obavljati i sami, bez svećenika, kojih danas nažalost tako malo ima. Mi ćemo pak uz pomoć Božju u započetom djelu ustrajati!

[1] Nedjelja od 28-II., dopis iz Ljubešćice.

»OČENAŠ«

Krist nas je naučio u svojoj divnoj molitvi, da Boga nazivljemo »Ocem«, ali sa dodatkom »n a š«. To je učio radi dva razloga. Prvo, da nas pouči, da moramo moliti ne samo za sebe, već i za svog bližnjega. »Zaklinjem vas, da vaše molitve budu za sve ljude«. (Tim. 21) Kad molimo ne samo za sebe, već i za druge, naša molitva ne potiče iz sebeljublja, već iz prave kršćanske ljubavi. Onda je Bogu ugodnija, a nama korisnija, jer će nam lakše isprositi tražene milosti.

Drugi je razlog, jer sa riječi »naš« priznajemo, da je Bog Otac svih nas, a mi da smo njegovi sinovi, pa dosljedno međusobno braća, kako nas sam Krist uči: »Svi ste vi braća, a jedan je vaš otac, koji je na nebesima«. Svi ste vi braća, jer ste svi sinovi jednoga te istoga

»Ovako ćete moliti: Oče naš« ...

oca. Iz toga slijedi, da prvi razlog, zašto ljubimo bližnjega svoga, mora biti taj, jer je on naš brat, dijete Božje kao i mi. To lijepo uči sv. Pavao izlažući svoju divnu nauku, bratskoj ljubavi: »Svi ste vi, kaže on, jedno u Kristu Isusu«. Svi smo mi udovi jednoga tijela, komu je Krist trpi jedno udo našeg tijela, zajeca i trpi cijelo tijelo.

Međusobna ljubav najveća je zapovijed Kristova, koju je naglasio skoro na svim stranicama svoga Evanđelja. Ta zapovijed ljubavi obuhvaća sve ljude, svakog staleža i položaja, svakog naroda, svake vjeroispovijedi, a ne isključuje ni grešnike, pa ni naše zaklete neprijatelje, kako ćemo se bolje uvjeriti u petoj prošnji ove divne Gospodnje molitve. »Tako radeći, t. j. ljubeći i svoje neprijatelje, bit

ćete sinovi nebeskog Oca, koji čini da njegovo sunce obasjava i blaga rosa natapl ja dobre i zle«. — Budući svi ljudi sinovi Božji moramo ih kao takove i poštovati bez obzira na njihove osobne sposobnosti, jer poštujući njih, poštujemo nebeskog Oca, čiji su sinovi, čija su slika i prilika.

Zavapivši sa sinovskim pouzdanjem nebeskog Oca, nadodajemo, »*koji si na nebesima*«. Zar Bog nije na nebu, na zemlji i na svakom mjestu? zar on nije uvijek uz nas, s nama i u nama? Da, on je svugdje prisutan, kako kaže apostol: »nije daleko od svakoga i pojedinog nas, jer u njemu živimo, mičemo se i opstojimo«. Ali kažemo, »k o j i s i n a n e b e s i m a«, jer na nebu jače sjaji njegova beskonačna slava. Na nebou anđeli i blaženi gledajući ga licem u lice uživaju nedokučivo blaženstvo. A sv. Toma nadodaje još nekoliko razloga, zašto je Krist htio, da nazivu »Oče« dodademo »koji si na nebesima«. Jedan od glavnim uvjeta dobre molitve, kaže on, jest da molimo s čvrstim pouzdanjem: »Tko moli, nek ni najmanje ne dvoji«, da će postići, kaže sv. Jakov. Zato nas Krist uči, da ovu molitvu započnemo slatkim nazivom »O č e n a š«, da pobudi u nama sinovsko pouzdanje, kako on sam kaže u Evanđelju Lukinu: »ako dakle vi, i ako zli, znate dobre dare davati djeci svojoj, koliko će više Otac vaš nebeski dati Duha dobroga svoga, koji ga ištu. Riječi: »K o j i s i n a n e b e s i m a« stvaraju u nama duboki dojam o veličanstvu, o svemogućstvu onoga, koga zazivljemo, a to još većma pobuđuje naše pouzdanje, da ćemo postići, što prosimo. Zato je i David vapio: »uzdigoh svoje oči k tebi, koji stanuješ na nebesima«. (Ps. 172). Ove nas riječi još potiču, da rađe od Boga prosimo duhovne, nebeske milosti nego li zemaljske, jer kaže isti sv. Naučitelj: »Gledajući na nebu svog ljubljenog Oca, i pamet i srce naše k nebu će se podići, za nebom će čeznuti po onoj Isusovoj: »gdje je blago tvoje, tamo će biti i srce tvoje«. »Tražite ono što je gori, gdje je Krist«, uči nas sv. Pavao.

M. K.

KRUNICA MU SPASILA ŽIVOT.

Svećenik nam je najveći dobročinitelj od kolijevke do groba. On nas preporađa na život milosti, za života nas krijepi Božjom naukom i milosti, na samrti uz nas ostaje, tješi nas, pripravlja nam put u sretnu vječnost.

Koliko on truda ulaže, osobito da ona nevina i nježna srdašca malenih podući u Božjoj nauci. »Pustite malene k meni, takovih je Kraljevstvo nebesko«, čuje on iz ustiju Spasiteljevih. I on, da ih dovede k Isusu ne žali ni truda, ni muke, a često puta to biva i uz po-

gibelj života. Na ovo nas podsjećaju ne samo oni misionari u dalekim poganskim krajevima, već često puta i u našim stranama.

Sjetio sam se svega toga i ja, kad mi je pripovijedao o sebi župnik V. J. Š. slijedeći događaj.

Mnoge župe u našoj Hrvatskoj tako su raštrkane, da ih je i sa ovišeg brda teško pregledati. Imadu nekoje s kraja na kraj do dvanaest, petnaest i dvadeset i više kilometara. Imadu više područnica (filijala), a u njima škole, učitelji i učiteljice, a samo jedna crkva sa jednim svećenikom. Neke župe broje do deset hiljada stanovnika, a tu je samo župnik sa kapelanom, a gdjegdje samo župnik. Pa kako da doskoči svim potrebama vjernika, a osobito u školi, gdje ih imade do deset a katkada i četrnaest? Ipak se naši župnici i kapelani trude, da barem jednom mjesečno poduče djecu u zakonu Božjem.

Takav je upravo bio i kapelan g. J. Š. Pošao je jutrom rano, da dođe do najdalje filijale. Red je eto došao i na nju i ako jednom u mjesecu. Da prikrati trud i muku pošao je kraticom kroz gustu šumu. Teško mu je bilo i jednom mjesečno taj daleki put prevaljivati pješke, ali ga je pozivao glas: »Pustite malene k meni, takovih je kraljevstvo nebesko«. Dok je tako sam kroz gustu šumu tumarao, najednom iz tih misli probudi ga jaki povik: »Stani. Ili pare, ili život«. Bili su razbojnici. Vrebali su na žrtve, da ih oplijene. Kapelan se zaustavi na taj nenadani povik i ugleda za čas pred sobom dva razbojnika! Jedan od njih povadio je i nož, da mu ga u srce rine. Nenadani povik i goli nož pri srcu prestravi kapelana, da na prvi mah nije znao ni prozboriti, a kamoli obraniti se. Iza male stanke, ipak se odvažio i promucao: »Para, braćo, nemam, siromašan sam kapelan, u školu idem, da djecu vodim po putu Božjemu!« »Ne razumijemo, — odgovoriše obojica ko jedan, — svećenik si, para imaš, — ili pare, ili život.« I nije šala, izgubiti život! Suze mu navrnu na oči. Usto neopazice spusti ruku u džep, izvadi krunicu i zavapi: »U rukama je vašim moj život, pregledajte me svega, osim ove krunice sa sobom nemam a ma ništa. Poštedite mi život za ljubav Majke Božje, koje krunicu držim, i jedino vam obećavam, da ću prvu za vas izmoliti!« Na te riječi, pune ljubavi i samilosti, ruka se razbojnikova sa ubojitim nožem sa srca kapelanova spusti, i njegovo se srce smekša. Oružje svete krunice razoruža razbojnika. Sveto sredstvo razoruža ubojitu ruku i otupi vitki nož. »Hajde, reče drugi, jedino zahvali toj krunici, da smo ti poštedili život«.

Kapelan g. J. Š. pobježe kako su ga noge nosile. Kad se primirio i ušao dah u njega, spazio je sv. krunicu, koju je još čvrsto držao

u ruci. Tada ju je stao da moli i ujedno da se zahvali Majci Božjoj na velikoj milosti, što mu je život spasila.

*

G. kapelan J. Š. došao je u školu, obavio je svoju svetu dužnost. Nije se više vratio istim putem, ni odmah kući. Vratio se sigurnim sredstvom, željeznicom, i to poslije trećeg dana od pogibeljnog susretaja sa razbojnicima. Sestra ga je dočekala nenadanom viješću: »Zar ti ne znaš za žalosni slučaj« — »Za koji?« — »Ivana p. Martina K. doveli su jutros na kolima mrtva. Ubili su ga razbojnici u šumi. Zašto, ne zna se.«

Oh, sada se sjetio svojeg slučaja! »Neznaš sestro, da su i mene napali isti razbojnici u istoj šumi?... Dakle, dakle — jedino me je spasila Majka Božja sv. Krunice. Hvala joj do vijeka!«

Zabilježio: *O. Lujo Matijaca*

MLADI KRUNIČARI

Spasimo djecu

Ovo je krik, koji izlazi spontano iz osjetljivog srca, koje vidi i osjeća kako se mnoge mlade duše dave i guše u modernom vrtlogu; krik pun strave od bojazni za sudbinom tolikih nevinih duša, koje lutaju u krhkoj plavčici svoje slabo odgojene duše, među velikim valovima moderne razuzdanosti — vječno u pogibli, da se ne potope. Uzrok su tome vlastita sklonost na zlo, nemarni roditelji i zanemarenost u školi, zatim slobodna i protuvjerska propaganda, koja podražuje i popušta najnižim strastima, te dječaci i djevojčice padaju u te mreže u prvom cvijetu svoje mladosti, kao cvijeće na orušenoj ili pokošenoj livadi. Nije stoga čudo, da mnogi dječaci i djevojčice rastu i razvijaju se bez vjere, bez Boga, bez kreposti, upravo nepristupačni svakoj dobroj i plemenitoj stvari.

U toj strahoti kao da se čuje glas Božji poput onog Davida za sinom: »Čuvaj mi dijete«. Poruka je to vječnog Oca i Kralja, koji traži spas vlastite djece, kojima prijeti smrtna pogibao. Tko će se oglušiti tom slatkom Božjem pozivu?

U istinu to je poziv Oca, koji svakoga interesira. Interesira biskupe, župnike i svećenike, jer su »dužnici svima znanja i spasa, učenim i neukim«... (Sv. Pavao). I dječje duše imaju pravo, da traže od njih pastirsku brigu, da se ne izgube i ne propadnu. Interesira roditelje, koji su prije ikoga drugoga dužni odgajati svoju djecu, koju im je Bog povjerio da ih za Njega i za nebo odgoje.

Svijesni svoje dužnosti i odgovornosti, neće ništa propustiti što može da dobro djeluje na odgoj vlastite djece, jer će Bog na dan suda »tražiti dušu za dušu«. Interesira sve one koji su se po svome zvanju ili slobodnoj volji primili teške dužnosti i zadaće odgoja malenih; uzvišeno zvanje »drugo svećeništvo« kako ga nekoji zovu. Svi ovi zvali se oni učitelji ili odgojitelji, i pripadali redovničkom ili lajičkom staležu, dok zamjenjuju ulogu roditelja u svetom hramu škole, moraju da imaju odgovornost pred Bogom, društvom i obiteljima i pred samom djecom koju imaju na brizi, tako da uzmognu reći sa Božanskim Spasiteljem: »Gospodine dok sam bio s njima, ja čuvah u ime tvoje one, koje si mi dao, i načuvah ih, i nitko od njih ne propade« (Iv. XVII, 12). Treba da interesira svakoga kršćanina i kršćanku jer je svatko pozvan da ljubi bližnjega; a djeca najviše trebaju tuđe pomoći i fizično i materijalno, moralno i intelektualno pak prema tome njih treba i više ljubiti. Tko će biti tako indiferentan i sebičan, pa da reče sa zločestim Kainom: »Što je mene briga? Zar sam ja čuvar svoga brata?«. Ne interesirati se za sudbinu djece znači ne interesirati se za sudbinu društva i čovječanstva: jer danas su djeca a sutra ljudi i kakvi su oni takvo je i društvo. Pak ako je sami pogled jednog djeteta, koje je bilo u pogibli života u rijeci Nilu potaklo na samilost egipatsku pogansku djevojku te ga je spasila, brinula se za nj i odgojila ga (Mojsije), uz pogibao da navuče na sebe osvetu i kaznu očevu, još manje je shvatljivo da može biti indiferentnih kršćana i kršćanka, koji bi mirno gledali kako se tope kršćanska djeca u blatnoj vodi zabluda i pokvarenosti. Potrebno je dakle da se mi brinemo za spas najmlađih, da se brinemo da spasimo djecu!

O. Alfons.

ŠTO JE DANICU RASCVILILO

Danica je malena, najmanja u četi svojih sedamgodišnjih vršnjakinja-Kruničarka. Revna je u polaženju sastanaka, ne izostane nikad, ali imala je jednu drugu pogrešku. S veseljem je naučila moliti sv. Krunicu samo ...., eto čujte.

Kad smo imali prve sastanke, još one prije samog primanja u Marijinu vojsku »Mladih Kruničarka«, tumačila sam tim dragim malim anđelcima, što će oni time raditi, kad bude svagdano izmolila svaka svoju deseticu krunice. Slušale su me otvorenih očiju i ustiju, te sam uživala gledajući ih, kako su im žive oči uprte u mene, da im ne izbjegne ni jedna riječ. »Da li sada znate, što ćete moljenjem krunice poklanjati dragoj Gospi?« pitala sam ih, da čujem kako su me razumjele. »Ružice«, prodrlo je iz svih ustašca. »Da draga djeco. Duhovne ružice, kojih mi ne vidimo, ali ih vidi dragi Isus i Majka Božja. Svaka će od vas, kad izmoli svoju deseticu, dati dragoj Majci po jednu ružicu, a anđeli će Joj svaki dan iz tih ružica isplesti krasan vijenac. Ali niti jedna ne smije biti, da joj ne bi poslala svoju ružicu. Što mislite, kako bi se draga Gospa žalostila, kad bi joj anđeli donijeli vijenac, u kome bi manjkalo nekoliko ružica. A to bi bilo, kad koja od vas ne bi izmolila svoju deseticu. Hoće li se to dogoditi?« »Ne će, ne, ja ću moliti!« čulo se iz svačijih usta. »Je li gospodična, da će nas onda Majka Božja imati jako rado«, rekla je mala Slavica. »Dakako, još rađe nego do sada«. — Najednom osjetim oko vrata dvije male ručice: »Gospodična, kako se ja veselim!« Bila je to mala Jelkica, koja je kraj mene stajala. »A zašto se Jelkice veseliš?« »Zato jer će Majka Božjica sigurno biti jako vesela, kad ćemo joj mi slati ružice«. — Zagrlila sam tu malu glavicu, nisam joj ni ispravila onaj »Božjica«, koji mi je skoro izazvao sladak smijeh, jer je to tako lijepo zvučilo u djetinjim Jelkinim ustima, dok u duši bijah sva sretna, što mi je u dio pala sreća, da mogu ta mala nevina djetinja srca voditi »po Mariji k Isusu«.

* * *

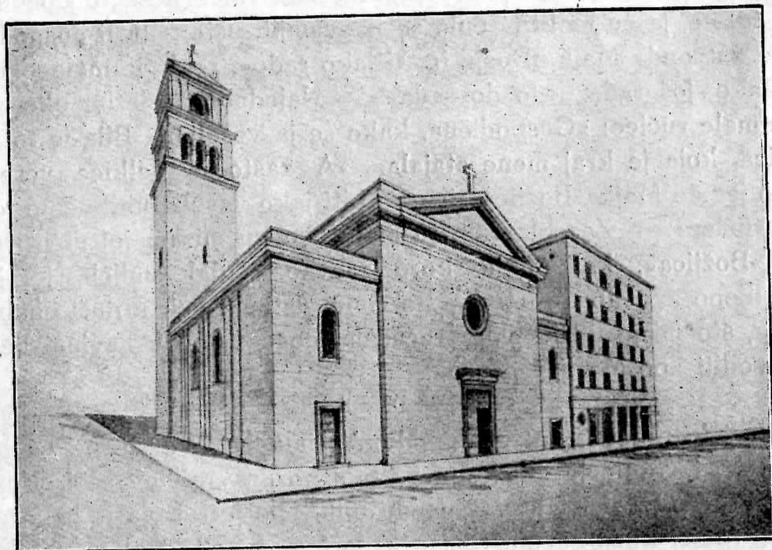
Prvi je redoviti sastanak nakon primanja. Sve su me na broju dočekale, i veselo je odjeknuo na moj pozdrav njihov »Mir Božji!«. A moje prvo pitanje, došavši među njih, bilo je: »Koja je zaboravila poslati Majci Božjoj svoju ružicu kroz ove dane?« Dotle sam ih pozorno promatrala. Kao pripravne na to pitanje u jedan mah zaorilo se: »Ja nisam«, a onda stale svaka na svoj način iznašati, kako mole svetu Krunicu. I mala je Danica radila što i druge, ali nekako povučeno. »Danice, dođi, dušo, malo k meni«. Došla je, no ne s prevelikim oduševljenjem. »Pogledaj me Danice« rekoh joj. Pogleda me, ali brzo obori oči. »Slušaj« — nastavim — »sjećaš li se, kako sam pričala, da će meni reći Anđeo Čuvar, ako koja ne bude izmolila svoju deseticu. Sjećaš li se, je li?« »Da«, rekla je tiho, a bistre tamne očice već bijahu orošene. »Vidiš meni je sada tvoj Anđeo...« »Gospodična«, — pala mi je oko vrata — »oprostite, ja sam zaboravila«. Nakvasila mi je vrat svojim suzama, kroz koje sam samo čula i razumjela »Majka Božja«. »Što drago dijete, da li se Majka Božja ljuti na tebe, zar me to pitaš?« — »Da,« rekla je plačući. »Ne dušo, ne ljuti se, Njoj je samo jako žao, što nije i tvoju ružicu dobila. Ali se ne ljuti, jer je Ona predobra, da bi se ljutila«.

* * *

Od toga dana, mala je Danica svakog dana dolazila k meni, i zajedno sa mnom izmolila svoju deseticu. Sad se Danici više ne dogodi da zaboravi »svojoj Mamici na nebu«, kako je ona zove, poslati svoju ružicu. Danica je najmanja, ali uzorna »Mlada Kruničarka«.

Revniteljica.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Ovako će izgledati obnovljena **crkva Presv. Krunice-Ružarija u Splitu.** Sadašnja je pretijesna i ljubav Marijine djece hoće da je proširi i uljepša. U ovoj se crkvi služi **v j e č n a s v. M i s a z a M a r i j i n e š t o v a t e l j e,** u njoj je i sjedište Bratstva Vječnog Ružarija. Preporučamo od srca ovaj veliki pothvat dobroti i darežljivosti naših pretplatnika i Marijinih štovatelja. Doprinosi za proširenje crkve, za novi zvonik i orgulje mogu se poslati na našu upravu s oznakom zašto je novac ili na Dominikanski samostan, Split Hrvojeva 2.

Split. Treći Dominikanski Red. Treći Dominikanski red u Splitu od pamtivijeka opstoji i radi na duhovnom izgrađivanju i usavršivanju svojih članova. Zajedno s braćom prvoga reda stoji i napreduje. Sastaju se mjesečno jedanput. Na sastanku upravitelj O. D. Šantić drži konferencu, u kojoj razvija dominikanski duh članova. Pod njegovom upravom duh Reda se sve više očituje u članovima, pak je u zadnje vrijeme i rad u trećem Redu sve ljepši. Sada treći Red za ženske broji 122 člana. Razdijeljene su u tri sekcije: misijsku, euharistijsku i za potpomaganje dominikanskog novicijata. Misijska osobito lijepo napreduje i radi. Članice sakupljaju upotrebljene marke, stanijol, dopisnice i drugo, pa i novce. Pojedine članice bave se ručnim radom za misijonare. — Euharistijska sekcija u tišini radi tako, da se više puta mjesečno pričeste za Red, osobito u našim krajevima, više puta izmole u istu nakanu sv. Krunicu, pohode presveti Olt. Sakramenat. — Teške su prilike, koje osobito osjeća starješinstvo provincije, kad mora da providi za vrlo lijepi broj naših novica i klerika sve potrebito. Zato su držale članice za svetu svoju dužnost, da sa svoje strane olakote tešku muku o. Provincijalu i kao sestre i braća pridonesu svoj obol za odgoj svoje braće prvoga Reda. U tu svrhu sekcija za potpomaganje dom. novicijata marljivo radi i prikuplja, kucajući i na vrata mnogih, koji nisu trećoretkinje. I u kratko vrijeme skupile su 1147 Din.

Trećoretkinje su zasnovale i knjižnicu trećega Reda sv. Dominika, te su već dobavile više od 100 knjiga. Prošle godine u mjesecu rujnu bio je svečani blagoslov barjaka trećega Reda. Bogato je i ukusno izrađen od jedne trećoretkinje, koja u svojoj skromnosti neće da joj se zna za ime. Na njemu je dosta vremena radila iz ljubavi prema sv. Dominiku i sv. Katarini Sijenskoj, kojih se slike nalaze na barjaku. Za barjak su same sestre u dosta kratko vrijeme skupile dosta veliku svotu (7000 Din).

U zadnje vrijeme počelo se aktivnije raditi među muškarcima, pak se lijepi broj i njih učlanio u Treći Red. Oni su svi oduševljeni duhom sv. Dominika, te apostolskim duhom zadahnuti nastoje, da ga što više raširе.

BOŠNJACI. Bratovština sv. Krunice. Zadruga Vječnog Ružarija. Uredništvo »Gospine Krunice« poželilo je što više dopisa i vijesti o životu i radu postojećih brat. i pob. svete krunice u našim biskupijama. Po našoj biskupiji — djakovačkoj — počela se bolje poznavati i širiti pobožnost sv. krunice glasovitim misijonarenjem o. Miškova Dominikanca i njegovih drugova. Dva put je on obišao župe naše biskupije i u mnogim sam osnovao bratovštine. U ovoj župi su bile misije 1892. i 1912., a vodio ih o. Miškov. Njegovim poticajem i zauzetnošću Diecez. upravitelja, osnovana je u župi Bošnjaci Bratovština sv. krunice 11. oktobra 1903. po Mons. Milku Cepeliću, ovlaštenom zato po Generalu Dom. reda Andreju Fruhvirtu. Od osnutka do 1911. godine bilo je upisano 400, a od 1911. do 1932. dosegao je broj ukupno do sada upisanih članova 1.004. Pobožnost sv. krunice drži se svake prve nedjelje u mjesecu sa ophodom prema obredu u »Jesenskoj Ružici«. Ta pobožnost biva nakon večernje Srcu Isusovu. Vazda joj prisustvuje veliki broj članova.

Da se bratovština što bolje upozna i poveća, upravitelj obično dva ili tri puta pred Gospinu svetkovinu oglasi i pozove na upis u bratovštinu, a onda navijesti, da će na dotični blagdan Gospin prije večernje biti svečano primanje članova prijavljenih u samu bratovštinu, kod oltara Bratovštine. Bratovština ima svoju zastavu i prigodom smrti člana prati članove na groblje. Na blagdan sv. krunice je sv. pjevana misa namjenom za žive i mrtve članove bratovštine. U listopadu se obavlja pobožnost svaki dan javno u crkvi i drže više puta propovijedi o krunici, a tako i svaki puta prije svečanog primanja u bratovštinu drži upravitelj kratki govor o pobožnosti molitve sv. krunice. Takovim načinom se svake godine javljaju novi članovi u bratovštinu. I zadruga Vječnog Ružarija napreduje svake godine. U listopadu se govori i o njoj i pozove u nju članove, da se upišu, da im se imena mogu poslati ravnateljstvu i odrediti ura. Tako je do sada u zadrugu upisano 223 članak. Želimo uskoro opet misije po ocima sv. Dominika, jer nam se svaki puta obnovi i ova pobožnost u župi. — Nadamo se tome ove godine.

Upravitelj.

Nova kineska redovnička družba. Kineska kongregacija »Učenika Gospodnjih«, koja je bila ustanovljena g. 1927. od apostolskog delegata u Kini, nadbi-

skupa Constantinija i koja je pod zaštitom kineskog biskupa Čao, broji danas dva svećenika i više od 60 braće. »Učenici Gospodnji« živu u jednom samostanu, što im ga je u domaćem kineskom stilu sagradio benediktinski arhitekt Dom Adalbert Gersnigt, i tu provode život pun žrtve. Svome tihom boravištu dali su naslov »Emaus«. Za raširenje ove kongregacije osobito su zaslužni španjolski redemptoristi. Nova kongregacija hoće da odgoji kineske svećenike, koji će uz solidnu vjersku spremu potpuno vladati domaćim jezikom, i tako biti sposobni da svim klasama stanovništva na laki način navješćaju Isusovo Evanđelje.

Odvažni svećenik. Tu skoro je prispio u Rim o. Kristof Brooks, član družbe Otaca sv. Križa. Njegovo je lice teško iznakaženo i puno brazgotina. A evo radi česa: Mjeseca siječnja 1930. vidio je taj misionar sa svoje stanice u biskupiji Daka (Indija), kako je navalio gladni tigar na jednog jadnog urođenika, poganina. Misijonar brzo potrči u pomoć. No sada se bijesni tigar okrene prema misijonaru, baci ga na zemlju i upravo da će ga zubima i pandžama razdrijeti. Hladnokrvno misijonar shvati svoj položaj i s velikom spretnošću zaustavi tigra toliko, da je neki drugi misijonar imao vremena da dotrči i da iz puške ubije zvijer. O. Brooks poslije svoga oporavka u Evropi povratio se je opet u Indiju, da nastavi svoj apostolski rad.

»Anglo-katolička crkva«. U protestanskoj engleskoj državnoj crkvi postoji jedno krilo, koje se naziva »Anglo-katoličko«. Ovo krilo nastoji da što više oponaša katoličke obrede. U misi jedino upotrebljavaju engleski jezik mjesto latinskoga. Oni se nadaju da će Papa opozvati odluku Lava XIII. kojom su proglašena nevaljana njihova ređenja, no to se naravno ne može očekivati. U tom slučaju da bi se ovo krilo pripojilo katoličkoj crkvi. Mnogi duhovnici »anglo-katolički« pokazuju doduše veliko poštovanje prema Papi, tako da je njegov grb javno izvješen u njihovoj crkvi, a u Norfolku je tu skoro postavljena jedna spomen-ploča, na kojoj je uz ime njihovog biskupa uklesano i papino ime. Kamo sreće kad ovi ljudi ne bi ostajali samo na spoljašnosti!

Molitva proti nezaposlenosti. U ovim teškim vremenima svakakvih kriza i velike nezaposlenosti, koja je zahvatila skoro čitav svijet, njemački su katolici došli na zgodnu misao, da jednom posebnom molitvom isprose od Boga olakšanje u ovoj velikoj nevolji. Jer će ova molitva i nama dobro doći, to donosimo njezin sadržaj u prijevodu: »Pomolimo se za sve one, koji trpe od teške, dugotrajne nezaposlenosti. Daj njima, o Gospode, po tvojoj dobroti i milosrđu utjehu i pomoć. Utvrdi njihove duše u pouzdanju u tebe. Otvori srca vjernika za potrebe njihove braće. Prosvijetli sve, koji se imaju starati za dobro naroda, da oni što skorije po milosti upoznadu prava sredstva i putove, kako bismo se oslobodili teškog pritiska sadašnjeg vremena za dobro duše i tijela.«

Rim. Tu skoro je dovršen u Firenci veliki kip sv. Ivana Eudes, visok 6 metara. Taj kip će biti prenesen u Rim i postavljen u crkvu sv. Petra među drugim kipovima Utemeljitelja Redova. Kako je poznato, sv. Ivan Eudes osnovao je Red Eudista, a bio je proglašen svetim od sadašnjeg Pape Pija XI. Svete godine 1925.

Škotska. Kardinal Bourne svečano je blagoslovio dva karmelitska samostana. Već ima 400 godina da se u Škotskoj nije pojavio nijedan kardinal, zato je ta svečanost bila s tim značajnija i njoj je prisustvovalo više hiljada ljudi raznih vjeroispovijesti. Neka bi ove nove stanice molitve i pokore isprosile ovoj zemlji milost prave vjere!

ZAHVALNICE

TRSAT. Zahvaljuje Majci Božjoj sv. Krunice i sv. Tereziji za isprošenu milost. — Štefanija Koharović.

SPLIT. Teško sam trpjela od reumatizma, tako da se nisam mogla ni micati. U toj teškoj boljetici utekla sam se odvjetniku bolesnika, sv. Vinku Fererskom i bolovi naglo popustiše, tako da se je isti liječnik čudio brzoj olakšici. Neka je dakle srdačna hvala i dika sv. Vinku, čiju ću slavu u zahvalu vazda širiti. — Marija Fijorović.

Zahvaljuje Gospi od Rozarija za udijeljenu milost zdravlja i u zahvalu poklanja Din 100.— za njezin oltar u Splitu i pretplaćuje se na »Gospinu Krunicu.« — Borozan Dinka.

Zahvaljuje Bl. Ozani Kotorki na udijeljenom zdravlju svome bratu. — N. Celegin.

Zagreb. Zagovorom Majke Božje Sv. Krunice sretno prošla operacija. Šalje u zahvalu obećanih Din 100.— za širenje »Glasnika« **B. S.**

Sarajevo. U svom djetinjstvu bolovala sam od opasne bolesti čiji znakovi su se opet pojavili. Sa velikim pouzdanjem obratila sam se za pomoć dragoj našoj Gospi od sv. Krunice. Nakon toga otišla sam na pregled g. dr. primariusu, koji je izjavio da bolesti nema više traga. Zato se jasno zahvaljujem na dobivenoj milosti. **N. N.**

DAROVI

Darovi »Gospinoj Krunici.« Po Din 5.—: Doležal Marija, Č. S. Viktorija, Peštaj Bora, Kretonić Marija, Ss. Milosrdnice, Beograd, Ss. sv. Križa, Perčinlić Ivan, Petschl Ana, vlč. Mate Polić, Boršoš M., Haramina Karolina, Ss. sv. Križa, Mitrovica, Don Ante Maffioli, Niković Luka, Jakas Urša, Ivičić Josip, Kučan Antonija, Budicky Marija, Krajnc Ankica, Golub Marija. — Pod 10.— Din: Žic Ljiljana za primljenu milost, Mosina Marko, Parčetić Roza u zahvalu za primljenu milost, N. N. za primljenu milost. — Po 15.— Din N. N. Sv. Ivan Zelina, Sudarević Janja, Kuzmić Ljubica, Bosnar Makso, Graber Ankica, Božić Katica. — Po 20.— Din N. N. Zgb., Hagara Josip. — Po 25.— Din Vaniček Elza. — Po 35.— Din Belas Ivan, H. R. — Po 50.— Din Vilma Gvozdanović. — Po 2.— Din Oršolić Tunjo. — Po 1.— Din Oršolić Tunjo Janjin, Ivičić Marijan, Numić Grgo.

Za dominikanske Misije u poganskim krajevima. Gdja. Vilma Gvozdanović 50.— Din, Domin. Trećoretkinje u Splitu: N. N. za otkup crnca 100 Din; Metličić 25 Din; S. R. Bujas sakupila od dječjeg zabavišta Mangjer 360 Din za tri crnca, kojih imena neka budu Vinko, Josip i Ruža. Ista za crnce 120 Din.

Za dominikanski novicijat. Ivanišević M. Din 180; A. Tripalo Din 90, Kostanjšek M. Din 90, A. Kosta Din 150, Laneve V. Din 90, A. Martinis Din 45, S. Dragojević Din 45, M. Krstulović Din 10, T. Majer Din 40, D. Stipančić sakupila od više trećoretkinja Din 87, L. Katalinić Din 100, K. Grizić Din 100, A. Božić Din. 120. Svi iz Splita. Dubrovnik N. N. Din 100; D. D. Din. 200. Zagreb R. Jelka Din. 200.

KNJIŽEVNOST

Treće izdanje molitvenika »Idite k Josipu«, priređeno od Dra. Dragutina Hrena, predstavlja jedan od najboljih hrvatskih molitvenika u čast kojega sveca. A i dostojno je da svetac, kojega je štovao sam naš Gospodin Isus Krist, presveta Majka, svi anđeli Božji i osobito ga štuje čitava crkva, ima ovako opsežan i lijep molitvenik. U molitveniku se nalaze brojna razmatranja, osobita pobožnost za mjesec ožujak, devetnica, a zatim su nadodane najnužnije molitve, koje ovaj molitvenik čine uporabivim za čitavu godinu. Radi svega toga ovaj bi se molitvenik morao naći u svakoj katoličkoj kući, pa ga toplo preporučujemo. Cijena uvez. u crno platno samo Din 20.—, zlatorez Din 30.—, koža Din 60.—. Naručuje se kod: Knjižare »Narodna Prosvjeta«, Zagreb, Kaptol 29.

Roman o sv. Stanislavu Kostki. Spisateljica Zofija Kosak-Ščucka, koju u Poljskoj drže najvećom svojom savremenom spisateljicom, napisala je roman o svome zemljaku sv. Stanislavu Kostki pod naslovom **»Iz ljubavi«.** Taj je roman prevela na hrvatski dr. Marijana Kralj, a tiskom ga je izdala jeronimska Knjižnica Dobrih Romana (Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21). Malo imamo knjiga, koje bi bile tako lijepe, dobre i odgojne, kao što je ovaj roman »Iz ljubavi«, pa može da posluži kao najljepši dar svakome.

Što nam je Papa? Korizmena poslanica Dr. Josipa Srebrnića biskupa u Krku, prigodom 10. godišnjice vladanja sv. Oca Pape Pija XI. str. 24. Cijena?... Ne s manjim užitkom i korišću nego prošlogodišnju o Bogorodici svatko će pročitati i ovogodišnju savremenu i rijetkom vještinom izvedenu poslanicu Preuzv. Dr. Srebrnića o Papinstvu, o njegovoj naravi i značenju za čitavi svijet i za naš hrvatski narod napose.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB. 1932.

GOD. XVI. BROJ 5

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

SVIBANJ

N	1	**5. po Uskr.** Filip i Jak.	
P	2	Atanasij	
U	3	Naš. sv. Križa	
S	4	Florijan m.	
Č	5	**Spasovo**, Pijo V.	●
P	6	Ivan pr. vr.	
S	7	Stanislav bis.	
N	8	**6. po Uskr.** Miholjice	
P	9	Grgur Naz., Akacije	
U	10	Izidor ratar. Antonin b.	
S	11	Franjo H., Mamerto	
Č	12	Pankracije	
P	13	Servacije	☽
S	14	Bonifacij m.	
N	15	**Duhovi** Ivan Sal.	
P	16	**Duh. poned.** Ivan Nep.	
U	17	Paskal	
S	18	Venancij (Kvatre)	
Č	19	Petar Cel.	
P	20	Bernardin	○
S	21	Feliks m. (Srećko)	
N	22	**1. po Duh. Sv. Trojst.**	
P	23	Deziderij (Željko)	
U	24	Ivana djev.	
S	25	Urban p. m.	
Č	26	Tijelovo, Filip Neri	
P	27	Beda, Ivan p. m.	☾
S	28	Augustin bisk., Vilim	
N	29	**2. po Duh.**, Maks.	
P	30	Ferdinand	
U	31	Marija Pom. Kršć.	

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. I. NEDJELJA. Dva potpuna oprosta Brat. sv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.

5. Četvrtak. SPASOVO. Potpuni oprost: a) za sve vjernike; b) Bratovštine sv. Krunice; c) za članove Žive Krunice; d) za III R. SV. PIJO V, Papa, Dominik. (1572). Potpuni oprost za sve vjernike i III R.

8. II. NEDJELJA. Potpuni oprost Brat. Presv. Imena Isusova. Pompejsko Proštenje.

10. Utorak. SV. ANTONIN, biskup Domin. (1459) Potpuni oprost za sve vjernike i za III R.

12. Četvrtak. Bl. Ivanica Infantkinja Portugalska, Domin. (1490)

13. Petak. Bl. Imelda, zaštitnica Prve i ustrajne sv. Pričesti, Domin. (1333)

15. III. NEDJELJA. DUHOVI. Potpuni oprost: a) za sve vjernike; b) Brat. sv. Krunice; c) za članove Žive Krunice; d) za III R. Bl. Andrija Abellon, Dom. (1450)

20. Petak. Bl. Kolumba iz Rijeti, Dom. (1501)

22. IV. NEDJELJA. PRESV. TROJSTVO. Potpuni oprost: a) za sve vjernike; b) Brat. sv. Krunice.

26. Četvrtak. TIJELOVO. Potpuni oprost: a) za sve vjernike; b) Brat. sv. Krunice; c) za članove Žive Krunice; d) za III R.

28. Subota. Bl. Marija Bartolomeja, Dom. (1577)

29. V. NEDJELJA. Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem tri put na tjedan po jedan dio sv. Krunice. Bl. Gvilelmo i drugovi mučenici, Dom. (1242)

30. Bl. Andrija Franki, biskup, Dom. (1401)

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole krunicu pred Svetotajstvom izloženim ili u Svetohraništu skrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i sv. Pričest i 6 očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE.

Svibanj — Marijin mjesec. Priroda se u pramaljeću budi i zaodjeva u čarobno ruho, pa zar se neće i duša svakoga štovatelja Marijina probuditi na bolji i žarči život ljubavi i odanosti nebeskoj Kraljici Svibnja? To će se očitovati u revnom pohađanju Svibanjskih pobožnosti, u ukrasivanju Marijinog oltara svježim cvijećem, osobito u revnom krunjenju Marije mističnim ružama: moljenjem sv. Krunice i njezinim proživljavanjem u svagdanjem životu. Naresimo duše svoje Marijinim krepostima. Sigurno neće biti Mariji manje mio dar: jedan novi pretplatnik Glasnika, koji širi njezinu slavu i pobožnost. Pa zar je to baš tako teško naći jednog novog pretplatnika Gospine Krunice? Samo malo više djelotvorne Marijine ljubavi. Ako to ne možete poslaćete Svibanjskoj Kraljici za ljubav koji dar njezinom Glasniku. Zar ne?! Svakako ćete barem izvršiti najelementarniji stepen ljubavi prema Mariji: odmah ćete podmiriti svoju pretplatu. Tko to ne učini, sigurno u njemu nema ni truna prave ljubavi prema Mariji.

Na 8. svibnja jest veliko Pompejsko Proštenje Krunice u našem svetištu. Tog dana mjesečna sv. misa u 7 sati za sve prijatelje, dobročinitelje i pretplatnike našega Glasnika. Postanite dionicima tih svetih misa!

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, SVIBANJ 1932. BROJ 5

DAR SVIBANJSKOJ KRALJICI

Mjesec svibanj posvećen je Tebi, o Majko, jer je on najljepši, najčistiji i najbujniji. U godišnjoj krunici od dvanaest zrna, on blista kao uljena svjetlost. On je skoro čist kao zemlja prije grijeha i dostojan, da Ti bude darovan, o Djevice!

Mi Ti darivamo svjetla jutra i polumračne večeri, bezazleno zelenilo livada i bijele kite grmova. Mladu svjetlost, rastvorenu na vrhuncima brda, bijele zvijezde i miris, koji se širi iz gloga. Nebo s posve novim plavetnilom, blage i slatke sutone, a i vjetar, koji prolazi — hitro i veselo.

Mi Ti darivamo, o Djevice Marijo, mirise, živahnost; veliko, jasno i veselo sunce. Anđeoske pozdrave, koji Ti zvone slatko i jasno za svježih jutara, zujanje kukaca, jasan pjev ptica. Veselje, koje posvuda teče, živo i svježe kao potok. Veliko veselje, rastvoreno u sredini polja, blještavo, zvonko i jasno kao pjesma. Veselje naših srdaca, harmonijski složeno s prirodom. Smiješak naših pomlađenih, čistih i veselih duša.

Mi Ti darivamo naše djetinjsko povjerenje, koje otskače poput bijelih jaganjaca na livadi. Naše poglede, upravljene prema plavom nebu, da tamo nađu odraz Tvojih očiju. Našu dobru volju, svježe procvjetanu, kao blijedi jaglaci na livadama. Naše iskrene želje, ponovno dobro započete, ali još slabe i nježne kao trska.

Ovu svježu kitu, nabranu našim nevještim rukama, ali punu dobre volje, ovaj dar odanog srca, primi, o Djevice, puna dobrote!

D. M.

SVIBANJSKA KRALJICA

Poljane sanjam, gdjeno lijehe stoje
Prepune bijela ljiljanova cvijeta,
Po kojima se rajska Djeva šeta
A za Njom plavi serafini poje.

Kad anđeli dirnu svoje zlatne žice,
Ispune se zvukom brda i doline,
Zazuje metulji, a kosovice ptice
Pjevaju u borju sred jutarnje tišine;
Poljanama cvjetnim svilen lahor piri,
Klanjaju se Djevi glavice cvjetova,
Bruj crkvenih zvona s mirisom se širi,
I trune se cvijeci s procvalih grozdova;
Okupane suncem masline se mirne
Blistaju u srebru, kad ih vjetrić dirne.

I Gospa diže ruku — blagosivlja gore,
Plodne vinograde sa svilenim listom,
Zrakom mladog sunca posrebreno more,
Obojene ravni Stvoritelja kistom;
I nečujno gaca po mirisnom cvijeću,
Naša draga Majka, Kraljica i Djeva,
Noseći svoj zemlji blagoslov i sreću,
A priroda cijela pjesmice Joj pjeva.

M. Blašković

KAKO TREBA MOLITI KRUNICU

Dvije riječi o oprostu.

Da biste moleći krunicu dobili tako mnogobrojne oproste podijeljene bratovštini sv. Krunice, osvrnut ćemo se časkom na oproste.

O p r o s t općenito jest otpust ili smanjivanje vremenitih kazni koje smo zaslužili svojim osobnim grijesima, koji otpust Crkva podijeljuje iz svoje bogate riznice prekomjernih zasluga Isusovih, Majke Božje i svetaca.

Potpuni je oprost otpuštenje sviju kazni zasluženih za grijehe; nepotpuni pak, n. pr. od sto dana, sedam godina ili slično, jest otpuštanje toliko kazni, za koliko se je moglo zadovoljiti kroz sto dana ili sedam godina, da se je dobila pokora kakvu su naređivali stari crkveni propisi. Ovi su pak propisi bili vrlo strogi pak su za sami jedan smrtni grijeh naređivali često sedam, a koji put deset i do petnaest godina pokore; tako da osoba, koja bi počinila n. pr. dvadeset smrtnih grijeha, moraše barem da učini sto i četrdeset godina pokore.

Da braća sv. Krunice dobiju oproste bratovštini podijeljene, treba:

1. Da budu zaista pokajani, ispovjeđeni i pričešćeni, kako to govore odluke o oprostima;

2. Da mrze svaki i laki grijeh, jer dok privrženost na grijeh ostaje, i grijeh ostaje, a kad grijeh ostaje, kazan se ne otpušta;

3. treba da izvrše one molitve i druga dobra djela, što ih oprost naznačuje. Kad se po nakani sv. o. pape može dobiti nepotpuni oprost, n. pr. od sto godina, a da se ne dobije potpuni, ne treba uvijek biti ispovjeđen i pričešćen da ga se zadobije, tako n. pr. za oprost, što se dobiva moljenjem svete Krunice, kad se moli na blagoslovljenoj krunici i slično. Ne propustite i ove oproste dobiti.

Flamen i vrlo mnogo drugih pisaca pripovjedaju, da je neka gospođica, imenom Aleksandra, iz odlične obitelji, bila od sv. Dominika na čudesni način obraćena i upisana u bratovštinu sv. Krunice. Po svojoj smrti ona se ukazala sv. Dominiku i rekla mu, da je osuđena sedam stotina godina stati u čistilištu poradi mnogih grijeha što ih je učinila i mnogima prouzrokovala zbog svoje svjetovne taštine, i zamoli ga, da joj pomogne i da je braća sv. Krunice također pomognu svojim molitvama. On to učini vrlo rado. Petnaest dana potom ukaza se ona opet sv. Dominiku, sjajnija od sunca, i veselo mu priopći, da je ušla u nebo tako brzo molitvama, što su ih braća sv. Krunice za nju izmolili. K tomu obavijesti sveca, da mu poručuju duše Čistilišta, da gorljivo ustraje propovijedati sv. Krunicu, eda bi ju tako njihova rodbina za njih molili, a oni da će im obilno uzvratiti, kad uđu u vječnu slavu.

Bl. Ljudevit Grignion de Monfort.

PRED ZAVJESOM VJEČNOSTI

DNEVNIK O. ANĐELA ZACCHI-JA O. P.

12. Kolovoza—10. Listopada 1927.

(Nastavak 8)

1 — Oktobra. — Počinje novi mjesec. Što pridržava za mene? Beskorisno je to ispitivati! Dalja budućnost kao i ona bliža potpuno su nam sakrivene. Drži se, da je teško baciti naš pogled na daleko, a relativno lako na blizu. To je pogrešno. Jer zbilja svaki čas, koji dolazi, prije nego dođe, nama ne pripada nipošto, i o njemu ne možemo voditi nikakva računa. Kako ova pomisao nemoći i neznanja, koji svodi našu djelatnost na čas, mora činiti, da se osjećamo maleni, maleni pred Bogom, koji u svojoj vječnosti obuhvata vrijeme, i nije podložan razvoju događaja, već je njihov začetnik! Kako bi svijest našega ništa i punina opstojnosti Božje morala činiti, da se pouzdano predamo u ruke Providnosti nebeskog oca!

Daj mi, o Bože moj, najdublju poniznost, koja će učiniti da zaboravim na sebe pred Tobom! Ne ću da izgledam kao gospodar onih stvari, kojima si mi dopustio da se samo služim. Daj mi također milost, da se potpuno predam u ruke Tvoje, i to s ushićenjem, s nježnošću, sa slijepim i punim pouzdanjem jednoga umornog djeteta, koje se nalazi pred otvorenim zagrljajem svoje majke, i koje se osjeća zaštićeno i milovano posmijehom očiju i usana, koje ne varaju.

2 — Dvije svečanosti me gledaju malo iz bližega: ona od Rozarija (1 Nedjelja mjeseca) i ona svetih Anđela Čuvara.

Svečanost sv. Rozarija budi u meni predrage obiteljske uspomene. U obitelji, gdje sam rođen, sveti se je Rozarij molio svaku večer, i propustiti ga smatralo se je za teški grijeh. Nažalost u mojoj obitelji, kako je običaj u mnogima, poslije molenja otajstava slijedio bi neki beskonačni niz molitava skoro svim svecima u raju, što je na koncu umaralo. U obitelji, koja me je posinila, to jest u mojem Redu, Rozarij je privilegovana molitva jer se je ona posvuda uvela zaslugom Svetog Utemeljitelja i njegovih sinova. Krunica je koju mi nosimo uz bok, sablja dominikovca! I mi se ponosimo ovom divnom molitvom, koja nam pred oči stavlja veliku dramu otkupljenja, dramu neizmjerne ljubavi Božje prema ljudima, koja nas nuka, da opetujemo sve gorućijom ljubavi najljepše molitve Bogu i Presvetoj Djevici.

Svečanost sv. Anđela je svečanost moga imendana. Istina je, da Anđela ima mnogo, ali mi je jedan na osobiti način bio dodijeljen kao

čuvar, i mogu častiti ovoga moga svetog vođu, iako ne znam o njemu one potankosti, kako imamo o drugim nebeskim pokroviteljima. Ovo je vjerovanje o Anđelu Čuvaru puno utješljivo! I žao mi je, što nijesam iz toga crpao sve moguće utjehe. Sada, kad mi bolest čini da više osjećam potrebu pokroviteljstva i pomoći, puno mi je slatko promišljati, da nada mnom bdije jedan pretstavnik nevidljivog svijeta, i da ću možda brzo u njegovu društvu prijeći pragove smrti.

3 — Počela je procesija rođaka, subraće i prijatelja, koji dolaze da mi donesu izraze svoje ljubavi. Osjećam se kao ovijen u slatku toplinu, koja mi miluje dušu i čini, da zaboravim na fizične boli i na studenu sjenu nestalnosti mojega udesa, koja je možda najveći neprijatelj moje srčanosti. To je natječaj dobrote i ljubavi ljudske, da mi ublaži patnje. Što sam učinio, da zaslužujem sve to? Ništa, ili barem veoma malo. Ti si, moj Bože, koji pokrećeš s ovim dobrim srcima, i udahnuješ im najbolje osjećaje prema meni. Ti si, veliki, darežljivi, neprispodobivi utješitelj, koji poznavajući potrebu naše slabosti, dopuštaš mi ove sjetilne utjehe. Ah, Ti si, jedino Ti, koji s očinskom i materinskom nježnošću postavljaš na ovu posteljicu umekšanu slatkoćom moju žalosnu dušu. U svakoj ruci, koju mi pružaju, pripoznajem Tvoju ruku, koja me miluje. U svakom prijateljskom pogledu, i svakom prijaznom glasu osjećam kako zvuči tvoja neizmjerna nježnost. U svakom kucaju ljubeznog srca naslućujem Srce, koje me je ljubilo od vječnosti, i koje me je iz ljubavi stvorilo i otkupilo i koje će me jednog dana povući u svoje veselje i sreću.

(Nastavit će se.)

DUHOVNO ŠTIVO.

Glavositi govornik O. Monsabré dominikanac, u jednom svom govoru ispriča slijedeći događaj:

»Neka seljanka, koja je dugo bolovala, običavala je skupiti oko svog kreveta jedanaestero svoje djece, da skupno obave sv. molitvu. Prije molitve čitali su život kojega sveca. Tako su jedne večeri čitali o mučeništvu jednog mladića, koji je usred najvećih muka radosno ispovjedao sv. Ime Isusovo. Iza čitanja majka uskliknu, suznih očiju: »Djeco moja, tko bi tako dandanas učinio?« Tad djeca skupno ustanu i kao jedan odgovore: »Mi, majko, mi svi smo spremni na to uz Božju pomoć.«

Nato veliki dominikanac pridoveže: »Evo, gospodo, čustva, koja biste i vi pobudili u srcima vaše djece, kad bi uveli običaj da u određeni sat svake večeri zatvorite frivolne knjige i ostavite postrance svjetovne brige pa skupno sa svom obitelju, obavite uz molitvu duhovno štivo iz života svetaca.«

UZAŠAŠĆE

(Drugo otajstvo slavno.)

Dok Izraelci stenjahu u Babilonskom ropstvu, često sjeđahu uz obale Babilonskih rijeka i lijevahu gorke suze, kad bi se sjetili Siona, svoje izgubljene domovine. A kad im njihovi gospodari govorahu: pjevajte nam pjesmu Sionsku, tužno odvraćahu: kako ćemo pjevati pjesmu Gospodnju u zemlji tuđoj, u zemlji našega progonstva?

U ovim biblijskim riječima živo su nam ocrtane želje pravog kršćanina na ovom svijetu. Za nebo smo stvoreni, nebo je naše baštinstvo, kojega nas je Adam bio lišio. Ali Krist nam Ga je povratio. On uzlazeći na nebo, k nama se obraća, sokoli nas i kaže: »Uzlazim k Ocu mojemu i k Ocu Vašemu, k Bogu mojemu i k Bogu vašemu«.

Kao da je htio kazati: Ova moja današnja slava, bit će jednog dana i vaša slava, jer nebeski Otac, koji je danas meni daje, budući i vaš otac, neće vam ju zanijekati, budete li slijedili moje korake. Nebeska su nam vrata otvorena; na novo možemo, da se nazivljemo Božjim sinovima.

Gdje je dakle naša domovina? Zar na ovom nevoljnom svijetu, gdje smo za kratko vrijeme? ili u nebeskom kraljevstvu, kraljevstvu slave, gdje nas čeka neuvehla kruna? Kao što su Izraelci plakali za dalekom domovinom, tako bi i mi, prolazeći pustarom ovoga svijeta, morali uzdisati za svojom pravom domovinom, čeznuti za sretnim časom, kad ćemo u nebo doći.

Krist uzlazeći na nebo, pobjedio je smrt, pobjedio đavla, pa oslobodivši nas ropstva, u kojem smo stenjali, hoće nas u svome društvu, pobuđujući nam u srcu slatku nadu, da ćemo po njegovim zaslugama postići vječnu sreću i blaženstvo. Tu nam istu nadu pobuđuje u srcu svaki put, kad pod euharistijskom koprenom, kao naša nebeska hrana, dolazi u našu dušu: »daje nam se zalog buduće slave«.

On uzlazeći na nebo pokazao nam je put, po kom nam je hoditi da k njemu dođemo. Što dakle više želimo? Što nam još fali? Dok sa zanosom promatramo njegovo slavno Uzašašće na nebo, promatrajmo još ozbiljnije sjajne primjere njegovog presvetog života, pak se napokon odlučimo, da stupamo putem boli i križa. »Kad ja budem sa zemlje uzdignut, On je kazao, sve ću sebi privući«. Kako reče, tako se i dogodi i događa svagdano. On je na zemlju sašao, da nas otkupi, a na nebo uzlazi, da nas sebi privuče. I evo za njim uzlaze na nebo apostoli, slijedi ih nepregledna vojska mučenika, svetih ispovijedalaca, čistih djevica, ljudi i žena iz svakog staleža, svakog naroda, plemena

i jezika, slijede ga svi putem križa do Kalvarija, sa Kalvarija **na** Maslinsko Brdo, a odatle na nebo. Tko ih je vodio i na teškom **putu** bodrio? Odgovara sv. Pavao: »Sjećanje na začetnika i **usavršitelja** vjere, Isusa, koji je podnio križ, a sad sjedi na desnoj strani **Božjeg** prijestolja« (Hebr. XII. 2). Svi ovi upriješe svoje oči u Kristovo **uzašašće**; gledahu onu sretnu domovinu, koju im je On zadobio **cijenom** svoje muke, krvi i smrti, u koju ih je On pretakao, da im **pripravi** mjesto: »idem da vam pripravim mjesto«; razmatrahu slavu, s **kojom** je On obasjan, pa želja da ga slijede jačala je i krijepila **njihov** heroizam.

Aubert: Uzašašće Isusovo

Dok molimo drugo slavno otajstvo sv. Krunice, nek nam **je pred** očima Krist, koji se dostojanstveno sa zemlje uzdiže, slavno **ulazi u** sretne dvore nebeskog Jeruzalema, e bi se tako naše srce **ocijepilo od** zemaljštine a zaljubilo u nebeska uživanja.

Na zemlji smo za kratko vrijeme, tu smo prognanici, **putnici, u** mjestu smo prolaska i kušnje. Ne čudimo se dakle, ako smo **u mjestu** kušnje prokušani sa raznim nevoljama, bolima i križevima. **Da se** popnemo na Tabor, moramo proći preko Kalvarija. To nas je **Krist** naučio svojom riječju a i svojim živim izgledom. ***K.***

KATEKIZAM.

Jednog dana u republici Ekvador, jedan mladi pravnik položi s **odlikom** doktorski ispit. »Vi znate pravo — reče mu predsjednik republike. **A znate li** katekizam? Tko hoće da sudi po pravici mora nada sve poznavati zakon **Božji.«** Mladi pravnik ne odgovori ništa. »Gospodine, — reče mu tada **Garcia Moreno,** — vi ćete dobiti naslov doktora, no nećete preuzeti službe prije nego li **proučite katekizam.«**

ČEMU MLADI KRUNIČARI

Svi se slažemo u tome, da treba spasiti djecu, da treba sve uložiti i žrtvovati za ove malene i nevine duše. Ali nam se po sebi nameće pitanje: kako da spasimo djecu? To pitanje mnoge zabrinjuje, osobito kad vide kako je danas mladež pokvarena, sklona na zlo, bez odgoja duha i srca, bez ideala. Zabrinjuje nas sve sama pomisao, što će biti od društva, kad dođe ovakova mladež na pozorište. Traže se stoga nove metode, novi sistemi, da se odgoji mladež, ali bez većega uspjeha; koji put se polučuje ono što se tim metodama htjelo da izbjegne. Zašto? Zato, jer se zazire od načela vjere; zato, jer ti sistemi nemaju pravoga odgojnog temelja, koji bi doveo do cilja — spasa djece. Ali tko je zadojen vjerskim načelima lako riješava to pitanje i sa sigurnošću nalazi odgovor. Pravi spas djece ne može biti u drugome, već u *njihovom približenju Isusu*. Treba dakle djecu Isusu privesti, treba ih k Njemu približiti!

Uzmemo li u ruke sv. Evanđelje vidjet ćemo kako Isus moli na zadnjoj večeri: »*A ovo je život vječni, da upoznadu tebe, jedinoga Boga istinoga i koga si poslao Isusa Krista*«. (Iv. XVII, 3). Ako dakle hoće ljudi doći u život vječni trebaju upoznati Boga i Isusa Krista. Ne odnosi se ovo samo na odrasle već i na djecu, jer su i ona određena za život vječni. Međutim odrasli mogu sami ići za Bogom u spoznaji, ali to ne možemo tražiti od malene djece, koja još nemaju razvijene svijesti dužnosti i odgovornosti u traženju Boga. Kad ne mogu ili neznaju sami, trebaju tuđe pomoći. Moraju ih stoga drugi uputiti, voditi i privesti k Isusu, da dođu do »Života«. Kad se razvije njihova svijest, kad budu samostalna u normalnom životu, ona će tada sama ići, a dok su malena i neiskusna treba ih voditi. Tako vidimo u Evanđelju, da djeca nijesu išla sama k Isusu, već: »*Tada Mu donesoše djecu*«. (Mat. XIX. 13.). — »*A donosili su k Njemu i djecu, da ih se dotakne*«. (Luk. XVIII, 15.). Ali kad su djeca upoznala Isusa Krista, tada su sama k Njemu išla i za vrijeme njegovoga svečanog ulaska u Jeruzalem ona su se na posebni način isticala: »*Iziđoše mu djeca u susret, nošahu u rukama grane paoma i u sav glas vikahu, govoreći: Hosana u visini, Hosana Sinu Davidovu.*« Djecu dakle treba privesti k Isusu, s Njime ih upoznati za rana i ona će, kad ponarastu, sama k Njemu ići.

Bog voli na posebni način djecu i to je na mnogo načina i pokazao. Tako kad se je prorok Jona bunio protiv Boga, što nije uništio grad Ninive, kao što mu se je bio zaprijetio, Bog odgovara: »Kako da se ne smilujem Ninivi, velikome gradu, u kojem se nalazi do stoidvadeset tisuća osoba, koje neznaju razlikovati desnu od lijeve ruke?« (Jona IV, 11.). Nije tu govor o drugima već o nevinoj djeci, koja su se Bogu smilila i privukla Njegovo milosrđe na pokvareni grad Ninivu. — Sam Isus Krist, dok je bio na zemlji, dao je mnogo dokaza svoje posebne ljubavi prema djeci. Tako je On sam došao na zemlju kao dijete; prvijenci Njegova Kraljevstva bila su Nevina dječica — prvi mučenici; volio je, grlio i blagoslivljao djecu; branio ih je od apostola, koji su ih htjeli odstraniti; dijete je stavio za uzor onima, koji žele ući u Kraljevstvo nebesko. Zatim: tko primi takvo dijete u ime njegovo (Isusovo), Njega istoga prima, čime uzvisuje rad onih, koji se žrtvuju za spas djece, ali istodobno prijeti i kaznama onima, koji ove malene sablažnjuju. Sve ovo dokazuje Njegovu ljubav i posebnu simpatiju prema malenima.

Kako dakle da spasimo djecu? Nema drugog načina, već da ih upoznamo s Onim, koji ih je toliko volio i ljubio i koji im jedini može biti spas. Ako ih mi ne upoznamo s Njime i ako ih k Njemu ne privedemo, doći će đavao, da ih osvoji i tko zna hoće li se oni već moći njemu oteti, hoće li se još moći spasiti! Opravdan je stoga naš mladokruničarski pokret i opstanak »Mladih Kruničara«, kojima je cilj: preko Marije upoznati Isusa Krista i k Njemu doći! To je naš cilj, to neka bude cilj i geslo svih Marijinih štovatelja, da po Mariji privedemo djecu k Isusu, eda imaju život vječni.

O. Alfons.

IZ NAŠE ORGANIZACIJE.

Senj. Ove godine držao je u našem gradu korizmene propovijedi poznati propovijednik vlč. o. Jordan Viculin, dominikanac. Tom prilikom osnovao je kod nas društvo »Mladi Kruničari«, koji uz tako male uvjete, da naime svaki dan izmole jednu deseticu krunice i da se svake prve nedjelje u mjesecu pričeste, dobivaju tako obilate oproste. Roditelji su se rado odazvali pozivu i upisali svoju djecu u društvo »Žive krunice«, u koje su djeca s veseljem stupila. Ustanovljene

su za sada četiri čete: dvije kruničara i dvije kruničarki, a nadamo se, da će se broj u kratko vrijeme povećati.

Uz prisustvovanje revniteljica: gdjice Dinke Vodanović, učiteljice i gdjice Zlate Čubelić, roditelja djece i puka u lijepom broju, obavio se čin primanja i posvete na Uskrsni ponedjeljak. Pod sv. misom molila se krunica, koju je predvodio preč. g. Msgr. Dr. A. Lončarić, upravitelj društva, a po dovršenoj krunici, nakon priprave, djeca se pričestila. U kratkom govoru prikazao je o. Jordan Viculin svrhu društva, dužnosti i blagodati članova, te pozvao djecu, da svoja malena srca posvete svojoj Nebeskoj Majci, koja ih tako žarko ljubi. Po dovršenoj posvetnoj molitvi, položile su tri djevojčice na oltar Marijin vijenac od bijelih ruža uz ganutljivu molitvicu: »Primi, o predivna Majčice, u znak djetinje odanosti ovo naše cvijeće, od nas, nevine svoje dječice.«

Na koncu zapjevala su djeca lijepo i složno: »Lijepa si, lijepa ... « i »Zdravo djevo ... « i oduševljena povratila se svojim kućama.

Nebeska Majka neka bdije nad njima, da uvijek budu njezina vjerna djeca!

A. M.

Mlade Kruničarke u Maksimiru primile su ovo pismo od svojih prvih sestrica izvan Zagreba:

Senj, 2. travnja 1932.

Drage sestrice Kruničarke!

Ovih dana bio je kod nas u Senju velečasni otac Jordan Viculin iz vašega lijepoga Zagreba. On nam je pripovjedao, da kod vas ima više četa mladih Kruničarki, koje svaki dan mole krunicu. Pripovjedao nam je i to, da Majčica Božja ima jako rado dječicu koja mole krunicu. I mi ljubimo našu Majčicu, i zato smo sa velikim veseljem stupile u to društvo.

Obećajemo, da ćemo i mi svaki dan rado moliti krunicu, kao što to i vi činite, a onda će nas Majčica Božja sigurno rado imati.

Primite, sestrice, naš lijepi kruničarski pozdrav. Mir Božji!

KLAUDIJA KANI, senjska mlada kruničarka.

Lijepo je to od tebe, draga Klaudijo. Sve ti zagrebačke sestrice od srca zahvaljuju. Budite sve prave Kruničarke, imenom i djelom, pak će vas Majčica Božja i dragi Bog i vaši roditelji sigurno rado imati.

Srdačno sve otpozdravljaju i ja Vam svima želim »Mir Božji«

Upravitelj.

Svibanj je posvećen Majci Božjoj. U njemu se moraju Mladi Kruničari-ke natjecati, da u ovome mjesecu daruju svojoj Majci što više cvijeća ne samo iz svojih vrtova i cvjetnjaka več i iz vrta svoje pobožnosti i požrtvovnosti — svoga srca.

8 Svibnja u našem svetištu u ½8 sati posveta Barjaka mladih Kruničara i Kruničarki. Pozivljemo sve naše zagrebačke prijatelje da prisustvuju tom svečanom činu, a one širom domaje da se pomole za divan mladokruničarski pokret i unaprijede ga u svojoj okolini.

Za pobožnost mjeseca svibnja preporučujemo jako prikladnu knjižicu pk. o. Jerka Vlahovića: **Svibanjska ruža.** Naručuje se kod naše uprave ili kod Dominikanaca Split, Hrvojeva 2., a zapada 12 Din.

»OČENAŠ«

»SVETI SE IME TVOJE«.

Sve što je Bog stvorio na nebu i na zemlji, sve je za sebe stvorio, za svoju slavu: »Sve je stvari Gospod za sebe učinio« (Prov. XVI. 4.); »Ja sam Gospod, to je moje ime, i svoju slavu drugome ne ću dati« (Iz. XLVIII. 11.). Pa i čovjek remek-djelo stvorenja, čovjek, slika i prilika Božja stvoren je za Boga, jedino i isključivo za Boga. Bog je jedini uzrok njegovog opstojanja, njegovog života. Ne žive, ne opstoji nego da slavi Boga. »Ako živimo, živimo Gospodu, ako umiremo, umiremo Gospodu; jer u životu i u smrti mi smo Gospodnji« (Rim. XIV. 7.). Za slavu njegovu živimo u vremenu i u vječnosti. »I svakoga, koji zazivlje moje ime, stvorio sam ga, sazdao sam i učinio za slavu svoju«

Senjske Mlade Kruničarke

(Iz. XLII. 7.). A postigne li čovjek taj cilj, postigao je i svoju najveću i jedinu sreću, jer svako je stvorenje u toliko sretno i blaženo, u koliko postigne cilj, radi kojega opstoji.

Iz toga slijedi, da mi svi na tom svijetu moramo tražiti Božju slavu, pa svaki naš posao, svaka briga, svako nastojanje, pa i naš veliki posao spasenje duše, mora da je upravljeno Božjoj slavi. Za to nam i kaže Božanski Učitelj: »tražite najprije Kraljevstvo Božje i njegovu slavu«; za to nas je i naučio, da u ovoj divnoj molitvi to najprije tražimo od svog nebeskog Oca: »*Sveti se Ime tvoje*«. Pod Božjim Imenom razumijevamo samog Boga i sve što je u Bogu. Riječ »*sveti se*« izražava sve što čovjek može da učini za čast i slavu Božju. Častiti i slaviti Božje Ime, isto je što i častiti i slaviti samoga Boga. Tko časti i hvali samo ime svog vladara, tko ga sa nekim počitanjem spominje, znak je da časti i poštuje još više samu njegovu osobu. U tom

smislu na mnogim mjestima sv. Pisma spominje se Božje Ime: »Sveto je i strašno Ime Njegovo«, pjeva kralj David. »Njegovom Imenu«, kaže sv. Pavao, treba da se pokloni svako koljeno na nebu, na zemlji i pod zemljom.«

Božje je ime po sebi sveto i presveto, kao što je svet i presvet sam Bog, pa je jasno, da mi nemožemo učiniti, da ono postane sveto. Krist nas ovdje uči, da prosimo nebeskog Oca, e nam dade tu milost, da uvijek častimo, slavimo i duboko se klanjamo Njegovom presvetom Imenu. Zatim da poradimo e ga i drugi časti i slavi, kako ono zaslužuje. Prosimo naime milost, da možemo vjerno vršiti svoju prvu i glavnu dužnost spram svog Boga, Stvoritelja i Oca, naime živjeti i raditi na njegovu slavu.

Upravljajući nebeskom Ocu ovu prvu prošnju Gospodnje molitve naša namjera dakle mora da bude prositi ga, da nam dade milost, e ga poznamo, kakav je uistinu, da ga ljubimo, častimo, služimo i slavimo kako se njemu dolikuje. Kad smo postigli ovu milost, postigli smo najveću milost, što nam ju Bog može da dade, jer se sve ostale milosti temelje na ovoj. Po ovoj ćemo zaslužiti sve ostale kojih trebujemo. Sretnih nas ako ovu milost postignemo, jer smo s tim ispunili svoju prvu i glavnu dužnost spram Boga, nebo je naše. Evo zašto nas je Krist naučio, da ovu milost prosimo prije ikakove druge, a iz toga zaključimo, s kakovom pobožnošću i zanosom moramo ju prositi.

Nu ne molimo da mi sami častimo Božje Ime, ne kažemo: molim te, Oče nebeski, daj mi milost, da posvetim Ime tvoje, već kažemo: »Sveti se Ime tvoje«, a to znači **da moramo željeti, da** ga posvete i drugi, da svi ljudi časte i slave Gospodina, kako se njemu dolikuje. Sin, koji časti, cijeni i ljubi svog oca, raduje se i veseli se kad ga i drugi cijene i štuju; dapače ne bi mogao ni podnijeti, da ga neko ruži, prezire i zlostavlja. Tako se i mi svi moramo vladati spram svog dobrog nebeskog Oca, ako smo doista njegovi sinovi. Moramo željeti, da ga svi ljudi poznaju, ljube i časte kao svog dobrog Oca i Gospodara. Kad dakle izgovaramo riječi »Sveti se Ime tvoje«, nek je naša namjera moliti i za obraćenje grešnika, da ih Božja milost takne, pa se okane jednom vrijeđati i zlostavljati dobrog Boga, da se skrušeno njemu obrate, pa ga ljube, služe i slave sa svetim i pravednim dušama. Naša namjera mora da bude moliti i za krivovjerce, bezvjerce i odmetnike, da prosvijetljeni nebeskom svjetlošću, upoznaju i odbace svoje bludnje, i upoznaju jedinu i pravu Kristovu objavljenu istinu. Molimo također, da Božje Ime bude posvećeno i proslavljeno i kod nevoljnih pogana, koji još sjede u tminama i sjeni smrti, da i do njih

dopre luč Kristova Evanđelja, da ih prosvijetli i uvede u kolo Božjih sinova. Tomu ćemo najbolje doprinijeti, budemo li molitvom i milostinjom potpomagali djelo sv. misija među poganima. Pomažući sv. misije najviše doprinosimo, da bude na zemlji posvećeno Božje Ime. Molimo napokon da Bog svim ljudima dade milost, da ga upoznaju, ljube, časte i slave, pa kao što anđeli i sveti jednoglasno na nebu hvale i blagoslivlju Gospodina, da tako i svi ljudi budu združeni da ga na zemlji slave i blagoslivlju. U tome slijedimo pobožnog kralja Davida, koji ne zadovoljan da je sam slavio i hvalio Gospodina, izgarao je od želje, da ga slavi i hvali svako stvorenje, pa je u svojim psalmima pozivao i anđele i ljude, i mlade i stare, mladiće i djevice, pa napokon i nerazumno stvorenje, sunce, mjesec, svijetlo, vazduh, vodu, vatru, trave, biljke, cvijeće, da hvale i slave Ime Gospodnje. A to je bila želja i svih ostalih Božjih ugodnika starog i novog zavjeta, a napose apostola i kršćanskih mučenika, koji su se izložili za Kristovo Evanđelje, za Božju slavu, da raznesu njegovo Ime po cijelom svijetu, e ga se po svuda pozna, časti i slavi, najtežim pogiblima i podnijeli najokrutnije muke, pak i samu smrt.

Svim kršćanima, ako hoće da budu dostojni tog imena, mora da leži na srcu čast i slava Božjeg Imena, da ju svim žarom promiču, makar to stajalo i najtežih žrtava. Tko u istinu ljubi Boga, nije moguće da ne trpi, da ne osjeća bol u srcu, kad ga vidi prezrena, zlostavljena i pogrđena, pak mu je sveta dužnost, da ustane na obranu povrijeđenog Boga. Tako kršćanin neće dopustiti, da se u njegovoj prisutnosti grdi samog Boga s paklenom psovkom, kako to nažalost biva u našem pokvarenom društvu; da se napada na vjeru, ili ruglu izvrgavaju njezine svetinje. Nemože li to zapriječiti, javno će pokazati svoje nezadovoljstvo i negodovanje protiv toga.

Revan kršćanin širit će još Božju slavu potičući svog bližnjeg na krepostan, kršćanski život, popravljajući a do potrebe karajući i osuđujući njegove mane, govoreći uvijek o Bogu i stvarima što se na njega odnose s najdubljim počitanjem, slaveći ga, blagoslivljajući njegovu dobrotu i milosrđe. S tim nezadovoljan promicati će pravu kršćansku pobožnost, vjerske udruge i bratovštine, katoličku štampu, ali nada sve će slaviti Boga svojim uzornim kršćanskim življenjem, jer dobar primjer više vrijedi nego sve riječi. Takav kršćanin moći će s nekom nebeskom nasladom i utjehom čestokrat preko dana prositi: »Sveti se Ime tvoje!«.

M. K.

SVIBANJSKE RUŽE[1])

Bilo je u tihom sutonu svibanjskog dana. U bijelom dominikanskom samostanu vladao je potpuni mir, samo što bi kadikad lahor zanjihao lišće ružične stabljike, koja je stajala na prozoru jedne ćelije. Uto je zazvonio Angelus. Zvuk se je zvona divno razlijegao u onoj svibanjskoj tišini, a bijele su sestre u tom času pozdravljale Gospu... Domalo se jedna sestra približi prozoru i zalije vodom ružičnu stabljiku. Zatim se zagleda u tri malena ružična pupoljka i tiho govoraše: — Svibanj je već stigao, a oni se još nijesu rascvali. — Kako bih bila sretna, da nove ruže postavim na oltar Gospin...

Prošlo je od tog časa nekoliko dana. Jedne je večeri sestra po običaju pošla, da zalije stabljiku, kad li na svoje veselje ugleda na njoj tri velike crvene ruže. Svaka je ruža bila obavijena sa petnaest listova, koji su imali oblik križa. Veseleći se, što se je ispunila njezina želja, sestra ubere crvene ruže i postavi ih na oltar Marijin... I kad su uvečer sestre pozdravljale Kraljicu Svibnja, ugledale su na Njezinom oltaru tri nove lijepe ruže...

Nadođe zadnji dan svibnja. Sestra pomisli, da skine crvene ruže i da na njihovo mjesto postavi druge. Kad ih je skinula, otkine lišće, kojim su bile obavijene ruže, eda ga sačuva kao spomen na Marijin mjesec. Ali gle čuda! Na svakom je listu bilo prikazano po jedno otajstvo sv. Rozarija i to tako divno, da ga nebi nijedan umjetnik bolje naslikao... Padne na koljena bijela sestra i toplo se zahvali Nebeskoj Majci...

Pozove i ostale sestre, da vide to čudo. One se uvjeriše, da je Marija htjela nagraditi ljubav dobre sestre... I kad su uvečer sestre po zadnji put pozdravljale Kraljicu Svibnja, sjala su se na Njezinom oltaru čudnovata otajstva sv. Rozarija.

LIJEPI SAVJET.

Jednom dođe neka pobožna žena da se izjada kod nekog dobrog svećenika, jer da joj muž i djeca ne mare za nikakvu vjersku dužnost. Svećenik ju nato upita: »Gospođo, obavljate li večerom kakvu pobožnu vježbu u zajednici?«

— »Ne, velečasni, jer mi se nitko ne će da pridruži.«

— »Vi možete bar služavku prizvati da vam se pridruži; stoga počnite, n. pr. jedan dio sv. Rozarija. Kušajte...«

I ona doista pokuša. Nakon par sedmica muž iz radoznalosti htjede prisustvovati. Prve je večeri sjedao za molitve, kasnije počne klečati, a napokon pridruži i svoj glas. Sinovi se povedu za ocem, a par mjeseci kasnije, sva je obitelj bila na okupu kod molitve sv. Rozarija. Na prođe mnogo vremena, a otac i djeca pristupe sv. sakramentima.

Pokušajte i vi i osvjedočit ćete se.

---

[1] Année Dominicaine, tom. II. 22 Fevrier, u Setualu (Portugalska) 1603.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Čučerje. — † **Dorica Micudaj.** Dne 15. ožujka o. g. otpratili smo do hladnog groba našu milu i revnu Doricu Micudaj članicu Bratovštine sv. Krunice.

Jošte na 7. ožujka bila je u crkvi na sv. ispovijedi, nu nagla upala pluća učinila je kraj njenom životu u 20. godini. Prije malo nego će ispustiti svoju plemenitu dušu umolila je svoje roditelje i braću, da s njome zajedno izmole sv. Krunicu. S Krunicom u ruci odletila je njezina duša put nebesa. Koli je Dorica bila obljubljena, vidjelo se je na sprovodu, gdje je staro i mlado pohrlilo, da joj iskaže posljednju počast.

Kruničari nosili su mrtvo tijelo pokojnice, crkveni zbor pjevača u sprovodu pjevao je psalam »Smiluj mi se Bože«, a iza lijesa članice molile su krunicu.

Kad je tijelo pokojnice položeno u grob, mješoviti zbor kruničara otpjevao je tužaljku pod vještim ravnanjem zborovođe učitelja Metodija Draškovića.

Tužaljku ispjevala je predsjednica Bratovštine g. učiteljica Košutić Talan u riječima:

Zvonu drhće tužan glas,
Sestro Ti ostavljaš nas
Smrt ti uze mladi cv'jet,
Ode Ti u bolji sv'jet.

Tužno plače pjesma tâ,
Praštamo se s Tobom mi.
U njoj nam je duša sva.
Zbogom sestro, zbogom Ti

P. U. M.

M.

Jedan domaći jubilej. Ove godine vrhbosanska biskupija slavi svoj zlatni jubilej, 50-godišnjicu osnutka. Za tu proslavu sazvan je u Sarajevo euharistijski kongres od 2. do 5. junija. Držat će se razne katoličke priredbe i predavanja, a kruna svemu bit će teoforična procesija na zadnji dan slavlja.

Šibenik. Preuzv. šibenski biskup Dr. Jeronim Mileta proslavio je prošlog mjeseca svoju desetgodišnjicu što je zasjeo na biskupsku stolicu sv. Jakova. I kler i puk natjecali su se, da tom prigodom očituju svoju ljubav, odanost i zahvalnost Preuzv. Svečaru. On je to potpuno i zaslužio. On ne živi uistinu nego za povjereni puk i kler, pa je u tom pogledu za ovih 10 godina puno učinio. Svakako najveličajnije mu je djelo divno sjemenište, koje je on goloruki redovnik, biskup u kršu i sirotinji dalmatinskoj, podigao besprimjernom žrtvom, zauzetnošću i pouzdanjem u Boga na opće udivljenje. I već vidi plod svoga nastojanja. Sjemenište ima veliki broj kandidata, a lijepi broj bogoslova su utjeha i nada njegova i biskupije. Svečar je dakle već puno zadužio svoju biskupiju. Posebnu mu zahvalnost dugujemo mi dominikanci, jer je veliki štovatelj Marijin i njezine krunice,

a osobito što je kao član Kongregacije obreda u Rimu puno uradio za izjednačenje naše službe Božje sa onom Rimskog obreda poslije reforme Pija X. Želimo Preuzv. Svečaru još puno godina blagoslovnog i plodonosnog rada na njivi Gospodnjoj.

Novi sveci. Pred neko vrijeme kongregacija svetih obreda u Rimu izdala je popis onih osoba, za koje su stigle molbe da bi bile proglašene blaženima ili svetima. Prema zemljama broj bi bio ovako razdijeljen: iz Italije 271, iz Francuske 116, iz Španjolske 55, iz Belgije 13, iz Engleske 6, iz Njemačke 6, iz Švajcarske 2, iz Poljske 2, iz Austrije 1, iz Čehoslovačke 1, iz Jugoslavije 1. I ovo je jedan dokaz za vječno živ i aktivan duh svetosti u našoj svetoj katoličkoj crkvi.

Nastojanja oko mira. Nitko se kao katolički krugovi ne stara oko toga kako bi se među narodima proveo i sačuvao pravi mir. Tako su nedavno njemački biskupi na svom redovnom sastanku u Fuldi zaključili da se uvedu redovite svete mise na tu nakanu. A nije potreba niti govoriti o nastojanju sadanjeg sv. Oca oko svjetskog mira. On je u svojoj božićnoj besjedi kardinalima izrazio svoje žaljenje što svijet slabo mari za njegove očinske savjete i opomene. Za strah od rata odgovoran je dakle današnji pokvareni svijet.

Gemma Galgani blažena. Krajem prošle godine bile su službeno potvrđene junačke kreposti časne Gemme Galgani. Ona je umrla god. 1903. Život joj je bio dosta sličan današnjoj Tereziji iz Konnersreutha, a nosila je kao i ona znakove rana Isusovih.

Čudo na grobu sv. Franje Ksav. U gradu Goa u Indiji bile su od 3. dec. do 17. jan. izložene moći sv. Franje Ksaverskoga na javno čašćenje. Kroz te dane izmjenilo se je do po milijuna ljudi na čašćenje, a dogodilo se je i više ozdravljenja, među kojima je jedno dijete, imenom Valerijan Agostino, već od dvije godine potpuno uzeto, čudesno prohodalo, kad se je dotaklo svečevih moći.

Čudo Velikog Petka u Andriji. U Audriji u južnoj Italiji, gradu od kojih 40.000 stanovnika čuva se jedan trn od trnove krune Isusove, koji je bio omašten krvlju s presvete glave Isusove. Ustanovljeno je, da od 1593. svake godine kad Veliki Petak dođe na Blagovijest t. j. na 25. marta, krv na Presv. Trnu dotad izblijeđena i osušena, iza podne, u vrijeme smrtne borbe Isusove, postane svježa kao naravna krv čovječja. Ove godine pobožni se je narod skrušeno pripravljao na to čudo, jer je ove godine Veliki Petak pao na Blagovijest. Za taj dan došao je i posebni izaslanik sv. Stolice, mnogi liječnici, pa i iz stranog svijeta. I uistinu to se čudo pred objektivnim svjedocima ove godine dogodilo i ovjerovilo. To je jedan dokaz više za božanstvo Isusovo i njegovo spasiteljsko djelo po muci na križu.

Statistika framasona. Glasilo francuskih framasona »Le droit humain« donijelo je u broju za septembar 1931. izvještaj o broju framasona u raznim zemljama. Imale bi dakle framasona: Sjedinjene Države Sjeverne Amerike 3,500.000, Velika Britanija i Irska 470.000 (osobito u pokrajini Ulster), Njemačka oko 76.000, Francuska s kolonijama oko 50.000, Holandija oko 8.000, Norveška 10.000, Švedska oko 22.000, Švajcarska oko 5.000, Egipat 4.500, Danska 7.000, Grčka 6.000, Belgija 4.500, Španjolska 7.000. U Italiji i u Mađarskoj framasonstvo je službeno zabranjeno. To je bilo i u Španjolskoj, no ipak se je tu pobrojilo 7.000 framasona. Prema tome dolazi na 100.000 stanovnika: u Njemačkoj 105 framasona, Austriji 29, Čehoslovačkoj 12, Velikoj Britaniji i Irskoj 992, Holandiji 100, Švedskoj 383, Norveškoj 407, Danskoj 235, Francuskoj 110, Belgiji 60, Švajcarskoj 123, Bugarskoj 9, Jugoslaviji 6, Grčkoj 105, Rumunjskoj 20.

ZAHVALNICE.

Zagreb. Marija B. za uslišanu molbu po zagovoru bl. Ozane daruje za Glasnik, koji širi njezinu slavu 25 Din.

Split. Kate Kesić zahvaljuje Gospi presv. Rozarija na udijeljenoj joj milosti, te se u zahvalu pretplaćuje na »Gospinu Krunicu«. — N. N., zahvaljuje Gospi presv. Rozarija te dariva za njezinu crkvu jednu zlatnu spilu. — Grizogono Elda zahvaljuje Gospi sv. Rozarija na primljenoj milosti, te se pretplaćuje na njezin glasnik »Gospina Krunica«.

Novigrad-Podravski. Pripravljala sam svatove svome sinu. Imala sam za to velike brige. Dan prije vjenčanja otišla sam k rodbini i poznatima, da si posudim suđe, koje mi je bilo potrebno za tu zgodu. Prelazeći k njima preko potoka nosila sam praznu košaru pod pazuhom. Međutim u onoj velikoj brizi trknula sam s tom košarom o stupove drvenih prečka, koje zadržavaju vodu, te me je ta odbacila iz brvi u vodu. Tako sam se najedanput našla u dubokoj vodi od 4 metra dubljine, a plivati nijesam znala. Nekako sam se ipak nekoliko časova držala, a da nijesam odmah potonula. Ali sam znala, da mi spasa nema. U toj pogibli uskliknula sam: » Ako mi Ti, Majko Božja, ne pomožeš, propala sam«. I u to na moju viku dođe jedan trinaestgodišnji šegrt toga mlinara, gdje sam pala u vodu. On je dotrčao na moje sazivanje, te mi je pružio jednu motku, koju sam prihvatila, premda sam onaj čas bila već pod vodom. I da je samo jednu minutu zakasnio, više me ne bi bilo u životu, te mjesto vjenčanja moga sina, bio bi sprovod njegove matere. Za to se osjećam dužna, da se javno zahvalim Majci Božjoj na takvoj velikoj udijeljenoj mi milosti. **Ana Ranilović.**

Vis. Zahvaljujem se dragoj Majci od sv. krunice za primljeno zdravlje, kao i još druge milosti. Preporučujem se dragoj Majci za još jednu milost, koja mi je od velike potrebe, te neka i dalje štiti našu obitelj u ovim teškim vremenima!

M. S.

KNJIŽEVNOST.

Društvena pozornica. To je naziv kolekcije prikladnih igrokaza (u prvom redu za katolička društva i škole), koju pokrenuše »Društvo sv. Jeronima« i »Narodna Prosvjeta«. Posebno je upozoriti na činjenicu, da se na komade može i pretplatiti. Tako ako netko ima interesa za dječje glume može javiti da želi biti pretplatnik svih dječjih igrokaza. Takovomu će se odmah slati sve dječje glume čim izadju i to uz 25 posto popusta. Isto tako se može pretplatiti na glume za muške, na glume za ženske, te na seriju priručnika (o izboru komada, o režiji, maski i sl.) Svi pretplatnici dobivaju komade uz 25 posto popusta. — Na adresu »Društvena pozornica«, Zagreb, Kaptol 29. ili Trg Kralja Tomislava 21., šalju se narudžbe, obavijesti i pretplate, upiti i slično. Prospekt sa popisom prikladnih gluma dobije se besplatno. Dosada izašli komadi:

Onip-Herceg: »Dođi, idi za mnom!« Evanđeoska slika u 2 čina (7 muških lica). Cijena Din 10.—. Ta gluma, za koju je kritika rekla, da je pravi »mali umjetnički dragulj«, obrađuje vrlo uspjelo i originalno epizodu o bogatom mladiću iz Evanđelja, kome je Krist na poznati njegov upit odgovorio: »Dođi, idi za mnom!« »Dođi, idi za mnom«, ne zahtijeva ni mnogo lica (7) ni skupih odijela ni posebne scenerije (obična terasa), pa će i najsiromašnije društvo u najzabitnijem selu moći s uspjehom i lahko izvesti ovaj komad, koji idealno odgovara svim slojevima i staležima.

Mali ptičari. Evo za sve škole, zavode, za sva omladinska društva vesele igre sa pjevanjem. Mali ptičari su vanredna poučna gluma sa vrlo dobrom laganom i melodijoznom glazbom. Mali ptičari su upravo idealan komad, jer traže minimalan trud, a pružaju velik uspjeh. Mogu ga izvoditi i muška i ženska djeca.

»**Anica**« roman **F. S. Finžgara,** najvećeg predstavnika slovenačke književnosti, izdala je »**Knjižnica dobrih romana**«, (Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.), — prigodom Finžgarove pedeset-godišnjice. Roman »Anica« karakterističan je za način autorova stvaranja, jer daje lektiru pristupnu za široki krug čitača, a ipak dotjeranu i pravu umjetnost. »Anica« je ujedno možda najkarakterističnije djelo Slovenaca, jer plastično i smiono prikazuje život seljaka i tip seljačke djevojke, upravo služavke »dekle Ančke«. — Naslovna slika prof. R. Ružičke. Cij. Din. 15, uvezana Din. 25. Pretplatnici imadu popust.

Svibanj za svakoga ili Marijin mjesec za svaki staleš. Preradio po talijanskom Don Ivan Vuletin, župnik. 154 stranice. Hrv. knjižara, Split 1932. Cijena ?.

Darovi »Gospinoj Krunici«. Po 5 Din: Ćipiko I., Vereš G., Poić N., Banić M., Vragović J., Petrić S., Novak A. za primljenu milost, Demut Z., Pust F., Jambres E., Stipetić B. — Po 10 Din: Mišković D., Miholić V., Dečkanek M., Vitasek S. za uslišanu molitvu, Legčević K., Valković M. — Po 15 Din: Usonović F., Čepulić A., Franulić P., Čičak M., Lukanović Z. — Po 20 Din: Krasić A. za širenje Glasnika. — Po 50 Din: Abramović Anka i Ivan za potporu Glasnika. — Po 100 dinara: Rožić Ante za širenje Glasnika.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.

Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 6

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

LIPANJ

S	1	Gratinijan, Pamfil
Č	2	Erazmo, Marcelin
P	3	Srce Isusovo, Klotilda
S	4	Srce Marijino
N	5	3. po **Duh.** Bonifacij
P	6	Norber'o
U	7	Robert, Pavao b. m.
S	8	Medardo
Č	9	Primo i Felicijan
P	10	Margareta, Bogomil
S	11	Barnaba ap.
N	12	4. po **Duh.** Ivan Fakun.
P	13	Antun Padovanski
U	14	Bazilije Veliki
S	15	Vidm., Vladimir isp.
Č	16	Ivan Franjo de Reg..
P	17	Adolf, Rajner
S	18	Efrem, Marko i Marc.
N	19	5. po **Duh.** Gerv. i Prot.
P	20	Silverij p.
U	21	Alo zije, Gonzaga
S	22	Paulin
Č	23	Sidonija, Vigilije, Ivan
P	24	Ivan Krstitelj
S	25	Prosper, Vilim
N	26	6. po **Duh.** Ivan i Pavao
P	27	Ladislav kralj
U	28	Vidov dan
S	29	**Petar i Pavao**
Č	30	Sp. sv. Pavla, Lucina

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. Srijeda. Bl. Alfons i drugovi. Muč. Dom.
2. Četvrtak. Bl. Sadok i drugovi. Muč. Dom.
3. Petak. Presv. Srce Isusovo. Bl. Petar Sanz i drugovi. Muč. Dom.
4. Subota. Preč. Srce Marijino.
5. I. Nedjelja. Dva potpuna oprosta brat. presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode crkvu bratovštine.
9. Četvrtak. Bl. Diana i drug. Dj. Dom.
10. Petak. Bl. Ivan Dominici Isp. i Bisk. Dom.
12. II. Nedjelja. Bl. Stjepan Bandelli Isp. Dom. Potpuni oprost bratovštine Imena Isusova.
19. III. Nedjelja. Potpuni oprost za članove žive Krunice. Počinje pobožnost 15 Nedjelja pred blagdanom presv. Krunice.
20. Ponedjeljak. Bl. Hozane iz Mantove Dj. Dom.
22. Srijeda. Bl. Inocencije V. Papa Isp. Dom.
25. Subota. Počinje pobožnost 15 Subota pred blagdanom presv. Krunice.
26. IV. Nedjelja. Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole tri puta na tjedan po jedan dio presv. Krunice.
29. Srijeda. Sv. Petar i Pavao Apost. Potpuni oprost za Treći Red.
Uvjet za svaki oprost: Ispovijed i Pričest i 6 Očenaša, Zdravomarija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole krunicu pred Svetotajstvom izloženim ili u Svetohraništu skrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i sv. Pričest i 6 očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

ODBOR ZA PREHRANU POSTRADALIH OD POPLAVE U TOLISI

Pomoć poplavljenim!

Sudbonosan je bio dan 15. travnja o. g. za bosansku Posavinu. Preko
30.000 stanovnika i oko 200.000 dunuma zemljišta zahvatila je nemila poplava.
Ova nezapamćena poplava ostat će crnim slovima zapisana u ljetopisima ovih
krajeva. Narod je uz plač i jecaj morao da ostavlja svoje domove i da traži
spas u daljnjim suhim krajevima. Kuće i zgrade njegove, trud žuljeva njegovih,
porušila je voda. Usjevi njegovi posve su uništeni, putevi raskopani. Ta nesmi-
ljena poplava nije poštedila ni crkava ni škola naših, kao ni grobova milih naših
pokojnika. Izbjeglice se evo povraćaju, ali kuda? Dolaze na porušena selišta
svoja i plačući gledaju porušene domove svoje, gledaju uništen trud i muku svoju
kroz desetke godina. Milijoni i milijarde muha i komaraca kruže po zraku i
raznose razne bolesti. K tomu da se gorki kalež do vrha napuni, dolazi glad, kao
posljedica prošlogodišnje suše i sadašnje poplave i narod nemajući kruha vapi
za pomoć.

Po prvi put, evo sada, obraća se bosanska Posavina, taj najplodniji kraj
ponosne Bosne za pomoć, obraća se svima ljudima dobroga srca i moli dobro-
voljni prilog da bar donekle ublaži bijedu i očaj. Svaki i najmanji darak sa
zahvalnošću se prima. Bog svemogući neka svima vrati!

Dobrovoljne priloge slati na adresu: *Rimokatolički župski ured Tolisa* z. p. *Orašje n/S.*

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, LIPANJ 1932. BROJ 6

OČENAŠ

»Dođi kraljevstvo tvoje«.

Zatražili smo u prvoj prošnji Gospodnje molitve milost, da možemo spram našeg nebeskog Oca vršiti prvu i glavnu dužnost vjernih mu sinova, t. j. da ga poznamo, ljubimo, častimo i slavimo. »Sveti se Ime tvoje«. U drugoj prošnji Krist nas uči, da sa sinovskim pouzdanjem prosimo svoje dobro, svoju sreću i blaženstvo, a to je dobro naše duše, vječna naša sreća i blaženstvo. »Dođi kraljevstvo tvoje«. Ne prosimo doista s ovim riječima, da Bog bude apsolutni kralj svih stvari, gospodar svemira. Ta on je takav od vijeka. »Sve je u vlasti tvojoj .... i u rukama tvojim svi su međaši zemlje«. On je »Kralj kraljeva i Gospodar gospodara«, pa ne treba, da mi to gospodstvo i kraljevstvo želimo. Mi samo možemo da želimo, da ga kao Gospodara neba i zemlje poznaju i pokoravaju mu se svi ljudi. Tu smo želju već izrazili i zaprosili u prvoj prošnji »Sveti se Ime tvoje.« Kraljevstvo Božje, koje mi zazivamo i prosimo u ovoj prošnji, jest kraljevstvo njegove milosti u nama, u našoj duši, u našem srcu, tako da on bude apsolutni gospodar našeg srca, a mi njegovi vjerni i pokorni podanici, posvećeni njegovoj službi i njegovoj slavi. Stoga i kaže sam Krist: »Kraljevstvo je Božje u vama.« — Ovom prošnjom još vapimo i tražimo dobrog Oca, da nas jednog dana učini dionicima nebeskog kraljevstva, koje je On pripravio za odabrane i vjerne duše, koje ga ljube; molimo ga da nas uvede u rajsku domovinu. Prosimo dakle, da On kraljuje u nama sa svojom milosti, e da uzmožemo jednog dana s njim kraljevati na nebu, jer je život milosti početak, put k vječnoj slavi na nebu. Kad izgovaramo spomenute riječi, naša je namjera prositi ga, da on kraljuje u nama sa svojom milosti, da on bude apsolutni gospodar našeg srca, da on vlada i upravlja sve naše misli, naše riječi i djela tako, da možemo opetovati s pobožnim Davidom: »Bog, Bog je srca mojega«, i sa Apostolom: »Živim, ali ne više ja, dali živi u meni Krist.« Što ljepše, plemenitije i nama korisnije možemo da tražimo od nebeskog darovatelja svih dobara?

Shvaćaju li smisao ovih riječi oni nevoljni kršćani, koji žive u smrtnom grijehu, a ipak katkad mole Očenaš? Oni, koji su se udaljili i poput rasipnog sina zalutali u daleke krajeve, daleko od kuće svog nebeskog Oca? Oni, u kojima Bog ne kraljuje, jer su ga smrtnim grijehom od sebe otjerali? Ti nevoljnici, kad bi u istinu poznali svoje kukavno stanje, pa pobožno izgovarali ove svete riječi: »Dođi kraljevstvo tvoje,« a to znači: Gospodine oslobodi me od ropstva grijeha, daj mi milost, da dođem pod tvoje sveto kraljevstvo, da se povratim u tvoj očinski dom, on bi ih bez dvojbe uslišao, potaknuo bi ih na pokajanje, ušao bi sa svojom milosti u njihovu dušu i u njima vladao i kraljevao.

Ovu prošnju moraju svagdano, pobožno i skrušeno upravljati Bogu i pravedne, nevine duše, od straha da ne upadnu u smrtni grijeh, te budu isključene iz Božjeg kraljevstva, a upadnu u ropstvo đavla. »Onaj, kaže sv. Pavao, koji drži da stoji, nek se čuva, da ne padne.« T. j. oni koji su uvjereni, da žive u Božjoj milosti, nek se pomnjivo čuvaju, da ih neprijatelj ne zavede, pa ne upadnu u strašno njegovo ropstvo. Moraju i ovi svagdano prositi »dođi kraljevstvo tvoje«, da ih čuva, da ih brani od grijeha, kome su po svojoj slabosti podložni svi smrtnici.

Jasna je dakle volja Božanskog našeg učitelja: prva, glavna milost, što ju čovjek mora za sebe od Boga prositi, jest naše duhovno i vječno dobro. »Tražite najprije kraljevstvo Božje«, »dođi kraljevstvo tvoje«. No na žalost mnogi kršćani zaboravljaju ovu veliku svoju dužnost. Oni mole i mnogo mole, a što od Boga prose? Ponajviše tjelesna, svjetska, prolazna dobra, a i ne misle na dobro duše, na milost, na kraljevstvo nebesko.

Ali nije dosta željeti i prositi nebesko kraljevstvo, moramo i poraditi, da ga, uz Božju pomoć, postignemo. Dobri Bog pripravio nam je lijepi raj, ali obećava da će nam ga dati kao nagradu za naše trude i napore, za naše kreposti, za naše zasluge. »Neće biti okrunjen nego onaj, koji se junački bude borio.«

Moramo najprije ukrotiti svoje neuredne težnje za stvorenim dobrima; zatim moramo krotiti svoje strasti, svoje grešne pohote i naklonosti, jer nas uvjerava Božanski Učitelj, da se kraljevstvo nebesko silom (t. j. borbom protiv samog sebe) postiže i da će ga postići samo oni, koji se junački bore. Napokon moramo se, koliko je više moguće, vježbati u dobrim djelima kršćanske ljubavi.

»Dođi kraljevstvo tvoje!« Kraljuj, o Bože, u nama, u našem srcu sa tvojom svetom milosti, da iz kraljevstva milosti uzmožemo jednog dana proći u kraljevstvo Tvoje vječne slave. *K*

PRIČA O KLJUČEVIMA

— Molim te, bako, pričaj mi još o malom ključu!...

I moja baka po deseti, a možda i pedeseti put, pripovijedi mi svoju priču.

Nekog se dana Sv. Petar šetao pred rajskim vratima, držeći ruke na leđima a na malom prstu desne ruke prsten s ključevima. Bilo ih je nekoliko.

Ovaj je dan bio slab za dragog Boga... Veoma ih je malo stizalo za nebo...

Sv. je Petar razmišljao o slaboći ljudskoj i o lukavosti đavla, koji upotrebljava sva moguća sredstva, pače iste sluškinje, da zavede bijedne ljude...

Ali, dok je Sv. Petar mislio o đavlu, nije znao, da je isti zamislio novi način, kako da ljudima onemogući ulaz u nebo. Dok je tako šetajući razmišljao vratar Božjeg carstva nije čuo, kako sam đavao iza njega oprezno na prste ide, ne praveći buke ni koliko jedan mrav! Polako se je približavao iza leđa prvaku apostolâ dok ga nije taknuo. Strašne je nagrde izvodio...

— Kakve nagrde bako?...

— Đavolske, sinko... Ali, da me nijesi više zapitkivao. U tvojim godinama ne pita se takova šta... Dakle, strašno mu se je izrugivao i nenadano otrgne sv. Petru ključeve s maloga prsta i svom silom — a ti znaš da je đavao jak — baci ih preko rajskog zida.

Kad Sv. Petar vidi, da su ključevi nestali iza zida, jaukne. Kako da otvori rajska vrata? I dolje, na putu koji vodi sa zemlje, duše se jedne iza drugih ili pak zajedno uspinjahu te dolažahu pred zatvorena rajska vrata.

Moj Bože, što da radim?...

Sveti je Petar čupao kosu, a đavao se podrugivao...

Gdje bih mogao naći jedan drugi ključ?... Brava na rajskim vratima je posve neobična. Nema joj nigdje na svijetu slične.

Da, gdje bi se mogao naći drugi ključ?...

Upravo, između novih izabranika, koji su stizali za nebo, bio je neki bravar... bravar, velim, koji je dobro poznavao svoj zanat...

On razgleda bravu. Zatim reče. Nikada takove nijesam napravio... Zalud je i kušati...

Iza bravara dođe neki graditelj. On obiđe zid, da vidi, bili se kako mogla vrata podignuti zajedno sa dovratnicama. Ali što! Sve sprave i svi strojevi na svijetu ne bi ih mogli podignuti.

No eto nekog generala. Taj je ratovao. Zapovijedao je topništvom u Verdunu.

Kad se nađe pred zatvorenim vratima, reče: »Pošto ih nijesu mogli otvoriti ni bravari ni graditelj, nema druge, nego da ih probuši topovsko tane.« Pođe da potraži top....

— Dali velik, bako?

— Da, od 42. Naperi ga na vrata; opali, a vrata ma ni da bi se makla! Ma niti jedne tačkice!!...

Sveti je Petar čupao kosu... Đavao se je podrugivao... Mnoštvo odabranika, koji su željeli da čim prije vide rajsko uživanje, uznemiriše se.....

O, Bože, što da radim?

Tad opaze da se uspinje sa zemlje i da se nebeskim putem približuje neka siromašna starica, kao i ja, sva naborana, sva iznemogla... Ona nije nikada išla u školu kao graditelj i general. Živjela je u nekoj praznoj kući; siromašna i ponizna... Nije poznavala molitava iz knjiga, ali je svagdano, kroz cijeli svoj život, molila krunicu... Napokon prispije. Upita zašto ne ulaze, zašto sv. Petar čupa kosu?

Rekoše joj, da su vrata zatvorena, jer je ključ izgubljen, a nitko ga ne može nadomjestiti...

Tada se starica nasmije, a taj smiješak kao da je htio reći: »Bijedni ljudi, pa ipak nije teško otvoriti rajska vrata...«

Pristupi bliže kroz grupu izabranika, koji se razmakoše da ona može proći. Izvadi iz džepa svoju krunicu, svoju staru krunicu na kojoj je cijeli svoj život molila; uzme križ, poljubi ga, kao što je činila svaki put kad bi započinjala molitvu, i uvuče ga u ključanicu... I vrata se otvore...

Sv. je Petru opet smiješak bio na usnama, jer je našao svoje ključeve. Đavao ričući pobjegne. Bio je svladan krunicom pobožne starice...

— Ah, moj sinko, sjećaj se ovoga: ako hoćeš da pobijediš đavla i da otvoriš rajska vrata, to ćeš postići svojom krunicom, svojom krunicom, svojom krunicom, zaključila je dubokim glasom i uvjerenjem moja dobra baka.

E. Legeais.

HRVATI KATOLICI, POMOZITE SVOJU KATOLIČKU ŠTAMPU!

CRKVA MAJKE BOŽJE VINOGORSKE

Negdje u 16. stoljeću, ako ne i davno prije, stajao je na Vinagori među samim vinogradima grofova Ratkaj kip Majke Božje s djetetom. Narod je dolazio na rad u vinograde i prolazeći mimo kipa pomolio se ubogi kmet i utekao u pomoć Majci sirotinje Mariji. Kako su kmetovi počeli sve više štovati taj kip Majke Božje, pobrinuli su se, da se taj kip šta više uščuva i stavi pod krov. Na taj način došao je kip Majke Božje pod krov t. j. bila je načinjena kao neka kapela.

S vremenom su grofovi Ratkaj podigli veću i višu kapelu i u nju smjestili kip Majke Božje, koji su počeli ljudi nazivati Majka Božja Vinagorska.

Narod je počeo sve više hodočastiti u tu kapelu, da se pomoli pred kipom Majke Božje Vinagorske. Kako su mnogi dobili osobite milosti, raširio se u brzo glas o pomoći M. B. Vinagorske i Vinagora je postala mjesto zagovora t. j. hodočasničko mjesto M. B. Na hodočašća dolazili su i zagovore obavljali ne samo kmetovi, već i plemići, vlastela, grofovi, baruni, kanonici i drugi pa i hrvatski banovi.

Mnoge su zagovore i uslišane molbe ubilježili desinički župnici, u čiju je župu spadala Vinagora.

Knjiga se danas čuva u arhivu župe Vinagora.

Najviše milosti i uslišenja bilo je 18. stoljeću osobito između godine 1740 i 1760. Hodočašća trajala su i dalje i to mnogo put u godini, a najviše na uskrsne i duhovske ponedjeljke, te na ime Marijino. Hodočašća su dolazila i na dalje, a sa hodočasnicima dolazilo je i po 20 svećenika iz sviju okolišnih župa u Zagorju i iz Štajerske. Hodočasnici su dolazili dapače čak i iz Prekomurja i okolice Maribora i Ptuja.

Silan udarac hodočašću dala je velika nesreća g. 1892. na zadnju nedjelju listopada. Uslijed uzbune, da se ruši toranj svijet je navalio na stube i stube su bile vrlo strme, pa je odmah zaglavilo 14 osoba, a ranjeno bilo preko 100.

U novije doba iza rata hodočašća bi se mogla lijepo obnoviti po staroj navadi t. j. da tu budu dani pravog »proštenja«, ali nije to moguće, jer nema ni iz daleka dovoljno svećenika.

I kip Majke Božje Vinagorske imade svoju povijest.

Sadašnji je kip još iz godine 1652. Imade mu dakle blizu 300 godina. Taj je kip doskora bio zabačen na tavan kapele, pa postavljen drugi kip Majke Božje.

Pisac kronike veli, da su zagovori prestajali i narod počeo sve manje dolaziti na hodočašće.

Na nalog zagrebačkog biskupa Borkovića potražili su kip i natrag ga postavili na glavni oltar crkve.

Štovanje i zazivanje opet se obnovilo, a hodočašća došla do cvata u 18. stoljeću.

Crkva Majke Božje Vinagorske dobivala je tijekom oblik, koji sada imade. Srednju lađu i zvonik podignuli su do god. 1707. Za par godina prigradili su desnu kapelu sv. Valentina.

Ovakva crkva, bila je godine 1713 posvećena. Posvetio ju biskup iz Senja Adam Benedict grof Ratkaj, koji je bio rodom iz Velikog Tabora. Grofovi su naime Ratkaji bili najveći dobrotvori ove crkve, koja je bila na njihovom području. Kasnije sagrađena je i lijeva kapela presv. Trojstva.

U kutove prije sanktuara smjestili su oltare desno Triju Kralja, lijevo Sviju Svetih. Tako je crkva dobila pet oltara, koje još i danas imade.

Arkade okolo naokolo crkve novijeg su datuma.

Krasne su arkade sagrađene prije devedeset godina radom župnika Mihaela Lackovića. Blizu glavnog ulaza stoje kule. U kulama su oltari sv. Roka i sv. Florijana. Cijela crkva i arkade čine dojam crkve opasane bedemima sa dvije obrambene kule. *V.*

PRESVETA KRUNICA DIVNO SREDSTVO OBRAĆENJA I POSVEĆENJA.[1])

Salutate Mariam, quae multum laboravit in vobis

Pozdravite Mariju, koja je mnogo radila među vama

BIJELA RUŽA

SVEĆENICIMA

Sluge Previšnjega, propovjednici istine, evanđeoske trublje, dopustite mi da Vam ponudim bijelu ružu ove knjižice, da stavim u vaše srce i u vaša usta istine, koje su tu iznesene priprosto i bez ukrasa. U srce vaše, da vi isti prihvatite svetu pobožnost presv. Krunice i okusite njezine plodove. U vaša usta, da propovijedate drugima uzvišenost ove svete vježbe i ovim ih sredstvom obratite. Pazite, molim vas, da ne biste smatrali ovu pobožnost malenom i od male koristi, kao što čine neznalice, a često i mnogi učeni oholice. Ova je pobožnost zbilja velika, uzvišena i divna. Bog vam je poklanja i pruža, da njom obratite najokorjelije grešnike i najzagrezlije krivovjerce. Bog je u nju postavio milost u ovom životu, a slavu na drugom. Sveci su se njom služili, a sveti Oci Pape odobrili.

Oh! kako je sretan svećenik i voditelj duša, kojemu je Duh Sveti objavio ovu tajnu, nepoznatu premnogim ljudima ili samo površno poznatu! Ako on upozna praktičnu korist Krunice, on će je svaki dan moliti i poradiće da je i drugi mole. Bog i njegova sveta Majka obilnih će mu milosti duši udijeliti, da bude sredstvo Njihove slave; a on će svojom riječi, ako i priprostom, više dobra učiniti u jedan mjesec, nego drugi propovjednici u više godina.

Ne zadovoljimo se dakle, moja draga subraćo, da samo savjetujemo drugima Krunicu, treba da ju mi isti obavljamo. Mi možemo u duši biti osvjedočeni o uzvišenosti sv. Krunice, no ako je mi ne molimo, vrlo će se malo truda uložiti za ono, što mi savjetujemo, budući da nitko ne dava ono, što sam nema: Počeo je Isus činiti i naučavati, veli sv. Pismo. Nasljedujmo Isusa. Slijedimo Apostola, koji je poznavao i propovijedao jedino Isusa Krista propetoga, a to ćete i vi činiti propovijedajući svetu Krunicu, koja, kako ćete podalje vidjeti, nije samo skup Očenaša i Zdravomarija, već divni kratki sadržaj otajstava života, muke, smrti i slave Isusa i Marije.

[1]) Naši su čitatelji uživali u krasnim poukama Bl. Ljudevita Grigniona de Monforta: Kako treba moliti krunicu. Te pouke bile su iznesene iz knjige koju evo sada iz početka počinjemo da prevodimo i donosimo u našem glasniku, sigurno na veliku korist molitelja krunice. **Op. Ur.**

Kad bih znao, da će vas moje iskustvo milošću Božjom stečeno o uspješnosti svete Krunice za obraćenje duŝâ, moći skloniti da propovijedate ovu pobožnost, naveo bih vam, i ako se propovjednici protivno u tome vladaju, čudesna obraćenja, koja sam na svoje oči vidio propovijedajući svetu Krunicu; ali se zadovoljavam da vam u ovoj knjižici iznesem neke starije i dobro zajamčene podatke. S obzirom na vas umetnuh samo nekoliko latinskih citata iz vjerodostojnih pisaca, koji potvrđuju ono, što ja narodu pučki tumačim.

CRVENA RUŽA

GREŠNICIMA

Vama, bijedni grešnici i grešnice, grešnik veći nego što ste Vi, nuđa Vam ovu ružu rumenu od krvi Isusa Krista, da Vas njome okiti i spasi. Bezbožnici i nepokajani grešnici viču neprestano: Coronemus nos rosis: Kitimo se ružama. I mi pjevajmo: Kitimo se ružama svete Krunice. Oh, kako se njihove ruže jako od naših razlikuju; njihove su ruže njihove tjelesne naslade, njihove isprazne časti i njihovo prolazno bogatstvo, koje će brzo uvenuti i sagnjiti; naše naprotiv ruže, koje su naši Očenaši i Zdravomarije dobro izmoljeni i združeni s našim dobrim pokorničkim djelima, ne će uvenuti niti će igda propasti, a njihov će sjaj i do sto tisuća godina biti isto tako divan kao što i sada. Njihove tobožnje ruže imaju samo prividnost ruža, dok one na dnu nijesu doli oštre drače, što bodu za života grižnjom savjesti, na smrti probadaju žalbom, a kroz svu vječnost peku ljutinom i očajem. Ako na našim ružama ima drača, to su drače Isusa Krista, koji ih pretvara u ruže. Ako naše ruže bodu, one ne bodu nego za neko vrijeme, ne bodu nego da nas izliječe od grijeha i spase nas. Željno se kitimo tim rajskim ružama, moleći svagdano cijelu Krunicu, to jest tri dijela Krunice svaki od pet desetica ili tri mala cvijetna vijenca: 1. da počastimo tri krune Isusa i Marije, krunu Isusove milosti u njegovom Utjelovljenju, dračavu mu krunu u muci i njegovu krunu slave na nebu pa trostruku krunu, koju je Marija u nebu primila od Presv. Trojstva; 2. da dobijemo od Isusa i Marije tri krune, prvu zaslugâ za života, drugu mira na smrti, treću slave na nebu. Ako budete vjerni u moljenju, uza svu veličinu vaših grijeha, moleći ju pobožno sve do smrti, vjerujte mi: P e r c i p i e t i s c o r o n a m i m m a r c e s c i b i l e m, D o b i ć e t e v i j e n a c s l a v e, k o j i n e ć e n i g d a u v e n u t i.

Kad biste bili na rubu propasti, kad biste jednom nogom već bili u paklu, kad biste svoju dušu prodali sotoni kao koji vrač, kad biste bili okorjeli odmetnik i tvrdoglavi kao đavao, obratićete se prije ili poslije i spasićete se, budete li samo molili, ponavljam to i pazite dobro na riječi što vam hoću reći, — budete li svagdano pobožno molili sv. Krunicu sve do smrti da upoznate istinu i postignete pokajanje i oproštenje svojih grijeha. U ovom ćete djelu vidjeti mnogo primjera o velikim grešnicima, koji se obratiše krepošću svete Krunice. Čitajte ih i promatrajte.

Bl. Ljudevit Grignion de Monfort.

ZNAČENJE BLAGDANA SV. PETRA I PAVLA

Na blagdan prvaka apostolskih sv. Petra i Pavla slavimo prvoga vrhovnoga glavara Crkve Kristove sv. Petra i prvoga velikoga širitelja kršćanstva sv. Pavla. U svima nama treba taj veliki katolički blagdan da pobudi sve veću odanost prema vrhovnom poglavaru Crkve Kristove Sv. Ocu Papi i sve veću požrtvovnost za širenje i jačanje svete vjere. Mi smo Hrvati katolici kroz tisuću godina dokazali, da smo vjerni sinovi Namjesnika Kristova i da smo uvijek spremni sve žrtvovati za Crkvu i vjeru katoličku. I danas to treba da dokažemo. A dokazat ćemo, ako proslavimo ovaj blagdan i tim, da darujemo ma i najmanji prinos za katoličku štampu, tu najjaču današnju širiteljicu i braniteljicu Crkve. Na Sv. Petra i Pavla slavimo i Dan Katoličke Štampe, pa se osim Petrova novčića, koji ide sv. Ocu Papi, sabiru i darovi za katoličku štampu. Poduprimo katoličku štampu, koja se baš sada nalazi u teškim prilikama. Ne smijemo dopustiti, da ovo teško stanje utječe, te i onako dosta siromašna i slaba naša kat. štampa još više zaostane. Naprotiv moramo sve žrtvovati da ona još i napreduje, jer baš loša štampa je kriva današnjoj moralnoj i vjerskoj krizi društva, mnogo težoj nego što je privredna. A neće se zato puno. Svatko da malo žrtvuje prema svojoj mogućnosti, i skupit će se puno za našu štampu. I ako ćemo slijediti trag sv. Petra i Pavla, koji bi sigurno danas, uz živu riječ, upotrijebili ovo najmoćnije sredstvo apostolata.

GOSPA S MORA

O, javi se, Gospo, mirišu talasi slani,
Jer svilene alge u plavim dubinama cvatu
— Čuj, kako proljet u prvome cvatu,
Niz obale struji, ko što je strujila lani;
I sedefni talasi putuju
U sunce, što plamsavo blista,
Na vodi brodova trista,
Za svježim majštralima luduju;
I budi se šafran u šumi
I s modrim očima gleda
Raspuklu zemlju od leda
I sluša proljet, gdje mu nad glavom šumi.
Pojavi se, Gospo od Plaže,
U zimradu cvjetaju humi,
Miriše šafran u šumi,
I proljeće pjesmice slaže!
— — — — — — —
I bijela se podiže Djeva
Uz oblake rudaste, meke,
A pod Njom pučine daleke,
I sunce što po njima sijevа.
Diže se. Bori se giblju,
A lađe, što majštral sanjaju,
Pobožno čelom se klanjaju,
I bijela jedra se ziblju.
A Ona velika, sjajna,
Nad povorkom bijelih oblaka,
Ko neka vizija laka,
U plavet podiže ruku
— Blagoslivlja težačku muku
I njihova ognjišta vajna...
I plovi, ko vizija laka
Na povorci bijelih oblaka.

M. BLAŠKOVIĆ

PAPA JE ISUS KRIST

Jednog sam se dana — pripovijeda glasoviti francuski biskup i govornik Msgr. De Segur — na rimskoj kampanji razgovarao o vjerskim stvarima s malim pastirčetom, koje mi je pokazivalo put, kad sam išao da pohodim veličanstvene Lacijske brežuljke. Dječačić je bio vrlo siromašno odjeven, a nije znao ni čitati ni pisati; ali sve ono što se odnosilo na vjerske istine ili najnužnije znanje, znao je s izvanrednom točnošću. Iza kako mi je mališ na sve upite sjajno odgovorio, odlučih da ga zapitam štogod o Papi. »Reci mi, dragi, tko je Papa?« Na taj se upit pastirče zaustavi, i, gledajući me odlučno, s vjerskim ponosom odgovori: »Papa je Isus Krist na zemlji!« — Vidi se da je bio odgojen u školi velike sv. Katarine Sijenske, koja je sv. Oca Papu vazda nazivala: Slatki Krist na zemlji.

Kruničari iz Gotalova.

Kruničari iz Gole.

PRED ZAVJESOM VJEČNOSTI

DNEVNIK O. ANĐELA ZACCHI-JA O. P.

12. Kolovoza—10. Listopada 1927.

(Nastavak 9.)

4 — Svetkovina sv. Franje Asiškog, jednog od svetaca veoma dragih svakom kršćanskom srcu, osobito svakom Talijanu. Ja sam uvijek gojio prema njemu osobitu ljubav, također i zato što sam rođen prema brdu Verne, gdje je on primio konačnu posvetu svoje sličnosti s Kristom. Toliko puta sam se pitao, zašto je sv. Franjo za života i po smrti stekao toliko simpatije, i držim, da se tajna njegove pobjede nad srcima mora tražiti u njegovoj velikoj dobroti, u onoj dobroti slatkoj, vedroj i veseloj, koja je ostavljala na putu za svecem neki svijetli i topli trag. Ne može se zamisliti njegovo lice bez onoga vijenca dobrotvornog veselja i radosne dobrote, koje je nosilo mir i sreću po mjestima žalosti, u srca opustošena nevoljama. Ljudi trebaju utjehe, sokolenja, pak ljube one duše, koje znaju izvana razliti unutrašnju vedrinu, i znaju učiniti, da iz njihovih darežljivih duša izađu preobilni plodovi. I samo sveci, koji imaju u duši toliki dio neba, toliki dio Božanskog svijeta, poznaju tajnu utjehe, sokolenja i privlačivanja. O moj Bože, učini, da moja duša bude uvijek puna Tebe, i tako se ne će nikada smanjiti izvor dobra i pravog veselja, i tek tada ću moći činiti dobra dušama, koje su potrebne, tješiti rastužena srca; tada ćeš Ti biti slavljen u franjevačkom pozdravu, kojim će se sva Tvoja djeca međusobno pozdravljati: Mir i Dobro!

5 — Dali su mi da čitam život jedne male savremene svetice — Elisabete od Presvetog Trojstva — koja je poput sv. Terezije od Malog Isusa, u malo godina — umrla je od 26 godina, poslije četiri godine i po redovničkog života — došla do najvišeg vrhunca savršenosti. Tajna ovoga divnog uspinjanja na više? Neizmjerna ljubav prema Bogu, lju-

bav junačka, koja čezne za patnjama, za žrtvom, da može u sebi proizvesti Onoga, koji je za našu ljubav pristao na muku i smrt. Ako nas je Bog stvorio, da ga ljubimo, što Mu može biti ugodnije od ljubavi? A život neba, koji se preduživa u svetosti, što je drugo nego ljubav? Ali ono, što je najpoučnije u životu ovih čudovišta milosti, to je način, kako se je mogla razviti velika ljubav Božja. Nema ništa izvanredno izvana, ali je velika šutnja i velika sabranost unutrašnja. Ljubav je Božja nježni cvijet fina mirisa, stoga mu je potrebna jedna ograda, da bude dobro očuvan i da ostane uvijek dobro zatvoren. Ljubav je razgovor tihih glasova, finih harmonija, koji se ne može razviti usred buke i žamora svjetskog života. Ah, moj Bože, kako se osjećam ponižen na pogled ovih zaljubljenika u Tebe! Mnogo su mlađi u godinama, mlađi u redovničkom životu, nemaju našeg bijednog znanja, a tako i toliko puno su se udaljili od mene na putu, koji nosi i vodi k Tebi!

Oh, dopusti mi, da popravim izgubljeno vrijeme! Dopusti mi, da slijedeći ove njihove sjajne primjere Tebe ljubim svim svojim silama; da Te ljubim sve do želje, da trpim za Te i da Te ljubim u tišini moga duha, u najvećoj sabranosti moga srca!

6 — Kad promišljam o ljubavi, koju dugujemo Bogu, nalazim, da je to prva i najpotrebnija zapovijed. Gdje da nađemo dobro, koje je dostojno da bude više ljubljeno od Najvećeg Dobra? Gdje da nađemo višeg dobročinitelja od Boga, kojemu dugujemo, štogod posjedujemo? Ah, kad bismo shvatili, što znači biti pozvan na život, na veliko predređenje naravno i vrhunaravno! Zašto malo cijeniti život, kako se to često čini, jedino radi toga što se polagano uništava tijelo, kojemu je dosuđeno da ugine sa svim tjelesima, kad posjedujemo dušu, koja može skupiti u svoju misao i u svoju želju cijeli svemir; dušu, kojoj je dano da živi istim božanskim životom i da postane blaženom neposrednim Njegovim viđenjem? I kako da ne ljubimo Boga, koji nam oprašta grijehe i izbavlja nas iz ropstva; kad ostaje s nama s pravom i stvarnom prisutnošću Isusa Krista u sv. Euharistiji? Toliki su dokazi Božje ljubavi prema nama, da ja nalazim manje neispravno reći: »Bog nas ljubi previše«, nego reći:: »Bog nas ne ljubi«. I ako nas Bog toliko ljubi, zašto ne bi morao da traži od nas, da odgovaramo na Njegovu ljubav? A to ne stoga što bi on imao potrebu od toga, nego što mi to potrebujemo. Ljubiti Boga znači ljubiti pravo dobro, jedino dobro; znači doći na put našeg savršenstva, na put naše sreće. Ne ljubiti Boga znači pasti u zabludu, saći na put propasti, nesreće. Gospode, učini, da shvatim ove temeljne istine i da Te obljubim svim žarom svoje duše, i da ljubim druge stvari jedino u Tebi i za Tebe! (Nastavit će se.)

MLADI KRUNIČARI

I DJECI KRUNICU!

U dvanaestom vijeku, kad je kršćanski život kod mnogih zatajio, Marija daje Krunicu sv. Dominiku. S Krunicom u ruci on budi u kršćanima pravi vrhunaravni život. Tim nebeskim oružjem sv. Dominik uspjeva, jer je to oružje moćno i uspješno. On je sv. Krunicom probudio zaspalu kršćansku svijest i pridigao slabi moralni život. Njom je postigao tako divne uspjehe i kod krivovjeraca i kod slabih i mlitavih kršćana. I kad je papa Lav XIII. izdao petnaest encikličkih pisama o sv. Krunici, tako rekavši, prstom je upirao, da je u sv. Krunici-Ružarija spas današnjeg pokvarenog društva.

Ali ako je tako važna Krunica za odrasle nije ona manje važna za djecu. Čak možemo sa sigurnošću ustvrditi, da će ona više ploda donijeti u ovim mališima negoli u bilo kome drugome, jer sama Marija Majka Božja izričito želi, da i djeca mole sv. Krunicu.

Kad se je Marija prikazivala maloj Bernardici Soubirous, djevojčici od 14 g. u Lurdu u Masabjelskoj špilji na obali rijeke Gave, uvijek se je prikazivala sa krunicom u ruci! Dana 18. veljače 1858. »G o s p o đ a« kako ju je zvala Bernardica, ovako je zamolila djevojčicu: »Hoćeš li dolaziti ovdje za petnaest dana?« A kad je Bernardica odgovorila da hoće, nastavi G o s p o đ a: »O b e ć a j e m t i d a ć u t e u č i n i t i s r e t n o m, a l i n e n a z e m l j i v e ć g o r e«. Tek poslije ovih 15 pohoda otkrije joj svoje ime. Najvažnije je za nas kod toga, da su se skoro sva prikazanja dogodila dok je djevojčica k l e č e ć i m o l i l a s v. K r u n i c u; također sama bl. Djevica više puta se je pridružila Bernardici u molitvi sv. Krunice prebirući zrna od alabastra na svojoj krunici i križajući se sa

malim križem, koji je visio na krunici; ustima je micala samo na »Očenaš« i »Slava Ocu.« A jednom, i to 1. ožujka, primjeti djevojčici, zašto drži u ruci tuđu krunicu, upozoravajući je da se služi samo svojom krunicom. — Iz svega ovoga možemo zaključiti, da sama bl. Djevica želi, da i djeca mole nebesku molitvu sv. Krunice i da svako dijete moli na svojoj vlastitoj krunici. I onih 15 pohoda Bernardice nijesu drugo nego simbol 15 otajstava sv. Krunice. Onih 15 pohoda Bernardice obavlja dnevno na duhovni način svaka četa Kruničara, kad svaki njezin član pohodi duhovno Mariju moleći svoju deseticu. Pa kako nebi sada djeca molila svoju deseticu kad im Marija u Bernardici obećaje, da će ih učiniti sretnim, ne na zemlji, već gore?

Marijina se želja isto tako očituje za prikazanja Njenoga u Pontmain-u, biskupiji Laval-skoj. Bilo je to dana 17. siječnja g. 1870., za vrijeme francusko-njemačkog rata. Oko 5.30 sati na večer, prikaže se Marija sjajna na zvijezdanom nebu najprije Eugeniju Barbedette, dječaku od 12 godina; zatim njegovom desetgodišnjem bratu Josipu; onda dvjema djevojčicama, Franjki Richer, od 11 godina i Ivanici Labosse, od 9 godina i napokon mališu jednome od 2 godine. Prikazanje je trajalo 2.30 sata dok odrasli koji su pridošli nijesu ništa vidjeli ni opažali. Prikaza nebeska nije govorila, ali se po držanju dade mnogo zaključiti; jer dok je župnik sa narodom molio Krunicu, Ona se je slatko smješila petorici djece, i na njezinom plaštu su se zvijezde množile, a druge su joj činile podnožje. Napokon »l i j e p a G o s p o đ a«, tako su je ona zvala, piše svojom rukom na bijeloj zastavi ove riječi: »N a s t a v i t e m o l i t i, d r a g a d j e c o, j e r ć e v a s s k o r o B o g u s l i š a t i; m o j S i n s e l a k o g a n e«. I prikazanja nestane .

Nije li i ovo prikazanje jedan poziv Marijin djeci da mole, i da baš Krunicu mole? Ne pokazuje li Marija da će po ovoj molitvi djeca biti Njoj mila i da će ih Isus uslišati?

Dajmo dakle djeci Marijinu Krunicu u ruke, stavimo u njihova nevina usta ovu nebesku molitvu, koja će bez sumnje imati u njima divne učinke i plodove i privući k Isusu njih, a po njima i današnje pogansko društvo. Kao što je Marijina Krunica s temelja okrenula poganski duh dvanaestoga vijeka tako je ona kadra, da isto učini sa poganskim dvadesetim vijekom, da ga popravi i spasi od propasti u koju srće i natrag ga Isusu privede. To će biti jedino preko djece, toga novog naraštaja, koji će stvoriti i novo društvo.

o. Alfons

Kruničarke iz Gole.

JELKIN OLTARIĆ.

Bilo je prvih dana mjeseca maja, kad sam jednog jutra sastala malu Jelkicu. Čim me opazi poleti k meni i dražesno mi odmah reče: »Gospodična, dođite k meni da vidite kako sam načinila lijepi oltarić Majci Božjoj.« Obećala sam.

Prošlo je od toga možda pola sata, kad sam prolazila mimo Jelkine kuće. Jelka se igrala u vrtu. Na moj poziv, dotrči i sva sretna, primi me za ruku i povede u kuću, da mi pokaže svoj oltarić. U kutu sobe stajao je mali okrugli stolić. Na njemu je Jelka Kraljici Svibnja podigla svoj oltarić, ponukana od vlastite misli i ljubavi. »Sviđa li Vam se?« pitala je sva blažena mala. »Dakako, Jelkice, da mi se sviđa, ali tko ti je rekao da to učiniš?« Blaženo se nasmijala i pogledala pri tom majku, koja je kraj nas stajala. — »Sama se je to sjetila. Jednog jutra htjela sam ući u sobu, a soba zaključana i u njoj Jelka. Nisam znala što unutra radi. Morala mi je sobu otvoriti. Kad sam ušla Jelkica je na stolu redila oltar, koji je htjela načiniti bez moga znanja. Bilo joj je pokvareno veselje, što sam stigla prije svršenog djela.« Pripovijedala mi Jelkina mama. No unatoč tome, što je bila u poslu smetena, ipak je Jelka krasno uredila svoj oltarić, u koji je položila svu svoju nježnu djetinju dušu. Oko malenoga kipa Blažene Gospe složila je puno, puno cvijeća, što ga Jelka svakog dana zamjenjuje sa svježim, koje sama nabere na polju. Lijepo je poredala sve svoje sličice otajstvâ što ih je već primila od kako je Kruničarka i na koncu poredala je i druge sličice i svete stvari. Ali i mamica je ipak tu dobro došla, jer je dala Jelkici čašu ulja i dušice, koja uvijek gori pred kipom Majke Božje na Jelkinom oltaru.

Tu Jelka sakupi svake večeri nekoliko najbližih Mladih Kruničarka i sve klečeći izmole svaka svoju deseticu Krunice i pjevaju Marijine pjesme. »Je li gospodična, kad si svaka ne može doma načiniti oltarić, zašto ne bi došle k meni, da izmole pred mojim oltarom svoju deseticu.« — »Da dušo, mnoge Mlade Kruničarke sigurno bi to isto učinile, kad bi imale prilike i sredstva kao ti, ali nemaju, zato je lijepo od tebe, da ih pozivlješ, jer im time sigurno činiš veselje. A Majka Božja je bez sumnje to veselija što Vas više vidi oko svoga oltara.«

Dugo sam razgovarala s Jelkom i morala odgovarati na bezbroj pitanja što mi ih je postavljala, promatrajući pri tom oltar na kome je sve odisalo čistom ljubavi nježnoga, malog Jelkinog srca. Majka joj je stajala po strani i sva sretna pratila svoga malog anđela u zanosnom razgovoru o svojoj Nebeskoj Majci, bez sumnje blažena što posjeduje takovo dijete.

Revniteljica.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Sv. Misije u Goli i osnutak kruničara. Dne 3—10 travnja ove godine održavale su se pučke misije u Goli. Gola je mjesto preko Drave u kotaru koprivničkom. Na poziv župnika preč. Jurja Zupanca dođoše oci dominikanci o. Lujo Matijaca i o. Jordan Viculin. Uspjeh sv. misija je postignut. No da se što dulje misijski duh zadrži osnovano je društvo kruničara i kruničarki. Do hiljadu osoba upisalo se u bratovštinu. Osobito se lijepo iskazaše mladići i to napose oni iz Gotalova, filiala župe Golske. Svi si nabaviše sv. Krunice. Ovih dana neki od njih odlaziše u vojsku, ali svi sa krunicama. Dao Bog i Gospa od sv. Krunice, da se svi odanle povrate zdravi, da se pridruže svojim drugovima koji će se za njih kod kuće moliti nebeskoj Gospi. Djevojke kruničarke svake nedjelje glasno prije sv. mise i blagoslova predvode sv. Krunicu, a ostali za njima mole. Kad bi sva naša mladež bila pod okriljem Bl. Dj. Marije sigurno bi bila bolja budućnost naša. U to ime neka ostala bratska društva prime pozdrav od svoje najmlađe bratovštine.

Nova misija u Norveškoj. Misijskoj družbi Sv. Obitelji povjeren je od Apostolske Stolice jedan novi predio u Norveškoj. Tu su uključene najsjevernije norveške provincije: Finnmark, Fromsö i Norland te otoci Spitzbergi. Prvi misionari već su tamo otputovali u pratnji svoga generala. Molimo da blagoslov Božji prati ove nove misionare u njihovom apostolskom djelovanju!

Misije na otocima Fär-Öer. Poslije 400 godina, od reformacije, katolička crkva opet je započela rad na ovim otocima, koji leže sjeverno od Škotske. Dva nizozemska misijonara i jedna mala skupina sestara smjestiše se tamo da preuzme misijski rad. Kako je god. 1923. kardinal van Rossum pohodio Thorshavn, glavni grad tih otoka, vidio je također razvaline negdašnje katoličke katedrale, koja je gradnja bila prekinuta uslijed reformacije. Poveli su ga također do mjesta gdje su prema kazivanju bile uzidane svete relikvije. Na ovim otocima nema danas nijednog katolika. Zadnji tamošnji katolik bio je neki luteranski pastor, koji je prešao u katoličku Crkvu i kad je htio da započne misijski rad, podlegao je nekoj bolesti.

Hijerarhija katoličke Crkve. Cijela hijerarhija katoličke Crkve broji danas: 14 patriarhata, 221 nadbiskupija, 948 biskupija, 43 slobodnih prelatura, 238 apostolskih vikarijata, 119 apostolskih prefektura i sličnih samostalnih misijskih okruga. Dakle usve 1583 diecezanske oblasti.

Male župe u Holandiji. Holandijski biskupi živo rade na podizanju malih župa ne samo u selima, već i u gradovima. Od trideset župa Amsterdama trećina ih je nastala ovih zadnjih godina. Grad Utrecht ima 75 župa, od kojih je devet podignuto poslije 1900. a još 6 poslije 1918. Tamo je uvijek bio cilj male župe. A iskustvo je pokazalo, da je to nastojanje od najvećeg značenja za održanje katoličkog života. Amsterdam ima na 206.000 katolika 30 župa, dakle svaka od 7.000 duša. Međutim drži se da je taj broj duša prevelik, i da je radi toga vjerski život u Amsterdamu nešto slabiji nego drugdje. A što bismo imali mi tek o sebi reći, kad u našoj domovini ima, kao na pr. u Zagrebu, župa od preko 50.000 duša?

Sv. Toma na češkom. Dominikanci češke provincije počeli su da prevode na češki jezik glavno djelo sv. Tome Akvinskoga, njegovu »Teologijsku sumu«. Na djelu je zaposleno više dominikanskih i drugih učenjaka, pod vodstvom zauzetog dominikanskog profesora O. S. Braito.

Pedesetgodišnjica salvatorijanaca. Redovnička družba presv. Spasitelja, obično nazvana salvatorijanci proslavila je u svojoj glavnoj kući u Rimu u prisutnosti kardinala Lepicier-a, pedesetgodišnjicu svoga osnutka. Kongregacija je bila osnovana od svećenika O. Jordana iz nadbiskupije Freiburga. On je u početku imao samo dva saradnika. Današnji generalni prokurator Pankracije Pfeiffer, koji je prvi nasljednik utemeljitelja napisao je njemu i. o njegovu djelu jednu zanimivu knjigu. Danas družba posjeduje 60 kuća i ima 1400 članova, koji rade u Italiji, Njemačkoj, Austriji, Poljskoj, Čehoslovačkoj, Rumunjskoj, Engleskoj, Belgiji, Švajcarskoj, Sjevernoj i Južnoj Americi, a i u Kini. O. Jordan osnovao je i ženski ogranak, koji jednako plodonosno radi u raznim zemljama.

Akcija za proširenje dominikanske crkve u Splitu. — Sadašnja diminikanska crkva u Splitu pretijesna je za duhovne potrebe građana i naroda. To se opaža ne samo onda, kada su velike i izvanredne svečanosti, kada mnogi uopće ne mogu da uđu u Crkvu, već i svake nedjelje i blagdana. Stoga postojeće »Pobožno društvo presv. Rozarija«, koje već od davnine postoji kod crkve sv. Dominika u Splitu, i koje je osim toliko drugih stvari napravilo prekrasan oltar Gospi presv. Rozarija, odlučilo je poraditi na tomu da se podigne novi zvonik i da se proširi sadašnja crkva da se naime podignu još dvije pobočne lađe, te da se nabave nove orgulje. Ovo društvo apelira na sve one, koji su pobožni kraljici presv. Rozarija, kuca na vrata onih, kojima je na srcu širenje slave naše nebeske Majke, Gospe presv. Rozarija. Milodari neka se šalju poštanskom uputnicom na S a m o s t a n d o m i n i k a n a c a — S p l i t, ili neka svaki kod pošte uzme ček te adresira na br. 37.458 »Pobožnom Društvu presv. Rozarija« za proširenje i poljepšanje crkve oo. Dominikanaca, Split. Kraljica presv. Rozarija neka obilno nagradi sve dobročinitelje njezinoga hrama! Do sada stigoše »Pobožnom Društvu presv. Rozarija« slijedeći milodari: A. N. sakupio 1000 din.; M. Ivanišević na uspomenu svoje pok. majke 300 din.; Metličić Jelica sakupila 300 din.; Perina Rastović sakupila 200 din.; Pribislav Gamulin, Jelsa, sakupio 202 din.; Ilija Njirić, Gruž, 100 din.; N. N. 120 din.; Josip Maroli mjesečno 75 din.; M. Ivanišević mjesečno 50 din.; po 50 dinara: Elvira Zaninović, Starigrad, dr. B. Podić, Dubrovnik, Albert Brestić, Zagreb; po 40 dinara: Madirazza Tomo, N. N., Franina Hatze; po 30 dinara: Nikola Asanović i Dorić Ante; po 20 dinara: Anka Klemenčić, Franina Segvić, Vinka Mitrović, Vinko Ružić, Jeličić Antica; po 10 dinara: M. Vlahović, Mafalda Vužić, Lena Sabić, N. Bartulović, Gabrijela Šain, Eliza Valle, A. Harašić, A. Marasović, Irma Salvesani, A. K., Desanka Šore, N. N., Ana Vuić, Dubrovnik. Plemenitim darovateljima neka kraljica presv. Rozarija obilno odvrati, a i drugi se ugledali u ove.

ZAHVALNICE.

Čučerje. Muž mi je naglo obolio. Cijelu noć bilo je vrlo teško njegovo stanje, te smo izgubili svaku nadu, da će ostati živ. Ja i majka smo ga tada zagovorile Majci Božjoj Presv. Krunice i za pola sata bolest okrene na bolje. I u cijelom svom životu, kad sam je što zamolila, u svakoj mi je potrebi pomogla. U zahvalu šaljem 10 Din za raširenje njezina glasnika. Neka ju slave svi narodi. Hvala joj i slava. — **M. M.**

Gotalovo. Još prije rata imao sam tešku bol u crijevima. Zavjetovao sam se Majci Božjoj škapularskoj, primao glasnik Gospe Lurdske i obilnim doprinosom pomogao gradnju njezine Crkve na Rijeci. No napadaji nisu prestali i skoro da zdvojim. U toj teškoj muci zazovem svim pouzdanjem Majku Božju i zavjetujem se jednim velikim zavjetom. I u isti čas boli nesta i poslije mi se nikada ne povrati. Zato joj iz srca zahvaljujem i kličem: Hvala, čast i slava budi na vijeke vjekova bez grijeha začetoj Djevici. **Josip Većenaj.**

Split: Mojoj malenoj kćerkici od samih 40 dana, naglo se je pojavila oteklina na nozi. U veoma pogibeljnom stanju sva sam se prestrašila te sam gorko plakala bojeći se za zdravlje i život djeteta. Ali odmah pomislih na nebesku pomoć i od srca zavapih u pomoć našu Majku, kraljicu presv. Rozarija (koje ime moje dijete danas ima) i malu sv. Tereziju, te je već drugog dana odmah krenulo na bolje. Obećah u zahvalu darak maloj sv. Tereziji (20 dinara) i dadoh otčitati jednu sv. misu pred oltarom kraljice presv. Rozarija u Splitu te se i javno u Gospinom Glasniku zahvaljujem, e da se i drugi u potrebi utječu mogućoj Gospi presv. Rozarija, našoj dobroj Majci. — **Anka Derado.**

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

ZAGREB. 1932.

GOD. XVI. BROJ 7

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

SRPANJ

P	1	Presveta krv Isusova
S	2	Pohod Bl. D. Marije
N	3	**7. po Duh.** Heliodor
P	4	Uldarik. Berta
U	5	Ćiril i Metodije
S	6	Izai a prorok
Č	7	Vilibaldo
P	8	Elisabeta. udova
S	9	Bŕcko b., Anatolija
N	10	**8. po Duh.** Amalija
P	11	Pijo I. papa. Olga
U	12	Ivan G.
S	13	Margareta
Č	14	Bonaventura
P	15	Henrik prizn.
S	16	Gospa od Karmela
N	17	**9. po Duh.** Aleksije
P	18	Fridrik. Kamilo
U	19	Vinko Paulski
S	20	Ilija prorok
Č	21	Danijel prorok
P	22	Marija Magdalena
S	23	Apolinar b. m.
N	24	**10. po Duh.** Kristina
P	25	Jakov apostol
U	26	Ana m. BDM.
S	27	Pantaleon m.
Č	28	Viktor
P	29	Marta djevica
S	30	Abdon i Senen m.
N	31	**11. po Duh.** Ignacij

DOMINIKANSKI KALENDAR.

2. II. Subota. Pohod bl. Djevice (Drugo otajstvo radosno). Potpuni oprost a) za sve vjernike; b) za članove brat. presv. Krunice; c) za članove Žive Krunice; d) za Treći Red.

3. I. Nedjelja. Dva potpuna oprosta bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.

7. Četvrtak. Bl. Benedikt Papa. Isp. Dom. (1304.).

9. III. Subota. Sv. Ivan i drugovi muč. Dom. (1572.). Potpuni oprost za Treći Red.

10. II. Nedjelja. Potpuni oprost brat. presv. Imena Isusova.

11. Ponedjeljak. Bl. Ignacij i Dominik dom. i drugovi mučenici (1838—40.).

13. Srijeda. Bl. Jakov iz Varazze bisk. Isp. Dom. (1298.).

16. IV. Subota.

17. III. Nedjelja. Bl. Česlav. Isp. Dom. (1242.). Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

23. V. Subota. Bl. Ivanica iz Orvieta. Djev. Dom. (1306.).

24. IV. Nedjelja. Bl. Augustin iz Bielle. Isp. Dom. (1493.). Potpuni oprost za sve vjernike ako redovito u društvu s drugim mole barem tri put na tjedan po jedan dio presv. Krunice.

28. Četvrtak. Bl. Antun della Chiesa. Isp. Dom. (1459.).

30. VI. Subota. Bl. Manes de Guzman, brat sv. Dominika, Isp. Dom. (1230.).

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole jedan dio Krunice pred Svetotajstvom izloženim ili u svetohraništu sakrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i Pričest te 6 Očenaša, Zdravomarija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

Hodočašće na grob sv. Antuna u Padovu, koje će donijeti čestice sv. moći za novu zavjetnu crkvu hrv. naroda sv. Antunu Padovanskom u Zagrebu.

Odbor za gradnju crkve sv. Antunu u Zagrebu priređuje pod vodstvom svoga predsjednika preuzv. biskupa Dra Dominika Premuša dne 2., 3. i 4. srpnja t. g. (povratak 5. srpnja rano u jutro) hodočašće u Padovu, prigodom zaključka 700godišnjeg jubileja, a kojom prigodom će se na svečani način prenijeti čestice moći (reliquiae) sv. Antuna za novu zavjetnu crkvu hrv. naroda sv. Antuna Padovanskog u Zagrebu.

Cijena cijelog putovanja od Zagreba zajedno sa skupnom putnicom, prvorazrednom opskrbom i ostalim pristojbama do povratka u Zagreb iznaša samo 680 Din.

Tko se želi ovom hodočašću priključiti, neka se radi kratkog vremena čim prije prijavi odboru za gradnju crkve sv. Antuna Zagreb sv. Duh 29 (telefon 64-12), koji daje sve potrebne upute.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, SRPANJ 1932. BROJ 7

SV. KRUNICA I NAPREDAK

I površan pogled na život raznih bića, uvjerava nas, da je napredak zakon života; no neshvatljivo je, kako mnogi primjenu toga dubokog načela priznaju samo u pojavama nižega života. Svestrano govore o napretku, a da pri tome ne poimaju drugo osim prolaznog tjelesnog napretka. Lako im se je uvjeriti, da se tijelo, taj najniži sastavni dio ljudske osobnosti, razvija po stalnim naravnim zakonima. Uzaludno je neumjereno nastojanje oko njegova razvitka, jer nadolazi vrijeme, kad čovjeku ostaje pomisao na smrt, a iznemoglost mu ne dopušta niti želju za napretkom. Ali i u takvom stanju, čovjeka vesele plemenitiji darovi Božji: razum i volja. Oni su uzvišenije moći, pa je i njihov napredak važniji. Život će razuma napredovati razvijajući se prama cilju svoga rada: istini; život pak volje i srca, prama cilju svojih težnja: dobru. Pomnjivo i pobožno razmatranje otajstava sv. Krunice pruža razumu obilno polje rada, otvarajući mu uvijek nove vidike u smjeru svoga cilja. Kad razum nađe svoj pravi predmet, i volja će biti poticana da ga slijedi. Ona će i druge moći upravljati k istoj svrsi. Srce će naći predmet utjehe i zadovoljstva, mjesto pravog počinka i odmora. Uvjeti su napretka jasni. Pošto je pojedinac samo dio društva, ako je on zdrav, i ono će biti zdravo; i protivno. Ako traži uzor, neka promatra svete osobe, koje sv. Krunica neprestano pred oči stavlja. Njihovi odnošaji dostatni su svima koji istinski traže pravila za vlastiti napredak, te za uzdržavanje i mirni opstanak cijeloga društva.

Razum je najuzvišenija moć u čovjeku. Svaki čovjek naravno teži da ga obogati novim pojmovima. Kad nešto dozna, upozna istinu, osjeća se sretnim. Ima napora, no veselje postignutog cilja čini da se zaboravlja na prošlost. Tu radost ne može iskusiti čovjek kojega tvarnost drži u svojim okovima. To osobito otskače s obzirom na duhovne predmete. Pa i ako čovjek može da dopre do pravih zaključaka u raznim znanstvenim pitanjima, i napredovati u spoznaji predmetâ, trud mu je uzaludan, bez Onoga koji je rekao:

»Ja sam put, istina i život«. Bog je obdario čovjeka tom uzvišenom moći, uzdignuvši ga time nad sve vidljivo stvoreno, ali ne dopušta da glavnije snage svoga istraživanja upravi k stvorovima, kao da će od njih dobiti zadnji odgovor. Sva bića proizlaze iz Božjih ruku, pa zato i proučavanje stvorovâ treba da je podređeno Bogu. Bez priznanja i prave spoznaje Boga, dosljedno, bez pravog shvaćanja dužnosti prema Njemu, nije moguće govoriti o pravom umnom napretku.

Sv. Krunica, skraćeno Evanđelje, rukovodi nas pravim putem. Bog je središte svih otajstava sv. Krunice. Počinje u dalekoj vječnosti s otajstvom Navještenja Utjelovljenja Vječne Riječi, a svršava u slavi neba. Na prvom koraku razum nailazi neshvatljivo otajstvo. Pobožno razmatranje otkrit će mu mnogo doličnih razloga, koji će mu donekle rastumačiti zašto se je dobrota Božja spustila do tako duboke bijede čovjeka. To su izljevi dobrote i milosrđa. Vjera ga uzdiže u nedogledne visine. Otvara se novi svijet pojmova. Nezasitni ljudski um u svakom otajstvu sv. Krunice susreće se s dokazima Vječne Mudrosti. S pomoću Božje milosti nastoji da barem štogod dozna. Bog, jedan u bitnosti, Trojni u osobama, ne razdvaja se, i ako druga osoba uzima tijelo, da zadovolji Božjoj pravdi za griješnike. Došavši među nas, promatran je tjelesnim očima, ipak ostaje otajstvo. Jedinstvo osobe u božanskoj i ljudskoj naravi s divnim suglasjem raznih vlastitosti. Tko bi nadalje iscrpljivo proučio zemaljski život Krista? Njegovu povjest satkanu otajstvima sv. Krunice? Tko bi potpuno shvatio i u svojoj opširnosti aplicirao na život svu onu nauku ostavljenu gladnom čovječanstvu za hranu uma na putu života? Od jaslica do ulaza u nebo, to je škola svih umnih i moralnih kreposti. Krist je svojom naukom upravio čovječanstvo k višem cilju. Pokazao je sredstva. Uvijek drži otvorenu školu poniznosti, poslušnosti, milosrđa, ljubavi i t. d. Pojedinac i društvo naći će načela za život. Pravi bezdan istinâ, jedini vrijedni predmet umnog istraživanja! Ako se pravi umni napredak sastoji u neprestanom približavanju svom Prvom Uzroku, treba da slijedi staze Utjelovljene Istine. Pa i ako ne će nikada na zemlji potpuno doprijeti do jasnog gledanja svih božanskih istina, i ono malo što bude znao, bit će mu od veće koristi nego sve ostale svjetske znanosti. Ono što je svakom čovjeku potrebno da dadne pravi smjer života, Vječna mu je istina jasno pokazala. To je znanje vječnoga života, »da pozna svijet Tebe, Boga Oca, i koga si poslao, Isusa Krista!« Nebo je jedino mjesto jasnoga gledanja svih istina.

(Dovršit će se.)

O. J. Kuničić.

MAJKA LJUBEZNA

Ti dolaziš k nama, dok Angelus zvoni,
I dok sumrak širi svoja laka krila...
Kada pred oltarom — umorni i bôni,
Zazivamo Tebe, o Majčice mila.

Tvoje dobro srce svih nas tada voli,
Donosi nam cvijeće s nebeskih visina,
Križ nam čini slatkim — trpljenja i boli,
Koji lako vodi do Tvojega Sina.

Ah, dolazi k nama kroz godine cijele!...
Da himnama Tvoju uznosimo slavu,
Dokle nama ruže budu cvale bijele,
I kad teško trnje ovjenča nam glavu...

Kad u smrtnom času izgubimo silu
Tvoj nek pogled blagi naše boli skrati,
Jer lako se lako na Tvojemu krilu
Umire, o slatka i premila Mati...

Fra R. K.

PRESVETA KRUNICA DIVNO SREDSTVO OBRAĆENJA I POSVEĆENJA

OTAJSTVENA RUŽA

POBOŽNIM DUŠAMA

Ne će vam nažao biti, duše pobožne i rasvijetljene Duhom Svetim, što vam pružam mali otajstveni ružičnjak poslan s neba, da se zasadi u perivoju vaše duše; on ne će uništiti mirisno cvijeće vaše pobožnosti. On je vrlo mirisan i sav božanski, on ne će ni najmanje pokvariti red u vašem cvjetnjaku; on je vrlo čist i vrlo sređen, on sve stavlja u red i sve vodi čistoći; on tako čudnovato raste uvisoko i tako se razgranjiva, ako ga se svagdano zalijeva i gaji kako treba, da ne samo ne će smetati sve druge pobožnosti, nego će ih podržavati i usavršavati. Vi, koji ste duhovni, vi me dobro razumijete. Taj ružičnjak jest Isus i Marija za života, na smrti i u vječnosti. Zeleno lišće ovog otajstvenog ružičnjaka prikazuje radosna otajstva Isusa i Marije, drače žalosna, a cvjetovi slavna; ružični pupoljci jesu djetinjstvo Isusa i Marije, otvorene ruže prikazuju Isusa i Mariju u njihovoj slavi i triumfu.

Ruža veseli svojom ljepotom: evo nam Isusa i Marjie u radosnim otajstvima; ona bode svojim dračama: evo ih u žalosnim otajstvima; ona razveseljuje slatkoćom svojeg mirisa: eto ih konačno u slavnim otajstvima. Ne prezrite dakle moju prekrasnu i božansku biljku, već si je sami zasadite u dušu čvrstom odlukom da ćete moliti vaš Rozarij; gajite je i zalijevajte je moleći ga vjerno svaki dan, a vršeći i dobra djela, vidjet ćete, da će ovo zrno, sada naoko tako maleno, narasti s vremenom u veliko stablo, gdje će ptice nebeske, t. j. duše preodređene i uznesene u sjedinjenju s Bogom, plesti svoja gnijezda i svoje stanove, da se u sjeni njegovog lišća zaštite od sunčane žege, da se na njegovoj visini očuvaju od divljih životinja zemlje i konačno, da se nježno hrane njegovim plodom, koji nije drugi doli klanjanja vrijedni Isus, kojemu bila slava i čast u vijeke vjekova. Tako budi. **Samom Bogu!**

RUŽIN PUPOLJAK

MALOJ DJECI

Pružam vam, draga moja dječice, lijepi ružin pupoljak. Taj je jedno maleno zrnce vaše krunice, koje vam izgleda od tako malene vrijednosti! O, kako je dragocjeno to zrnce, kako će se krasno rascvasti, kad budete pobožno malili »Zdravo Marijo!...« Odveć bi to bilo od vas tražiti ili vam savjetovati da svagdano molite cijeli sveti Rozarij. Recite barem pobožno svaki dan jednu krunicu, kao maleni vijenac od ruža, kojim ćete okititi glavu Isusa i Marije Vjerujte mi i čujte krasni događaj i dobro ga upamtite.

Dok su dvije djevojčice, dvije sestre, na vratima svoje kuće molile pobožno krunicu, prikaza im se neka lijepa gospođa. Približi se mlađoj, kojoj je bilo tekar kojih šest do sedam godina, primi je za ruku i povede sobom. Starija sestra jako začuđena stade je tražiti, i ne našavši je, vrati se sva zaplakana kući i javi roditeljima da je netko odnio mlađu sestru. Otac i majka uzalud su je tražili kroz tri dana. Na koncu trećeg dana nađoše je na vratima kuće radosna i vesela lica. Zapitaše je gdje je bila i odakle je došla? A ona im kaza, da ju je gospođa, kojoj je ona molila krunicu, povela na neko krasno mjesto i dala joj jesti krasnih stvari; da joj je dala u naručaj krasno malo dijete, koje je ona puno ljubila. Otac i majka, koji su se nedavno bili obratili, pozvaše velečasnog oca isusovca, koji ih je bio poučio u vjeri i pobožnosti sv. Krunice, i ispripovijediše mu što se je dogodilo. Mi to po njemu znamo. Ovo se je dogodilo u Paragvaju. — Slijedite, draga djeco, ove djevojčice i molite kao one svagdano sv. Krunicu, pa ćete time zaslužiti da pođete u raj i vidite Isusa i Mariju, ako ne za života, a ono barem po smrti u vječnosti.

Neka dakle učeni i neuki, pravednici i grešnici, neka odrasli i maleni hvale i pozdravljaju danom i noću Isusa i Mariju krunicom Rozarija. Salutate Mariam, quae multum laboravit in vobis (Rimlj., XVI.), Pozdravite Mariju, koja je mnogo među vama radila.

Bl. Ljudevit Grignion de Montfort.

BAKIN DAR

Bila je zaručena. Ružičasto predstavljala si je budućnost. A kako i nebi kada je njezin vjerenik bio otmjen i visokog položaja, osobito nadaren i k tome ozbiljan. Ona je sve to znala i bila je vesela i zadovoljna. Ali najednom, jedna je sjena pala, koja je potamnila sjajne slike, rastjerala zamišljenu sreću i nije se dala odstraniti.

Njen zaručnik nije bio ono što je ona u sebi tako duboko poštivala, ljubila. Nije bio katolik. Ta ju je misao mučila. Zato je sada tako nemirna, jer ona bi mu htjela nešto kazati, otkriti, što nju već dulje vremena tišti. I baš eto sada toliko je zaokupljena tom mišlju, da se potaknuta nekom višom silom sprema, da mu sve kaže.

U tim mislima primijeti, da je palo nešto na pod. Biser ili lanac? Posegne i uzme, no sama nije mogla da vjeruje. U njenoj glavi rodi se hiljadu pitanja. Bila je to Krunica, koja je pala sa stola njenog vjerenika. Krunicom u ruci zatekne ju njezin zaručnik, koji je netom stigao.

»Moja je to Krunica, što ju sada držiš«, progovori on, koji je odmah shvatio upitan pogled svoje vjerenice. »Dar je to moje bake, koji ja nosim uvijek uzase i koju često molim«. »Ti znadeš moliti Krunicu?« »Dakako da znadem, naučila me moja draga baka, koja je bila dobra i pobožna katolikinja«. »Pa ako znadeš moliti Krunicu, morao bi postati Katolik«, izusti ona najednom hrabro i plašljivo.

»Na to sam već i sam mislio, jer me ova Krunica, koja sada počiva u Tvojoj ruci, dovela do istine; po njoj sam upoznao moć nebeske Kraljice, po njoj razapetog Krista«.

Kao da je neko blago svijetlo ušlo u sobu; a čarobnu, svetu radost osjećali su oboje. Njen zaručnik dao se podučiti i nakon izvjesnog vremena klečahu oboje na klupi u crkvi samostana do slike »Kraljice Krunice«. Njena je sreća bila potpuna, gledajući svog vjerenika gdje prima po prvi puta tijelo Božje. Odmah iza toga bi obavljeno njihovo vjenčanje.

Primiše mnogo blagoslova i milosti Božje ovo dvoje ljudi kroz dar svoje bake.

M. Gertruda Endres O. P.

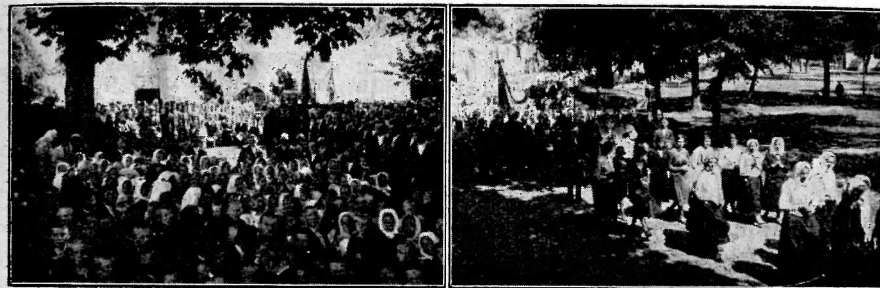
OČENAŠ

»Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji.»

Najveće dobro, što ga možemo sebi zaželiti, jest, baz dvojbe, Božje kraljevstvo u nama, kako vidjesmo u prošnji »dođi kraljevstvo tvoje«. Nu niti ćemo zaslužiti Božju milost, niti ćemo zadobiti vječnu slavu, ne budemo li uvijek vršili njegovu sv. volju, ne budemo li se ljubezno pokoravali njegovim sv. zapovijedima, ne budemo li ga vjerno služili. Zato i dodajemo u Gospodnjoj molitvi »Budi volja tvoja«.

Sv. Augustin uči, da na dva načina mi vršimo presvetu Božju volju. Prvo, kad se u svemu pokoravamo njegovim sv. zapovijedima, čineći samo ono, što je Bogu ugodno, a kloneći se onoga, što bi njemu moglo biti neugodno. To nazivljemo posluhom. Drugo, kad se prepuštamo, bez ikakove protivnosti da on s nama raspolaže po svojim nedokučivim odredbama. To nazivljemo razabranjem ili predanjem u volju Božju. Kad bismo ovo postigli, bili bismo sigurni da svojim životom častimo i slavimo Boga, da ćemo zaslužiti vječnu slavu na nebu.

Riječi su Kristove, da neće ući u nebesko kraljevstvo oni, koji često zazivlju Božje Ime, t. j. koji mnogo mole, a uz to ne mare za drugo nego da zadovolje sami sebi, svojim željama i pohotama. »Ne

Misije u Maloj Subotici

će onaj, koji govori: Gospodine, Gospodine, ući u kraljevstvo nebesko, već onaj, koji vrši volju Oca mojega, taj će ući u kraljevstvo nebesko«. Želite li se spasiti — opet će nam Krist — želite li zadobiti vječni život? Ne činite svoju volju, do li Božju volju, opslužujte njegove sv. zapovijedi. »Želiš li ući u život, opslužuj zapovjedi«.

Krist nije to samo učio, nije nam samo zapovijedio, nego nas je na to potakao i obodrio svojim sv. izgledom. »Nijesam došao, da vršim svoju volju, doli volju Onoga, koji me je poslao. »Budi volja tvoja«. Koliko duhovnog blaga u ovoj kratkoj prošnji! Ovom prošnjom prosimo nebeskog Oca milost, u kojoj su sadržane sve milosti, kojih trebuje naša duša, da si osigura vječnu slavu. Ovom prošnjom molimo Oca nebeskog, da rasvijetli našu pamet, e upoznamo istinu, da raspali naše srce, e ju u djelo provedemo. Molimo ga, da nas ojača u vjeri; da nam umnoži ufanje, rasplamti ljubav. Prosimo milost, da uzmožemo opsluživati sve zapovijedi njegovog sv. zakona, kao i zapovijedi sv. majke Crkve; da se vježbamo u svim krepostima, koje nas je Krist riječju i izgledom naučio: razboritost, pravednost, jakost, umjerenost, poniznost, strpljivost, krotkost, čistoću, mrtvenje, pokoru i slične. Prosimo još da živimo po načelima sv. Evanđelja; da ne ljubimo svijet, ni ono, što je na svijetu, već tražimo ono što je gore, a ne ono, što je na zemlji, da zaniječemo sami sebe, našu volju, pa da ustrpljivo nosimo svoj križ; da se borimo protiv svojih strasti, krotimo niske pohote i t. d., a istodobno prosimo milost, da se čuvamo svih mana, koje ga toliko vrijeđaju, kao oholosti, lakomosti, bludnosti, srdžbe, proždrljivosti, zavisti, ljenosti, odakle kao iz otrovnog izvora potiču sva bezbrojna zla i grijesi. Sve ovo mi tražimo i prosimo od nebeskog Oca, sa riječima »Budi volja tvoja«, jer je u istinu njegova sv. volja, da mi takovi budemo.

(Nastavit će se.) *M. K.*

POŠTUJ DANE GOSPODNJE!

Sigurno je današnja nevolja i bijeda, kakve nije bilo od općeg potopa, uzrok što se ne poštuju nikakve Božje zapovijedi, pa ni nedjelja ni blagdani. To je naglasio u zadnjem svojem pismu i sv. Otac papa. Prije su ljudi kazali: kazna je Božja, Bog šalje nevolje radi naših grijeha, treba se popraviti. I ljudi bi se popravili. I Bog se smilovao i odalečio bi svoje biče. Ali danas ljudi u to ne vjeruju, pa kažu: kriza je. To jest: kako je došlo, tako će proći. Doći će veliki ljudi i oni će urediti stvari, da će opet biti raj zemaljski. Ali toga ne će biti. Sve to gore će biti. »Treba, da se ljudi povrate Bogu, izvoru svakog dobra i napretka, opominje sv. Otac sve narode, i onda će prestati takove nevolje i bijede«, — dotično kriza.

Bog ne plaća svake subote. Bog ima noge vunene, ali ruke gvozdene, izreka je narodna, ali istinita. Bilo je to u većem gradu naše hrvatske domovine. Obitelj N. imala je tri kćeri. Bile su moderno odgojene. Svugdje si ih vidio: po ulicama, na trgovima, a dakako prve su bile u kinu, kazalištu, na plesovima. Po njima je izišla najnovija moda. U svojoj taštini nadvisivale su svoje drugarice, zato su bile najviše napudrane, najbezobraznije odjevene. Dakako da su ih protili pri svakom koraku kavaliri, a one se svakom klanjale, svakomu ljubezno nasmješkivale. Pri tomu držale su sebe nekim božicama, pa su u svojem kratkom mozgu držale, da im se mora svak klanjati i udvarati.

Bilo je baš na blagdan Presv. Trojstva g. 1929. Vani nije bilo tako vruće, ali je bilo u njihovoj glavi. Treba da su prve u svemu pa i pri kupanju. I odlučile su da otvore one prve sezonu. Jedva da su i majku upozorile. »Nemojte, kćeri moje, još je hladno, a danas je veliki blagdan Presv. Trojstva, treba slušati barem sv. misu«. Nasmijale se sve ko jedna. »He, he, treba slušati svetu misu«, rastezito, podrugljivo će materi, »hajde ti za nas«. »Ne, treba da svak sluša svetu misu«, poviče im otresitije sa balkona. One još jače ali podrugljivo potciknuše, i odoše.

Vesele pjevajući uđoše u vodu. Zavriještiše od studeni. Da sebe zavaraju stadoše igrati kolo. Kavaliri ih gledaju s obale i dive se njihovoj srčanosti, te im pleskaju. Kolo se nastavi bržim tempom. Nešto od studeni, nešto od vrtnje zamagli im se i one na dublje, na dublje. I do vrata im je. Otpustiše ruke. Vir jak vode povuče ih za sobom. Izgube se. Kavaliri ih motre. Smiju im se i rugaju: »Haj, haj, kako se vrte u viru!« Bio je to gest paklenske pokvarenosti. I uživali su kako se tope, guše i za sigurno izdišu. Ništa zato.

Grupa Domin. trećoretkinja u Splitu s novom zastavom.

Niti se ne makoše, da ih spase. Kad su bili sigurni, da su se ugušile, razbjegoše se, da ih nitko ne opazi.

Za sat poslije podne morale su biti kod kuće na objedu. Još ih nema. Majka i otac u velikoj su brizi. Dva sata su i još ih nema. Požure se obojica do rijeke. Gledaju da li su na obali — robu vide, a njih nema. Zovu, viču, a odnigdje glasa. Napokon će otac: »Oh, eno ih, eno, vir ih izbacuje!« »Joj!« — poviče majka na pomol tjelesa i pade u nesvijest.

Otac se vratio u grad kako su ga noge nosile. Ko lud je dozivao ljude za spasavanje. I izvadiše svu trojicu — mrtve. U tri sanduka uniješe ih u grad. Baš su tad ljudi i žene te djeca izlazili iz crkve sa večernjice. Svak je istina oplakivao, žalio taj nesretni slučaj, ali i svak je govorio: Kazna je to Božja, nijesu slušale svetu misu, nijesu poštovale dan Božji.

Sutradan otprati ih skoro čitav grad u crnu zemlju. Svak je molio za njihove duše, koje su pošle s ovoga svijet bez ispovijedi, bez svete pričesti, a valjda bez pokajanja, u smrtnom grijehu. Sveti strah uđe u srce i dušu svih, kako Bog ne plaća svake subote, i kako ima i ruke gvozdene, te kazni, na osviještenje svih onih, koji pogrđuju dane Božje. Gledajmo da se i nama šta slična ne dogodi, ako ne na ovom, a ono sigurno na drugom svijetu!

Zabilježio: *O. Lujo Matijaca.*

MLADI KRUNIČARI

SVETA KRUNICA, DJEČJA MOLITVA

Mnogi će, kad pročita ovaj naslov primjetiti: Svaka druga molitva je prije dječja molitva negoli je to Krunica-Ružarija; ta nije moguće, da će malena djeca moliti pa i dio sv. Krunice a kamoli svih petnaest desetica a o nekom razmatranju tolikih otajstava koja ne poznaju nema ni govora!...

Ova primjedba bila bi sasvim opravdana, kad bi mi tražili, da Mladi Kruničari dnevno mole ne samo svih petnaest desetica već i samih pet ili treći dio sv. Krunice i kad ne bi imali nikakvih pomagala da to izvršuju.

Ali »Živa Krunica« vrlo lako rješava spomenute poteškoće, te svaki Mladi Kruničar može lako da časti svoju nebesku Majku kranom molitvom sv. Krunice.

Što je Živa Krunica? Živa Krunica je cijela Krunica-Ružarija dnevno moljena od petnaest osoba, u kojoj pojedina osoba moli jednu deseticu na dan promatrajući određeno otajstvo.

Ovo je divan način moljenja Krunice, koji omogućuje pa i malenom djetetu da njome kruni nebesku Djevicu.

Nema tu poteškoće sa strane molitve, jer glavna molitva je Očenaš i Zdravo Marijo, što svaka kršćanska majka nauči svoje dijete još prije negoli počne ići u školu.

Nema poteškoće ni od dosade radi duljine, jer se tu ne radi već o jednom Očenašu i deset Zdravo Marija. Poznato je, da djeca ne mole rado, barem ne dugo, jer molitva zahtijeva mir i sabranost a djeca su po naravi živa i rastresena te misle većinom na igru i zabavu. A kako je na ovaj način molitva kratka neće im biti dosadna.

Jer djeca teško mogu da budu dugo mirna i sabrana, što se zahtijeva kod dobre molitve, zato ona poslije kratkog duševnog rada i napora, osjećaju potrebu da se kreću i skaču. I ovu prirodnu sklonost kod djece ne smijemo zlo tumačiti već s njom računati dok radimo s njima.

K tome treba imati na pameti, da nije molitva tako lagana stvar, jer to je duševni rad, koji je teži od materijalnoga, a možda i od umnoga rada; a djeca redovito ne vole rad i napor i žele im se uvijek izmaknuti pak se u njima teško pobuđuje zanos za molitvom.

Napokon imaju i ona svojih svojih staleških dužnosti i brige prama obitelji i školi, koje ih zajedno sa odmorom i igrom dosta zaposluju, tako da ona od sebe teško mogu tražiti još duševni rad kod same molitve.

Ovo su istina nekoje poteškoće, ali moramo sami priznati svoju krivnju u tome, jer što smo učinili i kao odgojitelji i kao roditelji, da djeci bude molitva ugodna, privlačiva i pristupačna? Što smo učinili, da ona u molitivi nađu neku nasladu, okrepu i duhovno uživanje?

Živa Krunica rješava spomenute poteškoće. Kratka je to molitva od Očenaša i deset Zdravo Marija, što ne traži od njih svega par časa na dan.

Zatim je privlačiva jer svaki mjesec dobivaju novo otajstvo na čašćenje i promatranje i ta izmjena ima sama po sebi za djecu neku privlačivost.

Osim toga je i pristupačna djeci, premda se radi o otajstvima, jer su ona zorno na sličici prikazana i kratko opisana, što djeci olakšava samo promatranje otajstava.

Dakle, premda su djeca živa i rastresena ipak prema svojim silama, mogu se odlično služiti ovom poslije sv. mise i časoslova najljepšom molitvom, samo ako majke i revnitelji-ice dadu malo truda oko svoje djece — Mladih Kruničara. Ovako Krunica razdijeljena među ove žive i nemirne a ipak dobre i nevine Marijine štovatelje, može se tada s pravom reći, da je Živa Krunica upravo dječja molitva, koju mi moramo među djecu širiti, da ona postanu pravi mali Marijini vitezovi.

O. Alfons.

Mlado-kruničarski savez dao je izraditi vrlo lijepe društvene značke, koje se mogu naručiti kod istoga uz cijenu od 3 Din. Nijedan Mladi Kruničar ne smije biti bez svoga znaka!

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Iz svetišta Majke Božje sv. Krunice u Maksimiru. Proslava Majčina dana. — Poznato je našim čitateljima, kako je nekoliko uglednih gospođa u suradnji s našim urednikom o Nikolinju i Božiću obilno nadarilo lijepi broj siromašne djece. Iz te akcije porodilo se stalno gospojinsko društvo »Žive Krunice«, koje već tri mjeseca vrlo lijepo radi i napreduje. Dne 8. V. ono je svečano proslavilo Majčin dan. U jutro je bila misa i zajednička pričest članica sa nagovorom duhovnika, a na večer u 7¼ društvo se je pretstavilo široj javnosti sa svojim prvim nastupom u obliku akademije. U prvom dijelu nastupila je svojim proslovom milostiva gospođa Franculj M., a gg. Markulin, Domagoj i Karlo Fiala glazbenim, Bice Debeuc i Zdenka Barić pjevačkim točkama, dok je mala Mira Padjen divno deklamirala »Moja Majka«. U drugom dijelu nastupila je glumačka sekcija »Gospojinskog društva« s predstavom »Dvije majke« od Esteve-Rabadan, u režiji istoga gospodina V. Rabađana. Komad je stavljao vrlo teške zahtjeve na glumice, ali su one, i ako neke prvi put na pozornici nastupale, uistinu dale puno života i smisla cijeloj predstavi, te je publika njihovim nastupom bila, kao i cijelom priredbom, upravo zadovoljna. Moralni je i materijalni uspjeh bio vrlo lijep, što sve služi na čast i podstreku mladome društvu.

Prva pričest djece pučke škole na Pešćenici. Dne 22. V. na Presv. Trojstvo i ove je godine vrlo lijepo i dirljivo obavljena prva pričest naše drage dječice u našem svetištu. Bilo ih je 200. Svečanost je obavio u krasno pripravljenoj kapeli Mgpošt. o. A. Orlandini, prior samostana, koji je djeci upravio prije pričesti nekoliko vrlo pobudnih riječi. Na koru je mješoviti pjevački zbor školske djece na Pešćenici pod ravnanjem zauzetog ravnatelja g. M. Cajnera, pjevao lijepe pjesme, dok je preko pričesti g. Bice Debeuc svojim sonornim sopranom divno pjevala Gounodovu »Ave Maria«. Djeca su molila složno, predvođeni g. katehetom molitve Prije i Poslije Pričesti, a prije Pričesti su pjevali skladno: »Za Tobom mi vene duša«, a na koncu Obnove krsnog zavjeta snažno »Stoj čvrst mi krsni zavjete!« Poslije pričesti g. kateheta, pomoću dobrih mamica, djeci je priredio obilni zajutrak, poslije kojega djeca su se fotografirala. Ovom prigodom Gospojinsko društvo »Žive krunice« u našem svetištu zaodjelo je bijelim opravama i odjećom 20 siromašnih djevojčica i dječaka. — Neka je svima topla hvala, koji su našoj dječici priuštili ovako lijepi i veseli dan prve pričesti.

Mala Subotica. — U vrijeme svetih Misija, što su ih naši misionari obavili u ovoj župi u svibnju od 15—22., obnovljena je bratovština svete krunice, koja je bila ustanovljena pred 35 godina, kad je slavni misionar pk. o. Miškov sa svojim drugovima misionario po Međumurju. U bratovštini učlanilo se oko 1200 članova jednoga i drugoga spola. Tom prigodom postavljena je u crkvi nova krasna slika Majke Božje sv. Krunice i bio je održan posebni govor starim i novim članovima bratovštine s poticajem na gorljivu ljubav k Majci Božjoj sv. Krunice. I mjesna križarska organizacija učlanila se u kruničarsku bratovštinu.

Draškovec. Poslije svršetka svetih Misija u M. Subotici bio je pozvan u susjednu župu Draškovec misionar vlč. o. Jordan Viculin, da obnovi i provede

O Prijor dijeli sv. pričest prvopričesnicima...

organizaciju kruničara. Uz postojeće organizacije bratovštine svete krunice i »Žive krunice« osnovano je društvo »Mladi kruničari« i »Mlade kruničarke«, u koje su stupila sva školska djeca[1]). U veliku kruničarsku Marijinu vojsku ušle su i križarice iz Kraljevca i Draškovca. Uz prigodni govor vlč. oca misionara obavljena je u crkvi dirljiva posveta kruničara Majci Božjoj. Poslije večernjice sa svibanjskom pobožnošću slijedilo je upisivanje novih članova, kojih se i dalje sve više prijavljuje.

Djevojačko društvo sv. Krunice i Marijine kongregacije u Goli. Na Antunovo imale su golske kruničarke (djevojačka sekcija) konstitutivno zborovanje, kome je prisustvovao vlč. o. Jordan Viculin iz Zagreba. Ova kruničarska organizacija osnovana je za vrijeme svetih Misija u mjesecu aprilu, i lijepo se razvija i napreduje. Vlč. otac dominikanac ponovno nam je protumačio i osvijetlio pravila, dužnosti i cilj društva, te nas oduševio za daljni rad. Ovom prigodom izabrana je nova uprava, koja će se još popuniti nekim članicama, a za predsjednicu imenovana je Katarina Lukčin.

Novi Banovci — Srijem. Događaj g. 431. u gradu Efezu, kad je izrečena odluka: »Mi slavimo, častimo i zazivamo svetu Bogorodicu preblaženu Mariju«, izazvao je toliko veselje i radost, da se to spominje i slavi i nakon 1500 godina. Natjecalo se je tko će taj spomen što ljepše i krasnije proslaviti. N. Banovci nikako nijesu htjeli, da zaostanu pa su nastojali da svoju crkvu, koju si je Majka Božja odabrala da u njoj stanuje, što dopadnije Njoj na čast urede i ukrase.

Nabavljeno je: I. Kip sv. Ane, sv. Joakima i Majke Božje, Njeno Narodjenje — jer 8. rujna ovdje je crkveni god. II. Božji grob se je zatvorio; prije je bio otvoren, izvržen prašini i drugim nepogodama a sad je zaštićen! III. Niša (okvir) za oltar Srca Isusova: Majka Božja Luraska i sv. Josip — dakle sv. Obitelj. IV. dva velika cirjaka — svijećnjaka. V. Monstranca i ciborij su očišćeni i ure-

djeni kao novi. VI. Dva stalka za duplire, za šest svijeća, dva će duplira još kasnije doći. VII. 3 slike: sv. Terezija Mal. Isusa, Bl. Ozana i s. Marija Celina od Prikazanja. VIII. Veliki ormar za crkv. rublje. IX. Krstionica, prije je nije bilo. X. Veliki »Križ« podignut u groblju poklon Elisabete Hakač. XI. Krasni veliki oltarnik, poklon obitelji g. profesora Filipa Kondel. XII. Dva manja oltarnika, poklon gospodj. A. Spaić iz Zemuna i iz Banovaca N. župljanke. XIII. Barjak Srca Isusova, poklon Marije Abramović. XIV. Trobozan, gdje djevojke kleče.

Znano je, što to stoji, ne samo truda, nego još više pogrda, predbacivanja, poniženja, psovanja i grdjenja, ali se je sve to pretrpilo, jer je tu osvjedočenje, da se po Mariji dobiva zdravlje i utjeha, jer je ne samo Majka Božja nego i naša! Ja sam iskusio, pa joj najsrdačnija sinovska zahvalnost i preporuka za u buduće.

Održala su se i dva tako rekuć crkv. koncerta: I-vi Violina i harmonij, gg. učitelji. — II. Pjevač. društvo Rodoljub-Zemun I. Hrvatska misa.

Fran Žav. Hager, upravitelj župe.

Razvitak misija pod vladanjem Pija XI. Dne 24. aprila ove godine proslavila se je prva godišnjica što je Papa na brdu Janikulu u Rimu otvorio novi kolegij Propagande. U toj prigodi sekretar Propagande, nadbiskup Salotti obavijestio je veliko mnoštvo prisutnih, da je kroz ovih 10 godina pontifikata Pija XI. otišlo u misije 4000 novih misijonara. Kroz ovo vrijeme broj urođeničkih svećenika poskočio je od 2670 na 4000. Osnovano je u ovih 10 godina 125 novih misija, a od tih je povjereno urođeničkom kleru 16. Katolici u misijama umnožili su se za 6 milijuna, te je njihov broj poskočio od 9 i pol na 15 i pol milijuna. Kad k tomu pribrojimo rad misijskih sestara, i veliki broj urođeničkih klerika, koji se odgajaju za svećenike, onda nam se Pijo XI. ukazuje kao najviše zaslužni papa za razvitak misija kroz nekoliko posljednjih stoljeća.

Novo misijsko područje s urođeničkim klerom. Dekretom svete kongregacije za raširenje vjere, jedan predio u Mongoliji odvojen je od apostolskog vikarijata Jehol i povjeren kineskom urođeničkom kleru kao apostolska prefektura.

Oslobođenje njemačkog misijonara. Njemački misijonar o. Koloman Bühler, kako je stigla vijest u Rim, oslobođen je zarobljeništva poslije četiri mjeseca zatočenja. On je bio zarobljen i opljačkan dne 2. decembra prošle godine u južnoj Kini (Fukien), kad je išao u potragu za jednim svojim umorenim subratom.

Porast franjevačkog i isusovačkog Reda. Razdijeljen u 103 provincije i samostalna komisarijata sa 1909 kuća broji danas franjevački Red 9982 oca, 4166 klerika, 1029 klerika-novaka, 6479 braće i 348 braće-novaka; to znači porast od 3251 člana u zadnjih 6 godina. Dakle ukupno 22337 članova. U isto vrijeme poskočio je broj učenika u franjevačkim kolegijima od 6002 na 8115. Isusovački pak Red početkom 1931. (u 38 provincija i 4 neovisne neprovincije) brojio je 22.337 članova: 9971 oca, 7546 skolastika i 4820 braće. Godišnji porast iznosio je 659. 1509 otaca, 512 skolastika i 468 braće, ukupno dakle 2489 članova, radi u misijama među 2,300.000 katolika i 180 milijuna pogana. Dao Bog da oba ova tako mnogobrojna i zaslužna reda u katoličkoj crkvi napreduju sve više.

Prirodoznanci i vjera u Boga. Jedno protestantsko društvo u Londonu upravilo je na 200 čuvenih prirodoznanaca i učenjaka pitanje, da li vjeruju u Boga. 142 ih je odgovorilo »da«, 6 »ne«, a 52 ih nije odgovorilo ništa ili samo neodlučno. Također im je bilo upravljeno drugo pitanje: da li vjeruju u odgovornost poslije smrti i u vječni život. 173 ih je odgovorilo »da«, 1 »ne«, a 20 neodlučno. Dok ovako govore toliki učenjaci, dotle se tolike neznalice usuđuju da niječu Boga.

Članice gosp. Društva Ž. K. predstavljačice »Dvije Majke«.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE DOMINIKANSKE CRKVE U SPLITU.

»Pobožno Društvo presv. Rozarija«, koje neumorno radi na tomu, da se sadašnja dominikanska crkva u Splitu proširi i poljepša, primilo je nadalje slijedeće milodare:

N. N. 20.000 Din; ista je osoba posudila beskamatno Din 50.000; N. N., sakupio je 2000 Din; po Din 100.— P. Cviličević, Jele Raguž, Gruž; Gracioza Gamulin, Jelsa; Dinka Borozan, Split; G. Bernardi; N. N. darovala je 2.000 Din; N. N. doprinos 240 Din; N. N. 600 Din; Jozica Bertosi, Split, 400 Din; N. N. 300 Din; Dinka Šilović, Split, doprinos 450 Din; A. Sulić 40 Din; Klement Ružić 50 Din; Olga Biskupović 20 Din; Ivo Derado 10 Din; u crkvenoj škrabici sakupljeno u tu svrhu 1.036 Din; Braća Piteša, drvodjelci, Split, na uspomenu pok. Katice Z. Lovrić, 50 Din, na uspomenu pok. kanonika Ivana Lubina 50 Din; A. N. Split, sakupio je 2000 Din; Marija Ivanišević, Split, na uspomenu svoje pok. majke 300 Din; Metličić Jelica sakupila na blokovima od 2 Din 300 Din, a Perina Rastović 200 Din; Pribislav Gamulin, dječak, Jelsa, sakupio je 202 Din; Ilija Njirić, Gruž, 100 Din; N. N. 120 Din; Josip Maroli 75 Din; M. Ivanišević 50 Din. — Po 50 Din: Elvira Zaninović, Starigrad; Dr. B. Podić, Dubrovnik; Albert Brestić, Zagreb. — Po 40 Din: Madirazza Tomo; N. N.; Franina Hatze. — Po 30 Din: Nikola Asanović i Ante Dorić. — Po 20 Din: Anka Anka Klemenčić, Franina Šegvić, Vinka Mitrović, Vinko Ružić, Jeličić Antica. — Po 10 Din: M. Vlahović, Mafalda Vužić, Lena Sabić, N. Bartulović, Gabrijela Šain, Eliza Valle, A. Harašić, A. Marasović, Irma Salvezani, A. K., Desanka Šore, N. N., Ana Vuić, Gruž, čč. Sestre Milosrđa, Split, 100 Din; njihove gojenice po 10 Din: Sekanina Marija, Orlandini Maženka, Gatin Lada, Marinović Marica, Štambuk Nataša, Kosović Rita, Kurir Nataša, Ruić Anđelka, Arić Vinka, Mimica Ognjana, Bulat Olga, Uvodić Zdenka, Franković Franka, Svarčić

Marija, Galetović Franka, Dujmović Etti, Katalinić Biserka, Svilan Meri, Grizogono Vanda, Grubišić Danica, Bučan Benedikta, Muše Ljubica, Regner Vesna, Paić Vjera, Čulin Tomica, Crnošija Anka, Lale Vinka, Domljanović Ksenija, Olavac Nidija, Bilan Dinka, Bastijančić Rita, Grisogono Klara, Ivanišević Estera, Trlin Ivanka, Vušković Silvana; — don Jerko Andreis, Velaluka 100 Din; Tretoretkinje sv. Dominika, Velaluka, 20 Din; Katica Furlani, 20 Din. — Po 10 Din Obitelj Ferudić, Kate Kolega, Dr. Framin, Frana Padovan, Milka Šantić, Anka Mladineo, Jerko Žuvela (svi iz Velaluke); gdjica. Olga Nigoević, Omiš, sakupila je na sabirnom arku 176 Din, a darovaše: Tomasović Carmen 20 Din; po 10 Din: Miličević Josip, Petar Franceschi, Benković Neves, Kekez Neda, Jagodin Marija, N. N., Vojinović Marta, N. N., Gligo Anka, obitelj Nigoević, te više osoba, koje darovaše po manje od 10 Din.

Za zlatnu krunu, kojom će biti okrunjen lijepi kip Kraljice presv. Rozarija: Marija Šošić, Brela, poslala je dvije zlatne naušnice, Pavka ud. Šarić, Nuštar, revniteljica Bratovštine presv. Rozarija, darovala je 12 austrijskih srebrnih fiorina (dvokrunaša); N. N. zlatni lanac, Anka Lukšić više komada srebra, N. N. 2 zlatna prstena, A. L., srebrni lanac, A. L. srebrni križić i puce, don Marko Čorić, župnik u Pirovcu, 2 austrijska dvokrunaša i zlatnu krunu austrijsku, G. L., zlatni vjenčani prsten, Jelisava Perlain zlatne naušnice.

Plemenitim darovateljima zahvaljujemo, a Kraljica presv. Rozarija (sv. Krunice) neka ih obilno blagoslovi. Drugi pak neka se u njih ugledaju, eda se tako hram neoskvrnjene Kraljice što ljepše ukrasi. Javljamo svima, da radnje sve više napreduju, te su i temelji pobočnih ladja i sakristije već iskopani. Svaki milodar u novcu ili zlatni-srebrni dar za zlatnu krunu, neka se šalje na »Pobižno Društvo presv. Rozarija« za poljepšanje dominikanske crkve, Split, Hrvojeva ulica 2. — Za dobročinitelje pak i doprinosioce svake prve nedjelje se odčita sv. misa, a svagdano se tako pred oltarom Kraljice presv. Rozarija. Kraljice« za njihovo zdravlje, zajedničkiđer poslije sv. krunice moli »Zdravo

KNJIŽEVNOST

Treći Red sv. o. Dominika sa Dominikanskom ružom, priredio o. Anđeo Šoljan, R. P., II. popravljeno izdanje, str. 450. — Ovaj tako od svih trećoredaca željno očekivani molitvenik napokon je izašao iz štampe u novom, vrlo uspjelom i bogatom ruhu, sa još ljepšom unutarnjom sadržinom. U njemu je sadržano sve što treba znati o trećem Dominikanskom Redu, kao i sve pobožnosti vlastite istome Redu. Svaki trećoredac i trećoretkinja mora ga imati uza se, a svaki onaj koji želi upoznati Doimnikanski Red i duh njegovih pobožnosti, isto ga mora dobaviti. Cijena 24.— Din jako lijepo i tvrdo uvezanom, a u koži sa zlatorezom 60.— Din. Narudžbe: Dominikanski samostan, Split, Hrvojeva 2.

Povodom 50-godišnjice jubileja »Vjesnika za Arheologiju i historiju Dalmatinsku 1878.—1928. Don Frane Bulić. — 50 je godina naš veliki i popularni Don Frane Bulić što sarađivao što uređivao ovaj vjesnik i s ovim posebnim izdanjem, kad nije mogao samim časopisom, oprašta se od svojih saradnika i čitatelja. I u ovom dijelu ima lijepih prinosa još vazda mladenačkog Don Frane i njegovih saradnika. Želimo, da on još dugo svijetli na našem mračnom obzorju i svojim umom i svojim čelik-karakterom.

Za štovatelje sv. Terezije od maloga Isusa. U nakladi Narodne Prosvjete, izašla je prekrasna knjižica **»Njezinim malim putem«,** osam razgovora sv. Terezije od Malog Isusa sa jednom »malom dušom«. Knjižicu su priredile ss. bosonoge karmelićanke. Uvod je napisala gdja Š. Jurkić. Sliku uz uvod je narisao g. Gabrijel Jurkić. Omot ima višebojnu sliku sv. Terezije u izvedbi glasovite beuronske škole, pa je tako knjižica osim bogate sadržine i vanjski vrlo ukusno opremljena. Cijena knjizi je D 10.—. Naručuje se kod Knjižare Nar. Prosvjete, Zagreb, Kaptol 29.

Jubilarno izdanje Šenoine »Branke«, roman hrvatske učiteljice, izašlo je kao 50. svezak »Knjižnice Dobrih Romana«, (Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.) »Branka« je posljednje dovršeno djelo Šenoino, napisano u naponu autorove stvaralačke snage i svježine duha. Ona je tako postala o p o r u k a hrvatskoj inteligenciji, naročito ženskoj, i zaista je bila putokaz u život mnogoj djevojci. Iako napisana pred pedeset godina, »Branka« je danas gotovo aktuelnija nego u ono vrijeme, jer je Šenoa prvi kod nas smiono i odlučno iznio ulogu i smisao zdravog feminizma. Zato je taj roman također najbolje štivo za žensku omladinu, koja danas odreda mora ulaziti u samostalni život i borbu za održanje. Predgovor je k tome izdanju napisao znani naš kritik Dr. Lj. Maraković, a izvanredno uspjele ilustracije dao je grafičar Vladimir Kirin. Oprema je knjige u svakom pogledu prvorazredna, te ovom knjigom »Knjižnica Dobrih Romana« počinje davati najukusnije opremljene hrvatske knjige uopće. Uza sve to je sasvim niska cijena Din 30.— (uvezana Din 40.—), a ta cijena je još i snižena za pretplatnike »Knjižnice Dobrih Romana«, jer je s tim jubilarnim sveskom knjižnica uvela uplatu po Din 10.— (za uvezano Din 15.—) mjesečno, pa svaki drugi mjesec dobiva pretplatnik po jednu knjigu dostavljenu na svoj naslov, bez ikakve nadoplate za poštarinu ili opremu. Dakle počevši od ovoga sveska »Knjižnica Dobrih Romana« veoma je dotjerala opremu i uzela finiji i trajniji papir, da knjige budu ukras svakoga doma. Kao daljnji svesci najavljeni su Šenoino »Zlatarevo zlato« i »Pripovijesti.«

»Zlatarevo zlato«, najčitaniji historijski roman staroga Zagreba od **Augusta Šenoe,** s predgovorom literarnog kritika dr. Lj. **Marakovića, a u opremi Vl. Kirina,** izdala je jeronimska Knjiž. Dobrih Romana (Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.). Cijena Din 30.— (uvez. Din 40.—). Tko se izravno pretplati **dobiva tri Šenoine** knjige »Branku«, »Zlatarevo zlato« i »Pripovijesti« uz pogodovnu cijenu od Din 60.— (uvezane Din 90.—) uplativo u mjes. obrocima po Din 10.— (odnosno Din 15.—). Zamisao je jeronimske Knjižnice Dobrih Romana da ovaj izbor najboljih radova našega najvećega pisca proširi u što šire krugove naroda. Zato je unatoč vrlo dobre opreme cijena spuštena na najniže, pa si te tri knjige zaista može i treba nabaviti svatko.

ZAHVALNICE.

Zagreb. U teškoj bolesti preporučila sam se Presv. Gospi sv. Krunice, i ona i njezin božanski sin su mi pomogli. Zahvaljujem se Presv. Gospi sv. Krunice i darujem 10 Din za njezin glasnik. — M a r i j a S t o l c e r.

Zagreb. Za ozdravljenje od tuberkuloze zahvaljuje od srca **s. Celini-Katalenić Jela.**

DAROVI »GOSPINE KRUNICE«

Stjepan Vizvari (Novigrad-Podravski), dariva 200 Din M. B. sv. Krunice u zahvalu Majci Božjoj Lurdskoj za ozdravljenje. — **N. N.** (Virje) dariva Gospinoj Krunici 60 Din. iz zahvalnosti za tolike isprošene milosti i Božje pomoći. — **Vica Bogdanić** (Starigrad. Hvar) šalje 10 Din za raširenje Glasnika u zahvalu Majci Božjoj i Bož. Spasitelju za podijeljene milosti u njezinim potrebama.

Po 5.— Din.: Radić M., Kaliterna A., Pavlić Milka, Franjevci Zagreb, Brda Sofija, Škrapanić ud. Ivanka, Portolan B., Dragojević St., Tudorić Anka, Petkić B., Zadil B., Benediktinke Pag, Koncani M., Vuličević A., Divić M., Jurčić K., Kuničić M., Žile J., Holland H., Korbar D., Posilović Z., Brajdić A., Mašek M., Senečić B., Srečec J., Beluhan M., Gvozdanović pl. A., Lovko K., Jamnicky M., Strapajević Anđela, Kulišić A., Škarica-Žikov Ana, Spuruya Irma. — Po 10.— Din.: Didolić Zora, Stipetić, Mašina Luce Gašparova, Merc Magdalena, Ceranić Anka, Bartulović Marija, Petković Ivan, Fabris N., Jakaša D., Grubić Mato, Klarić J., Vrsalović N., N. N., Sabiancello K., Markoja A., Prpić A., Lončar N., preč. M. Strahinšćak, Mužar P. — Po 15.— Din.: Smolčić Marija, H. A. K. za jednu molbu u neprilici, Djanješić T. u zahvalu za zdravlje, Katalinić D., Vekjardo A., Grgić ud. Vinka, Krušlin M., Zeininger Benjamin, Kolombo Marija. — Po 20.— Din.: Pintarić Tomo, Cvitanić D. u čast Pompejske Gospe za primljenu milost, Skvrce Dr. M., Don Ivan Pulišić, Vrkljan Lj. — Po 30.— Din.: Horvat Paula za primljene milosti. — Po 35.— Din.: Gamulin B., Vasić Zora, Kralj J. — Po 50.— Din.: Carić ud. Vilma; Razni pretplatnici iz Dubrovnika. — Margita Baligač, iz Gole daruje preko našeg Glasnika veliki broj raznovrsnih maraka i staniola u korist Misija.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB. 1932.

GOD. XVI. BROJ 8

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

KOLOVOZ

P	1	Petar u okovima
U	2	Porciunkula
S	3	Augustin b. zagr.
Č	4	Dominik
P	5	Snježna gospa
S	6	Preobraž. Kristovo
N	7	12. po Duh. Kajetan
P	8	Cirijak
U	9	Roman
S	10	Lovro m.
Č	11	Suzana
P	12	Klara djev. Hilarija
S	13	Hipolit i Kasijan m
N	14	13. po Duh. Eusebije
P	15	V. Gospa (Uz. B. D. M.)
U	16	Rok, Joakim
S	17	Hijacint
Č	18	Helena dj.
P	19	Ljudevit biskup
S	20	Stjepan kr., Bernardo
N	21	14. po Duh Ivana Fr
P	22	Simforije m.
U	23	Filip Benicij
S	24	Bartol ap
Č	25	Ljudevit k.
P	26	Pelagija Zefirin p.
S	27	Josip Kalasancije isp.
N	28	15. po Duh. Augustin b.
P	29	Glavosjek Ivan Krst.
U	30	Ruža Lim
S	31	Rajmundo

DOMINIKANSKI KALENDAR

3. Srijeda. Bl. Augustin Kažotić, biskup Zagrebački, Isp. Dom. (1323.).

4. Četvrtak. SV. OTAC DOMINIK. Utemeljitelj dom. Reda (1221.). Potpuni oprost za III. Red i za sve one, koji pohode dominikansku crkvu.

6. VII. Subota.

7. I. NEDJELJA. Dva potpuna oprosta bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine, b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.

8. Ponedjeljak. Bl. Ivanica od Aze, Majka sv. Dominika (1205.).

9. Utorak. Bl. Ivan od Salerna, Isp. Dom. (1225.).

13. VIII. Subota.

14. II. NEDJELJA. Potpuni oprost bratovštine presv. Imena Isusova.

15. Ponedjeljak. UZNESENJE BL. DJEVICE MARIJE. Potpuni oprost: a) za članove bratovštine presv. Krunice, b) za članove III. Reda.

17. Srijeda. SV. HIJACINT, Isp. Dom. (1257.). Potpuni oprost za III. Red i za sve one, koji pohode dominikansku crkvu.

18. Četvrtak. Bl. Aimo Taparelli, Isp. Dom. (1495.).

19. Petak. Bl. Emilija Bicchieri, Djev. Dom. (1314.)

20. IX. Subota.

21. III. NEDJELJA. Potpuni uprost za članove Žive Krunice.

23. Utorak. Bl. Jakov iz Mevanije, Isp. Dom. (1301.).

27. X. Subota.

28. IV. NEDJELJA. Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice.

30. Utorak. SV. RUŽA LIMSKA, Djev. Dom. (1617.). Potpuni oprost za III. Red i za sve one, koji pohode dominikansku crkvu.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put kad izmole jedan dio Krunice pred Svetotajstvom izloženim ili u svetohraništu sakrivenim.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i Pričest te 6 Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE

Molimo sve naše pretplatnike, da podmire dužnu pretplatu. Ima ih još lijepi broj, koji nisu podmirili svoje pretplate ni od 1930. godine. Svima smo dužnicima poslali opomene, pak ih lijepo molimo, da se ne ogluše, već izvrše odmah svoju dužnost. Znate svi, kako su teška vremena i kako se teško bori kat. štampa za svoj opstanak. Ako je ne ćete pomagati svojim dobrovoljnim prinosima i za druge plaćati, što bi bila vaša savremena katolička dužnost, nemojte je uništavati svojim neplaćanjem ili odugovlačenjem plaćanja svoje pretplate. To je barem vaša dužnost, da list primate i primajući da ga plaćate. Molimo dakle lijepo ponovno sve da izvrše svoju dužnost i podmire pretplatu.

Svake prve subote u mjesecu pred oltarom Majke Božje sv. Krunice u našem svetištu služi se sv. Misa za sve prijatelje i dobročinitelje našega glasnika, osobito one, koji su se tog mjeseca sjetili našega glasnika. Postanite dionicima tog neizmjernog duhovnog blaga i pošaljite pa i najmanji dar Gospinu Glasniku ili mu barem nađite jednog novog pretplatnika.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XV. ZAGREB, KOLOVOZ 1932. BROJ 8

KRUNICA I NAPREDAK

(Nastavak).

Time se ne namjerava priječiti proučavanje drugih pitanja potrebnih za zemaljski život. Dapače se preporuča, ali uvijek u podređenosti glavnoj spoznaji. Ako su sva bića djela Božja, njihova savršenstva slabe sjene savršenstava Božjih, cijeli zemaljski život samo put za trajni život poslije smrti, jasno je koji smjer treba dati životu i proučavanju životnih potrebâ.

Ta su načela u opreci s današnjim pogledom na svijet. Moderni čovjek, iako možda neće da oholo uskrati Bogu najviša prava razuma, previše se zaustavlja oko materialnog zemaljskog blagostanja. A da se i ne govori o onima, koji svladani strastima i krivim pojmovima bezboštva, odbacuju svijetlo Evanđelja i lutaju u tminama, jer ljube tmine a ne svjetlost.

Sv. Krunica je tu kao otvorena knjiga, koja odgovara dvojbama ljudskog razuma. Napisao ju je Učitelj koji je sama svjetlost. Sretnog li onoga koji uvijek slijedi to svijetlo!

Imajući ispravne pojmove o napretku, bit će lakše dati pravi smjer srcu, volji, uopće cijeloj ljudskoj djelatnosti. U toliko je čovjeku umovanje korisno, u koliko se, bilo na koji način, može provesti u djelo. Ako razvratna načela tako moćno utječu na život, zašto da božanskim načelima zaniječemo taj blagodatni upliv? Otajstva sv. Krunice nijesu dana čovjeku samo kao predmet proučavanja. On je dužan da po njima uredi svoj unutarnji i vanjski život.

Koji smjer treba da dade svome srcu? Ono je u svojim težnjama neograničeno. Naliči na pčelu koja neprestano prelazi iz jednoga cvijeta na drugi, jer je nijedan potpuno ne zadovoljava. Tako i čovjek traži počinka svom srcu po raznim stvorenim predmetima, ali nijedan ga ne može sasvim smiriti. Sva su stvorenja nepotpuna, djelomična, prolazna. Časovito možda čovjeka privabe, ali on domalo osjeti njihovu nedostatnost. Dodijavaju. Među napretku ljubavi

može postaviti samo neograničeno, vječno dobro — Bog. Što se više Njemu približava, jače privlači. U sv. Krunici nalazi srce to svoje dobro, i u ljubavi prema Njemu može uvijek napredovati. Prema toj ljubavi čovjek treba da ravna sve druge dopuštene ljubavi. Mogu se ljubiti stvorovi, ali radi Boga, u Bogu i za Boga. A kako zaista da ne djeluje na ljudsko srce preko žalosnih otajstava do ulaza u rajsku slavu? Ona pak dobra vječne domovine, najmoćnije su sredstvo, da slabo srce čovječje podignu iz blata niskih naslada i uprave k Bogu.

Prema težnjama srca, u podređenosti Božjoj ljubavi, volja će odlučnije zapovijedati svim moćima za postignuće cilja. Slijedeći razum koji volji predstavlja vječni spas kao najveće, jedino dobro, ona treba da upotrebi sve što može doprinijeti približavanju toj svrsi, prije svega treba da mrzi i odaleči grijeh, tu najveću zapreku napretka prema zadnjem cilju. Na to će je potaknuti promatranje da grijeh odalečuje od Boga, prezire Njegove darove. Osobito otskače zloba grijeha, kad se promišlja kakvu je zadovoljštinu tražilo uvrijeđeno Božanstvo. No osim izbjegavanja grijeha, koji priječe čovjeka da se približi Bogu, volja treba da bude pokretni vodič u postizavanju kreposti. Ako je Bog jedini, najglavniji cilj čovjeka, kreposti su najvažnija sredstva koja vode k tom cilju. Po njima se preporađa, stvarajući sebi uvijek savršeniju sliku svoga Uzora. To je važnost kreposti, da čovjeku služe kao ljestvice kojima se pristupa k Bogu. Žalosna je činjenica, da se napredak nižih tjelesnih sila previše cijeni, dok je napredak u duhovnim silama, krepostima, često puta na zadnjem mjestu. Tjelesne sile će opadati i klonuti, a plodovi će kreposti biti neumrli. Istina je, da čovjek sam po sebi ne može doprijeti do zlatnih vrhunaca kreposti, ali milost je Božja tu da započne te da čovjeku pomogne u ustrajnosti pri svom poslu. Milost Božja je kao korijen iz kojega rastu kreposti i razviju se u ogromno stablo s plodovima za vječnost. Sva dobra ovoga svijeta prolaze, a dobra kreposnog života su vječna. Napredak dakle u krepostima čovjeku je najpotrebniji. Sve ono što ne doprinosi tom napretku, postaje zlo, koje treba izbjegavati.

Sv. Krunica je skup svih kreposti. Reklo bi se ipak, da se u radosnim otajstvima jasnije odrazuje poniznost, dobrota, ljubav koju čovjek treba da iskazuje svom bližnjemu. U žalosnim otajstvima čovjek promatra najskrajnije dokaze ljubavi, koja ne štedi niti da dadne svoj život za svoje ljubljene. U promatranju tih otajstava čovjek se uči cijeniti, rado podnosi sve patnje i nevolje zemaljskog progonstva. Uzor-Krist je slijedio taj put, pa zato i kršćanin treba

da idem istim putem. Napokon slavna otajstva osvjetljuju cijeli život. Vjera u vječnu nagradu ili kaznu, potiče čovjeka da prigrli sve žrtve da postigne pravu vječnu sreću, a izbjegne vječnoj nesreći. Slatkog li lijeka u svim nevoljama!

Kad bi pojedinci zbiljski nastojali da u svijetlu naznačenih načela napreduju prema istini i dobroti, zar ne bi nestalo toliko uzrokâ koji potkopavaju i uništuju današnje društvo i države? Kako može vladati red, ako sve nije podređeno najvišem biću i gospodaru — Bogu? Dužnost je država da se brinu za dobrostanje i napredak, ali im nije dopušteno da sa svojim odredbama dolaze u sukob s naravnim ili Božjim zakonima. Bez tih nužnih uvjeta nema govora o kreposnom životu. Rušeći ih ujedno se ruši najmoćnija uzdržavajuća veza svih društava. Da se shvate nevolje mnogih država, osim ekonomskih i političkih uzroka, pitanje je moralnih nereda. Dok se te rane ne izliječe, uzaludno će biti nastojanje oko pravog mira i sreće.

Pobožno promatranje sv. Krunice prosvjetljuje pitanje pravog napretka, koji nema pred očima napredak tijela i drugih zemaljskih dobara, nego samo u koliko služe za viši, duhovni napredak u približavanju uzoru savršenstva — Bogu. U molitvi sv. Krunice ljudski razum crpi sve glavnije pojmove što se odnose na Boga i na vječni život. Srce se otvara nebeskim dobrima. Volja hrabri da se slijedi put kreposti. Ako s naše strane ne fali dužne saradnje, molitva sv. Krunice može nam pomoći. da i na taj način slijedimo Krista, koji je »napredovao u mudrosti i u dobi i u milosti kod Boga i kod ljudi« (Sv. Luka 2, 25).

J. Kuničić

MOLI PRIJE I POSLIJE JELA.

Aragonski je kralj Alfons sa žalošću doznao, da se njegovi dvorjanici (paži) ne mole prije i poslije jela, pak, htijući im dati dobru lekciju, pozove ih sve na objed.

Posjedoše za stol, i počeše jesti, a da nijednom nije palo na um, da se prekriži i pomoli.

Dok su dvorjanici bili za stolom dođe za stol i neki siromah, kojega je kralj namjerno uzvao i naložio, kako mu se je vladati. Prispio je upravo, dok su svi živo i slasno jeli. Posadi se i on na stol i stade da jede a da niti kralja niti koga od prisutnih nije ni pozdravio. I najede se do sitosti, a da ni riječi ne izusti, dapače se nije niti zahvalio kralju, kad je otišao. Uzvanici se zabezeknuše, i ostaše kao sliveni na bezobrazno vladanje prosjakovo.

Tada se digne kralj i sa strogošću im reče: »I vi ste do danas bili na isti način tako bezobrazni i nezahvalni kao i ovaj siromah! Nebeski vam Otac svagdano daje potrebitu hranu, a da je i ne tražite a vi ostajete tako drski, da mu se na njoj niti ne zahvalite. Sramite se dakle radi te nezahvalnosti!«

Koliko i koliko ima katolika, koji bi zaslužili isti ukor!

UZNESENJE

Marijino Uznesenje na nebo

Od znamenitog kipara Montañesa

»Uzađe Krist na nebesa i pripravi svojoj prečistoj Majci besmrtnosti prijesto: ovo je ona preslavna svečanost, koja je nad svečanostima sviju Svetaca; danas je presretna uz divljenje nebesnika slavodobitno unišla u rajske dvore. Milostiva, zagovaraj sveđer za djecu, koja se Tebe spominju!«

(Iz službe Božje na Veliku Gospu.)

OČENAŠ

Istina je vjere, da se ništa ne događa ni na nebu ni na zemlji, nego što Bog hoće. Zašto dakle Božanski Učitelj u ovoj divnoj molitvi upućuje, da prosimo »budi volja tvoja«? Zar bi se moglo nešto dogoditi protiv njegove svete volje? Ne doista, već nas time uči, da se naša volja mora uvijek slagati s njegovom voljom, pa sve što on hoće, moramo i mi htjeti; svemu, što o nama i o drugima odredi, moramo se pokloniti, sve to moramo smatrati najboljim, a nama i drugima najkorisnijim, tako da se nikada ne tužimo, protivimo ili mrmljamo proti njegovim svetim odredbama. U svim stvarima, pa i onim, što izgledaju nama protivne, moramo biti zahvalni, predani u njegovu volju, dapače moramo željeti i prositi, da s nama raspolaže, kako je njemu draže. I doista. Nije li on apsolutni gospodar nas i svih stvari i nijesmo li mi njegovi podložnici, koji mu se u svemu moramo pokoravati? Jesmo li zdravi? To Bog hoće, pa hvala mu i slava. Jesmo li bolesni? To Bog hoće, pa nek se vrši njegova sveta volja. Plivamo li u bogatstvu ili život u bijedi sprovađamo? Jesmo li sretni ili nesretni; cijenjeni ili prezreni; ljube li nas ljudi ili nas mrze i progone? Tako Bog hoće, pak nek se vrši njegova sveta volja, nek je ime njegovo blagoslovljeno. U jednu riječ, sve što nam se događa ugodna i neugodna, vjera nas uči, da se događa po Božjoj volji. Sve to pripisavati sudbini ili slučaju, protivi se zdravom razumu i vjerskim načelima. Jedna je sama stvar na svijetu, što je protiv Božje volje, a to je nesretni grijeh, jer ga Bog zabranjuje, mrzi i osuđuje; on ga samo pripušta, ili ne zapriječuje, da nam ostane sačuvan dar slobode, da naša dobra djela ne budu prisilna, pa dosljedno bez ikakove zasluge.

Zašto dakle u nevoljama, u protivnostima ustajemo protiv onoga, koji nam ih šalje? Zašto se srdimo, uznemirujemo, a katkada i proklinjemo svoj nesretni udes? To se događa, jer nećemo da priznamo Boga za svog apsolutnog gospodara, jer nećemo da se u svemu vrši njegova sv. volja, jer u svemu tražimo isključivo svoju volju.

Blago onim kršćanima, koji u svemu vrše Božju volju, koji su u svim zgodama i nezgodama razabrani njegovim svetim odredbama. Razabranje Božjoj volji tjera od njih svaki duševni nemir i žalost, a unosi im u dušu mir, što im ga svijet ne može dati. Onaj koji ljubi Boga veseli se i raduje, da se vrši njegova sv. volja, stoga je i razabran i miran u svim zgodama i nezgodama života. »Neće žalostiti pravednika, štogod mu se dogodi« veli Duh Sveti. Tomu su

najbolji dokaz sve svete i pravedne duše. Imale su i one svojih križeva i nevolja, ipak nikada se nijesu radi toga žalostile ni uznemirivale. A zašto? Jer su u svemu bile razabrane, pa nijesu drugo na svijetu tražile do Božje volje; nikada nijesu drugo željele, nego ono, što Bog hoće. S ovim su zaslužili kod Boga sve milosti i pogodnosti. I doista, koja žrtva može da bude Bogu ugodnija, nego žrtva samog sebe, svoje volje? One su se posvema Bogu žrtvovale vapeći: »budi tvoja volja«. Zato ih je Bog nagradio i na ovom svijetu i u vječnosti.

Znameniti propovjednik J. Tauler susretne jutrom nekog prosjaka: »Dobro jutro« — zaželi prijazno Tauler. »O, nikad nijesam doživio zlo jutro« odgovori prosjak. Tauler je htio, da njegov pozdrav bude izraz kršćanske ljubavi, pa doda: »Bog Vas usrećio.« Prosjak mirno: »Ja nisam još nikada bio nesretan!« Propovjedniku se učini, da prosjak zbija šalu, pa nastavi ozbiljno: »Želim, da bi Vam se ispunila svaka želja.« Prosjak odvrati: »Meni se događa samo ono što ja hoću i što želim i radi toga sam sretan.« »Što — začuđeno će Tauler — Vi da ste sretni? Razjasnite mi to pobliže!« I prosjak reče: »Tako je to, gospodine, ja nisam još nikada doživio nelijepo jutro, a uvijek sam bio zadovoljan sa svojom sudbinom. Ja poznam Oca na nebu, koji mi želi samo dobro. Zato Mu hvalim, kad me muči glad; hvalim Mu, kad me mori vrućina ili zima; hvalim Mu, kad mi se rugaju zločesta djeca; jer znam, da On zna za sve to. Ja mislim: Oče, Ti hoćeš tako, pa i ja hoću. Ja hoću, što Bog hoće, zato mi se događa samo ono, što ja hoću. A to je ipak najveća sreća, kad se zbiva samo ono, što čovjek želi!« »Ali šta onda, ako bi te Božja volja htjela vrći u pakao?« »U pakao? Pa i to, kad bi Bog tako htio! Gospodine, ja imam dvije ruke, s kojima bih obuhvatio dragog Boga tako čvrsto, da bi bio prisiljen ići za mnom. Tako bih i u paklu našao potpunu sreću, jer na svaki način bolje bi bilo s Bogom biti u paklu, negoli bez Njega u raju.« Bogoslov je ostao uvelike začuđen ovakovim mudrim odgovorima prosjakovim. Još ga zapita: »A tko si ti, moj prijatelju?« — »Ja sam kralj«, odgovori prosjak. »A gdje je tvoje kraljevstvo?« — »U mojoj duši.« — »A koji su Tvoji podanici?« — »To su moje strasti i ja njima vladam uz milost Božju.« — »O sretan li si prijatelju!« — usklikne ushićeno bogoslov rastavši se od prosjaka.

Moleći dakle molitvu Gospodnju prosimo ga ponizno da nam udijeli milost, da mu uvijek budemo podložni, uvijek vršimo njegov sv. zakon, a da nikada ne radimo ono, što nam zabranjuje, što ga

vrijeđa. Prosimo ga još, da uvijek razabrano, ustrpljivo i ponizno svoju volju saglasimo sa njegovim nedokučivim odredbama u svim zgodama i nezgodama života. Molimo da mi na zemlji vršimo njegovu svetu volju s onom pripravnošću, točnošću i vjernošću, kako ju vrše anđeli i svete duše na nebu: »K a k o n a n e b u, t a k o i n a z e m l j i.«

M. K.

GOSPINA RUŽA

Čita se u životu Sestre Dominike iz Paradiza, što ga je napisao dominikanac o. Ignacij del Niente, da se je u selu, imenom Paradizo kraj Firence, rodila ova djevica od siromašnih roditelja. Još kao djevojčica poče da služi Majku Božju. Njoj je u čast postila sve dane u sedmici, a u subotu bi razdijelila siromasima hranu koju si je od ustiju prikratila. Svake je subote išla u kućni vrt ili na susjedne njive i tu bi pobrala svo cvijeće što je mogla pa ga je stavljala pred sliku blažene Gospe s djetićem u naručaju, koju je kod kuće imala. Plemenita Gospođa vidljivo je nagradila usluge što joj ih je iskazivala ova dobra djevojčica.

Stojeći jednom Dominika na prozoru (a tada joj je bilo deset godina), vidje na putu neku gospođu lijepa izgleda a s njome malo dijete; oboje su pružali ruke u znak da prose milostinju. Otrči mala da im ponese kruha, kad li, i ne otvorivši vrata, opazi ih kod sebe i vidje da su dječaku ranjene ruke, noge i prsi. Začuđeno zapita gospođu: Tko je ranio ovo dijete? Majka odgovori: Je li to bila ljubav? Dominika očarana s ljepote i čednosti tog dječaka, upita ga da li ga bole one rane. Ali on ne odvrati doli s jednim smješkom. Kad su već svi bili blizu slike Isusa i Marije, koju je Dominika kitila, gospođa će Dominiki: Reci mi, kćeri, što te vodi da kitiš ovu sliku cvijećem? Ona odgovori: Vodi me ljubav koju imam prama Isusu i Mariji. A koliko ih ti ljubiš? Ljubim ih koliko mogu. A koliko možeš? Koliko mi oni pomognu. Proslijedi, tada će gospođa, proslijedi ih ljubiti, jer će ti oni to obilno uzvratiti u raju.

Djevojčica osjećajući kako iz onih rana izlazi neki nebeski miris, zapita majku, s kojom ih je pomasti pomazala i da li se ta pomast može kupiti. Gospođa odgovori: Kupuje se vjerom i djelima. Dominika im ponudi kruha. Onda će reći majka: Hrana ovog mog sina jest ljubav; reci mu da ljubiš Isusa i zadovoljićeš ga! Dječak se na ovo ime silno stade radovati pa obrativši se djevojčici zapita je koliko ljubi Isusa. A ona odgovori da ga ljubi toliko, da dan i

noć uvijek na nj misli i da drugo ne traži, nego da ga zadovolji koliko može. Dobro dakle, nadoda on, ljubi ga, jer će te ljubav poučiti što ti je činiti da ga zadovoljiš. Kako je pak rastao miris, koji je izlazio iz onih rana, Dominika usklikne: Oh Bože, ovaj miris čini da umrem od ljubavi; ako je miris jednog dječaka tako prijatan, što će biti miris Raja!

Nenadano u tili čas prizor se promijeni. Majka se ukaže odjevena kao kraljica i okružena svjetlošću, a dječak sjajan kao sunce ljepote, koji uzev ono cvijeće koje je Dominika stavila pred sliku, prosu ga na glavu Dominike, a ona, prepoznavši u onim osobama Mariju i Isusa baci se na zemlju da im se pokloni. I viđenja nesta.

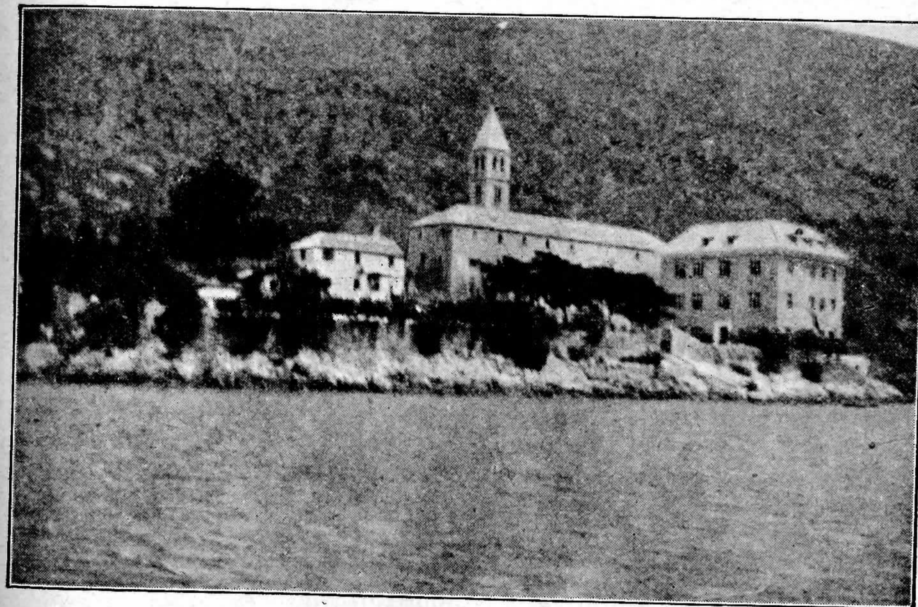
Dominika poslije uđe u dominikanski Red i umre na glasu svetosti godine 1553.

Fra S. M. L.

NOVO UZGAJALIŠTE MARIJINIH APOSTOLA

U septembru prošle godine naša se je dominikanska Provincija prihvatila teškoga pothvata, da, uz dosadašnje uzgojilište svojeg podmlatka u Bolu na Braču, koje je bilo maleno i nedovoljno, podigne novo, koje će odgovarati svojoj svrsi te na slavu Boga i duhovno dobro svog naroda uzgojiti što veći broj mladih apostola. Ovi će se, jednog dana, raspršiti širom cijele Domovine te predano raditi za njezinu obnovu u Kristu širenjem bogoljubnosti prema Kraljici presvete Krunice i propovijedanjem uzvišenih, evanđeoskih istina. Unatoč teške krize, koja je sve pritisnula baš u prvom početku njihova poduzeća, naša su braća, uz pomoć Božju i uz goleme žrtve, sretno izvela svoju osnovu te je novo uzgojilište već gotovo i možemo, bez uobražavanja, kazati, da je svojim nutarnjim uređenjem i svojim položajem jedno od najljepših svoje vrste u cijeloj Domovini. Zgrada se nalazi na malom, ubavom poluostrvu, s tri strane okružena morem i krasnim plažama i opskrbljena vrlo zdravom pitkom vodom iz izvora. Učionice i spavaonice po cijeli su dan izložene suncu i svijetlu. Čitava zgrada uređena je po propisima higijene, te su u njoj zdravstvene prilike upravo idealne. Čitava zgrada biće predana svojoj svrsi početkom nove školske godine 1932.

Marijin štovatelju! Želiš li i ti nešto doprinijeti uspjehu ovoga plemenitog djela i postati dionikom milosti, kojima Marija bogato nagrađuje ovakove pothvate; želiš li nešto doprinijeti da se poveća slava Marijina i kraljevstvo Božje na zemlji; želiš li ti, da naš narod — u teškim danima, što ih proživljujemo — dobije što veći broj dobrih, revnih i požrtvovnih svećenika, koji će mu biti jamstvo bolje i sretnije budućnosti? — Evo ti zato vrlo lijepe prigode: 1) Moli žarko Kraljicu presvete Krunice, da Ona blagoslovi ovaj pothvat, kojemu je prva i posljednja svrha, slava Božja i spas neumrlih duša. 2) Ako među svojim znancima poznaš kojeg dječaka, dobra ponašanja, koji je svršio barem 4 razreda osnovne škole i ima naklonost da postane redovnik, uputi ga na naš Zavod, a ako ti je moguće, pomozi ga i novčano, da bude mogao ostvariti svoju plemenitu želju. 3) Ne poznaš li u svojoj blizini takvog dječaka, a Bog ti je dao sredstava, da bi mogao štogod uraditi za uzgoj svećeničkog podmlatka, piši o svojoj plemenitoj namjeri **Upraviteljstvu Dominikanskog Zavoda — Bol**, a ono će ti odmah poslati ime i fotografiju dječaka, za kojeg bi se imao brinuti, jer ima lijepi broj siromašne djece, koja bi željela, da postanu dobri svećenici, a nemaju nikakvih sredstava zato, a ni Zavod opet, u današnjoj krizi, nema sredstava, da ih sam uzdržava. Za plemenitiju i svetiju svrhu nigdje ne ćeš moći utrošiti svoj novac! 4) Ako nemaš sredstava da sam opskrbiš jednog dječaka, a ti nađi dva, tri ili više sumišljenika te skupno poradite za tu uzvišenu svrhu. 5) Nije li ti ni to moguće, a ti doprinesi ma i najskromniji dar za uzgoj našega podmlatka: ma kako skroman on bio, Bogu i Mariji, koji vide tvoje srce, biće vrlo mio. Bilo bi vrlo pohvalno, kad bi povjerenici i povjerenice ili koji gorljivi pretplatnik u svojem mjestu poveo akciju za to sabiranje. Marija će im njihov žar obilno naplatiti, a mi ćemo imena velikodušnih dobročinitelja iznijeti u Gospinoj Krunici. 6) Ako ti je poznato, da u tvome mjestu koja obitelj kani svoje dijete poslati u grad

Dominikanski Zavod u Bolu na Braču

u srednju školu, kaži im, da naš zavod prima i onakove đake, koji nemaju volje da postanu svećenici, a žele, da prime što temeljitiju vjersku, umnu i društvenu uzgoju. I za njih se Zavod brine kao za svoju djecu te sve sile ulaže, da ih što bolje uzgoji. Hrana je izvrsna i obilata, a cijene vrlo umjerene. Škola je niža, klasična gimnazija s pravom javnosti. 7) Mnogi roditelji neznaju, što bi sa svojom djecom, koja uče srednju školu, za velikih školskih praznika, to više što im često liječnici preporučuju ljetovanje na moru, a roditelji sami ne mogu da ih tamo prate i paze. I njih uputite na naš Zavod! Kroz praznike naime, već ove godine, primamo na odmor đake dobra ponašanja četiriju nižih razreda srednjih škola. U Zavodu dobivaju potpunu opskrbu, stan i hranu, i sve što im je potrebno, da se duševno i tjelesno odmore. Stoje im na raspolaganje školske lađe, zavodska plaža, igrališta, vrt i raznovrsni ribarski pribor za šport.

Marijin štovatelju! Eto ti vrlo lijepe prigode da i vanjskim načinom iskažeš ljubav prema Nebeskoj svojoj Majci i uradiš nešto za proširenje kraljevstva Božjeg na zemlji! Nemoj je propustiti, a Marija će te za to obilno nagraditi. Za sve informacije obratiti se na adresu: **Dominikanski Zavod — Bol na Braču.**

PRESVETA KRUNICA DIVNO SREDSTVO OBRAĆENJA I POSVEĆENJA

PRVA DESETICA

Uzvišenost sv. Rozarija u njegovom postanku i njegovo ime

PRVA RUŽA

Molitve u svetom Rozariju

Rozarij sadržava dvije stvari: molitvu naime mislenu i usmenu. Mislena molitva sv. Rozarija nije drugo nego razmatranje glavnijih otajstava iz života, smrti i slave Isusa Krista i njegove presvete Majke. Usmena molitva svetog Rozarija stoji u tome, da se moli petnaest desetica Zdravomarijâ, a svaku se deseticu započne Očenašem, dok se razmišlja i promatra petnaest poglavitih kreposti, što su ih Isus i Marija vršili u petnaest otajstava svetog Rozarija.

U prvoj krunici, koja ima pet desetica, časti se i razmatra pet otajstava radosnih, u drugoj pet otajstava žalosnih, a u trećoj pet otajstava slavnih. Tako je Rozarij sveta molitva sastavljena od mislene i usmene molitve, kojom častimo i nasljedujemo otajstva i kreposti, muke smrti i slave Isusa i Marije.

DRUGA RUŽA

Postanak svetog Rozarija

Sveti je Rozarij u svojoj suštini sastavljen od molitve, koju nas je naučio Isus Hrist i pozdrava Anđeoskog, t. j. od Očenaša i Zdravo-Marije, pa od razmatranja otajstava Isusa i Marije; to su bez sumnje bile prve molitve i prve pobožnosti vjernika, koje su se molile u vrijeme apostola i njihovih učenika te od vijeka do vijeka sve do naših vremena. Sveti pak Rozarij u obliku i načinu, kojim ga se sada moli, bilo je tekar god. 1214. objavljen Crkvi i dan od Dj. Marije Svetom Dominiku, da obraća raskolnike Albigeze i grešnike; a bio mu je dan ovako, kako nam to pripovijeda blaženi Alan de la Roš u svojoj znamenitoj knjizi »O dostojanstvu psaltira« t. j. svetog Rozarija. Sveti Dominik, ovako piše on, gledajući kako ljudske opačine priječe obraćanje Albigezâ, pođe u šumu blizu Tuluze i tamo sprovede u neprestanoj molitvi i pokori tri dana i tri noći; neprestano je uzdisao, plakao i bičevao se, ne bi li utažio Božji gnjev, tako da je pao polumrtav. Blažena mu se tada Djevica ukaže praćena trim nebeskim djevicama i reče mu: »Znaš li, dragi moj Dominiče, kojim se oruđem sveto Trojstvo poslužilo da obnovi svijet?« »O Gospođo, odgovori on, Ti to bolje od mene znadeš, jer iza Tvog Sina Isusa, Ti si glavno sredstvo našeg spasenja.« Ona pak doda: »Znaj da je glavna stvar bila anđeoski psaltir, koji je i temelj novoga Zavjeta; zato, ako hoćeš da za Boga pridobiješ ona otvrdla srca, propovijedaj moj psaltir.« Svetac usta sav utješen i plamteći svetom revnošću za spasenjem puka, uđe u stolnu crkvu. Odmah zvona stadoše zvoniti preko anđelâ, da saberu stanovnike; a kad je on počeo propovijed, digne se strašna oluja; zemlja se potrese, sunce pomrča, a gromovi se i munje podvostručiše, te su svi slušatelji problijedjeli i stali drhtati. Njihov se pak strah poveća, kad vidješe kako na povišenom mjestu prilika Majke Božje diže do tri puta k nebu ruke moleći Boga neka im se osveti, ako se ne obrate i ne pribjegnu zaštiti svete Božje Majke.

Bog je tim čudesima htio da uveća novu Kruničarsku pobožnost i da je učini slavnijom. Oluja napokon presta na molitve sv. Dominika. On proslijedi govor pa tako vatreno i moćno obrazloži uzvišenost svetog Rozarija, da ga gotovo svi Tulužani prigrliše i skoro se svi ostaviše svojih zabluda, pa se u malo vremena vidio u gradu silni preokret u vladanju i životu.

Bl. Ljudevit Grignion de Monfort

Gospino svetište u Jelsi na otoku Hvaru

GOSPA OD ZDRAVLJA

Sa zelena brijega se javlja
Prebijela Gospa od Zdravlja.
Ko svjetionik svijetli i vlada
Nad poljem do Staroga Grada
A narod se penje i hrli
Da svete joj pragove grli;

A dolje, u Jelsi, pri dnu,
Gorostasni jablani mru...
Mru jablani — dižu se bori,
Bijeli se podižu dvori,
U rumenoj jesenjoj zori
Klokot se Slatine ori;

A gore, nad Jelsom, na kuku,
Gospa je podigla ruku.

M. BLAŠKOVIĆ

VAŽNIJE JE...

Običaj je po dominikanskim kao i svim redovničkim samostanima da za vrijeme jela jedan čita. Drugi brat, obično stariji, ima dužnost da čitača ispravi, kad pogriješi.

Tako je jedamput čitao i sv. Toma Akvinski. Brat, koji ga je morao da ispravi, upozori ga na jednu riječ, koju da je krivo pročitao. Sv. Toma, koji je bijaše ispravno pročitao, ponovi je onako kako mu brat reče.

Kad su izišli iz blagovaonice, skupe se drugovi oko brata Tome, te mu kažu da nije morao pročitati riječ, kako mu je brat rekao, jer da ju je bio pročitao dobro. Sv. Toma, koji je mislio drukčije od njih, odgovori im na to: »Nema velike važnosti da se riječ ovako ili onako izgovori, dočim je puno i puno važnije da se vježbamo u poniznosti«.

MLADI KRUNIČARI

ČUVAR VJERE U DJEČJEM SRCU

U današnjim prilikama, kad malo što djeluje pozitivno s vjerskog gledišta na odgoj naše djece, možemo s pravom ustvrditi, da je sv. Krunica pravi čuvar vjere u srcu naše djece. Njihovo je srce još nevino i nije pokvareno od neurednih strasti pak je više i sklono da prime i zadrži slatke utiske, koje i neopazice primaju od molitve sv. Krunice.

Nesmijemo zaboraviti, da sv. Krunica ukratko sadrži sv. Evanđelje, kako kaže sv. Pije V. papa sv. Krunice. U njoj nam se zorno prikazuju događaji iz života Isusa i Marije. Tako naviještenje Anđela Gabriela Mariji sa utjelovljenjem Sina Božjega; pohođenje Marijino rođakinji sv. Elizabeti i posvećenje Ivana Krstitelja; Rođenje Isusovo u Betlehemskoj štalici i poklon pastira i kraljeva sa istoka; prikazanje Isusovo u Jerusalemskom hramu i očišćenje Marijino; Isusova prva slava »Pashe« i Njegovo izgubljenje i nalazak iza kojega je slijedilo Njegovo skrovito življenje i Njegov trogodišnji javni spasiteljski rad.

Zatim Njegova žalosna i tragična povijest poniženja, žalosti i boli podnesenih za vrijeme svoje gorke muke u Getsemanskom vrtu, u ostavljanju apostola, za vrijeme hvatanja, na sudovima, pri bičevanju i trnovom krunjenju, pri osudi na smrt, hodanju na Kalvariju, pri raspinjanju, zadnjim časovima i smrti.

Napokon se ređaju Njegove pobjede: uskrsnuće na novi život, uzašašće na nebo, dolazak Duha Svetoga nad apostole, Marijina smrt, uznesenje, krunjenje i slava njezina među svetima.

Sve su ovo činjenice uzete iz sv. Evanđelja. Ovo mi po Živoj Krunici stavljamo pred oči Mladim Kruničarima, prilagođujući ih njihovoj umnoj sposobnosti, kao što dobra majka dava na posebni način pripravljenu hranu maloj djeci, dok su u nježnoj dobi.

Zato Mladi Kruničari ne mole niti razmišljaju dnevno svih petnaest otajstva već samo jedno; još im je ovo otajstvo prikazano na lijepoj umjetničkoj sličici što osvaja njihovu pamet, srce i maštu te im se čini, da vide živi događaj pred očima. S druge strane im je uputa i kratka molitva, koja budi u njima pobožna čuvstva i proizvodi duhovne plodove u njihovoj duši.

Isto otajstvo razmišljaju svaki dan kroz cijeli mjesec dana, tako im se malo po malo s dana u dan utiskuje u pamet i dušu dotično otajstvo, da će ga teško u svom životu potpuno zaboraviti.

Na ovaj način je Živa Krunica Mladim Kruničarima Dnevna pouka iz sv. Evanđelja te se potpunim pravom može nazvati »čuvar vjere«, jer budi i čuva istine vjere u srcu i duši one djece, koja na ovaj način štuju Majku Božju sa svetom Krunicom.

MALA SILVIJA

U vrućici leži mala Silvija, mala odana Kruničarka. Majka njena gleda očima punim brige i bola svoje djetence. Hoće li to krhko, slabo čedo moći da izdrži tu tako tešku bolest? Zapalila joj se pluća.

Nečujno koraca majka malom sobicom, nečujno priprema lijek. Brižnim svojim rukama nježno pridrži glavicu i lagano siplje gorki lijek svojoj Silviji. Suzne se očice male Silvije zadrže odulje na zabrinutom licu majke. »Majčice, majčice, mene čuva Naša Gospa Rozarija, bolest će proći i ja ću opet veselo da skačem. Pomozi mi, majčice, pomozi da izmolimo krunicu. Zaštitnica naša, nas malih Kruničarka, Ona će mi pomoći. Majčice moli, a ja ću za Tobom« — šaputala je umorno mala Silvija.

Klekne majka uz krevet svoje bolne Silvije, klekne i moli. Moli usrdno, puna vjere i pouzdanja. Probudila se u njoj nada. Kraljica Rozarija, neće da napusti svoje male Kruničarke, tješi se majka. Lagano, gotovo šaptom, moli za njom mala Silvija.

U ručici svojoj, suhoj od velike vatre, lagano niže zrnca svoje drage krunice. Gleda pobožno u sliku svoje nebeske Zaštitnice i moli iskreno i pobožno. Lagano joj se vjeđe spuštaju...

Majka kleči duboko zadubena u molitvu. No Silvija je više ne prati. Ručica se njena, držeći svoju krunicu, lagano spusti. Silvija spava... Majka se prenu. Zabrinutim, punim strave, očima zagleda se u svoje čedo. Silvija spava... Ne usuđuje se majka da makne od kreveta. Šest dana nije mala Silvija mogla da zaspi, a sada gle!

Još toplije i usrdnije moli majka uz krevetac i vapi za zdravljem svoje Silvije.

Prođe sat prođe i drugi. Silvija još uvijek mirno spava. Majka tiho, nečujno kleči i moli.

Uđe liječnik. Zadovoljno motri malu kroz svoje naočari, kriza je prošla — Silvija je ozdravila. —

»Vidiš majko!, naša Zaštitnica, nas malih kruničarka, Ona me ozdravila«, veselo reče, probudivši se, Silvija. **J. M.**

»MLADI KRUNIČARI« priručnik za upravitelje i revnitelje. Komad 3.— Din.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE I POLJEPŠAVANJE DOMINIKANSKE CRKVE U SPLITU

Kip Kraljice presv. Rozarija u Splitu nabavljen 1900. od »Pobožnog društva presv. Rozarija«

»Pobožno Društvo presv. Rozarija« želeći da što prije vidi ostvarenu svoju želju, naime, da se c r k v a - m a t i c a bratovštine presv. Rozarija, gdje je i sjedište Zadruge Vječnoga Rozarija, proširi i poljepša, neprestano i dalje radi. Odbor je već počeo da kuca na vrata u Splitu, a hvala Kraljici presvetoga Rozarija, svatko pruža ruku pomoćnicu, što je očiti znak, da svi žele da se što prije ukaže poljepšan hram Kraljice Pobjeda. Odbor također neumorno radi i na tomu, da šalje poziv bogoljubnicima Gospe od Rozarija širom domovine, a nebeska Majka blagoslivlja njegov rad. Odbor je nadalje primio slijedeće darove:

Biskupsko sjemenište, Split, D 200; Fulgosi don Vicko, D. 100; don Lovre Katić, D 50; don Jakov Marović, D 30; don Grgur Bučić, D 50; don Ante Milić, gradski župnik, D 100; Marko Budanko, D 100; Dr. I. Božić, liječnik, Split, D 100; Glavina Šimun, D 20; Jure Purkić, D 1000; Tomo Vezanović, D 100; Duje Trumbić, D 200; S. P. Vlahović, Split, D 500; Frano Brajević, pok. Ivana, D 200; Miho Brajević, D 100; Josip Brajević, D 100; Brajević Marija i njezina djeca, da im Gospa presv. Rozarija dade zdravlje, D 100; Frano Brajević, Mihovilov, D 50; Jelka Brajević, D 50; Marija Brajević pok. Duje, D 50; Artemija Garofolo, D 20; Marija Brnetić, D 20; Amalija Lovrović, D 20; Tepić Niko, D 10; Blaž Martić, D 20; Metliči Marija, D 20; Ita Rismondo, D 20; Karlo Šalat, D 30; Goberšeg, D 10; N. N., D 10; Dobijaš, D 20; M. Rahelić, D 20; Juraj Vrdlaček, D 20; Ivo Makjanić, D 10; Ivo Derado, D 10; Ivo Ozretić, D 10; Marijo Apolonijo, D 10; Petar Hančević, D 50; Dr. N. Dubravčić, liječnik, Split, D 20; N. Matković, D 10; Josip Lin, D 10; Dinko Mrkonjić, D 20; Bilić-Ostojić Toma, D 10; Josip Rudelić, D 10; Dalibor Quien, D 10; N. N., D 20; Fiorina, D 10; J. Maroli, D 40; Marica Glavinović, D 25; Jurić Jakov, Vranjic, D 10; Josip Grgić, Vranjic, D 10; Josip Grgić, Vranjic, D 10; Kajo Bulić, Vranjic, D 10; Jozo Oreb, Velaluka, D 10; Ivo Derado, dijete od 6 godina, sakupio 38 D; Ivanac, učitelj u m., D 30; M. Ivanišević D 50; gospođica Malvasija Vesna sakupila kroz malo dana D 450; a darovaše po D 100: Katalinić Florijo; po D 30: Malvasija Vesna, Katalinić Ljubimir; po D 20: Roje Roza, Marica Grgić, Irena Malvasija; Jela Grgić, D 14; po D 10: Maroević Alma, Bachna Ljudevit, Bračić Zrinska, Erceg Tonka, Martinis Marijo, Katalinić Anđelko, Katalinić Slavica, Katalinić Desanka, Vitić Paškva, Kata Grgić, Roza Mandić, Dr. Ante Braškić, Vranjic, Mara Mandić, Danilo Čadjenović, Marin Malvasija; po 5 D: Tabak Neda, Ferić Ivanka, Erceg Nevenka, Dujinić Stipan, Tabak Marija, Bročić Anka, D 6; Matošić Marica, D 4; Rendić Jakov, D 3. — Pavao Matošić poklanja D 100, eda Gospa presv. Rozarija

udijeli zdravlje njegovom sinu Vjekoslavu. — Pavka udova Šarić iz Nuštra, revniteljica bratovštine presv. Rozarija (krunice) sakupila je na blokovima D 486 i obećala, da će i dalje sakupljati milodare za crkvu — maticu bratovštine.

Slijedeće osobe dale su u zajam uz mali postotak:

N. N., D 50.000; N. N., obitelj jednog radnika, D 10.000; N. N., službenica, D 6400; N. N. D 6000; N. N., službenica, D 4200.

Za zlatnu krunu: G. L. 5 srebrnih austrijskih kruna; Ruža ud. Grgić, zlatni prsten; N. N. zlatni križić i oveće zlatno zrno.

Plemenitim darovateljima neka mila Gospa presv. Rozarija obilno odvrati; neka im udijeli svoje milosti i svoj blagoslov, a s naše strane iskrena hvala. Ne možemo zaboraviti naših dobročinitelja, te je svake prve nedjelje u mjesecu, pjevana sv. misa u 10 sati, namijenjena za sve dobročinitelje crkve-matice bratovštine presv. Rozarija u Splitu. Poradite, bogoljubnici Kraljice presv. Rozarija, da se što ljepše ukrasi njezin hram. Svaki doprinos u novcu, kao i svaki dar u srebru ili zlatu za zlatnu krunu, kojom će se okruniti kip Gospe presv. Rozarija u Splitu, neka se pošalje na: »Pobožno Društvo Presv. Rozarija« za proširenje dominikanske crkve — Split — Hrvojeva 2.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Novi samostan u Zagrebu. Na blagdan sv. Petra i Pavla Preuzv. G. Nadbiskup zagrebački blagoslovio je novu kapelu i samostan, koji su vlč. Oci Franjevci Sinjske Provincije uz velike žrtve podigli u čast M. Božje Lurdske u Vrbanićevoj ulici, blizu Sajmišta. To je jedna nova stanica blagoslovljenog svećeničkog rada u Zagrebu. Veselimo se braći Franjevcima na tom lijepom djelu i želimo im puno Božjeg blagoslova na novom polju rada.

Novi biskup Senjski. Sv. O. Papa imenovao je biskupom starodrevne biskupije Senjsko-Modruške presvijetlog i obljubljenog vikara iste biskupije msgra Dr. Iva Starčevića. Novo izabranom Velikom Svećeniku naše najsmjernije čestitke!

Euharistijski kongresi. Čitavi val euharistijskog oduševljenja provejava našim narodom. To pokazuju mnogobrojni ovogodišnji kongresi. Sigurno najljepši i najveličanstveniji bio je onaj u Sarajevu početkom lipnja, kojim je ujedno proslavljena pedesetgodišnjica opstanka Vrhbosanske nadbiskupije. Taj kongres bio je skoro narodni, jer su na nj došli katolici iz cijele Jugoslavije na čelu sa svojim biskupima. Na njemu je bio i papinski delegat Preuzv. g. Dr. H. Pellegrinetti, nuncij u Beogradu. Njemu, Preuzviš. G. Nadbiskupu zagrebačkome i cijelom episkopatu priređeni su lijepi dočeci i podoknica. Cijeli kongres je pokazao živu i jaku vjeru bosanskih Hrvata-Katolika. — Lijepi euharistijski kongres bio je sredinom lipnja u Ogulinu, za senjsku biskupiju, svršetkom juna u Omišu za splitsku biskupiju, početkom srpnja u Tijesnome za šibensku biskupiju, sredinom srpnja u Hvaru za hvarsku biskupiju. Koncem srpnja bit će kongres u Korčuli za dubrovačku, a sredinom kolovoza u Sisku za zagrebačku nadbiskupiju. Osim ovih većih održani su i neki manji, a svugdje se na tim kongresima očituje živa vjera našega naroda i čvrsto pristajanje uz svoju djedovsku katoličku crkvu.

Broj kardinala. Kardinalski kolegij broji danas 55 članova (15 mjesta nepopunjeno). Od tih 4 pripadaju stepenu kardinala-biskupa, 47 stepenu kardinala-svećenika, a 4 stepenu kardinala-đakona. Još je na životu jedan, što ga je imenovao Lav XIII., 9 ih je imenovao Pijo X., 14 Benedikt XV., a 31 današnji Papa Pijo XI. — Sveta Stolica imade diplomatska zastupstva u 36 država, nadalje postoje 22 apostolske delegature bez diplomatskog karaktera. 35 država i Malteški Viteški Red imaju svoja zastupstva kod sv. Stolice.

Vjerska zbrka u Njemačkoj. Od 63 milijuna stanovnika Njemačke nešto preko 20 milijuna pripada katoličkoj Crkvi. Od ostalih vjera na prvom su mjestu pripadnici protestantskih zemaljskih crkava. Ima iz 39 milijuna i po. No oni su razdijeljeni na 187 raznih organizacija. Van zemaljskih crkava ima veliki broj evangeličkih slobodnih crkava, razdijeljenih na 63 razne grupe. Nadalje istočno-pravoslavna crkva ima 31 skupinu, a starokatolička 3 skupine. Opstoji još 288 kršćanskih i nekršćanskih »Sljedba«, a onda 97 zajednica, koje zastupaju čisto svjetovne ideje i 91 skupina, koje naprosto nemaju nikakovih viših ciljeva ni vjerskih ni svjetovnih. Među evangelističkim sljedbama imamo na pr. menonite, baptiste, metodiste, adventiste, kvakere, sljedbenike petka, čisto-novorođene kršćanske vjernike i tolike još druge sljedbe. A izvan evangelističkih sljedba ima još 93 općine s raznim čudnim nazivima. — Izraeliti imaju 22 samostalne organizacije i broje 564 hiljade pripadnika. Preko jednog milijuna ljudi u Njemačkoj ne pripada nijednoj vjeri. Među nekršćanskim religijama zastupane su sve nauke što ih ima na zemlji: vedantska nauka, sljedbenici Zaratustre, brahmani, budisti, hindusi, muslimani, molitelji sunca. Liberalna udruženja imaju 97 skupina. Među tima su: teosofi, savez slobodnih zidara, borci duha, Jato-zajednica, »Nova Zemlja«, »Bez Boga«, »Bez sreće«...

Družba Riječi Božje. Sredinom 1931. brojila je ova družba 6 biskupa, 4 apostolska prefekta, 1 apostolskog administratora, 1125 svećenika, 454 klerika, 304 klerika novaka, 1284 braće, 277 braće novaka, 207 braće postulanata, 200 braće kandidata i 3355 pitomaca-gimnazijalaca. Među poganima djeluju 403 oca i 144 brata. Nalazimo ih na Filipinima, u misijama nigerskim, indijskim i japanskim.

Katolici u engleskom parlamentu. Prema službenim podacima u engleskoj gornjoj kući od 756 članova ima 43 katolika. Među 615 poslanika donje kuće nalaze se 24 katolika, i to 18 konservativaca, 4 od radničke stranke i 2 nezavisna Irca. Svaki katolički poslanik u današnjem parlamentu zastupa po prilici 100.000 glasača.

Povratak cistercita u Vestfaliju. Negdašnji cistercitski samostan Hardehausen kod Warburga u Vestfaliji (Njemačka), koji je bio dokinut za velike sekularizacije početkom 19. stoljeća, ponovno je naseljen redovnicima iz opatije Marienstatt. Sveti Otac podigao je samostan na čast opatije i prvim opatom-administratorom imenovao opata iz Marienstatta, dok ne bude samostan imao svih uvjeta da bude potpuno samostalan.

Proces za proglašenje blaženim Gvida de Fongalland. Pred pariskom nadbiskupskom komisijom započelo je ispitivanje života ovog anđeoskog dječaka u cilju da ga se proglasi blaženim. Tom prigodom nadbiskup je upozorio na mnoge duhovne pomoći, koje se pripisuju zagovoru ovog Božjeg sluge. Do 650.000 molba stiglo je da se započne njegov proces, a među njima se nalaze molbe kardinala iz Rio de Janeiro, apostolskog nuncija u Brazilu, 10 nadbiskupa, 39 biskupa i 500 svećenika.

Svećeničko ređenje Senegalca u Parizu. Prvi put u njezinoj višestoljetnoj povijesti, odigralo se je u pariskoj katedrali Notre-Dame ređenje za svećenika jednoga crnca-Senegalca, imenom Josipa Faye iz kongregacije Duha Svetoga. Ređenje je obavio pariski kardinal Verdier u nazočnosti 6.000 gledalaca. Prisustvovalo je činu dvadesetak afričkih poglavica u karakterističkim nošnjama, a nekoji su od njih obraćenici. Naveče je bila svečana posveta kongregacije presv. Srca Isusova i tada je novoposvećeni svećenik podijelio svoj mladomisnički blagoslov.

Lijep primjer. Kako novine javljaju mađarski ministar za narodnu obranu naredio je da katolički vojnici moraju salutirati prolazeći mimo crkve i raspela. Zaista primjer, za kojim bi bilo divno, kad bi se i druge države povele!

ZAHVALA

Šibenik. Otrag malo dana teško mi oboli kćerka od kožne bolesti. Liječnik je davao posve slabe nade. U toj žalosti zavapila sam Presv. Srce Isusovo i Majku Božju Rozarija, da mi spase milo dijete. Odmah sam opazila poboljšanje u djetetu i sada mi je potpuno zdravo. Harna na primljenoj milosti, kličem od srca: slava i hvala Presv. Srcu Isusovu i Kraljici Presv. Rozarija. U znak zahvale šaljem još 20 Din za raširenje njezinog glasnika, moleći Božansko Srce i Majku Božju da i nadalje štite moju obitelj. — **Šima Šore.**

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 9

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

RUJAN

Č	1	Egidij	
P	2	Štefan	
S	3	Mansuet	
N	**4**	**16. pobink.**	
P	5	Lavr. Just.	
T	6	Caharija	
S	7	Bronislava	
Č	8	**Rojstvo M. D.**	
P	9	Peter Klaver	
S	10	Miklavž iz Tol.	
N	**11**	**17. pobink.**	
P	12	Ime Mar.	
T	13	Frančišek K.	
S	14	Pov. sv. Kr.	
Č	15	M. D. 7 žal.	
P	16	Ljudmila	
S	17	Rane sv. Fr.	
N	**18**	**18. pobink.**	
P	19	Januarij	
T	20	Evstahij in tov.	
S	21	Matej	Kvatre
Č	22	Tomaž	Kvatre
P	23	† Tekla	Kvatre
S	24	Marija	Kvatre
N	**25**	**19. pobink.**	
P	26	Cipr. in Just.	
T	27	Kozma in Dam.	
S	28	Venceslav	
Č	29	Mihael	
P	30	Jeronim	

DOMINIKANSKI KALENDAR.

3. XI. Subota. Bl. Gvala iz Brescie, Isp. Dom. (1244.).

4. I. NEDJELJA. Bl. Katarina iz Racconigi, Djev. Dom. (1547.). Dva potpuna oprosta bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratošvtine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar bratovštine.

5. Ponedjeljak. Spomen svih pokojnih prijatelja i dobročinitelja dominikanskog Reda. Potpuni oprost za one, koji ispovijeđeni i pričešćeni prisustvuju oficiju za mrtve u kojoj dom. crkvi.

6. Utorak. Bl. Bertrand iz Garrige, Isp. Dom. (1230.).

7. Srijeda. Bl. Alan de la Roche, Isp. Dom. (1475.), osobiti širitelj pobožnosti presv. Krunice.

8. Četvrtak. Rođenje Bl. Dj. Marije (Mala Gospa). Potpuni oprost: a) za članove bratovštine presv. Krunice; b) za III. Red; c) za članove Žive Krunice.

10. XII. Subota.

11. II. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove bratovštine presv. Imena Isusova.

14. Srijeda. Uzvišenje Sv. Križa. Potpuni oprost za članove »Anđeoske vojske«.

17. XIII. Subota.

18. III. NEDJELJA. Bl. Ivan Massias, Isp. Dom. (1645.). Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

20. Utorak. Bl. Franjo Possadas iz Kordove, Isp. Dom. (1713.).

21. Srijeda. Sv. Matej apost. i evanđ. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

23. Petak. Bl. Marko iz Modene, Isp. Dom. (1498.).

24. XIV. Subota.

25. IV. NEDJELJA. Uspomena S. O. Dominika u Surianu. Potpuni oprost za III. Red i za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice.

26. Ponedjeljak. Bl. Dalmacij Moner iz Girone, Isp. Dom. (1341.).

28. Srijeda. Bl. Lovro iz Ripafratte, Isp. Dom. (1457.).

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XVI. ZAGREB, RUJAN 1932. BROJ 9

MARIJA U MJESECU RUJNU

Marija je najbolje i najljepše Božje djelo; izabrana je ona među svim Adamovim kćerima i visoko nad svima uzdignuta. Zato mi njoj i posvećujemo sve što najboljega i najljepšega na zemlji i u prirodi imamo. Lijep li je mjesec svibanj! Oko nas sve je tako divno i ubavo, a priroda kao da se prelijeva od obilja i bogatstva svojih ljepota i dražesti. A u mjesecu listopadu sve kao da se odijeva u neko bolnoslatko ruho. Zadnji je to pozdrav, što nam ga priroda daje prije svog venuća i umiranja u jesenskim i zimskim danima. I eto, ta dva mjeseca, onaj bučan i prpošan u obilju svojih krasota, i ovaj tih i umiljat u posljednjoj svojoj ljepoti, njih je Crkva na posebni način poklonila Mariji. No ima još jedan mjesec, koji i ako nije Mariji posebno posvećen, možemo mi ipak i njega nazvati Marijinim mjesecom. A to zato, što u nj padaju toliki Marijini spomendani, koje možemo promatrati sadržinom onoga što je najznačajnije u njezinoj pojavi. U blagdanima njezina Porođenja (8. rujna), Presvetog Imena (12. rujna) i Sedam Žalosti (15. rujna) kao da je sažeta sva sreća i sva gorčina njenog zemaljskog života. Promotrimo malo i mi te blagdane mišlju i osjećajem svojim.

Djevica i Majka

Pred devet mjeseci, na pomolu zime, naše su duše bile začarane i ushićene, kad smo slavili čudesno Začeće one, koja je od vjekova bila određena, da bude majkom Božjega Sina. Pa upravo zato, jer je

ona imala u svom krilu da dade stan Otkupitelju svijeta, vječni je Otac s njom učinio iznimku i nije htio da na nju pređe ljaga i krivica istočnog grijeha, već da čitava bude već od početka čista i neokaljana golubica i njegova zaručnica. I evo sada, u ovom kasnom ljetu, kad zemlja donosi bogate svoje plodove, mi spominjemo i slavimo Rođenje one, koja nam je dana kao najljepši dar i najslađi plod neba, slađi od ikojeg voća naših polja i sočniji od rujnog grožđa naših vinograda. Kralj-pjesnik David u proročkom zanosu vidio je ovo rajsko dijete, koje se je imalo roditi upravo iz njegova koljena, i nije mogao a da ne klikne: »Krasna si, prijateljice moja, doista si krasna, i oči su Tvoje kao u golubice«.

»I ime djevice Marija« kaže sv. Luka u evanđelju. Najljepše ime dadoše njoj koja je bila najljepša ljudska kćerka i radost cijele zemlje. Tiho je i povučeno ona prolazila svoje godine u roditeljskoj kući i pod sjenom jerusalemskog hrama, rastući u milini i svakoj kreposti. Sigurno oči jerusolimskih stanovnika bit će se ljubopitno obraćale k ovoj djevici, i oni će biti tiho međusobno šaptali: Gledajte, to je Marija. A kako da se tek naše oči ne okreću prema njoj, kad znamo, da ime Marija znači: Zvijezda mora. Jer mi smo svi na noćnom i nemirnom moru, i ako naše zjene ne budu gledale zvijezdu, izgubit ćemo se. Dobro je to znao sv. Bernard, kad nas svakoga opominje: »Ako se dignu vjetrovi napasti, ako nabasaš na opasne hridine, pogledaj zvijezdu, zazovi Mariju. Ako te bacaju valovi oholosti, nadutosti, klevete i nametljivosti, pogledaj zvijezdu, zazovi Mariju. Ako srdžba, lakomost i tjelesna pohota poljulja lađicu tvoje duše, pogledaj Mariju«.

Brzo prođoše dani nazaretske tišine, betlehemske sreće i svih drugih radosnih i čudesnih susreta i zgoda. Mač Simeonova proročanstva počeo je jednu ranu za drugom da nanosi njezinom majčinom srcu, jer Sin njezin, utjeha života i svijetlo očiju njezinih dođe među svoje, i oni ga ne primiše. I ne samo da ga ne primiše već ga na koncu i... ubiše. A u cijeloj tragediji života svoga Sina ona je bila uz njega. Pa i onog kobnog, bolnog i odlučnog poslijepodneva na Golgoti, kad se je sunce mračilo, zemlja tresla i kamenje pucalo. Srce joj se kidalo, no ona je bila tu, da ispije čašu do dna i da se u svemu prilagodi volji Oca nebeskoga. I tu pod križem sa usana umiruće Ljubavi čula je riječi: »Ženo, eto ti sina«, a Ivan je čuo: »Eto ti majke«. To je bila Isusova oporuka, i mi nijesmo mogli primiti bolje baštine. Marija je postala majkom našom. Rodila je svih nas, nas, djecu svoju, pod Križem, onda, kad joj je duša plivala u bolu i jadu. Zato i mi, kad nam srce i duša boluje, kad su nam oči orošene od suza, potražimo

nju, Majku Našu Žalosnu pod Križem, i pogledi će se naši susresti i duše će se naše razumjeti. Jer nigda joj nijesmo tako blizu, kao kad bolujemo. A onda će sigurno u nas ući utjeha i vedrina, pak ćemo i mi sve naše bolove i tuge predano prikazati kao žrtvu Ocu nebeskomu, onako kako je i ona sve predano podnijela i prikazala radi spasenja našeg.

S. L.

OČENAŠ

»Kruh naš svagdanji
Daj nam danas«.

Jednostavne riječi, ali bogate uzvišenim mislima i dubokom naukom. I ako je Bog ljubezni i providni Otac, koji rastvara svoje ruke i svako živuće biće napunja svojim blagoslovom sa naravnim i vrhunaravnim darovima, ipak nas Krist u svojoj divnoj molitvi potiče, da mu ponizno prosimo svagdanji kruh. Hoće da nas s tim uvjeri, da smo po sebi ništa, nevoljni i siromašni, pa sve što imamo, pa bila to i korica svagdanjeg kruha, sve je to dar nebeskog Oca: »Kruh naš svagdanji daj nam danas«.

Dvostruk je kruh, što ga trebamo, kaže sv. Augustin: duhovni, koga trebuje naša duša, i materijalni, potrebit našem tijelu. I jedan i drugi prosimo u ovoj četvrtoj prošnji Očenaša.

Duhovni kruh, hrana i okrijepa naše duše, to su u prvom redu Božja nadahnuća, s kojima Bog prosvijetljuje našu pamet i na dobro potiče naše srce, da ljubimo dobro, a od zla se uklanjamo. Duhovni kruh je Božja riječ, što nam ga svagdano sv. Crkva, kao nježna majka drobi; Božja riječ, što nam je duhovni pastiri, po Kristovoj naredbi navješćuju. »Ne živi čovjek, kazao je božanski Učitelj, samo o kruhu, već o svakoj riječi, koja izlazi iz ustiju Božjih«. Hrana je i kruh naše duše i pobožno duhovno čitanje, razmatranje vječnih istina, koje krijepi, jača dušu, raspaljuje je ljubavlju spram Boga, vodi je putem savršenstva i svetosti. Kruh naše duše su ss. sakramenti, a u prvom redu presv. Euharistija, presv. Pričest, t. j. tijelo i krv Isusa Krista, o kome on sam kaže, da je naša hrana, naše piće, koje nam uzdrži, jača i krijepi život duše, život milosti. »Tijelo moje doista je hrana, krv moja doista je piće. Ja sam kruh života; tko blaguje ovog kruha, živjet će do vijeka«.

Ovo je kruh, koga moramo svim žarom srca tražiti, za njim uzdisati, kad izgovaramo ove divne riječi Gospodnje molitve: »kruh naš svagdanji daj nam danas«. — Nu na žalost, rijetki su kršćani, koji prije svega traže kod nebeskog oca ovaj duševni kruh, koji je toliko

potrebit njihovoj duši, njihovom vječnom spasenju. Oni mole svagdano i opetuju ove riječi, ali traže isključivo zemaljski kruh, zemaljska i prolazna dobra. Odakle taj nered? Ljube preko mjere ovaj svijet, brinu se za svoje tijelo, a dušom i srcem prikovani su uz zemaljska dobra, a za dušu malo mare. Evo zašto čestokrat njihove molitve nijesu uslišane; ne postižu ni duševnih milosti, koje su im neophodno potrebite, ni vremenitih, za kojima toliko uzdišu; njihove molitve nijesu Bogu ugodne, pa stoga može im se upraviti ukor sv. Evanđelja: »tražite a ne postižete, jer naopako tražite«, pa i one »tražite ono što je na nebu, a ne što je na zemlji«; »najprije kraljevstvo Božje i sve će vam se drugo nadodati«.

S ovim riječima Krist nas uči, da tražimo i materijalni kruh, kojega trebujemo za uzdržavanje tijela. Pod tom riječi ne razumijevamo samo kruh, već hranu, piće, odijelo i sve ostalo, što nam trebuje, da uzdržimo čilo i zdravo tijelo, pa i sve ostalo, što trebujemo da čedno i pošteno proživemo, svak po svome staležu. Krist hoće da sve to prosimo sa riječju »kruh«, da nas s tim pouči, da naša hrana, piće i odijelo treba da bude jednostavno, kao što je jednostavan naš svagdanji kruh, po načelima umjerenosti, trijeznosti i kršćanske čednosti.

Krist nas uči, da tražimo kruh svagdanji, ali »naš« kruh svagdanji, a to znači, da tražimo samo ono, što nam po pravici pripada, što pošteno, sa svojim radom, trudom i znojem postignemo. Ono, što neko postigne, bilo kakovom prevarom, to nije »kruh naš«, nije od Boga blagoslovljeno, niti može mirne savjesti posjedovati, dapače od toga ne smije ni milostinju dijeliti, već naprosto mora povratiti onomu, kome pripada. Našim, kaže sv. Ivan Zlatousni, smijemo samo ono držati, što nam je dostatno za naše osobne i društvene potrebe, a sve što nam je suvišno, po načelima kršćanske ljubavi, moramo smatrati kruhom siromaha i njima ga dijeliti, kako nas sam Krist uči u sv. Evanđelju: što nam preostaje, dajte siromasima.

Tražimo još kruh naš svagdanji, t. j. kojega trebujemo od dana do dana. S ovim hoće Krist da nas pouči, da se nesmijemo preko mjere brinuti za vremenite potrebe. On doista hoće, da budemo razboriti, da svojim radom providamo hranu i ostale potrebe sebi i svojima; da brižno čuvamo svoja imanja, svoje posjede, da ne trošimo i ne rasipljemo bez potrebe, ali sve to mora da bude u granicama umjerenosti, sa potpunim pouzdanjem u nebesku Providnost, da nam briga za vremenite stvari ne bude prva i glavna, pa zato nam i kaže: »nemojte se brinuti za sutrašnji dan, govoreći što ćemo jesti ili što ćemo piti?« On hoće da naša prva i glavna briga bude naše vječno spasenje. »Tražite najprije kraljevstvo nebesko«. Hoće da se potpuno

povjerimo i predamo u Božje ruke, te ne tražimo od njega nego samo ono, što dnevno trebujemo, uvjereni, kako nas On sam uči, da budemo li živjeli kao pravi kršćani, kao pravi Božji sinovi, on nas neće zapustiti, neće nam uskratiti ono, što nam je za život potrebito! »Baci na Gospodina sve brige tvoje, i on će te hraniti«. »Onima koji traže Gospodina, neće biti uskraćeno ikakovo dobro«. Ovo bi morali dobro zapamtiti oni, kojima nikada nije dosta vremenitih dobara; koliko više posjeduju, toliko bi htjeli više posjedovati; pa nikada zadovoljni, nikada mirni. Stoga i kaže sv. Pavao prvim kršćanima: »Budite zadovoljni s onim, što imate, pa neka vaše življenje bude bez lakomosti«, jer, nastavlja, »lakomost je korjen svijuh zala; oni koji hoće da se obogate, upadaju u napast i u zamke đavla, muče ih mnoge uzaludne i pogibeljne želje, koje vode čovjeka do vječne smrti, vječne propasti«.

Napokon Krist uči da molimo Nebeskog Oca, da nam dade naš kruh svagdanji, ali da nam ga dade »danas«, a to da nas upozori, da kako svagdano trebujemo Božje pomoći, da nas svagdano providа potrebitom hranom, odijelom i ostalim, jer po sebi ne možemo ništa, tako ga svagdano moramo ponizno i vruće moliti, da nas pomogne, da svagdano rastvara nad nama svoju očinsku ruku te nas napunja svojim očinskim darovima. Budemo li s ovim čuvstvima i raspoloženjem prosili kod Boga »kruh naš svagdanji, daj nam danas«, naš milostivi Otac podijelit će svojim vjernim sinovima sve što trebuju za život duše i tijela!

UZ SVETKOVINU UZVIŠENJA SV. KRIŽA

Sretna li je bila Helena, sveta majka cara Konstantina, kad je u četvrtom vijeku poslije Krista, nakon dugog traženja našla napokon sveti Isusov Križ! Sagradi divnu crkvu i u nju postavi dragocjeno drvo, da se tom znaku našeg otkupljenja svatko uzmogne klanjati i moliti. I godine su, pa i vjekovi prolazili, a vjernici su u tom štovanju nalazili najbolju utjehu i okrepu. No dođoše teški dani, kad za vrijeme grčkog cara Foke na Jerusalem navali persijski kralj Kosroa te ote najdragocjenije blago, Isusov Križ. Uzalud je Fokin nasljednik, car Heraklije nastojao da natrag dobije, pa i uz teške uvjete, taj dragi posjed. Tekar onda, kad je potukao persijsku vojsku, uspije mu dobiti natrag sveti križ od Siroa, Kosroina sina. I tako četrnaest godina iza njegova gubitka ,opet se uzvisi na vrhu Kalvarije ovo divno drvo našeg spasenja. Blagdan Uzvišenja sv. Križa, koji Crkva slavi

14. rujna doziva nam u pamet ovaj znameniti događaj. Ali ne samo danas, već sve dane našeg života treba da nam je živa u duši uspomena i slika ovog spasonosnog znaka. Sa svetom Crkvom molimo i mi zanosno i ponizno: »Klanjamo se Tebi, Kriste, i blagoslivamo Tebe, jer si po križu svome svijet otkupio«. A pri ovim riječima: jer si po križu... nek zahvalnost, duboka i sretna zahvalnost prostruji našom dušom, sjećajući se da nijesmo otkupljeni zlatom ili srebrom, već krvlju jednoga Boga, koji ju je za naše spasenje do zadnje kapi prolio na ovom svetom drvetu.

Marija, Ivan i Magdalena pod križem

Bili smo svi djeca tame, sinovi smrti i propasti, i da nije došao ovaj božanski liječnik i pomoćnik, takvi bismo bili ostali dovijeka. Međutim sad je eto u našoj tami zasjalo, noć se je pretvorila u dan, lanci, teški lanci, koje smo od oca našeg prvog Adama pa do tog časa vukli, raskinuli su se, te mi započesmo disati slobodni i sretni u suncu milosti Božje. A svime time obdario nas je naš slatki Krist. On, koji je čist jaganjac uzeo je na se grijehe sviju i kao najgori zlikovac i odmet ljudski izdahnuo na križu, na drvetu sramote. No time je ujedno križ prestao biti drvo sramote. Za sve nas vjerne i otkupljene on je drvo pobjede i slave. Apostol kaže da je Bog uzvisio Krista zato, što je on sebe ponizio sve do smrti na križu. I mi treba da uzvisujemo križ iznad svega, što najdraže imamo, iznad srdaca i života naših. Da ga postavljamo na pročelja naših hramova. na ulaze naših domova, na raskršća naših putova, na vrhunce naših gora. Jer s njime nam je lako i onda kad nam je teško. On je radost i nada naša. On je drvo najbolje, kako mu to sveta Crkva u liturgiji pjeva:

Križu sveti, drvo svako
Zavidi ti čarni sjaj,
S takim lišćem, cvijećem, granjem
Nema ga ni koji gaj.
Slatko drvo, slatki čavli
Nose teret slatki taj.

Dä, križu, slatki dobri i vjerni križu, budi s nama vazda i ostani s nama do konca. A želimo još da budeš postavljen na humke naših grobova, da kao što si bio krevet umirućem našem Mučeniku i Spasitelju, tako budeš i pokrov našim mrtvim tjelesima, ali i jamstvo našeg konačnog blaženog uskrsnuća. *L.*

BRAT ROZARIJE

U jednom od prvih samostana, koje je osnovao sveti Dominik, življaše neki brat lajik, iz čijeg ću Vam svetog života ispričati zanimljivu zgodu.

On se u svijetu zvao Josip, a ušavši u samostan nazva se brat Rozarije. Njegova pobožna majka usadi mu u srce ljubav prema nebeskoj Majci Mariji. Kad je odrastao, pasao je kao siromašno čobanče nekoliko ovaca. Svakog jutra čim je zora zarudila vodio je mali Josip na pašu svoje ovčice, da se nahrane rosnom travom. Kad bi došao na mjesto paše, ostavio bi ovce — preporučivši ih Anđelu Čuvaru — a on bi pošao da se moli u obližnju kapelicu, u kojoj je bio lijepi kip Bl. Djevice Marije. Jednoga dana, dok je molio, ču glas: »Josipe, ja želim da me okruniš!« Mali Josip, sav veseo potrči na polje, da nabere svježeg cvijeća, od kojeg splete krasan vijenac. Došavši u crkvicu, položi ga na glavu Nebeske Majke. Sutradan urani, da vidi što je od vijenca. On je bio uvehnuo. Kad to vidje mali Josip zaplače. Primirivši se pođe opet da nabere cvijeća. Tako se svaki dan događalo. On je brao cvijeće i pleo vijenac, a vijenac je uvehnuo. Nu žalosti! Nadođe zima. Gdje sada da nađe cvijeća? Dok je sav žalostan molio, začuje opet glas: »Josipe, ja želim da me okruniš!« On tada pođe daleko u šumu sav žalostan, ne bi li našao ma bar jedan cvijetak. Ali sav trud bijaše uzaludan. Umoran, htjede da malo otpočine. Dok je počivao pane mu na um, da je u susjednom mjestu u nekog trgovca vidio bezbroj sjajanih vijenaca sa cvijećem, koje nigda ne vene. Radostan potrči u mjesto i došavši tamo ispriča trgovcu sav događaj. Ali uzalud! Vijenci bijahu veoma skupi, a trgovac nije htio

da mu nijednog pokloni. No ipak na koncu milina i nevinost, koja se je odrazivala u njegovim nevinim očima, gane srce trgovca i on mu darova maleni vijenac od srebra, koji bijaše urešen raznovrsnim cvijetovima. Zahvali se i otide. Ali, na vratima ga dočeka neka bogata gospođa, koja je čula Josipovu pripovijest pa mu reče: »Izaberi, drago dijete, jedan od najljepših vijenaca, pa okruni njime Nebesku Majku«. Josip ne mareći za skupoću izabere onaj, što je bio najljepši u dućanu, od samog zlata ukrašen dragim kamenjem i raznovrsnim draguljima. Sav sretan pohiti prema maloj crkvici, da okiti njime svoju Majčicu. Ušavši s posmijehom na usnama položi vijenac kao obično na glavu Majke Božje, ali sa mnogo više radosti, znajući da ne će nikada uvehnuti. Ali ču glas: »Josipe, hvala ti, ali to nije kruna, koju ja želim od tebe«. Na ove riječi bijedni Josip gorko zaplače i bacivši se na koljena pred Gospu, zavapi: »Mila Majčice, reci mi, koju krunu želiš, da Te njom okrunim«. Odvrati mu Ona: »Ti si čuo govoriti o mome slugi Dominiku. Pođi k njemu, on će ti kazati«.

Sveti Dominik je već tada molio sv. Rozarij. Jednog dana, dok je udaljen od svoje braće molio, približi mu se neki dječak kukavno odjeven. Bijaše to Josip. On sv. Dominiku sve potanko ispriča, a svetac ga odmah zavoli, i nauči molitvu sv. Rozarija. Veseo što je našao krunu, kojom će moći kruniti glavu Nebeske Majke i osvojen nježnošću svetog Dominika, povjeri mu želju svog nevinog srca, da želi ući u njegov red. Svetac mu rado dozvoli i na oblačenju mu nadjene ime »brat Rozarije«, kao pravom sinu i djetetu Krunice.

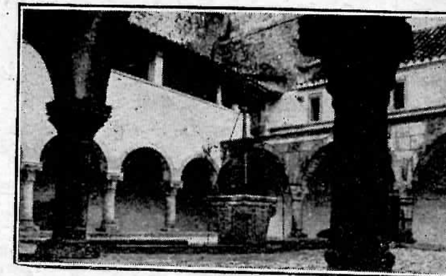
Od tada mali brat nikad nije prestao da moli sv. Krunicu i njom kruni Mariju. Godine su prolazile. Približi se i njegova smrt, ali u njegovim rukama bila je još uvijek krunica. Jednog lijepog svibanjskog dana, dok se je zora rađala, pokaže mu se Sv. Djevica obasjana nebeskom svijetlošću i okrunjena vijencima: bijelim, crvenim i žutim. I reče mu: »Vidiš li sinko ove moje krune? Ovo si ih ti spleo neprestano moleći sv. Krunicu. Ti si mene krunio na zemlji dođi, mili sinko, da ja tebe okrunim na nebu u kraljevstvu svoga Sina«. Starac klone, i izgovarajući po posljednji put »Zdravo Marijo« izdahne, a njegovu dušu odnesoše anđeli u rajske dvore.

Krunimo i mi Nebesku Majku neuvelim vijencem sv. Rozarija, da nam Ona isprosi od svog Sina neuveli vijenac vječne slave...

Fra Stanislav.

Svetište sv. Križa

Samostanski klaustar

HODOČAŠĆE DOMINIKANSKOG III. REDA U SVETIŠTE SV. KRIŽA.

Nastojanjem našeg revnog upravitelja, o. Dominika Šantića, priredili smo hodočašće u svetište sv. Križa, koje se nalazi u starodrevnoj crkvi dominikanskog samostana na otoku Čiovu kod Trogira. U svetištu se nalazi krasno Propelo, iz kojega je god. 1600. protekla krv, što su vidjeli redovnici, koji su tada bili u samostanu, kao i mnogobrojni drugi, što dohrliše tamo.

U nedjelju dne 31. srpnja, osvanuo je krasan i vedar dan. U 6 sati jutrom svi se hodočasnici nađosmo na velikoj motornoj lađi zajedno s našim upraviteljem. Radosni su svi, da će danas provesti jedan ugodan dan. Putem smo pjevali pjesme na čast božanskog Srca i presvete Djevice. Poslije jednog sata stigosmo lađom do pristaništa nedaleko svetišta. Pristanište kao i selo bili su iskićeni zastavama. Na pristaništu nas dočeka prior splitskog samostana o. Pijo Maroević i narod sa crkvenim zastavama. Tada smo svi: hodočasnici i narod, koji nas je u velikom broju dočekao, pošli u procesiji prama svetištu pjevajući pobožne pjesme. Pred vratima svetišta o. Pijo oduševljeno u kratkim potezima iznese povijest svetišta i uvede nas u crkvu. Prođosmo kroz lijepu kriptu te opet dođosmo u crkvu. Tko da opiše svečani čas, kad smo ganuti do suza slušali neumornog oca i kad smo ugledali divno Propelo, iz kojega je krv protekla! To se opisati ne može, već samo osjetiti. Ono Propelo, koje imade bolni izražaj, ono sveto tijelo isprebiveno i modro od udaraca... ulijeva u dušu duboko čuvstvo sažaljenja i boli, ali također i nadu, da će raspeti Spasitelj uslišati molbe, koje mu bogoljubnici upravljaju.

U crkvi vide se razne uspomene na primljene milosti od ovog čudotvornog Propela. Veoma pobožno raspoloženi, pratili smo sv. misu, koju nam je otslužio naš upravitelj o. Dominik Šantić i pod misom nam održao lijepu i oduševljenu prigodnu propovijed, a pjevanje svetih pjesama nas sve više pripravljalo na svečani čas, kad ćemo primiti u svoje srce svetu pričest u svetom mjestu. — Poslije toga pregledasmo znameniti kloštar diveći se Božjoj prirodi, u kojoj je smješteno ovo svetište, te bismo rada u sjeni njegovoj uvijek željeli biti. Vrijedno je da spomenemo, kako je sv. Propelo sačuvalo crkvu i dio samostana, gdje je bio sv. križ, od požara koji se je bio pojavio otrag četiri godine, i slava svetom Križu, nije bilo nijedne žrtve osim materijalne štete, makar su se tu

mnoga djeca na oporavilištu nalazila. — Tada smo opet pošli na lađu, kojom smo pošli u Trogir, gdje smo razgledali znamenitosti grada, a poslije podne u 6 sati ostavili smo lijepi Trogir, te nas je ista lađa odvela natrag u Split, i vratismo se kući oduševljeni i duševno okrijepljeni zahvaljujući Bogu, da smo proveli jedan dan u sjeni svetišta sv. Križa, što će nam ostati u trajnoj uspomeni, ali smo također odlučili da ćemo tamo opet što skorije i mnogobrojniji hodočastiti.

Dominikanska trećoretkinja.

SVETE MISIJE U MEDJUMURJU

U Sv. Mariji u Međumurju održaše dominikanci svete misije od 3. do 10. VII. 1932. Pred 35 godina naši Oci prošli su skoro čitavo Međumurje svojim propovijedanjem. Nakon toliko, evo opet obnavljaju isti blagoslovljeni rad.

Neka je vladala silna vrućina, ipak su svi grnuli u crkvu da čuju riječ Božju, da primaju sv. Sakramente. A ono divno pjevanje jakog zbora te uzorna pobožnost na čast je i ponos ovomu mjestu! Kroz ove dane nitko nije izostao a da se nije pomirio s Bogom svojim, tako da od 4.000 primilo je sv. Pričest 3.500. Bratovština sv. Krunice, koju su naši Oci ustanovili pred 35 godina, ovih su je dana Oci misionari oživjeli. Za tri dana upisalo se 800 članova. Tako je ovo mjesto postalo riječju i djelom, osobito ovih dana, mjesto Svete Marije. Dao Bog, da tako bude i u buduće.

Iz Sv. Marije pošli su Oci Misionari u obližnju župu Sv. Juraj u Trnju. Ova je župa za polovicu viša od Sv. Marije. Velečasni župnik Andrija Fischer, da olakša svačigovoj savjesti, osim dva misijonara: O. Jacinta Belića i O. Luja Matijaca, pozvao je i dva pomoćnika pri ispovijedanju: O. Anđelika Rabadan i O. Anđelika Fazinić. Velečasni župnik odabrao je baš ove sedmice svete misije, jer u njoj spada proštenje Majke Božje Škapularske. Tada najviše biva ljudi na sv. Sakramentima. Ove godine razumje se bilo je najviše. U nedjelju, kad selo javno štuje Majku Božju, navrvio je narod iz čitavog Međumurja, a u procesijama: iz Sv. Marije, Preloga, Goričana, Draškovca i Male Subotice. Pero nije kadro da opiše pobožnost, divno pjevanje, vjerski zanos onoga puka. Dosta je da napomenem 6.000 sv. Pričesti!

U nedjelju dne 17. po podne Oci misionari završili su sv. misije. Ganutljivi su bili ti časovi pri obnovi krsnih zavjeta, pri zazivu blagoslova nad onaj narod. Triumf svega bila je procesija sa Presvetim.

Ovi dani u Sv. Mariji i Sv. Jurju bili su dani vjerske obnove. Dao Bog da to bude trajno u dušama njihovim!

BOG SE NEDA IZRUGAVATI

Već je odavna Duh Sveti rekao, da imade mnogo grešnika, koji kažu: Ja griješim, pa što mi se zla dogodilo! I u svojem ludom ufanju sve više griješe. Nagomilavaju grijehe na duši i misle, da ih ne će stići kazna Božja. Ali grijesi se osvećuju. I vidljivo i na ovom svijetu. To im je opomena, da se obrate, ali oni ne vide prst Božji te dalje griješe. Ali i grijesima dođe kraj. Svemu je Bog postavio i broj i visinu i težinu. Kad se ispuni broj, nema više milosrđa, pravda nadolazi. Ovo osobito biva, ako mi grijesima tvrdokorno prkosimo Bogu.

Bilo je, tvrdi Duh Sveti, uvijek takovih bezumnika, a danas ih je napretek. Takav je bio i Martin N. Sa sela P. došo je u Split da nađe zarade. Tu je mislio da će naći sreću, a našao je nesreću i vremenitu i vjekovitu. Ono malo dobra što je poprimio od oca i majke, brzo je izgubio. Zapavši među zle drugove naučio je vražji zanat psovati i kleti. Ispočetka nije zalazio u krčme. Svoj novac, krvavo stečen poslao bi siromašnim roditeljima. Tomu su se rugali njegovi ortaci. Brzo im se pridruži. Ali tko ide u mlinicu, mora da se omuči, a u kovačnicu, mora da se omrči. Za dvaput Martin je izašo iz krčme trijezan, a treći put pijan ko čep. Tako je bilo odsada redom svake nedjelje. Što bi kroz sedmicu dobio, to bi u nedjelju prolumpao.

U njegovom selu proštenje je — Mala Gospa. Dolazi na to proštenje sa svih strana mnoštvo svijeta. Ne smije izostati ni Martin. Ali nije on došao na proštenje da moli, da se ispovijedi i pričesti. Zaboravio je to odavna. Druge su u njegovoj glavi ideje. On će s njima zasoliti pamet svojim seljanima. Dakako, mnogi, a osobito mladići, slušali ga ko proroka. Govorio im, kako je vjera bajka, molitva glupost, a sveti sakramenti bedastoća. Bilo je pametnih ljudi, koji su ga pobijali i korili. On je pobijesnio na njih. Pogotovo uzbijesni, kad je vidio, da ono mnoštvo grne u crkvu, da se ispovijeda, moli i pjeva Majci Božjoj. On nije ni zavirio u crkvu, a preko svete mise udarao je u harmoniku i izazivao narod. Iza svete mise uzvrstala se procesija. Na ovo Martin još više uzbijesni, te stade da udara, pjeva i pleše ko mahnit. Ljudi se zgražali, župnik ga korio. Martin najednom u bijesu baci harmoniku, stade rigati strašne psovke i kletve te pohita do svoje rodice, pograbi je iz reda procesije i poče s njom plesati. Naravno, da se djevojka zacrvenila, otimala svom snagom. Žene se uskomešale, ljudi stali da istrgnu djevojku, a Martina primire. A on još jače bijesnio i psovao. Bog, koji je sve to gledao, trpio je do neke mjere. A kad se čaša napunila kazni ga na osvješćenje svih, koji se tako tvrdokorno opiru milosti i grde njegovu dobrotu. U času, kad je izgovarao najstrašnije psovke, najednom se sruši. Ljudi su mislili da se spotakao o kamen i pao. Slegli se da ga pridignu. Ali jao! On je zapjenio, protego se i bio u isti čas mrtav. Ljudi još nijesu vjerovali, pridigli ga, polijevali vodom. Ali uzalud: glava mu se spustila, oči ostale izbuljene, a srce prestalo da kuca.

Silan strah obuze mnoštvo. Vidjelo je u nesretniku očitu kaznu Božju. Svak je stao da rida od silnog uzbuđenja.

Procesija slavlja, zamijenila se u procesiju žalosti. Preniješe ga u mrtvačnicu na grobište, a sutradan u hladni grob.

Ovaj strašni događaj, koji se zbio pred tri godine, zasjekao se dobro u srce i u dušu onog naroda, te je bio a i sada je na osviještenje mnogima. Zabilježio sam ga i ja, te ga iznosim pred čitatelje našega glasnika. Neka i nama bude na osviještenje, jer: Bog se ne da izrugavati.

O. Lujo Matijaca.

MLADI KRUNIČARI

MLADI KRUNIČARSKI BORCI.

Oko godine 1212., pripovijeda povjesničar Rohrbacher, sakupilo se vrlo mnogo djece iz Francuske i Njemačke, sa sela i gradova; bila su djeca sa križem na sebi, ali bez vođe i pravog oružja, a htjela polučiti veliki cilj: Oslobođenje Spasiteljeva Groba!

Ovako slabo organizirana dječja vojska nije uspjela doći do cilja; brzo se je raspršila, pak ne samo da nisu došla do cilja, već su se mnoga djeca na putu izgubila, nekoja od glada umrla, a druga postala plijenom bezdušnih razbojnika.

Ipak je papa Inocent III. pohvalio, ne razboritost dječju, već njihovu revnost i žar za slobodom Spasiteljeva Groba, kad je rekao: »Ova nas djeca svojom poduzetnošću kore za naš nehaj i pospanost«.

Ovako kobna sudbina sigurno neće zateći drugu dječju vojsku: Bijelu Legiju Mladih Kruničara sa oružjem sv. Krunice u ruci, koja se bori za ostvarenje Kraljevstva Kristova u svome srcu, u svojoj obitelji, u ljudskome društvu, za obranu svoje vjere, kreposti, nevinosti i milosti Kristove proti pogiblima, koje im prijete. Vojska mladih, koja će polučiti sjajni uspjeh, a s njime udivljenje i simpatiju sviju.

Rado Bog usliša vapaje naše duše kad Mu se iskreno i od srca obraćamo; još radije kad Ga prose dobre i čiste duše. Ali Mu je najmilija molitva s nevinih i neokaljanih usana i srdaca malene djece; onih koji se još nijesu okaljali grijehom; onih koji Ga nesebično vole; onih koji svojom nježnošću i bezazlenošću osvajaju i tvrda srca.

Tako nevina i bezazlena srca sigurno će osvojiti i ljubezna Srca Isusa i Marije.

Kad je Holoferne navaljivao na Židove i rušio njihove gradove, hramove i oltare, narod je činio pokoru i molio se Bogu za milost i pomoć. Ali je veliki svećenik Eliakim naredio, da se malena djeca, prostrta na zemlji pred hramom Gospodnjim, mole Bogu.

Divna je to bila misao! U beznadnoj i općoj stravi prostiru se nevina djeca pred oltarom Božjim, da se gane na njihove nevine molbe i tužne vapaje i isprose oslobođenje od okrutnog neprijatelja. Bog im se je smilovao kad se je poslužio junakinjom čistom Juditom, koja jedne noći otsječe Holofernovu glavu i oslobodi opsjednuti grad Betuliju.

Isus sa svojom Majkom na zdencu

I danas su izvanredne prilike; posvuda kriza, ali rekao bi, više duševna nego materijalna. Neka se svrstavaju malena djeca u bijelu vojsku i legije Ml. Kr. pod Marijinim barjakom! Judita je slika Marijina; i kao što je Bog po Juditi oslobodio grad Betuliju i narod židovski iz očite propasti, tako će i nova Judita — Marija osloboditi svijet u današnjim teškim vremenima, kad on srće u sigurnu propast. Ona je to učinila više puta u prošlim vjekovima, pak se pouzdano nadamo u ponovnu Njezinu pomoć.

Dnevna molitva tolikih Mladih Kruničara, tih naših dragih anđela na zemlji, koja će se dizati iz njihovoga nevinog srca, utjecat će na presveta Srca Isusa i Marije i privući njihovu ljubav i milosrđe na bijedno čovječanstvo. Njihov juriš sa krunicom u ruci stalno će uspjeti.

HAYDN I KRUNICA.

Haydn je otac moderne glazbe. Stvorio je i učinio toliko i tako je bio uzoran čovjek, te je to nemoguće izraziti u kratkome prikazu.

Tek, reći ću ovo:

Kad se je 1909. slavila stogodišnjica Haydnove smrti, nije bilo tako reći novina, u čitavom kulturnom svijetu, koje ga nebi slavile. A natjecali se svi najbolji orkestri — i uopće izvađači, da što bolje nešto njegova nauče i izvedu, a svatko, da što njegova čuje.

To znači, da je »najmjerodavniji sudija«: vrijeme, potvrdilo veličinu Haydnovu. Tko pozna Haydnov rad, mora se pitati: kako je mogao jedan čovjek toliko stvoriti i toliko raditi.

Na ovo će nam odgovoriti jedan Haydnov prijatelj:

Haydnov veliki rad je moguće razumjeti samo, kad se zna za Haydnovu veliku pobožnost.

I o tom — o Haydnovoj pobožnosti moglo bi se mnogo, vrlo mnogo reći. Ona nas mnogo, mnogo uči. Nego reći ćemo i opet samo ovo:

Haydn, kad ga najviše slave — a slavljen je bio po svem svijetu, kao malo tko uopće — diže ruke prema Nebu, pred prepunom dvoranom najodličnijeg općinstva i veli:

»Odozgor dolazi«.

Nego Haydn i izričito kaže, po čem mu s v e dolazi odozgor.

On sam kaže i ovo:

Kad mi ne dolaze nikako ideje i kad ne mogu raditi, prođem par puta po sobi, moleći Krunicu. Tek, što sam izmolio par desetica, već mi dolaze lijepe ideje i ja sve mogu lijepo obraditi.

Veliki i pobožni Haydn je molio Krunicu, po Krunici je sve dobio.

Marija Šimunović.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Nova euharistijska slavlja. Ove godine kao, možemo reći, nigda do sada, pravi val euharistijskog zanosa prolazi našom zemljom. Mi smo već u zadnjem broju izvijestili o nekim euharistijskim kongresima, ali odonda nastavili su se novi, održani svi s jednakim oduševljenjem i s pravim vjerskih ćuvstvom. Tu je u prvom redu naša siromašna Dalmacija sa kongresima u Hvaru i u Korčuli. Ta dva naša starinska grada na plavom Jadranu slavila su tih dana obnovu svoje vjere, sjećajući se svega velikoga što su njihovi predi bili i što su izveli pod okriljem vjere. A Bosna ponosna u kongresu u Bugojnu dala je dokaza, da je vrijedan potomak onih mučenika, koji su mirno i pripravno umirali za krst časni i slobodu zlatnu. Napokon je došao Sisak u srcu uže Hrvatske i pokazao toliki zanos, da mi možemo biti na sve to ponosni, uvjereni, da je to najbolji put, kojim se kroči k vremenitoj i vječitoj sreći. Što nas svih napose mora tješiti jest to, da se u ovim euharistijskim kongresima nije ostalo na samim vanjskim manifestacijama, već da su u tolikim vjerskim vježbama po milosti Božjoj obnovljene duše učesnika.

Sveti Otac o časnoj Mariji Krucifiksi. U prisutnosti svetog Oca Pije XI. pročitan je 10. srpnja dekret, kojim se kreposti Marije Krucifikse, utemeljiteljice

Službenica Ljubavi proglašuju herojskima. To je prvi korak, da se kasnije pristupi proglašenju blaženom i svetom sve časne službenice Božje. Ovom zgodom Sveti Otac održao je govor, u kojem je istakao providencijalno značenje karitativnog rada, u kojemu se je istakla ova službenica Božja i njezina družba, a koje je ujedno svojstveno cijeloj katoličkoj Crkvi. Spomenuo je također, kako je to bilo važno uvijek, a osobito danas, kad je tolika potreba da se pruži pomoć moralna a i materijalna bijednom čovječanstvu.

Povratak kartuzijanaca u Paviu. Na daleko je poznat samostan kartuzijanaca kod Pavie. On je građen kroz dugo godina u vrijeme, kad se je podizala i stolna crkva u Milanu, te je sa svojom crkvom jedan od najljepših i najbogatijih spomenika u srednjem vijeku. Samostansku crkvu je na svoje troškove sagradio vojvoda Gian Galeazzo Visconti, da služi kao grobnica njemu i njegovoj obitelji. Kartuzijanci su dvaput morali da ostave ovaj samostan, najprije za austrijskog cara Josipa II. god. 1782., a kasnije pod talijanskom upravom god. 1881. Sada je međutim ponovno povraćen samostan njegovim vlasnicima, te je nedavno potpisan akt predaje s jedne strane od O. Anatola Maubon-a, generalnog prokuratora Reda, a s druge strane od g. Modigliani-a u ime talijanske vlade. Uređeno je tako, da se stranci ne će puštati na razgledanje crkve jutrom prije osam sati i poslije podne prije tri sata, kad redovnici obavljaju u crkvi svoje funkcije, dok u ostalo vrijeme bit će svakom dopušteno da uživa u ovom pravom umjetničkom čudu od mramora, zlata i dragog kamenja. Tako će opet dolaskom kartuzijanaca oživjeti ova drevna i glasovita opatija, jer će se u nju povratiti njezina duša i njezino srce.

Smrt mons. Seipela. Nedavno je u Beču preminuo čuveni austrijski političar i bivši ministar predsjednik dr. Ignaz Seipel. Na upravu austrijske vlade došao je u ono burno i nestalno poslijeratno doba, kad su toliki liberalni elementi htjeli da zavladaju javnim životom. Njegova je zasluga, da je zaustavio te pokušaje i popravio toliko zla, što ga je predašna državna uprava bila nanijela državi. Sav svoj rad temeljio je uvijek na kršćanskim temeljima, uvjeren, da jedino po njima može doći mir i zadovoljstvo izmučenim narodima. Dobrom i ustrajnom radniku neka je mir i obilna nagrada u kraljevstvu Kristovu!

Nova zgrada sveučilišta u Tokiju. Oci isusovci posjeduju u japanskoj prijestolnici Tokiju već dulje vremena katoličku universu. Prigodom posljednjeg potresa stara zgrada je bila većinom porušena, te je sada podignuta nova, i pri njenom blagoslovu bio je, uz druge crkvene ličnosti, prisutan i japanski ministar prosvjete, koji je ovom prilikom izrazio rektoru sveučilišta svoje čestitke. Očiti je to dokaz, kako katolička prosvjeta uživa ugled i među nevjernicima.

Osam naroda moli za mir. Katolici, koji su uzeli učešća na II. međunarodnom kongresu dobrotvornosti u Frankfurtu u Njemačkoj, prisustvovali su 13. srpnja jednoj ceremoniji, koju se može smatrati najljepšom točkom toga zasjedanja. Udruženje naime njemačkih katoličkih žena pozvalo je učesnike kongresa, koji su došli iz inostranstva, da se u njihovoj crkvi zajednički pomole za mir i učine spomen sviju umrlih u ratu. Svečanu misu služio je vođa socijalnog pokreta u Belgiji, veleč. Belpaire, a oko oltara okupili su se katolički predstavnici osam naroda. Zatim su sišli u kriptu i tu su se uz ozbiljno pjevanje »Stabat mater« (Stala mati) sjetili svojih mrtvih te svoju žrtvu položili u ruke Žalosne Majke Božje. Kako je lijepo, kad se toliko naroda složno nađe na molitvi i na djelu za mir!

René Bazin umro. 20. srpnja umro je u Parizu glasoviti francuski književnik i član francuske akademije besmrtnika René Bazin. Svoju dugu i tešku posljednju bolest podnosio je rijetkom strpljivošću i pravom kršćanskom predanošću u volju Božju. Kao književnik napisao je više romana i pripovijesti, u kojima je većinom opisivao život na selu i običaje malih ljudi, a sva djela zadahnuo je kršćanskim duhom i nekom osobitom milinom, tako da se ona čitaju s osobitom ugodnošću i lakoćom. Nekoje su njegove stvari prevedene i na naš jezik. Njegov vjerski duh i osjećaj osobito se je očitovao u posljednjoj bolesti, kad je svagdano u sv. Pričesti primao božanskog Tješitelja, koji ga je sigurno za sva velika djela, koja je učinio za života i koja još ostaju poslije njegove smrti, nagradio krunom one jedine prave i neprolazne besmrtnosti.

Izum katoličkog svećenika. Njemački svećenik Petar Könemann izumio je novi jedan sistem zvučnog filma. Već je taj sistem upotrijebljen uspješno za prikazivanje nekih katoličkih filmova. Ovaj izum nadmašuje sve sisteme, koji su dosad bili u uporabi. U Amsterdamu je već osnovano jedno katoličko udruženje pod imenom »Eidophon«, koje će iskorišćavati ovaj izum. To društvo ima podružnicu u Njemačkoj a misli se na osnutak podružnica po Belgiji, Francuskoj, Irskoj i Engleskoj. I još će tko kazati, da su katolici nesavremeni i proti ispravno shvaćenom napretku!

Progonstvo u Meksiku se nastavlja. Dok je obavljao jednu crkvenu službu, odjenut u svete haljine, uhvaćen je bio od policije msgr. Josip Garibi Rivera, pomoćnik biskup u Guadalajara. Kako vlada također pravi poteškoće dušobrižničkoj službi, to je meksički nadbiskup-primas mgr. Diar uputio svećenstvu i vjernicima pismo, u kojem ih upućuje, kako se imaju vladati prema najnovijoj odredbi vlade koja toliko ograničuje broj svećenstva, da na 100 hiljada vjernika dopušta samo jednog svećenika.

Svijetao primjer katoličke umjetnice. I kod nas poznata velika norveška pjesnikinja i posjednica Nobelove književne nagrade, Sigrid Undset, koja je pred nekoliko godina stupila u katoličku Crkvu, proslavila je 20. svibnja ove godine svoj pedeseti rođendan. Cijeli literarni svijet iskazao je ovom prilikom svoje simpatije uvaženoj književnici. Već davno prije počele su stizati čestitke iz cijelog svijeta u Lillehammer, gdje na svome dobru boravi ova umjetnica. Čitava Norveška, kraljevska obitelj, vlada, izrazili su joj svoje poštovanje. No ona je učtivo otklonila svaku vanjsku proslavu ovim značajnim riječima: »Ja za svoj talenat zahvaljujem Bogu i postavila sam ga u njegove ruke; nema nikakvog smisla radi toga mene slaviti«. Inače je Sigrid Undset velika prijateljica skromnog i tihog života u prirodi, a oko sebe najvoli vidjeti djecu i bijednike, od kojih je veliki broj nahranila, odjenula i utješila. Golemu joj je radost nedavno donijelo obraćenje sedamdesetgodišnje starice majke na katoličku vjeru.

ZAHVALNICE.

Zahvaljujem se Majci Božjoj, što sam ovaj razred s vrlo dobrim uspjehom položila i šaljem 10.— Din za raširenje glasnika »Gospina Krunica«. — Lucija Rogulja, uč. IV. raz. gimn., Jagodina.

Šaljem ovih 50.— Din Gospi od Rozarija, da se upotrijebe u potrebite svrhe. Zahvalnost od sveg srca, što je presv. Krunica pomogla mojem djetetu u njegovoj teškoj boljetici. O Gospo Rozarija moli se i dalje, i pobrini se i dalje za ovo dijete, kao i za Branku! — Zahvalna Ti: Slava Mak.

POZIV ZA PROŠIRENJE MARIJINOG HRAMA.

Članovi i članice Bratovštine presv. Rozarija (sv. Krunice), Živoga Rozarija, Vječnoga Rozarija i štovatelji Gospe presv. Rozarija!

Uvjereni smo, da ste svi pobožni spram Gospe presv. Rozarija i da se radujete svaki put kada čujete da se širi štovanje prama Njoj.

Split, gdje se nalazi crkva-matica Bratovštine, gdje je sjedište Zadruge Vječnoga Rozarija i Pobožnoga Društva Presv. Rozarija, upravo se natječe sa ostalim mjestima, da pokaže što veću ljubav, koju goji prema Gospi presv. Rozarija. Spomenuto »Pobožno Društvo« koje je nazad nekoliko godina podiglo veličanstveni oltar Gospi presv. Rozarija u crkvi-matici, sada hoće da raširi sadašnju dominikansku crkvu u Splitu, koja se nalazi na najprometnijemu mjestu u gradu, a pretijesna je za duhovne potrebe građana-splićana, što se opaža ne samo u danima izvanrednih svečanosti, nego i u danima običnih nedjelja i blagdana, kada moraju mnogi da stoje vanka na putu, jer im nije moguće uljesti u crkvu. Zato se »Pobožno Društvo presv. Rozarija« obraća na sve štovatelje Marijine, da ga pomognu eda se što prije ostvari ovaj veliki pothvat i da što bolje uresi hram Gospe presv. Rozarija, crkvu-maticu Bratovština presv. Rozarija. Crkva će se raširiti na tri lađe, podići će se novi zvonik, a na koncu će se krasan kip Gospin, koji se u procesiji nosi, jer krune nema, napokon okruniti zlatnom krunom, dostojnom Kraljice presv. Rozarija, Kraljice Pobjeda. — Svaki milodar u novcu kao i svaki srebrni ili zlatni dar za krunu, šalje se na: **»Pobožno Društvo Presv. Rozarija« Split, Hrvojeva 2.** — Plemenitim darovateljima već iskrena hvala, a od mile Majke plata.

KNJIŽEVNOST

»Alpski župnik.« Napisao Dr. Franjo Ksav. Novak, Split 1932. Hrvatska knjižara. Krivo mišljenje što ga mnogi imaju o životu i radu župnika na selu i koje je mišljenje našlo tu skoro svog izražaja u odvratnom jednom romanu, ponukalo nas je, da objelodanimo na našem jeziku ovu knjigu češkog pisca Dr. F. X. Novaka, koji je već od prije i kod nas dobro poznat po izvrsnom svom djelu »Pogledi u bogoslovski i svećenički život«. U »Alpskom župniku« opisuje Novak faktični život jednog seoskog župnika u Alpama. Ništa ne izmišlja, ništa ne poljepšava niti pogoršava, nego vjerno prikazuje rad jednog savjesnog župnika. Teško materijalno i moralno stanje mjesta, borba proti nećudorednosti, borba proti alkoholizmu, bolesnici, siromasi, razne prilike i neprilike u školi, sukob sa činovništvom i sa vlastelom, neugodni, a često komični doživljaji, borba sa samoćom i dosadom, život u prirodi ljeti i zimi, popravak crkve, pastirski pohod biskupov — sve to prolazi pred očima čitaoca opisano živo, slikovito i zanimivo. Pisac ne zamišlja župnika kao neko anđeosko biće bez ljudskih potreba, nego kao čovjeka, koji uza sve poteškoće hoće da savjesno vrši dužnosti svoga staleža, koji hoće da bude dobar pastir svoga stada, koji ne stoji prekrštenih ruku kad treba raditi, koji opominje i kori kad treba opominjati i koriti, pa bilo to neugodno i onima kojih se to tiče, koji se zauzimlje za svoje župljane protiv onih što ih ocrnjuju i izrabljuju, te ih bez straha brani i pred vlastelom i pred vlasteoskim činovništvom. Auktoru nije bilo do toga da napiše knjigu za dokone časove književnih sladokusaca. On je u prvom redu zaokupljen sadržajem, i sadržaj je sam sebi stvorio formu jedru, sočnu i privlačivu. Uprav to podaje knjizi

posebnu važnost. Istina ima uvijek prednost pred fikcijom, pred romanom. Ne može niko reći: tako ne može biti, kad je tako bilo! Ko hoće da upozna pravi župnički život i pravog »majstora duša«, neka uzme i čita »Alpskog župnika«, pak će se bez dvojbe mnogima otvoriti oči te će drukčije suditi o požrtvovnom, nesebičnom i rodoljubnom radu seoskih župnika, kakvih ima svugdje, a ne samo u Alpama... Cijena Din 24.— Nabavlja se u svim boljim knjižarama ili direktno iz naklade: Hrvatska Knjižara — Split.

IZDANJA »ISTINE«

Š. Jurkić: BL. IMELDA LAMBERTINI, dominikanka, pokroviteljica prve i ustrajne sv. Pričesti. Luksuzno opremljena knjiga, najljepši je dar prvopričesnicima . . . . **Din 10.—**

S. Košutić: SLUGA VJEČNE MUDROSTI, život najvećeg njemačkog mistika, Bl. Henrika Suzona. Lijepo opremljena knjiga . . . . . . **Din 16.—**

Dr. O. H. Bošković O. P.: PROBLEM SPOZNAJE, stručno filozofsko djelo o najaktuelnijem filozofskom problemu, in 8⁰ strana 246 . . . . . . **Din 50.—**

Fr. Drane, O. P.: DUH DOMINIKANSKOG REDA, osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 326 . . . . **Din 40.—**

Bošković: »ALBERT VELIKI« zanimivo je opisan život novog sveca i crkovnog naučitelja. . . . . **Din 15.—**

»DUHOVNI ŽIVOT«, asketsko-mistička revija. Izlazi svaki drugi mjesec. Godišnja pretplata **Din 30.—**. Inozemstvo **Din 40.—**

NARUDŽBE:

UPRAVA NAKLADE »ISTINA«

DOMINIKANSKI SAMOSTAN

ZAGREB XI

Maksimir, Kažotićev trg 4.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 10

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

LISTOPAD

S	1	Remigij
N	2	**20. pobink.**
P	3	Mala sv. Terez
T	4	Frančišek Ser.
S	5	Placid in tov.
Č	6	Brunon
P	7	Rožni venec
S	8	Brigita
N	9	**21. pobink.**
P	10	Frančišek Bor.
T	11	Aleksander P.
S	12	Maksimilijan
Č	13	Edvard
P	14	Kalist
S	15	Terezija
N	16	**22. pobink.**
P	17	Marjeta Al.
T	18	Luka
S	19	Peter Alkant.
Č	20	Janez Kanc.
P	21	Uršula
S	22	Kordula
N	23	**23. pobink.**
P	24	Rafael
T	25	Krizant in Dar.
S	26	Evarist
Č	27	Sabina
P	28	Simon in Juda
S	29	Narcis
N	30	**24. pobink.**
P	31	✝ Volbenk

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. XV. Subota.

2. I. NEDJELJA. BLAGDAN PRESV. KRUNICE. Potpuni oprost za sve vjernike KOLIKOGOD puta pohode crkvu, u kojoj je oltar bratovštine presv. Krunice.

3. Ponedjeljak. Bl. Dominik Spadafora, Isp. Dom. (1521.).

5. Srijeda. Bl. Rajmund iz Kapue, Isp. Dom. (1399.).

7. Petak. Bl. Matej Carreri, Isp. Dom. (1470.).

9. II. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove bratovštine presv. Imena Isusova.

10. Ponedjeljak. Sv. Ludovik Bertrand, Isp. Dom. (1581.). Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

11. Utorak. Bl. Jakov iz Ulme, Isp. Dom. (1491.).

13. Četvrtak. Bl. Magdalena Panattieri, Djev. Dom. (1503.).

16. III. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

21. Petak. Bl. Petar Cappucci, Isp. Dom. (1445.).

22. Subota. Uspomena Posvećenja svih dominikanskih crkava.

23. IV. NEDJELJA. Bl. Bartolomej iz Breganze, Isp. Dom. (1270.).

26. Srijeda. Bl. Damijan Forchieri, Isp. Dom. (1484.).

30. V. NEDJELJA. Blagdan Krista Kralja. — Bl. Benvenuta Bojani, Djev. Dom. (1292.). Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole barem triput na tjedan po jedan dio sv. Krunice.

31. Ponedjeljak. Uspomena svetaca, kojih se moći čuvaju u dominikanskim crkvama.

Potpuni oprost za sve vjernike svaki put, kad izmole krunicu pred Svetotajstvom izloženim ili u svetohraništu sakrivenim.

Kroz čitav mjesec LISTOPAD svi oni, koji prisustvuju moljenju krunice, Litanijama Bl. Dj. i molitvi sv. Josipu te se pomole na odluku sv. Oca Pape, dobivaju svaki put oprost od 7 god. i 7 četrdesetica. Svi oni pak, koji deset puta prisustvuju toj pobožnosti te se ispovijede i pričeste, dobivaju potpuni oprost. — Oni, koji su opravdano zapriječeni, mogu dobiti iste oproste, ako obave kod kuće istu pobožnost te se ispovijede i pričeste.

Uvjet za svaki potpuni oprost: Ispovijed i sv. Pričest te 6 Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na odluku sv. Oca Pape.

PORUKA PRETPLATNICIMA.

Molimo naše prijatelje, posebno u ovom Marijinu mjesecu, da ispune svoju dužnost šaljući nam dužnu pretplatu. Uz drugo cvijeće, koje će oni ovog mjeseca postavljati na oltar Kraljice ruža, nek ne zaborave ni na taj cvjetak, jer je i on Mariji mio i ugodan. On će naime nama omogućiti da se, bez straha za opstanak njenog glasnika, još predanije posvetimo njegovom usavršavanju, a time ujedno širenju slave naše nebeske Majke. Pak ako i bude taj cvjetak kod kojeg od naših pretplatnika spojen s malom materijalnom žrtvom, on će zato Mariji biti još miliji.

Mjesečna Sv. Misa za sve prijatelje i dobročinitelje glasnika bit će prve subote oktobra 1—X.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XVI. ZAGREB, LISTOPAD 1932. BROJ 10

KRALJICA PRESVETE KRUNICE*)

(Prigodom njezina blagdana 2. X.)

Kad se izraelska junakinja Judita pobjedonosno vraćala s asirskih poljana u Betuliju, noseći u ruci otsječenu glavu Holoferna, najvećeg neprijatelja svoga naroda, čitav narod dočekao ju je triumfalno, slaveći je kao svoju spasiteljicu i osloboditeljicu ugrožene i potištene domovine. Na sve strane orili su se zanosni povici oduševljenog i razdraganog naroda: »Ti si slava Jeruzalema, ti si radost Izraela, ti si dika naroda našega«.

Slika ovoga događaja pretstavlja nam se danas pred oči prigodom ovoga velikog slavlja, ali u povišenom smislu i značenju. Jer mi danas u triumfu slavimo i veličamo novozavjetnu Juditu, koja je spasiteljica ne jednoga naroda, već čitavoga čovječanskog roda. Slavimo i veličamo danas novozavjetnu Evu, t. j. Onu, koja je otstranila od nas propast, uzrokovanu grijehom prve žene Eve i prvog čovjeka. Doduše, nema Ona u svojim rukama kakvih pobjedničkih trofeja, ali ima nešto drugo; ima kod sebe ono moćno i nesavladivo oružje, kojim je izvojštila i uvijek slavi neizbrojive i značajne pobjede nad paklenim neprijateljem; a to oružje, taj štiti i pomoć zove se: p r e s v. K r u n i c a. Da, Marija sa svojom Krunicom jest danas i uvijek predmet našega općeg poklona, časti, štovanja, radosti, utjehe i spasenja. Njoj su danas više nego negda starozavjetnoj Juditi upravljeni poklici duša naših: »Ti si, Marijo, slava Jerusolima, ti si radost Israela, ti si dika naroda našega«.

Sv. Bernard rekao je: »Ima li nekoga, nad kojim sunce ne bi sjalilo? Ima li nekoga, koga milosrđe Marijino ne bi obasjavalo?« Tolika je Marijina ljubav, da pomaže svima grešnicima i bijednicima — a ko nije takav? — te se za svih zalaže, za svih moli i posreduje s najmilijim majčinim čuvstvom.

*) Ovaj članak može poslužiti vlč. župnicima i propovjednicima za prigodni govor na blagdan Kraljice Presv. Krunice. — U r e d n i š t v o.

Ester je samo jedanput otišla do kralja Asuera, da posreduje i pomogne svome narodu; Marija to čini neprekidno pred božanskim prijestoljem, gdje kao majka, kao zaručnica i kao kćerka pokazuje se našom posrednicom i odvjetnicom, utažujući Božju pravdu i sklanjajući je na samilost, oprost i pomilovanje prema grešnicima, donoseći utjehu ožalošćenima, pomoć potrebnima, okrepu pravednicima, milost za svakoga.

Dok su Izraelci putovali po pustinji, Bog im je poslao jedan svježi i široki oblak, koji nadvivši se na njih, zaštićivaše ih od žestoke sunčane žege. Slično i nama čini — veli sv. Bonaventura — naša milostiva odvjetnica Marija, zaklanjajući nas pod svoj plašt i zaštićujući nas od udarca Božje pravde. O, koliko je puta ovaj blagoslovljeni oblak spasio od propasti i kršćanstvo i bezbroj pojedinaca! Mi bismo to mogli dokazati nekim činjenicama, i općim i pojedinačnim, ali namjesto svih njih neka bude ovdje spomenut samo jedan događaj, koji premda je toliko spominjan i opće poznat, vrijedno je iznijeti ga, jer je povezan baš uz današnje slavlje presv. Krunice.

Dne 7. listopada g. 1571. kršćanska vojska sa svojom ratnom mornaricom sukobila se s brojnijom i nadmoćnijom turskom bojnom mornaricom kod Lepanta, ali kršćani, premda bijahu u vrlo znatnijoj manjini te kud i kamo slabiji od Turaka, ipak ih strahovito poraziše i uništiše. Jer se baš toga istoga dana u Rimu i drugdje slavila svetkovina presv. Krunice i posvuda se obavljali javni pobožni ophodi s najvećim učešćem bratovština presv. Krunice i s moljenjem iste molitve, da bi bl. Djevica Marija obranila i zaštitila kršćansku vojsku i cijelo kršćanstvo od opasnosti sa strane Polumjeseca, zato se s pravom smatra, da je pobjeda kod Lepanta izvojštena pomoću presv. Krunice, na Marijin zagovor. Sv. Pijo V. Papa, radi harnog spomena na ovaj znamenit događaj ustanovi novi blagdan na čast »pomoćnice kršćana«, koji nazva »Blagdan sv. Marije od pobjeda«. Kasnije Grgur XIII. prenese ovu svetkovinu na I. nedjelju listopadsku, na blagdan presv. Krunice.

Marija, Kraljica presv. Krunice, ova sigurna i moćna zaštitnica naša, koju danas slavi cijelo kršćanstvo, jest i naša slavna pomoćnica. Ona nas ne samo brani u nevolji i zaštićuje od propasti, nego nas još obasiplje i milostima, potrebnim za dušu i za tijelo. I nebo i zemlja odjekuje od pjesama zahvalnica Mariji. Kazao je sv. German: »Kad bih mogao zapitati nebesnike, kome duguju rajsku slavu, odgovorili bi mi, da su se spasili zagovorom Marijinim. Pravednici bi kazali, da su s pomoću Marijinom mogli sačuvati neokaljanu odjeću

nevinosti i ustrajati u dobru do konca. A pokornici bi priznali, da su Marijinim zauzimanjem zadobili oproštenje svojih grijeha i stigli u luku spasenja«. A zašto su svi ovi zavrijedili toliku milost od Marije? Jer su Je revno i gorljivo štovali, jer su Je ljubili, jer su Je zaufano zazivali, jer su Joj, jednom riječi, pobožni bili. Svi, pa i najočajniji grešnici nalazili su uvijek u Mariji svoju pomoćnicu, svoju braniteljicu, svoju tješiteljicu. Ona je zajednička, opća majka, i nitko se nije našao, kako veli sv. Bernard, ako je skrušeno i ponizno Mariju prizvao, a da nije postigao od Nje ono, što je prosio. Njezin nefaljen odaziv našim prošnjama očituje se zacijelo najviše kod onih, koji su

Pompejska kraljice Presv. Krunice moli za nas!

pobožni molitelji svete Krunice, Majci Božjoj najmilije. Ona je sama izjavila sv. Dominiku i bl. Alanu: »Sve, što budete od mene Krunicom prosili, postignut ćete« (15 obećanja Marijinih). To vrijedi ne samo u općem značenju, kako gornji događaj potvrđuje, već i za pojedine slučajeve, koji su neizbrojivi.

Marija, kao ljubezna majka, ulijeva pouzdanje i dava srčanost svakome grešniku, da Joj se uteče i da prosi Njen razgovor kod Boga. Ona sa svojom milom pojavom kao da nas sili da je zazivamo i prosimo. Kome je nepoznat događaj s rasipnim sinom, o kome pripovijeda Sveto Pismo? Njegovo je stanje bilo jadno i gotovo beznadno. Sve je bio profućkao, sve je rasuo u razbludnost, strah i užas mu je dušu zahvatio, lišen svake pomoći i nade u pomoć. Na koncu ipak sune mu u glavu spasonosna misao, da bi se mogao opet vratiti k ocu,

koga je bio ostavio. No dugo se borio, dok se na to odlučio, jer strah ga je bilo očeve srdžbe i osvete. Ali pretpostavimo, kad bi ovaj nesretni mladić imao još živu svoju majku, zar bi se bio i malo skanjivao odlučiti se na povratak u očinsku kuću i pasti na koljena pred noge ostavljenog oca? Ja sam uvjeren, da ne bi, jer u tjeskobi, u kojoj se nalazio, sjećajući se svoje majke, bio bi po prilici ovako sam sobom razlagao i promišljao: ako me moj otac, opravdano srdit i bijesan radi moje raskalašenosti, ne bude htio primiti, otići ću k svojoj majci i njoj ću se uteći. Jer majke su obično ljubeznije i milostivije prema svojoj djeci; a takva je i moja majka. Ona me je uvijek ljubila, ona mi je uvijek dobro htjela. Ko zna, koliko je kroz ovo vrijeme suza prolila i još ih lijeva radi mene! Ko zna, s kolikom ljubavlju i željnošću očekuje moj povratak kući! O, da! kad bi me samo vidjela u kakvom sam tužnom stanju, nije moguće da ne bi joj se srce posve raznježilo i ganulo na samilost prema meni. Otići ću, dakle, k svojoj ljubeznoj i dobroj majci. Ona će se zauzeti za me kod rasrđenog oca, ona će ga umiriti, i sve će dobro biti... — Evo ovako bi otprilike bio mislio ovaj mladić. Ali on nije imao žive svoje majke; barem tako bi se moglo zaključiti iz toga, što sveto Pismo o njoj nema spomena. No vidite, dragi kršćani, mi svi imamo svoju majku, vječno živu majku... O, kako je ona ljubezna i milostiva! O, kako je dobra! To je nebeska majka naša Marija, Kraljica presv. Krunice. Stoga svi vi, koje tišti teško breme grešnih tegoba; svi vi, koji sađoste na zamračenu stramputicu života; vi sve duše iscrpljene, potištene, očajne, klonule, koje nemate snage da se vratite k rasrđenom Ocu, čujte: idite k Majci, idite k Mariji! Idite k Njoj po stazi molitve njezine Krunice. Pobožno prebiranje kruničnih zrnaca s istodobnim razmatranjem njenih radosnih, žalosnih i slavnih otajstava privest će vašu dušu preobraženju sretnog uskrsnuća... Da, idite po toj kruničnoj stazi k Mariji, dobroj i ljubeznoj majci, posrednici našoj kod Oca nebeskoga, suca našega. Ona će utažiti njegovu pravednu srdžbu, razoružat će svojim svemogućstvom njegovu desnicu, umilostivit će Ga. Na vama će se onda u svoj punini ispuniti one radosne riječi Marijina obećanja: »Ne će se izgubiti ona duša, koja me Krunicom prizivlje« (15 obećanja Marijinih).

J. Viculin.

Pretplatnici, sjetite se svoje dužnosti!

ROZARIJ

I.

Divno li Tebi, Djevice sveta,
večernja zvona pjevaju Ave!
Anđela bijelih silazi četa:
Tvog Navještenja spomen-dan slave.

Vidim Te: Ti se spustaš s visina
s Njime da naša pohodiš sela;
kuda god prođeš, Djevice bijela.
svuda se širi, Djevice bijela.

Dođi nam, Majko! U srcu stăše
jaslice male Isusa Krista.
Tu ga položi! Srce će naše
s radosti Tvoje sveđer da blista.

Onda ćeš, Majko, Bogu ga moći
svega prikazat nevino, mlado,
ne bi li goreć dane i noći
za Te izgorjet htjelo nam rado.

Jer znadem, Majko: ako se desi
život da blijed obavije tama,
Ti ćeš nas htjet —ta Majka nam jesi! —
natrag do svoga uzdići hrama.

II.

Kalež smo i mi preteških boli
prenijeli davno u srca svoja.
Oče, za jakost duša nam moli:
Neka se volja ispunja Tvoja!

O, još se danas rugaju, smiju
kada im srce nemirno puca...
O, još Te danas uvredom biju,
ma da za bijedne Srce Ti kuca!

Stoga mi s čela vijence od ruža
skidamo, Kriste, trnjem da glavu
krasimo svoju. Prezir nam pruža
svijet, a mi Tvoju tražimo slavu:

Golgota neka bude nam mati,
s križem da Tvojim pregnemo na nju
Ništa nam ljepše ne možeš dati
za sreću do li Ljubavi sanju:

Raspeti s Tobom živjeti vedro,
mukom se pasti, prezir zagrlit,
k Tvojemu križu napeti jedro,
s njime u luku rana Ti hrlit.

III.

Znademo, da će preteški kamen
duše nam ipak svaliti vruće:
Križa nas badri Kristova znamen:
Čekamo slavu i uskrsnuće!

Oblaci bijeli divnoga raja
sakriće i nas, mukama jedre,
s Kristovim znakom, bez uzdisaja
čekaju na nas pučine vedre.

Samo nam pošlji Svetoga prije
Duha da zemlja zanosom plane,
neka je znanjem vječitim grije,
k Tebi da jednom hrliti stane!

I Ti nas, Djevo, čuvaj s nebesa,
preblage na nas zjenice svrni,
lišene mržnje, zemaljskog bijesa
bijelim nas svojim plaštem ogrni!

Mi ćemo vijenac jednom Ti brati
lijera, ruža toploga maja,
njim ćemo Tebe okrunit, Mati,
s presvetim Trojstvom kraljicom raja.

Fra R. K. O. P.

U SV. ISPOVIJEDI NAŠAO JE PRAVI MIR...

Mnogi se danas ne ispovijedaju, jer kažu, da su popovi i fratri izmislili ispovijed. Drugi kažu, što ću na ispovijed, kad ću opet sagriješiti. Opet vidimo, vele treći, da oni, koji se ispovijedaju, isti su kao i mi, a ima ih čak i gorih. Najviši je broj takvih, koji misle u svojoj mudroj glavi, da je ispovijed samo za prostu čeljad. Za njih, pametnjakoviće, ispovijed je ispod njihova dostojanstva. »Što, kažu, da mi očitujemo svoje grijehe jednomu čovjeku, koji je kao i mi?« I mi možda mislimo, da su navodi ovakovih istiniti? Ni izdaleka. Zašto se oni ne ispovijedaju, grijeh je po srijedi. Ovaj radi krađe, ovaj radi bludnosti, preljuba, pijanstva i stotinu drugih grijeha ne će ni u crkvu, a kamoli na ispovijed. Zaudara mu ispovijed kao vragu tamjan.

I Luka N. bio je jedan od takovih mudrijaša. Svoju mudrost, kazivao je, da je postigao u Americi. Kao nekakav učenjak sakupio bi, osobito u nedjeljne dane, mladost oko sebe. On u sredini pripovijedao im sve, što je radio u Americi. »Nijesam, tvrdio je, nikada ni zavirio u crkvu, nigda se ni prekrižio — a evo uprav navršava se 76 godina, da se nijesam ispovijedio. Pa kako sam sretan bio, vidite sami: novaca imam ko žala, a pogledajte kuću kakova je, ko jednog lorda. Zaključite sami, kako lažu fratri i popovi, kad kažu, da nam Boga, molitve i ispovijedi treba. Sve je to meni u žepu.« Takove i slične propovijedi držao je Luka svojim sumješčanima.

Naši oci misionari držali su misije g. 1922 u rođenom mjestu našeg Luke. Na svoje oči gledao je kako silno mnoštvo, pa čak i njegovi sumišljenici, grnu u crkvu. Nije se mogao načudi. Nekako po sirovoj koži pošo je i on. Slušao je, ali se ujedno i rugao: »Što ti bijeli fratri sole nama pamet; samo lažu da zavaraju prosti puk«, govorio je naglas ispred crkve. Ali kako su se misije približavale kraju, tako da je Luka gubio svoje pristaše. A čuo ih je svakakvih, da ni osoliti nije mogao. Međutim njegova žena i djeca molila su za njegovo obraćenje. U petak pak daleko u noć, kad je zvonilo zvono za obraćenje, bilo mu je ko da poludi. Uprav je večeravao sa obitelju. Najednom se diže žena, pa djeca, kleknoše svi. Majka će djeci »Izmolimo pet Očenaša, Zdravih Marija, i Slava Ocu za obraćenje tvrdokornih grešnika, a osobito vašeg oca.« Na glas zvona i molitve Luka poče zavijati kao pas. Što je sve psovao i grdio, ne smije se ni spomenuti.

U subotu naveče biva propovijed o ljubavi, opraštanju i pomirenju neprijatelja. Poslije propovijedi slave zvona, znak pomirenja i ljubavi. Na svršetku misija zazivlju Oci misionari blagoslov Božji na imanja i stanja, na žive i mrtve. Ovo je potreslo dušu Lukinu. Pošo je u krevet i cijelu noć nije mogao da oka stisne.

Sve mu se vrzlo u pameti: i one propovijedi i oni grijesi i ona molitva i suze žene i djece i ona pomirenja najkivnijih neprijatelja. Ne bi li bilo pametno da se i ja ispovijedim, govorio je u sebi, ta već sam sa obje noge nad grobom? Ali kako da se ispovijedim? Tko će sve izreći što sam kroz 76 godina uradio?!

Oci misionari otiđoše. Već su tri dana u obližnoj župi I. Još se Luka bori s milošću Božjom. Tko će koga nadvladati? Milost Božja. U silnoj muci i trzavici očituje ženi, da će se ispovijediti, da mu pozove oca misionara. Teško je bilo ispuniti Lukinu želju. Oci misionari su daleko dva sata, kišno je vrijeme, blatan je put. Ali Luka se poslije 76 godina ima da ispovijedi; ako se sada ne ispovijedi — valjda se ne će više nigda . . . Sve ovo zaredi se u pameti dobre žene i, da ne počasi časa, pojuri po oca misionara.

Otac misionar sasluša dobru ženu, radosno se odazove, dođe i ispovijedi Luku. Što se zbivalo na ispovijedi zastrto je nama najgušćom koprenom... Nagovieštati možemo, što se događalo u duši Lukinoj. Bio je naime sav radostan i blažen. Iz unutarnjeg mira, zadovoljstva i radosti preleti mu suza niz staračko lice, hoće da poljubi ne samo ruku, već i nogu misionarevu, i ujedno očitova: nikada u životu nijesam bio mirniji i radosniji.

I bio je uvijek od sada. Dvije godine, što je još proživio, samo je molio, išao u crkvu, dijelio milostinju, često se ispovijedao. Ufamo, da onaj mir, što ga je starac Luka negda našao u sv. ispovijedi, uživa sada u vječnosti. Činimo i mi tako i dočekat ćemo isto u sadašnjosti i vječnosti.

Zabilježio: **O. Lujo Matijaca.**

Kruničarke iz Gole predstavljaju: Život sv. Elizabete.

KOJIMA PRIPADATE?

Kad je Isus na križu umirao, toj žrtvi su bile prisutne tri vrsti osobâ. 1. Marija, sv. Ivan i pobožne žene; koje su s Isusom trpjele; 2. neprijatelji njegovi, koji su ga zlostavljali; — 3. indiferentni, kojima nije bilo ni najmanje stalo do boli Isusovih. — Isto se događa kod sv. Mise: dobri je slušaju pobožno; nemirni su slika Židovâ; — indiferentni, koji stoje na misi kao komad drva, kojima nije stalo do toga što se događa preko sv. Mise. — Kojima pripadate vi? — Molitvenik!...

KAKO TREBA STAJATI POD SV. MISOM?

Eleonora, vrlo pobožna carica, umrla 1720, klečala bi preko cijele sv. Mise. Upozorili su je, da neka nema obzira i neka sjedne barem za koje vrijeme. Na to ona odgovori: »Nitko se ne usuđuje u mojoj palači sjediti u mojoj prisutnosti; svi padaju pred ovom bijednom griješnicom, kao što sam ja. Kako dakle možete govoriti, da se ja usudim da sjedim u prisutnosti moga Stvoritelja i moga Boga, dok se On za mene žrtvuje?!...

SV. ROZARIJ RAZMATRAN PO »PUTU DUHOVNOG DJETINSTVA«

Sv. Terezija od M. I. je rekla: »Moje poslanje je da učinim te dobri Bog bude ljubljen, kako ga ja ljubim... da pokažem svoj mali put dušama«. Taj se mali put, kojim ćemo doći do ljubavi Božje, sastoji u potpunom pouzdanju u Boga i posvemašnjoj predanosti Njemu, zaboravivši sebe i ne uzdajući se u sebe ni najmanje.

Štovatelji Male Svetice, koji nastoje da ju slijede na »malom putu«, naći će u Rozariju mnogo pouke i poticaja, da ustraju na započetom djelu. Ta sv. Rozarij nam stavlja pred oči Onoga, koji je kazao: »Ako ne budete kao d j e c a nećete ući u kraljevstvo nebesko« i »Pustite m a l e n e k Meni, jer je ovakvih kraljestvo nebesko«; i Onu koja kaže »Jer je pogledao na n i š t e t n o s t službenice svoje« i »Raspršio je ohole u misli srca njihova; skinuo je mogućnike s prijestolja, a podigao je p o n i z n e«.

Iznijet ćemo po nekoliko ideja za svako otajstvo, koje se pak dadu samostalno lijepo razviti.

Otajstva radosna.

N a v j e š t e n j e. Marija je potpuno poslušna i podložna volji Božjoj. Duša koja hoće da uđe u Put duhovnog djetinjstva i pouzdanja mora da s Njom reče, potpuno se predavši: Evo službenice Gospodnje!

P o h o đ e n j e. Isus se ne dariva dušama da one sebično uživaju u prijateljstvu s Njime. One ga moraju pokloniti i drugima i potaknuti ih da idu k Onome, koji je put i život.

P o r o đ e n j e. Kad se je Onaj, koji sve posjeduje i sve zna, učinio poniznim i malenim, pođimo do one špilje da se naučimo priprostoti i da naučimo tajnu bogatstva one duše, koja izgleda nevoljna i malena u očima svijeta.

P r i k a z a n j e. Duša koja stupa »Malim Putem« nije u pogibli da zaluta; ona je shvatila svoju posvemašnju slabost, te se pušta voditi od posluha, kao što se je Isus pustio povesti u hram od Marije.

I s u s a n a đ u u h r a m u. Kao što dijete ne uživa uvijek majčino milovanje, tako će i duša, koja se je potpuno prepustila Bogu, osjetiti zapuštenje od Boga, eda se tako čisti. Trpimo junački ove kušnje, združujući ih s Marijinim bolima, dok je Isusa tražila.

Otajstva žalosna.

A g o n i j a. Kad smo tužni jedino nas dobri Bog može da utješi. Dijete ne shvaća uvijek ono što majka čini, no ono joj ipak vjeruje i ljubi je. Isus, nije li on bolji od najnježnije majke?

B i č e v a n j e. Sve je u čovjeku sagriješilo, tijelo i duša. Zato Isus trpi za sve. Ići k Njemu djetinjskom radosti ne isključuje potrebu mrtvenja našega tijela i strasti.

T r n o v o k r u n j e n j e. Oholost jadnog čovjeka nije mogla biti poništena nego poniženjem jednoga Boga. Nastojmo da i mi budemo ponizni i recimo Isusu da ne želimo druge slave doli u sjedinjenju s njegovom mukom i bolima.

K r i ž n i p u t. »Mali put«, ako ga dobro shvatimo, više je tegotni put, nego li cvjetna staza. Ali, ako mi prođemo s Isusom putem boli, ruže će procvjetati na dračama Križa.

P r o p e ć e. Ne živi duhovnim životom onaj, koji se ne popne na vrh Golgote. Na tom baš mjestu, duše nalaze Isusa i s Njim su to uže sjedinjene, što dublje shvate koliko ima ljubavi u bolovima.

Otajstva slavna.

U s k r s n u ć e. Duša koja je prošla putem odricanja, što ga zahtijeva »Mali Put«, doista je uskrsnula s Isusom na novi život, na život koji je predokus vječnog života.

U z a š a š ć e. Što se budemo više odricali sebe, što budemo više trpili, to ćemo biti puniji Boga. Putem boli uzlazi se u raj.

D o l a z a k D u h a S v e t o g a. Duh ljubavi je izvor čitavog našeg unutarnjeg života. Molimo Duha Svetoga, koji je vrhovna mudrost, da lijepo združimo u sebi priprostotu dijeteta sa razboritošću. Što je duša praznija same sebe, to ju Duh Sveti više napunja svojim milostima.

U z n e s e n j e. Poput Isusa i Marija je željela da živi ponizno i nepoznata ovdje dolje. Što budemo više nastojali da po njihovom primjeru budemo manji na zemlji, to će se više pokazati u nama slava Božja u naš posljednji dan.

K r u n j e n j e. O Marijo, savršeni uzoru duša, koje po nauci Sv. Terezije od M. I., idu k Tvom Sinu putem darežljive i pouzdane ljubavi, budi našom voditeljicom po ovom putu, sve do dana, kad položimo naš posljednji dah u Tvoje materinske ruke da ga poneseš preslatkom Srcu Tvoga Sina.

B.

PRED ZAVJESOM VJEČNOSTI

DNEVNIK O. ANĐELA ZACCHI-JA O. P.

12. Kolovoza—10. Listopada 1927.

(Svršetak).

7 — Pravi pralik ljubavi ne može bit nego ljubav Oca nebeskoga, i On dok svih neizmjerno ljubi, neizmjerno ljubi svakoga od nas. On ima svojih povlaštenika, svojih miljenika, jer je neograničeni Gospodar svojih darova i dijeli ih, kako Mu se mili, ne imajući nikakove dužnosti prema nikomu. Ali kako smo Mu svi privezani dužnošću priznanja! Kako je darežljiv sa svima, nježan, uistinu otac! Ako se tužimo, to je samo zbog naše umne kratkovidnosti, jedino radi naše zavisti i prostote. Mjesto da produbemo vrijednost primljenih darova, zavidnim okom gledamo darove drugima dane. Mjesto da se potpuno okoristimo s onim, što je u našoj moći, mi se mučimo ispraznim i glupim željama. Tražimo sreću daleko od sebe, kad je imamo na dohvatu; tražimo je u jednom sutra, koje nikada ne dolazi, dočim nam je dopušteno da je samo danas posjedujemo.

O moj Bože, koliko sam puta i ja bio kratkovidan; koliko sam puta bio nepravedan prema Tebi! Oprosti mi, Gospode, i primi s mojim trpljenjem moju zahvalnost za sve, što si učinio i što neprestano činiš za mene. Promišljajući na cijeli svoj prošli život ne nalazim nego djela darežljivosti, izvrsne nježnosti i očinske dobrote s Tvoje strane, a s moje nerazumijevanje, nemar i nezahvalnost. Oprosti, Gospode, oprosti sinu, koji se pokajan prostire pred Tvoje noge; sinu, koji obećaje, da će u buduće odgavarati na Tvoju neizmjernu dobrotu; sinu, koji se s največim i neizmjernim povjerenjem predaje u ruke Tvoga milosrđa!

8 — Grozno trpim zbog neprestanih grčeva želuca. Trpim, ali i u ovim teškim bolima moja misao ide, Gospode, k Tvojoj dobroti i milosrđu. O njima se ne mogu sumnjati, niti kada pohađaš bolešću. Puno je dokaza Tvoga božanskog očinstva, koje si dao ljudima uopće, a meni napose, da bi se nećkao nazreti u svim kušnjama, pa i najbolnijim, brigu Tvoga milosrđa oko koristi moje duše. Ali, oh Gospode, spomeni se, da smo bez oslona Tvoje milosti slabi i potišteni. Daj da Te osjećam uvijek blizu, i da u posmijehu Tvoje dobrote nađem jakost i srčanost za još veće i strašnije kušnje, što me čekaju. Želim, da ovo priznanje Tvoje dobrote i milosrđa bude pečat ovih siromašnih razgovora s Tobom... sve dok ne počnem opet govoriti običnim zemaljskim jezikom, ili onim višim nebeskim, za koje me je odredilo Tvoje očinsko srce!

9 — Dan prije moje operacije. Ne znam, kakve će biti posljedice operacije, kojoj se moram podvrći. Mogu biti dobre i donijeti zdravlje, ali mogu biti i sudbonosne i ponijeti me u smrt. U ovom drugom slučaju namjeravam primiti smrt s potpunim slaganjem sa svetom voljom Božjom. Nikakva odvratnost, nikakva uzbuna proti onomu, što je Bog odredio. Tražim samo od Njegove neizmjerne dobrote pomoć, da svladam prirođeni otpor naše naravi, i da me uzdrži svojom milošću u posljednjim borbama. Svijestan svoje slabosti zaklinjem Ga, da učvrsti moju vjeru, moju nadu i moju ljubav. Uvjeren, da sam toliko puta s najcrnjom nezahvalnošću oskvrnuo Njegove svete zakone, povjeravam se njegovom očinskom milosrđu, i uzdam se u neizmjerne zasluge Otkupljenja.

Ako umrijeti ne još star, i u času, kad mi se činilo, da počinjem sakupljati plodove mnogogodišnjeg rada, može biti žrtva ugodna Bogu, namjeravam je prikazati na Njegov oltar: za dobro svoje duše i svih meni dragih duša — rođaka, prijatelja i subraće, — za razvitak moga svetoga Reda, a na osobiti način moje Provincije, na slavu Isusa Krista i Njegove Crkve.

Obnavljam u ovaj svečani čas ispovijest katoličke vjere, svoje redovničke zavjete i sva obećanja učinjena Gospodu za cijeloga svog života. Obnavljam pred Bogom ispovijed svih svojih grijeha, i najdublje pokajanje, što sam ga uvrijedio. Hoću da zadnji čas moga života bude djelo vjere u sve, što nam je Bog objavio; djelo pokajanja, što sam Ga uvrijedio; djelo ljubavi, koje neka pričvrsti vremenski život s vječnim životom i učini me dostojnim da uđem u Njegov mir.

Kako pitam Bogu proštenje, tako pitam proštenje i svim ljudima za uvrede, koje sam im možda nanio, za neobazrivost i hladnoću, s kojima sam ih možda ražalostio.

U svijetlu vječnosti osjećam, da se većim dijelom ljudski život razvija u utvari i varci. Držimo glavu previše pognutu k zemlji. Odviše smo gluhi na glas Božji, koji k nama dolazi po svim putovima naravi i milosti. Sve propada, sve gine, sve umire osim naše duše, koja je besmrtna! Samo ona prelazi ponore smrti zajedno sa svim onim, što smo oko nje sagradili. To su dobra i zla djela našeg ćudorednog i vjerskog života, koja nas slijede na prijelazu iz progonstva u domovinu, iz mjesta borbe u mjesto počinka, s polja kušnje u ono nagrade. Ah, Bože moj, kako sam žalostan radi siromaštva svoga proračuna! Tješi me samo jedna ideja: ona o neizmjernom Tvojem milosrđu. Ne drži me nego samo jedna nada, ona koju nam je znao uliti Tvoj Jedinorođeni sin i naš Otkupitelj, Isus Krist. Za-

štićen sjenom sv. Križa, pomožen od Presvete Djevice i svih svetaca oh da mi je naći pomilovanje kod Tvoga prijestolja, Stvoritelju, Gospode i vječno častivi moj Oče!

Molitva.

Bože svemogući, neograničeni gospodaru našeg veselja i naše boli, našega života i naše smrti, prostrt pred prijestoljem Tvoga milosrđa uzdižem Ti moju sinovsku molitvu. S najdubljom poniznošću, s najživljim pouzdanjem pokazujem Ti svoje potrebe, kazujem Ti svoje rane, ispovijedam Ti svoju bijedu, i u Tebe, Oče moj nebeski, prelijevam svu žalost svoje duše. Kucam na vrata Tvoga Srca u nadi, da će mi biti otvoreno; kucam s postojanošću stalan, da ćeš prema Tvojim obećanjima nagraditi moju vjeru i moju ustrajnost. Ne žacam se trpjeti, ali osjećam potrebu, da Tvoja jakost dođe u pomoć mojoj slabosti; da Tvoja svemoć uzdrži moju nemoć; da Tvoje neizmjerno bogatstvo ispuni moje preveliko siromaštvo. Ne odbacujem patnje, ali te molim, da one ne budu uzaludne i beskorisne. Prosim od Tebe, da postelja mojih boli bude oltar žrtve, koja ispašta, otkupljuje, spasava. Za Te i s Tobom, moj Bože, koji si postao čovjekom za našu ljubav, nek sam na putu boli! Evo mojih usana: približi slobodno kalež gorčina! Evo moje glave: okruni je slobodno trnovom krunom! Evo mojih ramena: optereti ih slobodno drvom križa! Ali učini, Gospode, da u svemu imam istu sudbinu s Tobom! S Tobom, Gospode, u smrtno rvanje, s Tobom u smrt; ali s Tobom također i do uskrsnuća i do pobjede! S Tobom na Kalvarij, s Tobom na Križ; ali s Tobom još i u nebo i u slavu! Tako budi!

10 — Prije nego stupim na kušnju teške operacije namjeravam iskazati moju najživlju zahvalnost Nebeskom Ocu za neizmjerna dobročinstva, koja mi je za života učinila Njegova dobrota.

Poslije Boga moja zahvalnost ide svima onima, koji su me osobito zadnjih mjeseca moje bolesti njegovali, sokolili i milovali svojom ljubavlju: mojoj obitelji, mojemu Redu, mnogobrojnim prijateljima, dobrim sestrama i liječnicima.

Neka budu svi nagrađeni od Boga u ovom i u drugom životu!

*

Istog dana u 11 sati učinio je preteška operaciju, i poslije sedmice patnja podnesenih s najizglednijim predanjem u ruke Božje, utješen sv. Sakramentima, s najpobožnijom smrću, predao je naš dragi O. Anđeo Zacchi svoju lijepu dušu Bogu, u prisutnosti ss. dominikanki od Prikazanja, brata o. Anđela, advokata Mihovila i o. Alberta Zucchi.

MLADI KRUNIČARI

MLADOKRUNIČARSKA HIMNA

Spjevao prof. M. Soljačić

Uglazbio: Jordan Viculin O. P.

Andante maestoso

Pretpjev

O, kruničaru: u boj, al' krvav ne, već svet! I mladi život svoj za pali žrtvuj svijet!

Fine

Pred tobom Gospun lik, u duši blažen god Nek jekne svud tvoj klik i mlad ti prati hod!

Da capo al Fine.
(Isto vrijedi za daljnje kitice.)

2.

Pretpjev: O, kruničaru...
U tebi blistav vir
Otajstva tajna vri.
Gdje god se drma mir
Nek žarki Ave zri!

3.

Pretpjev: O, kruničaru...
Ti David budi mil!
U težak srčuć rat
Ne prestaj vedar, čil
Krunicom Gospu zvat!

MLADOKRUNIČARSKA MOLITVA*)

Spjevao S. L.

1.

Pretpjev:
Čuj kruničarski naš glas,
Ti, Djevo Majko, sad!
Pod štit svoj uzmi nas,
I život nevin, mlad.

Gle! srca su ko hram,
Al' na njih vreba zvijer:
Dok grije Tvoj nas plam
Mi ostat' ćemo lijer.

2.

Pretpjev: Čuj kruničarski...
Još čeka boj nas ljut,
U nebu tek mu kraj.
Ti, Zvijezdo, kaži put
I vijenac ruža daj!

3.

Pretpjev: Čuj kruničarski...
Mi svi smo Božji rod,
I svatko nama brat,
Stog nebeski nek svod
Svim stanak bude zlat!

DOGOĐAJI NAS UČE...

Zagrebačka dnevna štampa pisala je pretprošlog mjeseca: »Troje se djece išlo kupati. Za kupanja navale na njih par druge djece noževima, da im dadu novac. Djeca vidjevši noževe prestraše se i dadu sve novce. Zatim su ovi pobjegli«.

Drugi slučaj: »Par dječaka-provalnika provali u dućan, uzme nešto robe i pobjegnu. Kad su robu prodavali, bili su uhvaćeni«.

U oba slučaja djeca od 7—14 godina, dakle malodobnici.

Žalosna su ova dva slučaja, jer su ih učinila malodobna djeca, koja ne mogu biti kažnjena.

Ali nesamo da su žalosna već i poučna. Poučna su, jer nam jasno dokazuju gdje i kako se danas mnoga djeca odgajaju. Odgajaju se na ulici ili u zlu društvu ili u kinu. U mnogo slučajeva djeca izjavljuju, da su načinila neki prestupak baš pod utjecajem knjiga ili kina.

Sad nastaje pitanje: kuda s našom djecom? Sigurno će mnogi odgovoriti, da se dadu u razne odgojne zavode ili popravilišta. Ali taj odgovor nije dovoljan, jer tko će smoći i uzdržavati djecu u zavodima? Lakše, a možda i uspješnije, je riješenje: dajmo ih u katolička društva.

Svaki čovjek što stekne u mladim godinama to većinom zadrži i u kasnijim godinama. Mislim da je društvo Mladih kruničara najpristupačnije a možda i najodgojnije za djecu, jer su mu sredstva laka i djetetu pristupačna.

Divno je vidjeti dijete još nevino čim nauči govoriti, kad to dijete ne pozna niti zlih riječi, kad ne zna za grijeh; divno ga je vidjeti, kad ono prima u svoje ručice moćno sredstvo sv. Krunice.

*) Ova se »molitva« pjeva po istom gornjem napjevu kao i »himna«, samo laganijim tempom.

Predstavimo si sami: Malo dijete prebire među svojim malim prstićima ona okrugla zrnca Krunice, tihim šapatom izgovara Zdravo Marijo, a u duhu iznad njega Majka Božja, njegova zaštitnica prima sa smiješkom na usnama tihe, nevine pozdrave. Divno je to!

Ne će nas takovo dijete iznenaditi u kasnijoj dobi, ako bude vršilo savjesno tu dužnost. Ono će postići ono, što smo željeli kad smo mu dali u ruke Krunicu: valjan i uzoran kršćanin-katolik.

Dužnost je naš svih, da odgojimo dobru omladinu za koju će se moći reći, da je »narodna uzdanica«. Ako to učinimo, moći ćemo mirne duše leći u grob, uvjereni da je takva omladina na sigurnom putu i da neće zabasati. U kruničarskom društvu ono će sa Marijinom Krunicom stići do Isusa.

D. M.

Zagreb—Maksimir: Pred ne punu godinu dana osnovano je bilo ovdje društvo »Mladih Kruničara-rka«. Počelo se je tiho i skromno ali sa mnogo zanosa kod revnitelja i kod djece. Taj zanos nije popustio već se je u tišini marljivo radilo. Plod toga rada pokazat će se dne 2. listopada poslije podne u 4½ sata, kad će preuzv. biskup Dr. Dominik Premuš blagosloviti zastave naših mladih društava. Tom prigodom bit će okupljen lijepi broj nevine djece, da svojom dobrotom, nevinošću i pobožnom molitvom pritegne Božji blagoslov na bijedno čovječanstvo, koje je uistinu u krizi, ali daleko više duhovnoj nego li materijalnoj.

Nova himna »Mladih Kruničara«. U ovom broju glasnika izlazi mladokruničarska himna, koju marljivo uče naši zagrebački mladi kruničari i kruničarke za I. nedjelju listopadsku, kad će biti posveta njihovih društvenih barjaka. Neka se svi upravitelji i revnitelji mladih kruničara i kruničarka pobrinu da se odmah nauči njihova himna i molitva. Ona će puno pridonijeti životu i razvitku društva.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Gjurgjevac. Naši bijeli fratri Dominikanci godine 1930. od 22. veljače do 3. ožujka održaše krasne pučke misije u centrumu Podravine: Gjurgjevcu. Bio je to časni starina o. Vinko Bodlović sa svojim drugom Jordanom Viculin. Ovi nezaboravni dani su prošli, ali posijano sjeme i dalje raste, a rast mu krijepi blaga rosa nebeskog proljeća milosti, što je pruža premila naša zaštitnica Majka Marija sa sv. krunicom. Ta tu je bratovština od 1.500 članova. Mi bi se već i prije javili, ali smo čekali da vidimo, da li će ta vojska ustrajat. No ona nije samo na papiru, već svake nedjelje i blagdana, bilo to prije sv. Mise ili blagoslova, častimo nebesku Kraljicu sa sv. Krunicom. Ova duhovna vojska pred njezinim oltarom pomiješana od starca i mladića, starice i djevojke zazivlje je u svojim potrebama. Makar je kriza svakog operušala, mi smo već sakupljeni pod barjakom Djevice. Članice same na riječ upravitelja sakupljaše dinar po dinar i mogli smo nabaviti lijepi barjak. Na jednoj strani je slika »Kraljice Krunice«, a na drugoj sv. Terezije od maloga Isusa. Izradila ga je »Ecclesia« u Ljubljani. No na svoju najveću žalost nismo ga mogli blagoslovit u mjesecu Krunice — listopadu — već na drugu godišnjicu posvete naše novo-sagrađene crkve 8. XI. 1931. Sve je tog dana pohrlilo pod barjak Nebeske Kraljice, staro, mlado, muško, žensko, učeno i neuko. Lica su im titrala od veselja, a blagi smješak odavao je duševnu radost,

što je sve sakupljeno pod barjakom Gospine Krunice. Nakon pučke propovijedi upravitelja bratovštine krene procesija izvan crkve. Uz pjesmu »Kraljice Krunice« zaori iz tisuć grla: »Rajska Djevo, Kraljice Hrvata. Hrvat za križ bio bojak sveti, vodio ga ljiljan barjak Tvoj. Nova neman križu časnom prijeti, silna Djevo na braniku stoj. Nevjera se od Isusa dijeli, na puk Božji sipa strijela roj. Ti nad nama plašt razastri bijeli, brani, Gospo, brani narod svoj.« — Kraljice Krunice, Gospoja jaka, vječita obrano svih siromaka. Štiti svoj narod vas, smrtni kad dođe čas.« -el.

Akcija za proširenje dominikanske crkve u Splitu. »Pobožno Društvo presv. Rozarija« koje neumorno radi, da se što bolje ukrasi dominikanska crkva u Splitu, primilo je nadalje milodare: **Po 10 Din.:** Hotel »Sava« Split, A. Flam; Marija Terzić; sveć. Rafo Radica; Tonka Ćulić; Ante Božić; »Konkurent« Split; N. N. — **Po 20 Din:** sveć. Niko Žiška; sveć. Dinko Tresić; sveć. Josip Bavčević; Iglić et Magaš. — **Po 30 Din:** Henrika Poleti; Pesma, Žegarac. — **Po 40 Din:** »Peko«. — **Po 50 Din:** N. N., Ane Solenghi Valpovo; Hrvatska tiskovna zadruga u Splitu; N. N. Sestre Milosrdnice bolnica, Split; Sestre Borozan; Ivana. — **Po 60 Din: Ing.** Bonačić et Marić. — **Po 75 Din:** N. Gentilizza. — **Po 100 Din:** Josip Božić; sveć. Josip Perazzo; gradsko pogrebno poduzeće; Grgo Vilović; Mr. Amancije Orlandini; Don Damjan Pavlov župnik; Krsto Gojan; Ilija Njirić; Kappelmann, optičar; Mate Škarić; sveć. Žarko Dević; Dr. Mate Dujmović, liječnik; Jerka Speraz; Erminija Božić prigodom I. hodočašća u sv. Križ na Čiovu; Božić mjesto čestitke O. Šantić, N. N. na čast sv. Terezije; Ivo Derado, dijete od 6 godina, sakupio. — **Po 130 Din:** Ivo Derado sakupio prigodom hodočašća u sv. Križ. — **Po 150 Din:** N. N.; N. N.; — **Po 200 Din:** sveć. I. Pivčević; Zorica i Raić; Petar Speraz. — **Po 230 Din:** Šime Radatović sakupio u Makarskoj. — **Po 400 Din:** Lujo Berković. — **Po 500 Din:** Obitelj Peršić.

Oltar Gospin koji je podiglo Pobožno društvo u Splitu.

Za zlatnu krunu Gospi presv. Rozarija darovaše Olga Gacić — Bisko zlatni prsten; Ivka Topić zlatne naušnice; N. N. zlatne naušnice; N. T. više komada zlata; T. C. zlatni prsten, zlatni lanac, zlatne naušnice, više komada zlata i srebra.

Milim i pobožnim darovateljima neka Kraljica presv. Rozarija obilno odvrati, a drugi se u njih ugledali i doprinijeli svoj obol, eda se crkva — matica bratovštine presv. Rozarija što bolje poljepša. Svaki milodar u novcu ili dar u zlatu ili srebru za zlatnu krunu, neka se pošalje na: »Pobožno društvo Presv. Rozarija,« Split, Hrvojeva ulica 2.

Gola. Kruničarsko djev. društvo u Goli priredilo je nakon kratkog vremena od svog osnutka prvu predstavu: »Život Sv. Elizabete«. Pretstava je održana u dvorištu prečasnog gosp. župnika, i to 14. i 15. kolovoza. Mnogo truda se uložilo da predstava što bolje uspije. Hvala Bogu trud nam nije bio uzalud, jer je bilo posjetilaca preko očekivanja. Komad se davao tri puta. Pošto je komad vjerski moralan, prisustvovali su svi članovi kruničarskog društva. Čisti prihod namijenjen je za kupnju kruničarskog barjaka.

Na Veliku Gospu bilo je također obavljeno primanje Marijine Kongregacije. U Kongregaciju su sada stupile sve kruničarke, koje do sada nisu bile u društvu. Sada kad je to naše društvo zajedno, jako lijepo napreduje. Hvala oo. misijonarima što su osnovali tako lijepo društvo, pa želimo da, pod zaštitom naše drage Nebeske Majke i nadalje tako ljepo uspijeva i napreduje. **Elizab. Dolenčić,** tajnica.

Gradnja Crkve sv. Antuna na sv. Duhu. — Mi smo već javili da su naši zauzetni Konventualci na sv. Duhu počeli veliko i skrajnje potrebito djelo za onaj dio grada: zidanje zavjetne crkve hrv. naroda sv. Antunu. Crkvu podiže narod. I skupilo se bilo dosta, ali ni izdaleka onoliko koliko treba. I tako se gradnja morala obustaviti, a 200 obitelji radničkih ostati bez zarade. Zato se mora gradnja svakako nastaviti, da se ove godine barem pokrije. Svaki neka barem nešto pridonese i složnim silama podignut će se crkva, koja će biti na ponos Zagrebu. Doprinosi neka se šalju na ček 36.763 ili na otvoreni račun Gradske Štedionice u Zagrebu za gradnju crkve sv. Antuna, ili u pisarnu Sv. Duh 29.

Smrt kardinala van Rossuma. 30. kolovoza snašla je smrt u 78. godini života kardinala Rossuma, rodom Nizozemca. Preminuo je blago u svojoj rodnoj zemlji, upravo pri vraćanju u Rim, poslije nego je prisustvovao jednom euharistijskom kongresu u Danskoj. Pokojnik je bio jedan od novijih najznamenitijih kardinala, i ime njegovo poznato je također širem krugu, osobito onima, koji prate rad u misijama, jer je van Rossum bio prefekt svete kongregacije za širenje vjere. I upravo na tom polju on je bio razvio veliki rad i postigao znatne uspjehe. Osobito je nastojao oko toga, da se odgoji što više urođeničkog klera, a i velika misijska izložba u Rimu u svetoj godini 1925. uglavnom je njegovo djelo. Neka ovaj marljivi radnik, koji se je toliko trudio oko raširenja Kristova kraljevstva, blago počiva u miru Kristovu.

Francusko godišnje hodočašće u Lurd. Ove se godine već po 60. put okupilo godišnje francusko hodočašće oko drage Gospe Lurdske. U velikom mnoštvu naroda od 30 tisuća odigrali su se prizori divne vjere i bogoljubnosti, a Lurdska je Djevica i opet obilato dijelila svoje milosti i duhovne i tjelesne. Tako je bilo i više ozdravljenja, a u dva slučaja se je utvrdilo da se radi o čisto čudesnim događajima.

Poljsko narodno svetište. Kako se ove godine navršilo 550 godina, otkad se štuje na Jasnoj Gori u Čenstohovi čudotvorna slika Majke Božje, to su tamo bile priređene velike svečanosti. Njima su prisustvovale najviše državne vlasti, poljski kardinal primas i mnogo drugih biskupa. Bogoljubnog naroda došlo je do pola milijuna. Kao što je u teškim vremenima za **obranu vjere i narodnosti** poljski narod u tome svetištu crpao snage i zanosa, tako nek i nadalje nad njim bdije blagi lik Majke Božje Čenstohovske.

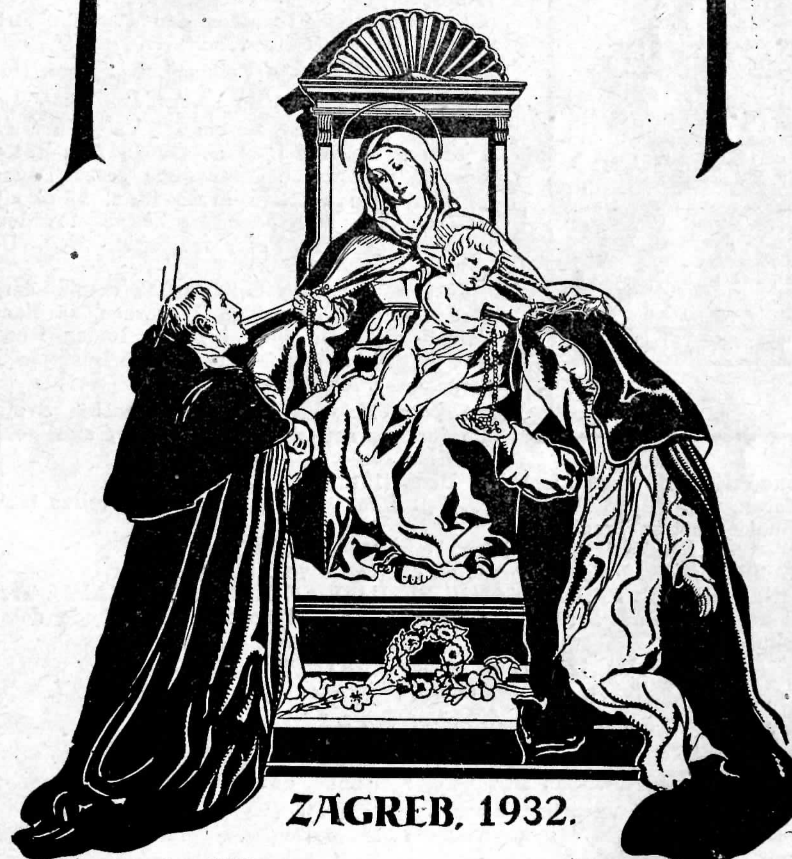
ZAHVALNICE

Maribor. Nalazila sam se u velikim neprilikama i zamolila dobroga biskupa † Langa, da mi pomogne. Za nekoliko dana riješila sam se svih tih neprilika. Šaljem Din. 10.— za Kruh Sv. Ante. — Sofija Schönbaum.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 11

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4. Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

STUDENI

U	1	Svi Sveti
S	2	Dušni dan
Č	3	Hubert b
P	4	Karlo Boromejski
S	5	Emerik b. m. (Mirko) ☽
N	6	25. po Duh. Leonardo
P	7	Engelberto (Anđelko)
U	8	Bogdan
S	9	Teodor m.
Č	10	Andrija ev.
P	11	Martin bis.
S	12	Martin papa
N	13	26. po D. Stanislav K. ◯
P	14	Ivan Trrog., Josafat b.,
U	15	Leopold isp.
S	16	Edmundo
Č	17	Grgur čudotvor.
P	18	Odon, Roman, Eugen
S	19	Elizabeta kraljica
N	20	27. po Duh. Feliks Val.
P	21	Prikazanje B. D. M. ☾
U	22	Cecilija dj. m.
S	23	Klement p
Č	24	Ivan od K.
P	25	Katarina djev. muč.
S	26	Konrad, Ivan Berchmans
N	27	1. Adv. Virginij biskup
P	28	Sosten. ●
U	29	Saturnin muč
S	30	Andrija ap.

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. Utorak. BLAGDAN SVIJU SVETIH. Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode koju dominikansku crkvu. Potpuni oprost za članove Bratovštine presv. Krunice, ako pohode crkvu Bratovštine.

2. Srijeda. SPOMEN SVIJU VJERNIH MRTVIH Potpuni oprost koliko puta toliko puta (Totiesquoties), koji se može namijeniti samo mrtvima, za sve vjernike, ako pohode svoju župnu crkvu. Također potpuni oprost za sve članove Bratovštine, ako danas ili jedan dan u osmini mrtvih pohode crkvu Bratovštine.

3. Četvrtak Bl. Šimun Balacchi. Isp. Dom. (1319.)

5. Subota. Bl. Martin de Porres. Isp. Dom. (1693.)

6. I. NEDJELJA. Bl. Jeronim i Valentin biskupi i drugovi mučenici. Dom. (1861.) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode crkvu Bratovštine.

7. Ponedjeljak. Bl. Petar iz Ruffie. Muč. Dom. (1365.).

10. Četvrtak. Spomen Svih Mrtvih dominikanskog Reda. Potpuni oprost za Trećorece, za članove rozarijskih bratovština i presv. Imena Isusova, ako u dominikanskim crkvama prisustvuju Mrtvačkom Oficiju.

12. Subota. Blagdan svih dominikanskih Svetaca. Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode crkvu Reda.

14. Ponedjeljak. Bl. Ivan Licci. Isp. Dom. (1511.).

15. Utorak. SV. ALBERT VELIKI. Isp. Dom. Biskup i naučitelj crkve (1280.). Potpuni oprost za Treći Red.

16. Srijeda Bl. Lucija iz Narni. Djev. Dom. (1544.).

20. III. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

21. PONEDJELJAK. PRIKAZIVANJE BL. DJEVICE MARIJE U HRAMU. Trećorecima i članovima Bratovštine Krunice potpuni oprost, ako pohode dominikansku crkvu.

NOVA IZDANJA NAŠE NAKLADE »ISTINA«.

Misijski vjenčić »Po Mariji k Isusu«. Za kršćanski puk priredio o. Jorđan Viculin, dominikanac-misionar. — Zaključne riječi u predgovoru ovoga krasnoga misijskog vjenčića, s divnim poukama i molitvama, označuju njegov cilj: »Ova knjižica hoće da bude trajni misionar između vas, koji vam želi dalje propovijedati i unaprijed u vama podržavati sve ono lijepo, dobro, korisno i spasonosno, što ste u vrijeme samih svetih Misija od misionara čuli, naučili i odlučili provesti u djelo«.

Knjižica, ukusno opremljena, sa 64 stranice zapada samo 4.— Din.

Druga izašla misijska knjižica zove se »Obrednik dominikanskih Misija«. U njoj su točno i jasno naznačeni svi misijski obrednički propisi, što se obavljaju u vrijeme svetih Misija. Namijenjena je kao misijski priručnik duhovnim pastirima i misionarima, no dobro dolazi i ostalima. Cijena Din 10.—. Adresa za obje knjižice: Dominikanski samostan, Maksimir, Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOŽJE

GOD. XVI. ZAGREB, STUDENI 1932. BROJ 11

KRUNICA U MJESECU MRTVIH

Vraća nam se melankoličan i sumoran mjesec Studeni, koji nas svojom turobnošću i prirodnim promjenama živo potsjeća na prolaznost zemaljsku. S njime nam se vraća živ i trajan spomen na naše ljubljene, koji su prešli u vječnost.

Crkva kao dobra i ljubljena majka ne obraća samo svoju nježnu skrb nama koji se još borimo na zemlji, pa nas pomaže, snaži i tješi sa nadom u veliku nagradu, koja nas čeka, već svraća svoju materinsku brigu i prama svojim umrlim sinovima, posvećujući njihovoj uspomeni cijeli mjesec Studeni. Ona zove sve svoje žive članove na okup i pokazuje im duše pokojnika, koje cvile i trpe u Čistilištu i traži za njih doprinos molitve: »Sjetite se onih koji su umrli i čije su duše lišene svjetlosti Božje, Njegove radosti i slave; pospješite s vašim molitvama oslobođenje iz tamnice u kojoj su zatvoreni i ulazak u blaženu domovinu! . . .«

Naša je zato dužnost odazvati se ljubaznom pozivu Crkve i pomoći onim dragim dušama.

U tu svrhu mi imamo na raspolaganje više sredstava. Ali poslije Sv. Mise i Sv. Pričesti nema mogućnijeg i uspješnijeg sredstva do Sv. Krunice. Ona je moćno, a istodobno i lagano, sredstvo da se pomogne bijednim dušama Čištilišta, bilo radi svoje unutarnje sadržine i ljepote, bilo što ova pobožnost najbolje ugađa Blaženoj Djevici, bilo osobito radi obilatih oproštenja što Crkva podjeljuje moljenju Krunice, a koja se mogu namijeniti dušama u čistilištu.

Ako svakome nije moguće da dade služiti Sv. Misu za drage pokojnike, i ako nije svakome moguće ni da sluša Sv. Misu i da se često pričešćuje, ali tko ne može, ako samo hoće, da izmoli barem jedan treći dio Krunice i da namjeni sva oproštenja, što se postizavaju, za one blažene duše? Tko ne može, i ako je cijeli dan zaokupljen da rezervira malo vremena da izmoli barem jedan dio Krunice za bijedne mrtve?

Učinimo tu milost blaženim dušama Čistilišta, makar nas to stajalo i kakove žrtve. Ove naše molitve ugodit će Gospodinu i svetoj Bogorodici i mi ćemo se moći nadati, da ćemo sa našom Krunicom pospješiti ulaz u blaženu domovinu kojoj duši, koja je u životu bila s nama sjedinjena u krvnoj vezi ili prijateljstvu, a koja sada očekuje prinos naših molitava.

Na glasovitoj slici Mikelanđela »Opći sud«, koja se nalazi u Sikstinskoj Kapeli u Rimu, izmedju ostalih opaža se i slijedeći prizor: nebeki Andjeo pruža jednu Krunicu dvama vjernicima, koji se nje hvataju i tako suzdržani mogu da uzadju u nebo.

Činimo i mi tako da i naša Krunica bude za koju dušu stepenica pomoću koje će iz tmina i muka Čistilišta uzaći u vječnu nebesku svjetlost.

A. Peručić.

KRALJ SUNCA I SMRT

Dušni dan u mjesecu studenom sjeća nas smrti, spomenom na naše pokojnike. Taj dan nam u svome dubokom značenju veli i to, kako svršava u prah svaka nadutost i tašta zemaljska veličina. To nas poučava slijedeći primjer.

Francuski kralj Ljudevit XIV. bio je moćan vladar. Njegove plaćeničke vojske vojevahu na sjeveru i na istoku, da mu osvoje još novih zemalja. Još za života zvahu ga »Veliki«. Tjelesno je bio malen. Da bi izgledao viši, nego što je bio, nosio je visoke pete i potplate na cipelama. Pisci njegova života pripovijedaju, da je s ovakvim cipelama i u grob išao, neka bi i po smrti izgledao viši, nego je bio. Smatrao je sebe tako velikim, da nikomu nije dopuštao doći do utjecaja u državi. Govorio je ponosno: »Ja sam država«. Slikari i kipari prikazivahu ga kao »kralja sunca«. Pjesnici i govornici slavljahu ga s oduševljenim izrazima. Čak i neki propovjednici laskahu mu, ali velika većina njih šutjeli su pri takvom obožavanju jednog čovjeka.

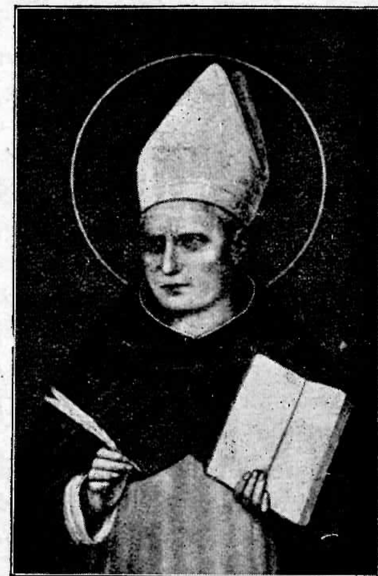
Da, šutjeli su; samo netko nije šutio. Kad bi kralj ujutro ustajao iz svoga gizdavog ležaja i s balkona svoje kraljevske palače preko divnog kraja bacao svoje oko na okolicu, tad bi gledao u daljini starodrevni sivkasti toranj sv. Dionizija. Tamo su gotovo već od pred tisuću godina bili pokopani francuski kraljevi. Toranj je s uzdignutim prstom prijetio: »Sjeti se: i ti ćeš morati umrijeti; i ti ćeš, »kralju sunca«, jednom biti pokopan pod mojim mračnim zidovima«.

»Kralj sunca« nije htio na smrt misliti; on je želio život uživati. Zato se uklonio nijemom opominjaču i dao izgraditi novi sjajniji dvorac vrlo daleko od sv. Dionizija. Tu je htio da zaboravi na smrt i da nesmetano misli samo na život. I zaboravio je na smrt; no smrt nije na njega zaboravila.

»Jednog dana »veliki« Ljudevit XIV., »kralj sunca«, morao je umrijeti. I njegovo mrtvo tijelo bilo je u svečanoj povorci sprovedeno u crkvu sv. Dionizija (1715). Iza mrtvačke službe Božje uspne se govornik na propovijedaonicu. Šta će da govori u počast pokojnika? Zar da mu se laska još i sada poslije smrti? Grobna tišina vlada u crkvi. Kao grmljavina posljednjeg suda Božjega odjekne crkvom glas slavnog govornika Massillona: »Braćo moja, nijedan čovjek, nego sam Bog je velik!«

J. V.

SV. ALBERT VELIKI

Sv. Albert V. (15. XI.)

Rijetko bi bilo naći u povijesti čovječanstva tako velikog čovjeka kako je to bio sv. Albert, koga je povijest nazvala Velikim baš radi njegove veličine. Veličina ovoga sveca očituje se najprije u njegovom izvanredno velikom znanju. Bio je učenjak koji je poznavao i posjedovao svu mudrost svoga vremena. Bavio se u prvom redu prirodnim znanostima. Proučio je sve ono što su drugi prije njega istražili, sam je zatim svojim vlastitim iskustvom i opažanjem ispitao sve pa i najdublje tajne prirode. Dobro je poznavao medicinu, zvijezdoznanstvo, geologiju, kemiju, biologiju, fiziku, psihologiju, filozofiju i teologiju; uopće sve ono što može zanimati izobraženog čovjeka. Radi te svoje preširoke naobrazbe dali su mu časni naslov i prozvali ga »Sveopćim Naučiteljem«. To je svoje znanje napisao na 38 velikih knjiga, kojim se i danas dive učenjaci i priznaju da je sv. Albert bio jedan od najvećih učenjaka.

Ali Albert je bio velik naročito radi svoje svetosti, koju je pokazao kao malo tko drugi. Iako je bio mnogo učen, pa su ga svi cijenili, ipak nije nikada visoko govorio o sebi, niti je dopustio da ga drugi hvale. Bio je siguran da sva njegova mudrost dolazi od Boga. Uistinu, svoje je znanje crpio više u molitvi pod križem nego u knjigama. Štaviše, nije ni mogao u početku svojih nauka napredovati u znanju, koje je od njega tražio dominikanski red. Zato je mislio pobjeći iz samostana. Ali jednoga dana ukaže mu se nebeska Kraljica pa mu obeća da će mu ona isposlovati dar mudrosti ako ostane u redu koji je njoj posvećen. Albert to obeća, a Marija mu isprosi znanje, kojemu se svi dive. Zato se on nije nikada ponosio sa svojim znanjem, a uvijek je ostao zahvalan nebeskoj Majci na velikom daru, koji mu je udijelila.

Osobito je pokazao veliku ljubav prama bližnjemu. Cijeli je svoj život posvetio bratu bližnjemu i sve što je radio, to je za njega učinio. Napisao je velika djela, jer su ga za to drugi molili; primio je

čast biskupa u Regensburgu, jer se je nadao, da će tako moći pomoći svome narodu; kao provincijal njemačke provincije mnogo je putovao, i to sve pješke, jer je htio svu braću zagrijati za redovnički život i pomoći njihovim potrebama; obišao je sve krajeve Njemačke i Češke, da propovijeda vjernome puku; vodio je mnogo ženskih samostana da ih zagrije za što veću svetost i slavu Božju; mnogo puta je neumorno radio da postavi red u Njemačkim gradovima, pa je sve učinio da njegova domovina bude u miru; polazi u Lion na sveopći crkveni sabor da tamo radi na obnovi katoličke crkve; uopće sve što je radio to je učinio na čast Boga i na spas brata bližnjega. Nije imao drugoga cilja u svom životu osim toga. Ovaj veliki učenjak žarko je ljubio Boga i bližnjega.

Kako govori Pio XI. sv. Albert je postavio sebi za cilj, da Boga što više proslavi. Istraživao je zato po svim knjigama, da nađe po koju istinu, kojom bi mogao što bolje Boga upoznati i njegovu istinu. Htio je da doznade za sve tajne prirode kako bi što savršenije izgradio crkvenu znanost, a najveće mu je veselje bilo kada je mogao nešto učiniti za Boga i za njegovu Crkvu. Bio je čovjek Božji koji je živo, radio i umro za Boga.

Zato ga je Pio XI. proglasio svetim i dao mu naziv »Učitelj Crkve«. Time je htio pokazati, da je Albert Veliki naš uzor, kome se moramo moliti i koga moramo slijediti. **O. J. B.**

U ČAST SV. ALBERTU VELIKOMU NAUČITELJU SV. CRKVE.

Himna.

Svečanom pjesmom slavimo Alberta,
Kojega ime razliježe se svukud;
Učitelj velik pravom se i svetac
Štuje po svijetu.

Kô vrijedan sin je Dominika sjao,
Bez ljage strog je provodio život,
Božji je nauk često propovijedô
Vatrenom riječi.

Tamu, što razum zastiraše ljudski,
Tjeraše zràkom učenosti svoje,
I stado Pastir revni vodio je
K nebeskoj paši.

Boga pod krušnim oblikom je štovô
I Božju Majku, Djevicu presvetu;
Sveti mir svugdje širio je revno
Tvoreć čudesa,

Cvijećem i prošnjom resimo ti oltar,
O Božji Sveče, koji sjaš u nebu,
Svima isprosi narodima željnu
Blagodat mira.

Kràlju kraljeva Kriste, Tebi slava,
Tebi nek čast je, Tebi svaka hvala;
Ocu i Duhu štovanje nek isto
Bude sve vijeke. Amen.

Preveo s latinskoga: O. A. Z. o. p.

NE RECI LAŽNA SVJEDOČANSTVA

Regbi, da se nigda ne počinja više grijeha nego pri ljubakanju. Kako će se jedna djevojka udati u tomu joj je sva glava. Zato se ona napravlja, zato liči, zato njezina golotinja, zato se izlaže po kutevima, zato se i moli i posti, pa čak i pričešćuje. Ako to ne može da postigne svim tim pustim sredstvima, prodava svoj biser za stari karantan. Ne samo to, već uz istu cijenu, promijenit će vjerom kao kabanicom. Tako, kao muha bez glave srne u propast vremenitu i vječnu. Tako i mora da bude; jer kad jedna djevojka počne sa prokletstvom, mora da sa prokletstvom svrši.

Ali valja reći pravo; ima još čestitih djevojaka. Svoj biser čuvaju dobro zatvoren. Radije gladovati, radije sve izgubiti, pa isti život negoli izgubiti svoje djevičanstvo, svetu čistoću.

Takova šta ne pozna današnja muška mladost. Iskvarena traži i silom i milom da postigne svoj ogavni cilj. Takav je bio i Ivan N. Zagledao se u čestitu i poštenu djevojku Mariju P. Poslije trećeg dana zahtijevao što Bog i narav zabranjuje. Marija mu se usprotivila svom odlučnošću. Ivan kako je bio iskvaren do skrajnosti nije mogao da to shvati. Već odavna i o njemu je Duh Sveti rekao: »Živinski čovjek ne razumi ona, koja su Duha Božjega«. Napastovanja, prijetnje nijesu Ivanu pomogle. Iz srčbe skrojio je osvetu. Baci zao glas na nevinu Mariju. Neki su odlučno opovrgavali, neki sumnjičavo kimali glavom, a neki povjerovali. Kad se Ivan kleo za mjesto i mladića, koji je bez traga pobjegao, čak i poštena čeljad o tomu je sumnjala. Jadnoj Mariji i u kući i izvan kuće bilo je strašno. Nigdje nije našla mira, svak ju je gledao sumnjivim okom, a roditelji karali kao najzadnji izmet svoje poštene kuće. Tako je trajalo godinu dana. Od silnog srama, velikih duševnih boli izgubi tek, počne kašljucati. O Božiću baci veliku količinu krvi, legne u krevet.

Nastajne godine držali su naši Oci sv. misije u toj župi. Ivan je pohađao svaku propovijed. U njima je upoznao grdobu svoga grijeha. Ispovijedali se svi redom. Hoće i on. Ali valja da ispovijedi i taj grijeh, a valja da popravi i zle posljedice tog strašnog grijeha. Čuo je naime u propovijedi: Tuđe ne vraćeno, grijesi ne oprošteni. Tko je javno ozloglasio nekoga, javno treba da opozove. Inače nema spasenja. Borio se Ivan tom mišlju pet dana. Muke su paklene bile u njegovoj duši. A kad je čuo gromorne riječi misionareve: »Zvona će večeras zvoniti za psovače, lupeže, bludnike, preljubnike... za ozloglasitelje...« pred njegovom pameću ko da se otvorio pakao, pa poviče: »Stani, oče! — ja sam krivac zadnjeg grijeha: Ozloglasio sam Mariju N., sada se radi toga sa smrću bori«. To reče, klekne, proplače. A za njim misionar i sav narod. Neustrašivost, kajanje bilo je najbolja propovijed za sve.

Prije ispovijedi htio je Ivan da učini sve, što se dade učiniti. Pošo je do stana umiruće djevojke. Žurno je pokucao, kleko pred krevet i uz suze i jecaje rekao: »Priznavam, da sam ti iza dobrog glasa digo i život... eto ti umireš!... oprosti mi za ljubav propetog Spasitelja«. Marija se jedva nadigne nad krevet. Od velikog uzbuđenja srce joj smalakše. Pri zadnjim trzajima još se čuo tihan glas. »Opraštam u ime raspetog Spasitelja, On ti oprostio!« Pri zadnjoj riječi bio je i zadnji kucaj srca, zadnja suza. I duša poštene, čiste i nevine djevojke vinu se put raja!...

I taj mladić nije više na životu. Ufamo da su njegove suze, njegovo pokajanje našli milosrđe pred pravednim Bogom. Slijedimo poštenu, čistu i nevinu Mariju. Ako smo krivci Ivanova grijeha, slijedimo ga u pokajanju i obraćenju.

Zabilježio: **O. Lujo Matijaca.**

KRUNICA NAJSIGURNIJE SREDSTVO DOBRE SMRTI

Biskup Dupanloup bi jednom pozvan bolesnici, mladoj gospođi, koja je bila već na umoru. Nađe ju, na svoje začuđenje, svu veselu i potpuno mirnu, dok su oko nje svi bili u velikoj žalosti i tuzi.

— Zar ne, Presvijetli, da ću ja ići u raj, — dočekala ga ona vesela.

— Sigurno se nadam, — odgovori biskup.

— I ja se sigurno nadam. Evo već četiri godine svaki dan molim krunicu. Je li moguće, da poslije nego sam toliko puta svaki dan obraćala se Bl. Djevici: Moli za nas grešnike, sada i n a č a s s m r t i n a š e, da me ona ne usliši, i ne bude sada ovdje, da me brani i odvede u raj?... — Malo zatim blago ispusti svoj duh.

Krunica je najbolje sredstvo, da nam osigura mirnu i svetu smrt, a onda raj. Utješna misao za sve kruničare, koji umiru u Gospodinu!

Pretplatnici, sjetite se svoje dužnosti!

OČENAŠ

»I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim«.

Mnogo dugujemo dobrom Bogu: dugujemo mu najprije ljubav, čast, posluh i pobožnost kao svome Ocu, Gospodaru, Kralju i Stvoritelju. U ovoj prošnji ne molimo doista, da nas oprosti i riješi ovog duga, dapače u jednoj drugoj svagdano molimo, da nam dade milost i snagu, e mu taj dug vjerno, točno, svagdano isplaćujemo, jer je to naša sveta i stroga dužnost, od koje nas nitko ne može da oprosti. Dugovi, od kojih prosimo, da budemo oprošteni, to su dugovi naših grijeha. Grijesima vrijeđamo dragog Boga, jer kršimo njegove zapovijedi i svoju volju pretpostavljamo njegovoj, pa odatle nam stroga dužnost, da popravimo zlo, uvrijedu, što smo mu grijehom nanijeli, i da se pokorno podložimo kazni, koju njegova pravda od nas traži. Dug uvrijede i dug kazne, to su dva velika duga od kojih prosimo da budemo oprošteni.

Grijeh je neizmjerno zlo, kako je neizmjerno i Božje Veličanstvo, koje se grijehom vrijeđa. Iz toga slijedi, da sve i najoštrije pokore, svi posti i molitve, sva dobra djela svih ljudi zajedno, od kad svijet opstoji, nemaju toliko vrijednosti, da nadoknade i samu jednu uvrijedu, što je grijeh Bogu nanaša. Pa ni kad bi svi anđeli i sveti s neba došli na zemlju, da mole i da čine pokoru, sa svim svojim molitvama, postovima i drugim dobrim djelima, pa i mučeništvom, ne bi mogli, da dovoljno isplate dug Božjoj Pravdi za jedan sami oprostivi grijeh. Bog više mrzi jedan sami oprostivi grijeh nego li ljubi svu čast i slavu, koju bi mu mogli iskazati svi stvorovi zajedno. Dok ga vjerno služimo, častimo i ljubimo, vršimo naprosto svoju sinovsku, podaničku dužnost, a ipak nikada ne činimo onoliko koliko on zaslužuje. Naprotiv dopremo li do tolike drzovitosti, da ga grijehom uvrijedimo, zlostavljamo, leđa mu okrenemo, upadamo u takav i toliki dug grijeha, da ga svi stvorovi zajedno ne mogu isplatiti. Osim toga ostaje nam dug kazne, da zadovoljimo njegovoj povrijeđenoj pravdi. A taj je dug tolik da ga ne samo nemožemo sami isplatiti, već ga ni shvatiti ne možemo. Shvaćaju ga samo oni, koji se sada muče u paklu ili čistilištu.

Ipak ne smijemo očajati. Tješimo se, jer ono što mi sami ne možemo, za nas je učinio Sin Božji, naš mili Spasitelj Isus Krist. Iz ljubavi prama nama siđe On s neba na zemlju, da trpi i umre na križu, da zaslugama svoje muke i smrti zadovolji uvrijeđenoj Božjoj Pravdi i isplati sve dugove naših grijeha. Ako mi s naše strane činimo koliko možemo, pa molimo i zaklinjemo svog nebeskog

Oca, da nam po zaslugama svog Sina Isusa Krista oprosti naše dugove, kako nas to uči isti Božanski Spasitelj u ovoj divnoj molitvi, možemo biti stalni da će nam dugovi za grijehe biti oprošteni, ne doista po našim zaslugama, jer su skoro nikakve, već po njegovim neizmjernim zaslugama. »Otpusti nam duge naše«. Nebeski naš Oče, otpusti nam naše grijehe, jer inače pogibosmo!

Nu, kako rekosmo, nije dostatno, da ponizno molimo nebeskog Oca, da nam oprosti naše grijehe i za njih zaslužene kazne, već treba da i sa svoje strane učinimo ono malo što možemo i što On od nas traži. Riječ je Kristova, koja nikada ne će doći na manje, da ne budemo li činili pokoru, svi ćemo poginuti. Ovo bi morali dobro zapamtiti svi oni kršćani, koji ne će da znadu za nikakovo trapljenje, nikakovu pokoru. Teško im je moliti, postiti, ići u crkvu, slušati riječ Božju, prisustvovati sv. misi i drugim crkvenim službama, pristupati svetim sakramentima, obaviti onu neznatnu pokoru, što im ispovijednik naloži, sve, sve im je to teško, pa pod tom izlikom opraštaju se svake i najmanje pokore. Neka se svi takovi kršćani sjete riječi Kristovih: »ne budete li pokoru činili, svi ćete zajedno poginuti«. Onu pokoru, koje se sami opraštaju na ovom svijetu, morat će je neminovno nadoknaditi na drugomu. Božjoj pravdi treba zadovoljiti, pa ko ne će da joj zadovolji na ovom svijetu, morat će zadovoljiti na drugomu.

Moramo i to zapamtiti, da osim molitve i kršćanske pokore za oproštenje grijeha potrebito je i pravo skrušenje, pokajanje sa čvrstom odlukom da više nikada nećemo dragog Boga grijehom uvrijediti. Moramo i svoje grijehe iskreno ispovjediti Božjem namjesniku, da nam u ime Božje udijeli sv. odriješenje, pa napokon točno izvršiti onu pokoru, što nam ju on naloži, da barem tako dademo neku zadovoljštinu i svoj dug isplatimo uvrijeđenoj Božjoj pravdi. Prosimo li pako oproštenje za same lake grijehe, onda sama prošnja Gospodnje molitve »o t p u s t i n a m d u g e n a š e«, skrušenim srcem izrečena, odlukom da u naprijed nećemo griješiti, i bez sakramentalne ispovijedi bit će dostatna, da nam se ti grijesi oproste. »Svagdanja molitva, kaže sv. Augustin, koju nas je Gospodin naučio, i koja se nazivlje Gospodnjom molitvom, oprašta nam svagdašnje (lake) grijehe«.

»O t p u s t i n a m d u g e n a š e«. Krasna je i utješljiva ova prošnja! Ali Krist hoće, da bude svaki put popraćena s ovim drugim riječima: »k a k o i m i o t p u š t a m o d u ž n i c i m a n a š i m«. Ako je prvi dio ove prošnje »Očenaša« za svakoga utješljiv, drugi je za mnoge porazan. Molimo Boga, da nam oprosti uvrijeđe, što smo

mu ih nanijeli, isto onako, kako i mi opraštamo onima, koji su nas uvrijedili. Iz toga slijedi, da ako mi ne opraštamo drugima uvrijede nama nanašene, mi sami molimo Boga, da ni On nama ne oprosti. Drugim riječima prosimo Ga, da nas kazni sa svom strogošću svoje pravde, pa nas prisili, da mu isplatimo cijeli dug, do zadnjeg novčića. Evo kako ova krana molitva mnogima se obraća u strašno prokletstvo protiv sebe samih. Kakvo čustvo da ove riječi pobude u onima, koji mole Gospodnju molitvu, a u svom srcu goje mržnju protiv svog bližnjega i ne će da mu oproste? Ako dakle mi drugima nećemo da oprostimo uzaludna nam je ova krasna molitva, isprazno je svako ufanje; Bog nam ne će grijeha oprostiti. To nam na drugom mjestu sam Krist kaže: »Oprostite li vi ljudima grijehe njihove i vaš nebeski otac oprostit će vam grijehe vaše; ako li vi ne oprostite ljudima, ni vama ne će oprostiti grijeha vaših vaš Otac«. (Mat. 6. 15.)

Želimo li dakle da Bog usliši našu prošnju, kojom svaki dan molimo oproštenje grijeha svojih neka ta prošnja bude popraćena iskrenim i velikodušnim opraštanjem svima onima, koji su nas uvrijedili, ili barem dobrim raspoloženjem, da ćemo oprostiti, ili da ćemo moliti Boga, da nam pomogne svojom svetom milošću e rado oprostimo. Drugčije će nam uzaludna biti ova prošnja, ako ne i nama samim pogibeljna.

M. K.

MOĆ JEDNE »ZDRAVO MARIJE«

Neki mladić, koji se je u kratko vrijeme vrlo pokvario, prije nego će otputovati u Pariz, pođe iz uljudnosti do neke gospođe, prijateljice svoje obitelji, da je pozdravi i pita za njene želje. »Zamolila bih Vas samo jednu stvar«, reče mu pri rastanku, »i to, da pođete u naše Gospe od Pobjedâ i da tu izmolite za me jednu Z d r a v o M a r i j u«. Premda se ovakova molba nije mnogo sviđala mladiću, ipak je primi i obeća, da će je izvršiti. Već je prošao mjesec dana otkako je na putovanju, kad li se sjeti obećane Z d r a v o M a r i j e. Toliko bolje, reče sam sebi, na putovanju sam... ne ću otići... Ipak ja sam joj obećao... moram izvršiti obećanje. — Kasnije ću — govorio je dalje. — No moram... i pođe. Dođe u crkvu i izmoli ovu već pogotovo zaboravljenu molitvu Marijinu. Na veliko svoje iznenađenje ovaj ga slatki pozdrav i zaziv Marijin tako u srce dirne, da mu suze pokajanja obliju oči, te sam sebe više nije pripoznavao. Časni svećenik, koji je već bio obikao na ovakove znakove obraćenja, pozove ga svojom prijaznom dobrotom u ispovjedaonicu i Marija izvojšti novu pobjedu. Čim se povrati u svoj zavičaj, posjeti gospođu, koja ga je bila zamolila za jednu Z d r a v o M a r i j u. On joj ispripovijedi, kako se je obratio, a ona se nije mnogo začudila. Tome se je sa sigurnošću nadala.

Fra Tarcizije.

MLADI KRUNIČARI

BIJELI VITEZOVI[1]

Bijeli četnici, koji zanosite naše duše miomirisom svoje nevinosti i andjeoske draželsti, nedostiživo lijepi i nama najdraži, evo stojite pred prijestoljem Majke, koja je radi naše sreće s nama tronuta danas i ushićena, kao da ste ovaj čas nikli iz kaleža poljskih ljiljana i pupoljaka mirisnih ruža: Čujte pozdrav najnedostojnijeg, ali primite ga rado, jer je u njemu vapaj Vaših otaca i matera, koji strepe u strahu, iščekivanju i nadi, i jer je u njemu glas ove hrvatske grude, koja cvjeta i trnjem i cvijećem: Zdravo djeco! Osana bijeli Vitezovi!

Dignite visoko malo prije blagoslovljene barjake i stijegove, na kojima je izvezeno geslo vašeg viteškog nastojanja: Isus i Marija. I čvrsto stisnite redove i smjelo se bacite u borbu, koja Vas neminovno čeka; i neustrašivo lomite pred sobom svaku zapriјeku sa onim nebeskim oružjem u ruci, koje je sama Majka naša dala Ocu Dominiku, a Veliki ga Patriarka namijenio u naslijedje nama, da s njim osvojimo zemlju za nebo!

Roditelji! Evala vama, koji ste shvatili svoju dužnost, i koji suzama radosnicama pratite danas ovaj svoj zbor angjeoskih Vitezova!

Roditelji — i Vi ostali, koji se još držite po strani, a velite, da su vam djeca draža od očinjeg vida, ne časite više časa, ne skanjivajte se, ne sramite se od susjeda, koji mudruje i koji je Boga bacio u ropotarnicu. Primite svoje mališe za ruke i brzo, brzo ih dovedite u ovo sveto sklonište, u ovo divno klijalište uzoritosti i vrlina, da nesebične ruke sinova Sv. Dominika podignu u dušama njihovim prve oltare zakonu Božjemu. Krunice se nijesu stidili mnogi kraljevi iz kraljevskog čokota i umnici svjetskoga glasa, pa se ne bojte ni Vi potsmjeha mudrih budala!

Govori vam svjetovnjak; govori čovjek, koji griješi kao i Vi, koji često luta stranputicama života kao najslijepiji medju vama, ali čovjek, koji je vidio i okusio opačinu čovjeka u krajevima pola svijeta. I pitam vas: Jesmo li zadovoljni, jesmo li sretni? Je li ovo, što vidimo u sebi i oko sebe naš istinski cilj?

Ej, vele nam apostoli, koji nas dovedoše u ovaj raj zemaljski: Znanost je osvojila svemir i izbacila sa svog prijestolja Jehovu i Oca iz Evan-

[1] Govor Dr. J. Jedlowskog, odvjetnika u Zagrebu, na proslavi barjaka Ml. Kr.

Dr. Jedlowski govori...

djela. U doba aeroplana ne trebamo krilatih andjela. Pakao je priča, kojom su fratri i popovi napunjali crkve ustrašenim pokornicima, da bi ovi služili i žrtvovali njihovim želucima. Raj je utjeha za duševne slabiće. Krijepost je šuplja fraza. Mi smo sinovi blata i u blatu ovoga svijeta imamo da tražimo vrhovno svoje zadovoljstvo i svoj posljednji cilj. Živjeti, brzo, bezobzirno, sebično, gurajući brata, gazeći oca, ako su nam na putu. Znanost je pobijedila — trube apostoli nove Istine. Ne trebamo više štaka vjere, moral katekizma je zastario, molitva je glupost i negacija razuma i volje. Treba srušiti predrasude i obnoviti čovječanstvo, da bude čovjek sebi bog! I zato rušimo crkve i oltare, razbijajmo zvonove i kamenite svece. A ovo novo treba početi sa djecom. Neka djeca slijede nagon. Djeca trebaju moral znanosti, a ne etiku vjere. Treba djecu emancipirati od roditelja . . .

Znam, znam, da vi ne dodjoste ovamo, da tražite ono novo, nego da nadjete ono zametnuto staro. Reci mi majko, ili ti oče: bi li bio zadovoljan da ti dijete dodje večeras kući sa psovkom na usnama? Reci, majko, kako ti je bilo pri duši, kad si čitala, da je mali susjedov Ivica okrao svog poslodavca, da je mali Petar revolverom kidisao svome životu, da je susjedova Zlata česti gost tamnice radi bestidnog skitanja? Bože — rekla si — i grčevito si u svom krilu sakrila zlatnu glavicu svoga čeda — Bože, čuvaj moje dijete!

Eto, vidite! I kad zaboravljamo na sebe, mi želimo, da se barem naša djeca obrane od evandjelja sotone. I kad nas život dovede u čorsokak ili na stranputicu divlje šume, mi smo sretni ugledavši svjetionik stare Istine, jer je to ipak prava Istina. Christus vincit!

Premda me samo dvojica-trojica osokoliše, da pozdravim barjak i barjaktare i divnu ovu četicu pod njima, uvjeren sam, da ću čitati iz duše vas svijeh budem li s ovog mjesta rekao »hvala!« Vama bijeli Oci,

koji unijeste i u našu domovinu prekrasnu organizaciju Žive Krunice, da u njoj spašavate odasvuda ugroženu našu svetinju: djecu i budućnost našu. Pomoći će nebeska Majka, da iz ovog Maksimirskog sjemeništa brzo lahor vjere odnese širom domovine plemenito sjeme, koje će niknuti u ravnici i u kršu, gdjegod imade Hrvata katolika.

Ali dozvolite mi, Oci, da Vam uz riječ hvale otvoreno rečem i ozbiljnu opomenu, da treba započeto djelo, koje nije nimalo lako, žilavo nastaviti. Vaš je put vrlo dug, ali je i siguran. Mlada i bogumila Žariko, koja je Božjim nadahnućem započela djelo žive Krunice i vrijedni vaši drugovi, Oci Body i Bianchi, koji su u našim danima toli duhovito prilagodili Krunicu potrebama djece, imali su pred očima veliku zadaću: d a u d j e c i o b n o v e i s p a s e č o v j e č a n s t v o.

Božanski učitelj, koji nije došao medju nas u sjaju kralja vjekova, nego kao priprosto i slabašno dijetešce, neprekidno nas upozoruje na djecu. Kao da je htio u sv. Evandjelju markirati najsigurniji put u njegovo Kraljevstvo. On nas na svako par koraka uči što su nama i Njemu djeca i koje dužnosti imademo prema njoj. Oh, kako su strašne njegove prijetnje: »Tko sablazni jednoga od ovih malenih, koji vjeruju u mene, bolje bi mu bilo da mu se objesi mlinski kamen o vratu i da potone u dubini morskoj. — Gledajte, da ne prezrete jednoga od ovih malenih, jer Vam kažem: Angjeli njihovi gledaju uvijek Oca moga, koji je na nebesima.« On hoće naše spasenje i uči nas: »Zaista Vam kažem, ako se ne obratite i ne budete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko. A kad su riječi Učitelja izblijedile u srcima sinova Božjih, Majka naša, koja strepi za svakoga od nas, sašla je medju nas i podučila je djecu, kako će opet naći izgubljeni put k Istini.

Vi ste se Oci prvenstveno posvetili širenju evandjeoske Istine. Sveta Krunica je u svojim mističkim ružicama zbila suštinu Evandjelja i ako djecu naučite istinski moliti sv. Krunicu, Vi ste u njihovim srcima usadili nacela Knjige života, koja će ih pratiti do groba. A čovjek, koji je upoznao Istinu i njoj služi, postao je vrijedan svoje duše, koja je u svojoj ljepoti slična Bogu, svome izvoru.

Blago Vama Oci i blago nama svima, budu li naša djeca shvatila i prigrlila najljepše molitve: O č e n a š i Z d r a v u m a r i j u. Jer nema filozofskog sistema, nema socijalne nauke, nema političke ideologije, koji bi mogli da kažu više ili bolje i uspješnije, što čovječanstvu govore te dvije Molitve.

Dragi Oci! Mi se u zlu gušimo. Mi čujemo proroka, koji se tuži Gospodu što trpi novu Ninivu, ali evo u ovaj sveti dan Isus iz naručaja Majke opetuje: »Kako da se ne smilujem Ninivi, kad u njoj više od 120.000 duša ne zna još da razlikuje desnicu od ljevice?« Izredite, Oci, djecu našu i poredajte ih klečeći pred oltarom, da isprose od Majke i Oca milost za nas sve, koje ugrozije satanske čete novih Nabukodonosora. Oci i Majke, koji se danas sakupiše oko vas, sa zahvalnošću blagosivlju započeto vaše djelo i kao što je Faraonova kći, koja je spasila iz Nila bogodano dijete govorila Židovki, predavajući vama svoju uzdanicu vele: U z m i t e o v u d j e c u i o d g o j i t e j u z a n a s, a B o g ć e V a m d a t i n a g r a d u.

Na dan Svete Krunice, kad pet krajeva zemlje drhće u zajedničkoj molitvi Kraljici Nebeskoj, bacite Oci dragi punim šakama sveto sjeme u brazde ovih nevinih hrvatskih srdaca i budite sretni, što ste usrećili naš rod i dom.

SLAVLJE PRESV. KRUNICE U MAKSIMIRU.

Posveta Mladokruničarskih barjaka.

Drugoga veljače tek. god. slabo je zimsko sunce provirilo. Provirilo, zasjalo da pozdravi i osvijetli odabrane male čete kruničara. Pozdravljalo i vedro osvjetljivalo te učinilo dan posvete mladih Marijinih vitezova još ljepšim i vedrijim.

Drugoga oktobra, dakle iza osam mj. jesenje sunce raskošno osvjetljuje i pozdravlja iste mlade kruničare. Dan je njihove Zaštitnice, kraljice Presv. Krunice. Dan je slave mladih kruničara, dan posvete novih barjaka.

Ml. Kr. u Maksimiru sa svojim barjacima

Sve je živo pred svetištem Naše Gospe, mladi se Kruničari sakupljaju. Uzbuđeno, no svečano, ulaze. Naša se Gospa, sa svoga prijestolja, ljupko smješi, usred bijelih ruža i karanfilja. Ljupko se smješi, milo šireći ruke, prima svoju djecu. Velečasni otac Alfons Eterović, duhovni vođa kruničara, služi misu zahvalnicu. Zahvaljuje Našoj Gospi na milosti, koje je udijelila i moli za sveudiljnu Njezinu moćnu zaštitu. Upravlja riječi pobude na daljnji složni rad. Oduševljuje djecu, uzbuđuje starije. Neopisiv, nezaboravan trenutak! Napetost i ushit je na vrhuncu.

Bijela mladokruničarska vojska složnim glasom gromko obnavlja posvetu svojoj Nebeskoj Zaštitnici. A novi mladi kruničari sa primljenom krunicom u ruci oduševljeno posvećuje svoja mlada srca, svoje mlade sile Majci, Kraljici Presv. Krunice.

Molitvom mladih kruničara, koju je spjevao veleč. otac Stj. Lebedina, a uglazbio veleč. otac Jordan Viculin, zahvaljuju odano i predano svježim svojim glasićima Kruničari svojoj Zaštitinici. Pjevajući oduševljeno i zanosno svoju himnu, koju je ispjevao g. prof. M. Soljačić razilaze se Kruničari. Razilaze se, zadovoljni, da se poslije podne sakupe ponovo na posveti svojih novih barjaka.

Dan je slave kraljice Sv. Krunice, dan slave ml. k. Dolaze društva, grupe seljaka iz obližnjih sela. Svuda najsvečanije raspoloženje. U 10 sati preuzv. g.

biskup Dr. D. Premuš služi pontifikalnu sv. misu. Masa naroda i štovatelja u Svetištu i oko Svetišta.

U 11 sati tiha misa, pa zatim uzbudljiva propovijed preč. oca Priora Anđelka Orlandini. Na 12 sati molbenica Kraljici Presv. Krunice. Svetište dupkom puno štovatelja i pobožnog naroda. Velečasni oci ne dospijevaju da udovolje želji za ispovijeđu. — I nastaje kratki mir. Samo se sunce, rek bi, odmara.

Četvrta se približuje. Sav okoliš Svetišta se budi. Sve je u najsvečanijem ruhu, sve je najsvečanije okićeno. Kupe se Mladi Kruničari, sakuplja se pobožan svijet, roditelji i prijatelji. Marni revnitelji rede i vrstaju Kruničare u čete. Dolaze štovatelji Naše Gospe, sve više i više nadolazi pobožan svijet. Najednom se mnoštvo uzbiba. Preuzv. g. nadbiskup Dr. A. Bauer svojim visokim posjetom udostojao se uzveličati slavu Naše Kraljice Presv. Krunice. Dirljiv je bio momenat, kada je preuzv. g. nadbiskup spremno blagoslovio na nenadanu molbu neku kuražnu bakicu.

Odbija pola 5. Sunce zadovoljnije, raskošnije no ikada rasiplje svoje zrake i miluje pobožan svijet. Dolaze kume u pratnji svojih djeveruša, koje na jastucima nose vrpce i kite bijelih ruža. Na ulazu u Svetište dočekuje kume veleč. otac duhovnik Alfons. Ukusno uređena, cvijećem ukrašena crkva, poredana djeca u čete sa svojim novim stijegovima djeluju upravo bajno. Stoje Mladi Kruničari sa svojim četovođama, koji drže svaki svoj stijeg. 15 je stijegova, a svaki pretstavlja po jedno otajstvo. Pred glavnim oltarom stoje neustrašivo mladi zastavnici sa svojim pobočnicima. Pristupa kuma Kruničara mil. Anica Ščetinec i kuma Kruničarki mil. Jelva Majcen; primivši zastavu započinje svečani obred posvete.

Preuzv. g. biskup g. Dr. D. Premuš u svečanom ornatu progovara milo oduševljenim Kruničarima nekoliko toplih riječi. Uzbuđenje i napetost raste. Preuzv. g. biskup blagosivlje barjake. Novi su barjaci posvećeni. Razdragani Mladi Kruničari gromko pjevaju svoju himnu. Sunce razdragano miluje drage male glavice neustrašivih Kruničara, koji lagano izlaze iz crkve.

Prelazi se na zabijanje čavala u spomen-ploču. G. Dr. Jedlovski upravlja, osobito ukusnim načinom, svoj topli i srdačni govor Kruničarima i njihovim roditeljima, koji ga na koncu burno pozdravljaju.

Iza kuma zabija čavao preuzv. g. biskup, a iza njega ostala otmjena publika. Željezničarska glazba neumorno svira i osvježuje zadovoljan svijet, razdragane Kruničare.

Odjednom se pojavi mala, draga glavica najmlađe Kruničarske Mire Padjen. Svojim zvonkim i bistrim glasićem razdragala je svakoga. Zahvaljuje preuzv. g. biskupu, koji je posvetio barjake, zahvaljuje kumama, pozdravlja i zahvaljuje sakupljenim roditeljima i prijateljima Mladih Kruničara. Razdragano mnoštvo burnim pljeskom odgovara neustrašivoj Mladoj Kruničarki.

Lagano se gubi sjaj sunca — lagano se uvlači tama. Nebo se osulo zvijezdama...

Slaže se procesija. Nebo puno zvijezda, sva fasada Svetišta, cijeli samostan sav okoliš raskošno okićen, ukusno osvijetljen, slavi zajedno sa Kruničarima Našu Gospu. Razvija se veličanstvena procesija. Lagani povjetarac lelija barjačićima. Svijeće lagano trepere u ručicama Mladih Kruničara, u rukama razdraganih roditelja i prijatelja. Junačni Mladi Kruničari i Kruničarke ponosno i srčano nose svoje barjake, svoj ponos i diku.

Lagano se vraća povorka. Na trgu pred Svetištem o. Sibe Budrović drži zanosnu propovijed, u kojoj je zgodno iskoristio večernji momenat procesije sa svijećama da govori o duhovnom značenju svijeće, a veleč. otac Prijor obavlja blagoslov. Sa puno ljubavi i štovanja stoji mnoštvo, stoje djeca. Blagoslov je svršen. Zadovoljni roditelji, zadovoljna djeca lagano se razilaze svojim domovima noseći u svojim srcima neizbrisivo dragu i lijepu uspomenu na ovu velebnu proslavu dana Kraljice Presv. Krunice. Duboko će biti urezana u nevinim srcima Mladih Kruničara uspomena na posvetu njihovih novih barjaka.

Bog s nam, Bog s nama — čuje se na sve strane. A to se i potpuno obistinilo. Sunce je sjalo i milovalo Mlade Kruničare kao nagrada za njihov trud. — Drugi dan lijevala je kiša kao da se nebo otvorilo... J. M.

IZ BRATOVŠTINA I KATOLIČKOG SVIJETA

Brzo širenje vjere na Madagaskaru. Na istočnoj obali Afrike nalazi se veliki otok Madagaskar. Da su tamo počeli djelovati katolički misionari, ima tek 75 godina, a ipak uspjeh koji je dosada postignut veoma je velik. Od 3 i po milijuna stanovnika, koliko naime broji taj veliki otok, već ih je pokršteno po milijuna, a drugu po milijuna sprema se postepeno na sv. krst. Ako se obraćanje bude nastavilo ovim tempom, računaju da će za drugih 75 godina čitav otok biti priveden na katoličku vjeru.

Misionari grade narodu vodovod. Mnogi misle da se misionari u misijama brinu samo oko duhovnog dobra stanovnika, a da zapuštaju njihove vremenite potrebe. Međutim su misionari uvijek šireći vjeru širili među poganskim narodima također prosvjetu i materijalan napredak. Tako su tu skoro oci Josefiti u Ekvatoru pod vodstvom svoga subrata o. Danza sagradili Indijancima veličanstveni vodovod, pomoću koga je taj kraj providen zdravom vodom, a također električnom rasvjetom. Ljubav doista na sve misli!

Pred novom beatifikacijom i pred novom kanonizacijom. U Rimu je započeo proces da se proglasi blaženom i kasnije svetom jedna indijanska djevojka, Katarina Tekakvita, koja je kao katolikinja umrla god. 1680. na glasu svetosti. Tome se naravno osobito vesele Indijanci, kao pripadnici istog naroda kojeg je i ova Božja službenica. Također se ima pristupiti kanonizaciji jedne dominikanke iz Ugarske, bl. Margarite, koja je već davno beatificirana. Na tome osobito radi dominikanac o. Böhle, koji je u Rimu našao početak procesa započetog još u vrijeme turskih provala, a onda je taj proces bio prekinut. Jednako se za to živo zauzimlje i mađarski kardinal-primas Šeredi.

Obraćenja u Engleskoj. Svake godine se sve više obraćaju Englezi na katoličku vjeru. Tako je u samoj Westminsterskoj biskupiji bilo god. 1929. obraćenih 1369, 1930. 1407, a 1931. 1502. Tu ima mnogo ljudi iz visokih i naučenjačkih krugova. Računaju, da se je od god. 1910. do danas samih anglikanskih pastora obratilo više od 280.

Čudo sv. Januarija. Svake godine događa se 19. rujna u Napulju čudo sv. Januarija, koje se sastoji u tome da se njegova osušena krv, koja se čuva u jednoj staklenki, počne topiti netom se približi svečevim relikvijama. Ista se je stvar dogodila i ove godine uz veliki zanos i klicanje vjernog naroda. Učenjaci već dugo istražuju i motre ovu pojavu, ali ne mogu u njoj da vide drugo doli prst Božji.

Novi bečki nadbiskup. Smrću kardinala Piffla bila je obudovila bečka nadbiskupija. Međutim Bog joj je poslije kratkog vremena providio novog natpastira u osobi dr. Teodora Innitzera, koji je u svoje vrijeme bio i ministar. On se ističe kao veoma učen čovjek te veliki socijalni radnik, kojemu su osobito na srcu radnici i potrebni.

Dječačka sjemeništa u Poljskoj. Prije svjetskog rata bila su u Poljskoj samo 4 dječačka sjemeništa za odgoju budućih svjetovnih svećenika i 7 za redovnike. Koncem rata bilo je u ovih 11 zavoda 680 pitomaca. Danas ima u Poljskoj 52 dječačka sjemeništa za odgoju svećenika. Nešto oko 330 učiteljskih sila u njima poučavaju preko 4400 pitomaca. Utješljiva pojava za poljački katolički narod.

Dominikanske svečanosti u Liežu (Belgija). Od 14. do 16. srpnja svečano su proslavili belgijski dominikanci 700-godišnji jubilej utemeljenja svoga samostana u Liežu. Istodobno je bla održana proslava kanonizacije sv. Alberta Velikoga. Uz prigodne govore odličnih propovjednika Reda naročito je svečano obavljena služba Božja po dominikanskom obredu, posebno navečer, kad je pri pjevanoj Povečernji sa »Salve Regina« (Zdravo, Kraljice) prisustvovalo 90 dominikanaca. Za uspomenu na ove svečanosti skovana je jedna spomenica.

Katolički redovi u Njemačkoj broje sada oko 11.2000 muških i 74.683 ženskih članova. Među ženskim Redovima najbrojnije su zastupane franjevačke časne sestre sa 21.783 članica, a od muških Redova najbrojniji su benediktinci sa 1811 članova.

Amiens. — Sveučilišni profesor postao dominikanac. — G. Gregorije Renard, profesor upravnog prava na sveučilištu u Nancy-u u Francuskoj, stupio je u novicijat dominikanskog samostana u Amiens-u. Novi redovnik, pisac brojnih učenih pravnih djela, bio je za više godina gradski savjetnik u Nancy-u.

Newyork. — Ove godine podignuta je u Newyork-u zgrada, koja leži između dominikanskog samostana i župne škole sv. Vinka Fererskog. Ona služi kao centrala za veliku bratovštinu Imena Isusova i za dva dominikanska časopisa »The Holy Name Journal« i »The Forch«. Zgrada je posvećena kao spomenik o. Hijacintu Mc. Kenna, velikom apostolu presv. Imena Isusova u Americi.

Oslo (Norveška). — Dominikanac o. Lutz, poznati govornik, konferencijer i pisac, jest ujedno i vrstan glazbenik i skladatelj. Na ovogodišnji Veliki petak davala se u Oslu, u crkvi sv. Dominika, premijera njegove muke po Ivanu. Njegova »Muka po Mateju« bila je već više puta izvedena.

Opći zbor dominikanskog Reda. U dominikanskom samostanu Saulchoiru kod grada Tournai u Belgiji sastali su se ovoga ljeta oko blagdana sv. Dominika zastupnici dominikanskih provincija iz cijeloga svijeta. Između ostaloga oni su svoje konstitucije u mnogim stvarima dotjerali tako, kako bi unaprijed još bolje mogli raditi na svome vlastitom posvećenju kao što također na spasavanju tuđih duša.

Sv. Terezija od Djeteta Isusa — učitelj Crkve? To je pitanje pokrenuto na ovogodišnjem Terezijskom kongresu u Lisieux i odlučeno je, da se poradi oko toga, da sv. Crkva podijeli Maloj sv. Tereziji naslov Crkvenog Učitelja. Kod nas je tu akciju preuzelo Društvo za sveudiljno klanjanje, Zagreb, Frankopanska 17, koje je s dopuštenjem Zagrebačkog nadbiskupa štampalo arke, na koje će se sabirati potpisi, koji će se onda upraviti vrhovnom Učiteljstvu Crkve. Tko želi da poradi na tome, nek se obrati na spomenuto društvo za sve upute.

KNJIŽEVNOST.

NOVE SVETOJERONIMSKE KNJIGE ZA GOD. 1933.

Danica za g. 1933. Izašao je i već se raspačava najpopularniji i najjeftiniji hrvatski kalendar »Danica« što ga već od g. 1869. bez prekida izdaje Jeronimsko književno društvo u Zagrebu, Trg kralja Tomislava 21. Cijena Din 10., (za članove din. 7.—)

Uz veće pripovijetke i članke različitog sadržaja ima mnogo svaštica pa gospodarskih pouka i pregleda i slika o svjetskim događajima. Naslovni list »Danice« je reprodukcija u boji krasne slike sv. Jeronima od V. Kirina, koji je opremio kalendarij. Kalendar je ukrašen mnogim zanimivim i lijepim slikama.

Povrh »Danice« izdane su knjige: »**Evanđelist**« od nadbiskupa književnika Dr. Ivana E. Šarića. To je niz stvarnih i savremenih tumačenja uz nedeljna evanđelja. Za zabavnu knjigu, a u slavu jubileja velikoga hrvatskoga pisca Augusta Šenoe, izdana je njegova ovelika odlična pripovijest »Barun Ivica« s pogovorom Dra. Ljube Marakovića. — Gospodarska knjiga »Crvena djetelina« od stručnjaka Dra. V. Mandekića, veoma je praktična.

Uz ta redovna izdanja, izdana su kao izvanredna još: »Hrvatski Job«, povjesna slika junaka Ivana Karlovića, mnogo opjevanog u našoj narodnoj pjesmi. U toj raspravi prof. Petar Grgec krasno prikazuje teške patnje našega velikoga junaka i sveukupnog junačkog naroda, pa čitajući mi saznajemo, koliko su teža vremena tadašnja bila od današnjih, pa ipak smo sretno i slavno preživjeli sve. Daljnja knjiga »Čovjek«, starinska gluma o bogataševu umiranju, slavna je Hofmanstalova obnova sredovjekovne umjetnine, kojoj se godimice u Salzburgu dive domaći i stranci, stari i mladi, učeni i neuki. Vrstan prijed. Dr. M. Bogdanovića, omogućuje da se i mi upoznamo s tim remek-djelom koje je punio misli tako važnih za sadačnjici. K ovim knjigama divno je dodan prof. Lovre Katića izvorni životopis »Mala sveta Terezija«. Mala moderna svetica s raspelom i ružama u rukama, pogled je u vedro nebo. Zbirku ljetošnjih jeronimskih edicija svršava zbirka pripovijesti znane hrvatske spisateljice Jagode Truhelke pod naslovom »Palčićev kraljevski let«. Sve ove knjige još devetom na dar, stoje za članove samo Din 40.—.

DIVNA KNJIGA. — Treći red u Zagrebu namjerava izdati divnu knjigu **»Život presv. Djevice Marije Majke Božje«.** To je knjiga kojoj se ravne ne nade lako. Sama presv. Djevica pripovijeda svoj život svetoj redovnici Mariji Agredi, reda sv. Franje Asiškoga, koja je to sve vjerno napisala u španjolskom jeziku, a sada bi sve to imalo osvanuti i na hrvatskom jeziku. Prevela je taj životopis sestra Marija Asunta. — U tom životu presv. Majke Božje upoznaćeš silu i snagu veličine Božje, neizrecivu poniznost Bogorodice, njezinu goruću ljubav prema Bogu i čovječanstvu, a naročito njezine neizrecive i neprekidne boli, što ih je uz Spasitelja trpjela za grijehe roda ljudskoga. — Kad je čitaš, upravo osjećaš da i Tebe plamen Božje ljubavi zahvaća, i nije se moguće oteti silnom utisku koji knjiga čini na dušu. Knjiga se dakle sama — najtoplije preporuča svakome koji teži za duh. životom. Po toj ćeš knjizi upoznati Majku Božju i svoju u pravom svijetlu i sve više ju uzljubiti. Knjiga je spremljena za tisak, a štampaće se prema broju naručitelja. Stoga neka se svaki unapred prijavi tko želi knjigu imati i neka s prijavom pošalje Din. 15.— Kasnije će biti cijena knjizi veća. Narudžbe prima: **Treći red sv. Franje, Zagreb, Kaptol 9.**

DAROVI »GOSPINOJ KRUNICI«.

Po 5.— Din: Hadrović Stj., Popić Ankica, Prikryl G., Štambuk Petar F., Letilović Frano, St., Mamić M., Danielov M., Tomašek A., Vidak Irma, Kristić Mare, Jurić Ferdo. — Po Din 10: Carević K., preč. Ivanović Ivo, Radatović Šime, Oci Kartuzijanci, Pleterje, Kovač E., Bubanj Jovica, Lovrić D., N. N. Zagreb, Don Juraj Dulčić, N. N. Zagreb, Skropanić udv., I., u zahvalu Gospi sv. Krunice za uslišane želje za nećaka, Obitelj Špoljar, Bognar Ana. — Po Din 15: Pavlić Lj., Pleckaby I., Pančić J. — Po Din 20: Ss. Dominikanke Šibenik, Lovrić M., N. N. u zahvalu Bl. Ozani za primljenu milost. — Po Din 30: Kovačić Nikola, Vlaho Krešimir. — Po Din 40: Vitassek Sofija za razne milosti. — Po Din 100: Barbieri Nunci u zahvalu za primljenu milost s molbom, da Majka Božja i nadalje štiti njezinu obitelj. — Po Din 130: N. N. Zagreb. — Po Din 200: Krešić Paulina.

ZAHVALNICE.

Županja. Zahvaljuje Bezgrješnom Začeću za ozdravljenje noge i dariva za oltar Sv. Krunice Din 10. — Otina K o b a š e v i ć.

— Zahvaljujem Presv. Srcu, Kraljici Krunice, sv. Josipu i sv. Antunu, što sam po njihovom zagovoru dobio od Boga zdravlje, te se i nadalje preporučujem njihovoj zaštiti. — Zahvalni Marko L o v r i ć.

Milna. — Danas šaljem kretom pošte upravi Din 15.— kao milodar Bl. Gospi sv. Krunice, što je pomogla mome sinu u bolesti očiju. Budući da su ga bile zabolјele oči i liječnici rekli da mora poći na operaciju, utekosmo se u toj tjeskobi presv. Srcu Isusovu, Bl. Djevici Mariji, sv. Josipu i drugim našim odvjetnicima, da nam pomognu i da nam isprose milost, da nebi došlo do operacije. Prije nego nam je dijete pošlo do specijaliste, svrati se s ocem u crkvu na Dobrom, moleći je vruće za zdravlje Čudotvorne Gospe od Zdravlja u Splitu na Dobrom, moleći je vruće za zdravlje očiju. I eto liječnik izjavljuje, da nema zla, i da nije potrebna operacija. Stoga molim, da u Vaš glasnik uvrstite ovu zahvalnicu, te da mi ga unapred redovito šaljete, jer ga želim primati. Neka bude hvala i slava presv. Srcu Isusovu, Bl. Djevici Mariji i ostalim, koji su uslišili naše molbe. — Marija M i š k o t a.

Odgovorni urednik O. Sibe Dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.
Tisak Knjigotiskare Braća Kralj.

Poštarina u gotovom.

Gospina Krunica

ZAGREB, 1932.

GOD. XVI. BROJ 12

IZDAVAJU OCI DOMINIKANCI
Kažotićev trg 4.

GOSPINA KRUNICA jest glasilo svih bratovština Ruzarija i svih zadruga Vječnog i Živog Ružarija u našim krajevima. Izlazi 1. svakoga mjeseca.
PRETPLATA: redovita D 10.—, potporna D 15.—. Za inozemstvo D 25.—.
ČLANCI I DOPISI za glasnik neka se šalju UREDNIŠTVU, a pretplata i milodari UPRAVI Glasnika »GOSPINA KRUNICA«, Zagreb, Kažotićev trg br. 4.
Naš ček br. 36.817. Telef. 64-14.

PROSINAC

Č	1	Ujedinjenje
P	2	Bibijana dj. muč.
S	3	Franjo Ksaver.
N	4	2. Adv. Barbara dj.
P	5	Sava opat
U	6	Nikola Biskup
S	7	Ambrozi e
Č	8	Bez. Zač. B. Dj. M.
P	9	Leokadija dj. m.
S	10	Prenos kuće Lor.
N	11	3. Adv. Damas papa
P	12	Maksencij
U	13	Lucija dj. m.
S	14	Spiridijon m. (Kvatre)
Č	15	Kristijana djev.
P	16	Adelhajda dj. m.
S	17	Rođ. Kr. Aleksandra
N	18	4. Adv. Oček. p. B.D.M.
P	19	Vladimir, Nemesij
U	20	Amon
S	21	Toma apostol
Č	22	Zenon Demetrij
P	23	Viktorija djev. muč
S	24	Badnjak. Adam i E.
N	25	Božić (Rođ. Krista)
P	26	Stjepan
U	27	Ivan Evanđ.
S	28	Nevina dječica
Č	29	Toma b.
P	30	David kralj
S	31	Silvestar papa

DOMINIKANSKI KALENDAR.

1. Četvrtak. Bl. Ivan iz Vercelli. Isp. Dom. (1283.).
4. I. NEDJELJA. Dva potpuna oprosta za članove bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode crkvu bratovštine.
8. Četvrtak. BEZGREŠNO ZAČEĆE BL. DJEVICE MARIJE. Potpuni oprost za članove bratovštine, ako pohode danas ili kroz osminu crkvu bratovštine ili bilo koju drugu crkvu ili javnu bogomolju. Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode danas koju dominikansku crkvu.
11. II. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove bratovštine Imena Isusova.
16. Petak. Bl. Sebastijan Maggi. Isp. Dom. (1496.).
18. III. NEDJELJA. Potpuni oprost za članove Žive Krunice.
22. Četvrtak. Pokroviteljstvo bl. Djevice Marije nad dominikanskim Redom. Potpuni oprost za sve vjernike, ako pohode koju dominikansku crkvu.
23. Petak. Bl. Margarita Savojska. Ud. Dom. (1464.)
25. IV. NEDJELJA. BOŽIĆ ili ROĐENJE KRISTOVO. Potpuni oprost za članove bratovštine, ako pohode crkvu bratovštine. Dva potpuna oprosta za sve vjernike: a) ako pohode koju dominikansku crkvu; b) ako redovito kroz čitav mjesec triput na tjedan mole zajedno s drugim jedan dio presv. Krunice.

IZ UREDNIŠTVA I UPRAVE

Evo nas već na koncu treće godine ponovnog izlaženja našega glasnika. Uza sve poteškoće, koje danas svakoga tište, naš se je glasnik održao i savjesno vršio svoju dužnost. On je redovito izlazio i, nadamo se, veselo primljen od naših pretplatnika donosio im obilje duhovne hrane. To imamo zahvaliti onim savjesnim pretplatnicima koji su ga ne samo radosno primali već i savjesno plaćali, a i našim vrijednim saradnicima. Njima neka je naša srdačna hvala! Ali nažalost tako je velik broj onih nesavjesnih pretplatnika, koji primaju, a ne plaćaju lista, da u ovim teškim vremenima ugrožavaju njegov opstanak. Velik je broj onih, koji još nisu podmirili ni lanjske, dapače ni predlanjske pretplate, a list još uvijek primaju. Oni će ovih dana primiti opomene od naše Uprave, pa ih lijepo molimo, da izvrše svoju dužnost i plate zaostalu pretplatu. A i one svoje pretplatnike, koji još duguju za ovu godinu molimo lijepo, da čim prije podmire pretplatu. Svršetak je godine i mi moramo urediti račune sa tiskarom, a drugih fondova osim pretplate nemamo, pa zato nam je ona nužno potrebita. Molimo pak sve svoje pretplatnike, osobito povjerenike, da nam ostanu vjerni i u novoj godini, dapače neka porade oko njegova raširenja, a prigodom Božića i Nove godine neka se sjete Glasnika i kojim darom. Svakako će svatko poslati barem potpornu pretplatu.

U novoj godini donosimo nastavak Novele O Bijeloj sestri, koju su tako jakim zanimanjem pratili naši čitatelji prošle godine.

Mjesečna sv. Misa za sve prijatelje i dobročinitelje našega glasnika bit će čitana u prvu subotu decembra, 3. XII.

GOSPINA KRUNICA

GLASNIK POBOŽNOSTI MAJKE BOZJE

GOD. XVI. ZAGREB, PROSINAC 1932. BROJ 12

RODIO NAM SE SPASITELJ!

Od pada našeg praoca prolazili su vjekovi. Svijet je čamio u tami. Lutao je stramputicom. Tražio je istinu amo i tamo, no nije ju našao. Grijeh ga je držao sputana i nije mu dao da se makne. U tom strašnom ropstvu, svijet je čeznuo za Njim — Izbaviteljem i Spasiteljem. Iščekivao ga kao suha zemlja kaplju rose. Izabrani narod dizao je k nebu svoje ruke moleći onoga, o kome su praoci i proroci govorili. I pogani su osjećali potrebu jednoga, koji će podignuti palo čovječanstvo.

Kraljevsko je žezlo dignuto iz ruku Judinih. Narod je izabrani spao sa starog dostojanstva. Poganstvo se upravo valjalo u najnižem blatu. Crna je noć pritisla zemlju. Odjednom sinu sa Betlema žarko sunce. Narod koji je lutao u tami vidi svjetlost veliku, onima, koji su živili u krajevima sjene smrti, sinu svijetlost. — Nedaleko Betlema rodio se Spas svijeta.

Božansko djetešce leži u jednoj špilji na malo slame, siromu ipak U nešto slabih povoja povila ga siromašna majka. Uda su m·· koji se

smrznuta od zime, tek ga dah oslića i vola nešto topli. — To je onaj koga očekivahu narodi, to je onaj koji nas ima da izbavi, to je naš Bog, koji je došao da nas spasi.

Podignite glave svoje, o narodi zemlje, jer je nadošlo vaše spasenje. Nek se vesele nebesa i nek se raduje zemlja pred licem Gospodnjim, jer je došao. Vječni Otac je tako ljubio svijet, da je dao svog jedinorodjenog Sina. I on je došao, kad se ispunila punina vremena, rodjen od žene, podvrgnut zakonu.

Došao je da nas izvede iz tame i pokaže nam put. Put k životu. K životu kojega je Adam bio prezreo i tako čitavo čovječanstvo upropastio. Donio nam je s neba Istinu, koju je čovječanstvo toliko tražilo no nije ju moglo naći, jer nije znalo puta koji do nje vodi.

On leži u jaslama. U tim jaslama on već počinje svoj rad, jer nam propovjeda primjerom, što nas je kasnije imao poučiti riječju. Da, pokazala se je milost Boga Spasa našega, poučavajući nas da ostavivši se bezakonja i svjetovnih naslada, trijezno, pravedno i sveto živimo na ovome svijetu.

On se je rodio siromašan, u spilji, trpeći studen, zaboravljen od svakoga. U poklon prima najprije pastire, skromne i tihe. Nije li ovo najljepši primjer prezira stvari ovoga svijeta, strpljivosti u protivnostima, pokore, samozataje i poniznosti?

Sv. Bernardo veli: »Evo, sred jaslica je položeno Djetešce iz ljubavi prema nama, nastojmo da mu postanemo slični.« Da, mi ga moramo nasljedovati, moramo slijediti njegov primjer. Stavimo mu se potpuno u službu, On neka nam je vođ.

Pođimo s pastirima i kraljevima do štalice, gdje na slami leži Tvorac svijeta. Padnimo na koljena pred njim i prinesimo mu svoje darove. Mi možda nećemo imati darova što su ih oni poklonili, ali imamo nešto što njega više veseli. To je naše srce. Da srce, to je Isusu najmiliji dar. Podajmo mu ga, on će ga primiti.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Isus nas iz jaslica gleda i smiješi nam se...

Da, on nas gleda pogledom ljubavi i veselja. Ljubi nas, jer poklonivši mu svoje srce, postali smo potpuno njegovi. Veseli se, jer nas može obasuti darovima što ih je donio s nebesa. Darovi su to mira, veselja i ljubavi.

Oh, dragi Isuse, mi ti zahvaljujemo na tim velikim darovima. Je teško da te gledamo u tim jaslama, gdje toliko trpiš. Mi ...use, pripraviti stan puno mekši, ugodniji i topliji u našem

srcu. Mi te pozivamo u taj stan. Dođi u nj, nastani se tu potpuno, neka je zauvijek tvoj. Ništa, osim tebe, neće u nj ulaziti. Dođi, dragi Isuse, dođi.

Fr. Reginald M. Brešković O. P.

ČEKAMO TE

(Advenat.)

Staze su svuda pokrite tamom,
Žića je našeg konac sve bliži;
Dotle nam dušu progone samom
Boli i patnjom dušmani niži.

Posusmo svoje pepelom glave,
Tešku činimo pokoru rado;
Znamen dok Tvoje vidimo slave,
K nama gdje ideš, jedina Nado.

Večeri zimske divnom tišinom
Čekamo Tebe svijećom u ruci;
Osusmo dušu svetom bjelinom,
Bdijući nad njom uvijek u muci.

Stalno ćeš doći, Kraljiću mirni,
Srušiti naše okove smrti;
Nebeski Hljeb ćeš dati nam pirni,
Tmina ortake zauvjek strti.

Dođi, o dođi, Isuse mili,
Dignuti naše klonule duše;
Misliti na Te srce nas sili,
Jer nas zemaljske nevolje guše.

Sada će mir zavladati sveti,
Preteški grijeha srušit će veo;
Srce će naše k Tebi da leti
I pjeva himnu »Gloria Deo«.

Fr. R. Kupareo.

KRUNICA — RADOST MARIJINA

Neki mladi sin sv. O. Dominika iđaše lagano preko neke šume moleći, po svom običaju, sv. Krunicu. Nebo bijaše vedro, a tihi lahorić poigravaše lišćem raznovrsnog drveća kao da ga zove, da i ono svojim šuštanjem hvali Gospodina. Ništa ne mogaše prekinuti niti rastresti molitve mladog redovnika. Nenadno ipak prekine molitvu. Začu naime lepršanje krila i kao božanske glasove, koji se

stapahu u prekrasne akorde nebeskih pjesama. Začuđen pobožni redovnik prekine svoju molitvu i slušaše. Ali i pjevanje i glasovi odmah zamukoše.

I sam u prvi mah promisli, da nije ništa čuo nego da mu se to prividjelo. Šta bi inače to moglo biti? Da možda napast đavla, koji bi htio, da prekine molitvu? — Zato opet nastavi mirno moliti.

Čim je počeo moliti, opet začuje krasne pjesme i lagano udaranje krila. Opet prekine molitvu i slušaše. Ali opet mir, tišina... Pomisli, to je sigurno pjev ptica i šuštanje lišća.

Uputi se dalje i nastavi molitvu odlukom da je više ne prekida. Ali glasovi dolažahu sve to bliže i bijahu jasniji i ugodniji. Napokon dođe na kraj šume, i ukaže mu se nebo prelito rumenilom zadnjih zraka sunčanog sutona. Najednom opazi kako se oblaci otvaraju. Velika svijetlost objasja svemir. U toj velikoj aureoli svijetlosti ugleda Bl. Djevicu okruženu neizmjernim brojem anđela. Na njegovu »Zdravo Marijo« nanovo se preliše akordi glasova, a prekrasni mali anđeli sipahu i bacahu ruže, hijacinte, liljane i ljubice iz malenih košarica na Bl. Djevicu. »Okrunite me cvijećem«, reče Djevica prignuvši se, a anđeli joj položiše prekrasan vijenac na glavu od raznobojnog i raznovrsnog cvijeća.

Očaran takvom slikom dobri redovnik izgubi riječ i žaboravi svoju molitvu. Ali u taj čas pjesma prestadoše, a anđeli žalosno spuste dignute ruke pune cvijeća, kojima su htjeli, da obaspu Djevicu. Velika žalost pokaže se na svačijem licu. Djevica žalosnim okom zaokruži korom Anđeoskim. Srce mladog Dominikanca prestane kucati. Dugo mucajući napokon reče plačućim glasom: »O mila i ljubljena Majčice! Zašto se je Tvoje tako milo i ljupko lice najednom promijenilo i postalo žalosno i blijedo? Zašto su ljutiti Tvoji slatki pogledi? Gdje je ona harmonija anđeoskog kora? Gdje je ono krasno cvijeće?«

Djevica mu odgovori žalosnim i prijekornim glasom: »Zato što si ti prestao moliti sv. Krunicu i pozdravljati me sa »Zdravo Marijo«, kao što si malo prije činio.« I viđenja nestane...

Ova nam stara legenda živo prikazuje veselje i radost koja obuzimlje Kraljicu Neba i sve kore anđeoske, kada kada Mariju pozdravljamo u svetoj Krunici: »Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.« Zar ćemo joj prikratiti to veselje i slavu?!

Fr. Stanislav O. P.

OČENAŠ

»I ne uvedi nas u napast«

»Borba je ljudski život na svijetu« kaže strpljivi Job. Mnoge su i razne borbe koje čovjek treba da svlada, želi li postići krunu na nebu. Glavna je borba protiv zakletog mu neprijatelja, đavla paklenog. »Bdijte i molite, kože sv. Petar, jer đavao, vaš neprijatelj, obilazi oko vas, tražeći da vas proždere.« U ovoj prošnji Krist nas uči, da prosimo nebeskog Oca, da nas sa svojom milošti pomogne, da ne upadnemo u napast, t. j. da ne pristanemo i ne popustimo đavolskim nasrtajima. Ne uči nas doista, da prosimo Boga da nikad ne budemo napastovani, jer višekrat On sam dopušta da budemo napadnuti, budući da hoće time iskušati našu vjernost i našu ustrajnost u kreposti. Krepost se u kušnji, t. j. u napasti, poznaje, a sama borba jača i čeliči našu volju, pa zato i kaže Duh Sveti: »Blago čovjeku koji snaša napast, jer kad bude prokušan, zadobit će krunu slave«. Stoga su i najveći sveci bili strašno napastovani, a katkada

i s najpodlijim napastima, pa i sam Krist, da nam i u tome bude uzvišenim Uzorom, dopustio je đavlu, da ga u pustinji napastuje. Krist nas dakle uči, da prosimo od Boga jakost i ustrajnost, da ne podlegnemo u borbi, t. j. da ne pristanemo na napast, jer bi tako sami sebe upropastili.

Krist nas je naučio i glavno oružje s kojim ćemo napast svladati. »Bdijte i molite, da ne uđete u napast«. Budnost dakle i neprekidna molitva, to su dva jaka i nesvladiva sredstva protiv našeg neprijatelja. Đavo, kaže sv. Ciprijan, postupa s nama, kao vojskovođa, koji hoće da osvoji utvrđen grad. On prije navale uhađa, obilazi, proučava s koje je strane grad najslabije utvrđen pa onda s one strane sa svom silom na nj juriša i navaljuje, dok ga ne prisili na predaju. Tako radi i đavao. Ispituje i naše sklonosti, naše misli i čuvstva: proučava pogibelji, prigode, kojima smo izloženi, strasti, koje su u nama najžešće, pa onda napada s one strane, gdje smo najslabiji, upotrebljavajući svu svoju lukavost i paklenu zlobu, da nas prisili da pristanemo na napasti i padnemo u grijeh. Kako dakle da se opremo tom silnom i lukavom neprijatelju? »Bdijte« kaže nam božanski Učitelj. Bdijte nad svojom pameti, voljom, srcem i maštom. Bdijte nad svojim osjetilima, t. j. nad očima, ušima i jezikom. Čuvajte se bližnjih prigoda grijeha, kojih je pun ovaj svijet, kakve su kojekakva pokvarena društva, zabave, plesovi, kina, knjige, slike i. t. d.

Ipak sve to još nije dostatno, da svladamo svog neprijatelja. Slabi i slijepi, a od prve mladosti na zlo skloni, po svojim naravnim silama ništa ne možemo. Ne možemo, kaže Apostol, po sebi ni jedne dobre misli začeti, niti se na dobro djelo odlučiti. Potrebujemo neke više, vrhunaravne pomoći, Božje milosti. S toga nas i uči Krist, da uz budnost sa svoje strane, moramo ponizno od Oca prositi jakost i ustrajnost. »B d i j t e i m o l i t e, da ne upadnete u napast«. Ništa nam ne bi pomogla budnost protiv neprijatelja, ako smo slabi i nemoćni, da mu se opremo. A mi smo slabi i nemoćni prema napasniku. Potrebitu nam snagu može sam Bog da dade, i on će nam je dati, samo uz uvjet da ga ponizno prosimo. »Pitajte i dobit ćete.« Uz budnost sa naše strane i poniznu molitvu, Bog će se s nama boriti, i pobjeda će biti naša; pobjeda će nam osigurati krunu slave. »Ako je Bog s nama, tko je protiv nas?«

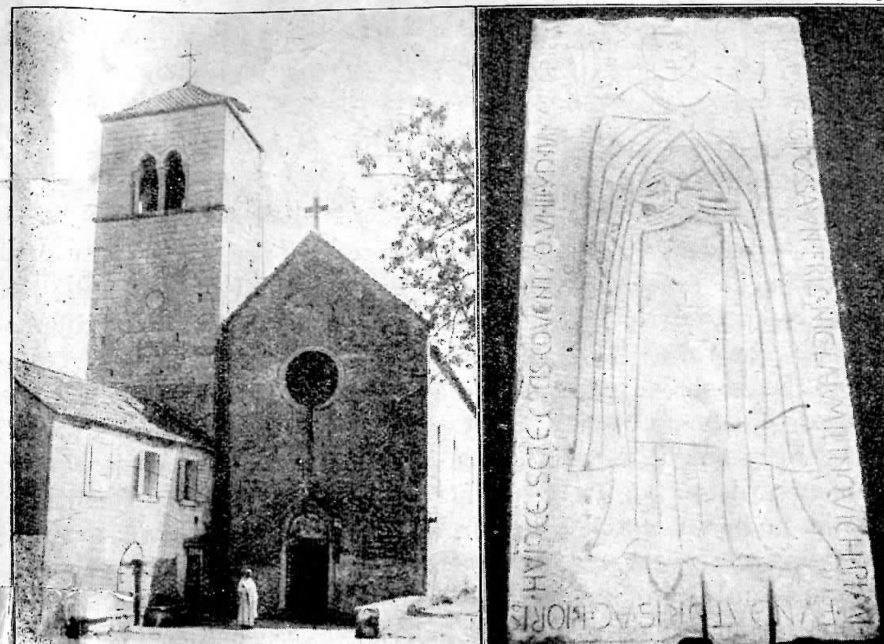
»Nego oslobodi nas od zla«

Ovo je zadnja prošnja »Oče naša«, kao epilog cijele Gospodnje molitve. Krist nas je u ovoj molitvi naučio, da prosimo od Oca tri

vrsti dobara: dobro što se odnosi na Božju slavu; naše dobro duševno i naše dobro tjelesno. Ova zadnja prošnja prosi nebeskog Oca, da nas oslobodi svih zala, koja nam mogu zapriječiti ili ugrabiti tri spomenuta dobra.

Nu s ovom prošnjom molimo napose dobrog Boga, da nas oslobodi svih vremenitih zala. Poznate su svakome bjede i nevolje, kojima smo podložni u ovoj suznoj dolini: ratovi, kužne i druge bolesti, požari, suše, povodnji, glad, potresi, progonstva, kletve i sto drugih. Kako ćemo moliti, da ova prošnja bude Bogu ugodna, da bude uslišana? Krist nam je ostavio nepromjenljivo pravilo: tražite slobodno i vremenite milosti, ali prije svega i svim žarom tražite duhovne milosti. »Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu«. Po tom pravilu moramo prositi oslobođenje od vremenitih zala. Prije svega moramo prositi da nas oslobodi od duhovnih zala, da ne pristanemo na napast, da ne upadnemo u grijeh, da ne zigubimo raj i da ne propadnemo na vijeke u pakao. Ako nam ne leži na srcu prije svega Božja slava i naše spasenje, mi radimo protiv pravila, koga nam je Krist dao, pa za to naše molitve nijesu Bogu ugodne, i ne mogu biti uslišane. Dobrom je kršćaninu uvijek pred očima i na prvom mjestu Božja slava i spas duše, stoga kad traži milost, da ga Bog oslobodi od vremenitih nevolja, to uvjek traži uz uvjet, da bude na Božju slavu i na korist njegove duše. U ostalom, on je uvijek pripravan da se pokori Božjoj volji, pa da strpljivo snaša i bolesti i siromaštvo i progonstvo i. t. d., jer znade, da baš tim putem Bog ga vodi do vječne slave, do spasa duše.

Nu kad vapimo »oslobodi nas od zla« ne tražimo da nas Bog oslobodi i svih pojedinih vrsti vremenitih zala, jer toliko i ne smijemo zahtijevati od dragog Boga. To bi značilo tražiti raj na zemlji. Samo u raju uživa se nepomućeni mir, a zemlja će uvijek biti dolina prognanja. Onda ne bismo nikada ni poželjeli lijepi raj. Svi smo više manje griješni, pa kao takovi moramo i pokoru činiti, a kao kršćani Kristovi smo sljedbenici, pa moramo zanijekati sami sebe i nositi svoj križ. Treba dakle da na svijetu bude raznih križeva, nevolja, bolesti i drugih patnja, da nam se pruži prigoda, da činimo pokoru i da slijedimo Krista. U tom slučaju sve one nevolje, koje mi smatramo zlima, samo su prividna zla, a u sebi su naše duhovno dobro, pa kad nas Bog od njih ne oslobađa, čini nam veliku milost. Koliki i koliki su se bili sasvim odalečili od Boga i potpuno ga zaboravili, a kad ih je snašla kakova bijeda, nevolja, bolest ili progonstvo Njemu su se obratili i više ga nijesu ostavili. To nam najbolje

Samostan sv. Križa na Čiovu. *Nadgrobna ploča O. Milinovića*

svjedoči rasipni sin, koji tek onda, kad je počeo skapavati od gladi, sjetio se svog dobrog Oca i bolno zavapio: »Ustat ću i poći ću Ocu svome.« Ne kažemo u Očenašu »oslobodi nas od zala«, nego od zla, jer mnoga od tih zala nama su pravo dobro, nebeska blagodat. Molimo da nas oslobodi od onih zala, koja su štetna našoj duši. Ako smo dakle od Boga prosili, da nas oslobodi od ove ili one nevolje, a On nas nije oslobodio, znak je to da za naše duhovno dobro ne bi bilo dobro da nas od nje oslobodi, pa je zato moramo strpljivo snašati, s potpunim razabranjem u Božju volju, što će nam opet biti velika zasluga.

Evo smo u više brojeva našeg glasnika istumačili sve prošnje divne gospodnje molitve koja sačinjava jedan od glavnih djelova naše sv. Krunice. Ljubimo sve krasne molitve, koje kao lijepo cvijeće rastu u mističnom perivoju sv. Crkve, ali ipak neka nam je najdraža gospodnja molitva, jer je najplemenitija i po svom izvoru, Božanskom Spasitelju, i po svom sadržaju, kako smo mogli lako vidjeti iz ovih naših promatranja. Molimo je dakle često i pobožno, pobuđujući u sebi sva nježna čuvstva i plemenite misli, kojih je pre-

puna sa željom, da budemo uslišani. Ona će nam isprositi one milosti, koje trebamo za ovaj i za vječni život. *Amen.* Tako budi.

O. M. K.

BUDIMO MARIJINI!

Čini se, da je ovaj opaki svijet upregnuo sve svoje sile da napadanjem na svetu Crkvu nju navodno sruši i uništi. Dakako, da je to isključeno. No ipak njegova paklenska rabota zavodi i upropašćuje bezbroj ljudi. Nama kršćanima to ne smije da bude svejedno. Nas boli vječna propast mnoge braće. Ko može i njih i nas očuvati da ne propadamo? Već znamo: Marija! To je naš spasonosni bojni poklik. Marija je onaj »veliki znak«, što nam je obećan odmah po istočnom grijehu. Marija je naša pobjeda nad zmijom i njenim potomstvom. Gdje nema Marije, tu nema ni Crkve, nema ni milosti, nema ni Isusa. Gdje je Marija čašćena, zazivana, veličana, tu nalazimo njena Sina, našega Spasitelja. Tu smo na upravnom, lakom i sigurnom putu k Bogu. Ljubav k Mariji očitujemo najljepše i najuspješnije njenom molitvom, marijanskom molitvom sv. Rozarija (Krunice). Svaki »Zdravo Marijo« u ovoj molitvi jamči nam, da smo blizu Mariji, da smo joj mili i dragi, a potom, da smo Isusovi. Osigurava nas, da pripadamo svetoj Obitelji kao domaća djeca. A to znači: mi smo onda djeca Božja, sinovi neba. Postanimo i ostanimo takvi!

J. V.

SAMOSTAN SV. KRIŽA NA ČIOVU

Nedaleko romantičnog Trogira, na otoku Čiovu, sa sjeverne strane, prema krasnim Kaštelima, u samoći, uz borovu šumicu, na samome moru, savio je gnijezdo ubavi Dominikanski samostan sv. Križa. Baš ove godine na 17. lipnja navršilo se ravnih 500 godina, što je to tiho samostansko boravište otvoreno. Toga dana, 1432, Papa Eugen IV izdao je bulu, kojom dopušta č. Nikoli Milinoviću dominikancu, da otvori samostan sv. Križa na Čiovu. Od onda do danas samostan je bio mirni dom, u kojemu su redovnici dizali svoja srca Bogu, u njemu se naukom i molitvom hranili i napajali, da onda vjernome puku priopće propovijedanjem, ispovjedanjem i školom bogatstvo svojega razmatranja.

Sam njegov utemeljitelj O. Nikola Milinović odlikovao se je svetačkim životom. To jamče najstariji pisci, a i sam njegov grob.

U nekom starom Martirologiju Ilirskom na 13 siječnja stoji zapisano slijedeće: »Blizu Trogira Bl. Nikole (blagdan) iz Reda Propovjednika, divnoga sjajem svih kreposti i čudesa, rodom Dalmatinca, iz obitelji Milinović, i utemeljitelja dominikanskog samostana sv. Križa kod Trogira, u kojemu je sveto umro; njegov je grob sotonama koji muče obsjednute strahovit.« To potvrđuje i njegova nadgrobna ploča, na

Čudotvorni križ na Čiovu.

kojoj je slika mrtvoga redovnika prekriženih ruku sa zrakama oko glave, običnim znakom svetosti, a naokolo slijedeći natpis latinskim jezikom: Ovaj kamen krije kosti časnoga brata Nikole Milinović, prvog utemeljitelja i prijora ovoga samostana sv. Križa, koji je 15 jula 1451 umro.« (Vidi gori str. 183 ploču s tim natpisom.) Sama ploča već se ne nalazi na crkvenom podu, kako je sigurno stajala u početku, već se čuva u kripti pod velikim oltarom. To su redovnici učinili za to, da se ploča ne bi od pobožnoga puka, koji je dolazio da se moli na grobu sluge Božjega potpuno izlizala i tako i

slike i natpisa nestalo, kao što je nažalost nekoliko riječi već nečitljivo. Same su kosti časnoga sluge spremili postrance u dva kuta živca kamena i pokrili pločom.

Ništa onda začudno, da je taj vrijedni sluga Božji, pravi redovnik dominikanac, podigao crkvu i samostan u duhu svoga reda tako da je s te strane crkva i samostan sv. Križa jedan od najbolje uređenih i potrebama redovnika dominikanaca odgovarajućih samostana. U lijepoj crkvi, od kamena građenoj, nalazi se jako lijepi kor. Dominikancu je i glavna dužnost i glavno sredstvo odgoja koralna liturgijska molitva! Uz samu crkvu na morskim hridinama sagrađen je krasni samostan sa lijepim sobicama i zajedničkim dvoranama, blagovalištem, kapitulom, bibliotekom, u kvadratu napravljen, sa klasičnim klaustrom u romanskom stilu, a u sredini tradicijonalnim zdencem. Oko samostana lijepi udobni vrtić sa južnim raslinstvom. Samostan je kao stvoren za odmor, sabranost, razmatranje, molitvu i učenje!

No najveće blago ovoga samostana jest čudotvorni drveni križ koji se nalazi na glavnom oltaru. I sa same umjetničke strane on je djelo prvoklasne vrijednosti šesnaestoga vijeka. No ono je još glasovitije sa svoje čudotvornosti. 1600. godine Krist je na Veliku Subotu i Ponedjeljak po Uskrsu tri put otvarao i zatvarao oči i usta, a iz lica mu tekla Presveta krv, koja je bila pokupljena u kaležu, koji stoji ispod križa pokriven pliticom, a u kojem se još opažaju mrlje. To svjedoče Lektor Bogoslovlja O. Valerijan iz Splita, O. Dominik Ljubetić, novic fra Andrija Moroso iz Zadra, brat lajik fra Benedikt Vesanović iz Splita i mnogi drugi redovnici i vjernici, a to tvrdi i čitava predaja kao i pismo koje visi u okviru do oltara. Kako je ovo svetište bilo ugledno i glasovito čudesima i milostima, najbolje svjedoče mnogobrojne slike i darovi iz zavjeta u svetištu ostavljeni. A i danas mnogi hodočasti bosonog izdaleka do svetišta sv. Križa osobito u tako zvani Suhi Petak t. j. Petak iza Uzašašća, kada se slavi uspomena čuda g. 1600. I inače u novije vrijeme u okolini opaža se posebna pobožnost prema čudotvornom sv. Križu na Čiovu.

U crkvi se još nalaze četiri klasične slike, po sudu stručnjaka, Msgra Bulića i konservatora Dr Karamana, iz XVI i XVII vijeka. Jedna prikazuje sv. Dominika sa Bl. Dj. Marijom, sv. Katarinom Dj. i Muč. i sv. Cecilijom. Druga prikazuje kraljicu Presv. Krunice sa sv. Dominikom i sv. Katarinom Sijenskom, a u miniaturi 15 otajstava krunice. Treća prikazuje sv. Ivana Evanđ., a četvrta, najljepša, Našašće sv. Križa: Sv. Jelenu Križaricu sa sv. Križem i Uznesenje

sv. a: Kralj Heraklije nosi Križ bez kraljevskih odora a ispod noga krunu i žezlo.
nas samostan služi za državni zavod malarične djece, koji vode č. s. Dominikanke, koje se brinu i za red u crkvi. Samu poslužuje redovnik iz Trogirskog samostana. No samostan svo- položajem, a osobito svojim unutarnjim bogatstvom, mora da po- ne žarište vjerskog života u svojoj bližoj i daljoj okolini. **S. B.**

KRUNICA I LJUDSKI OBZIR

Glasoviti francuski akademik, René Bazen, koji je skorih mjeseci umro, opisuje slijedeći događaj, što mu ga je pripovjedao jedan njegov prijatelj oficir.

»Moji vojnici radili su u šumi, a ja sam nadzirao rad šetajući tamo amo. Jednom sam rukom u džepu prebirao zrna Krunice, koju sam potiho molio. Priznajem da nijesam imao kuraže dap red svojim vojnicima kao kakva bakica molim krunicu. U drugim prigodama, kao n. pr. u Lurdu, molio bih je otvoreno, ali ovdje, među vojnicima, čiji su razgovori bili protivni vjeri, nije mi to izgledalo zgodnim, i ako sam mislio da sam nad ljudskim obzirima.

Međutim prolazeći pokraj jednog skupa od 9 vojnika čujem jednoga gdje govori: — Kod Matteray našao sam jednu krunicu. Ja se približih i ugledam u njegovim rukama krunicu sa srebrnim križićem. Kad me vojnik opazi predade mi krunicu i reče: — Našao sam je kod Matteray za vrijeme bitke — i brzo nadoda kao da se hoće opravdati — Vi ćete razumijeti da je držim jedino kao uspomenu.

Vidi, vidi, rekoh u sebi, i ovaj je jedan od bijednih robova ljudskog obzira i zato se opravdava što sam mu vidio krunicu.

— Pa dobro — odgovorih mu ja — zar je zlo imati krunicu u džepu? Evo vam moje, koju uvijek sobom nosim.

Nastup kratak muk, a odmah zatim, drugi će vojnik:

— I ja je imam, spremila mi je u džep moja žena.

— I ja — reče treći — darovala mi je vjerenica.

— I ja je čuvam od dana moje prve Pričesti — nadoda četvrti.

— A ja ...

I tako se je ustanovilo da u onom skupu od 9 vojnika, 8 njih imali su krunicu. A prije su svi šutjeli... radi ljudskog obzira!

Ne događa li se i s nama, dragi čitatelju, više puta slično?

Jer koliko puta mnogi od nas zanemaruje dobra djela i vjerske dužnosti, koje bi inače rado vršio, jer mu ih duševnost nalaže, baš radi tih obzira? Pobijmo zato odlučno ovu zlu naklonost i slabost i bacimo ljudske obzire na stranu, kad se radi o dobrim i spasonosnim djelima. **A. Peručić.**

NAJMILIJA ULICA

Dvije gospođe vraćajući se s trga kući razgovaraju. U razgovoru jedna reče joj se ulica u kojoj se sada nalaze čini najljepšom u gradu, jer da su u njoj zi najbogatiji i najraznolikiji, a i palače su moderno lijepo izgrađene.

Na to će druga: »Meni je najmilija ulica...«, i spomene joj ime.

Prva shvati zlobno i odgovori:

»Možda što je u toj ulici — zatvor? Tko ti je zatvoren?«

»Tamo je zatvoren On...«

»Tko »on«?«

»On,... naš Spasitelj... On je zatvoren u svetohraništu crkve sv. Marije ja Ga svaki dan pohađam. Vršim to čvrsto se nadajući, da ću na općem sudu uti iz njegovih ustiju: Uđite blaženi u kraljevstvo Oca mojega, jer sam bio zatvoren i došli ste me pohoditi.«

*

Je li i nama to mjesto najdraže i idemo li mi Utamničeniku ljubavi svaki dan u pohode? I mi tako često zamjenjujemo glavno sa sporednim! **D. M.**

MLADI KRUNIČARI

UZGAJATELJICA NAŠE DJECE...

Kad društvo Žive Krunice među djecom nebi bilo drugo nego jedna molitvena vojna, jedna organizirana vojska koja moli, i kad nebi išlo za drugim nego da nauči našu djecu najljepšu molitvu sv. Rozarija — Krunice, već bi bilo dosta. Ta nije li [illegible] velika stvar usaditi u mlado još nevino dječje srce ljubav za tako lijepom i uzvišenom molitvom kao što je molitva sv. Krunice?

Ali to nije sve! Društvo Žive Krunice među djecom ima i vrlo važnu uzgojnu zadaću: u onim malim dužnostima, koje Mladi kruničar na sebe preuzima nalazi se velika i neprocjenjiva uzgojna vrijednost, koju na prvi pogled mi niti ne opažamo.

Ona dnevna »d e s e t i c a« premda je kratka te u 3—4 minute može biti obavljena, ipak djeluje na dijete kad ono dnevno treba da se toga sjeti; k tome često puta morat će prekinuti ili odgoditi svoje igre, dječje zabave pa i učenje i da se povuče u sebe za par časaka na mali duhovni razgovor s dragim Bogom i svojom nebeskom Majkom. Izgovarajući one lijepe prošnje Očenaša, onaj divni pozdrav svojoj Majci i k tome mjesečno produbljujući pojedina uzvišena otajstva naše sv. Vjere, kako će to lijepo i krasno [illegible] djelovati na njegovu pamet i srce! Ova će mu se slatka molitva i istine Vjere duboko utisnuti u dušu i srce, da će ih teško pregaziti mladenačke pogibli i strasti kad ponaraste; a ako ih i pregaze neće ih zgaziti i uništiti već će se one opet pojaviti pa makar i pod stare dane.

Osim toga tko će prosuditi što će značiti i za život i za vječnost njihovo mjesečno pristupanje na sv. Sakramente Ispovijedi i Pričesti, gdje se u sv. Ispovijedi njegova duša čisti od grijeha i slabosti poslije negoli je priznao svoje slabosti i obećao da će se popraviti i da Božjom pomoću neće više griješiti. Zatim primanje Kristova Tijela, pomisao na Njegovu ljubav prema nama, primanje snage i